Colecția STRANGER SECRET FILES 12

EMIL STRĂINU

INCURSIUNE ÎN LUMEA SUBTERANĂ

Studii și cercetări nonconvenționale

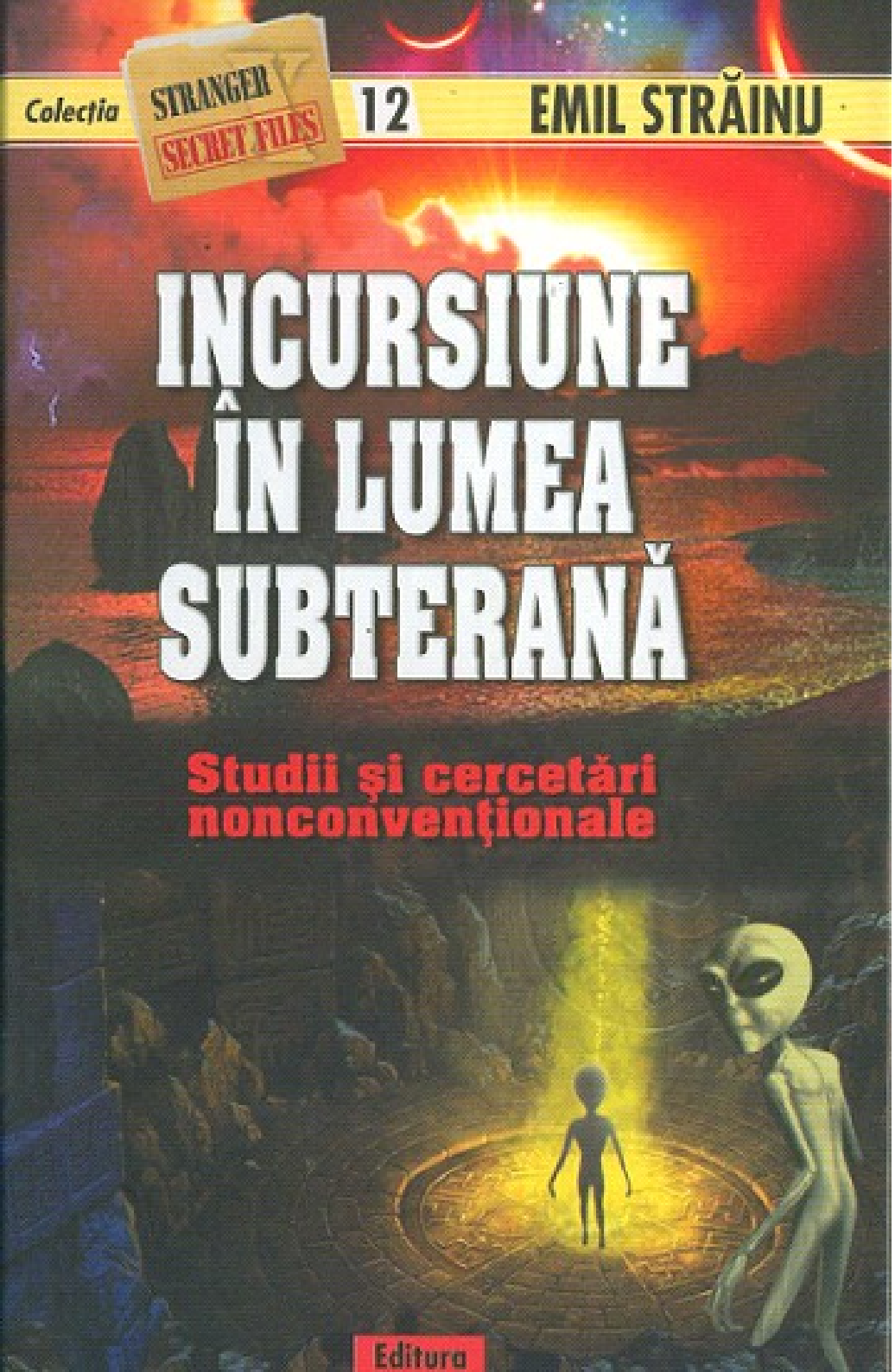

Editura

EMIL STRĂINU

INCURSIUNE ÎN LUMEA SUBTERANĂ

Studii şi cercetări nonconvenţionale

PREFAŢĂ

În anul 2008 am participat la o călătorie de studii în zona Sudului Oceanului Atlantic, atingând Capul Horn şi ţărmurile continentului Antarctic, trecând de câteva ori Cercul Polar de Sud.

Dorinţa noastră de a debarca pe continentul alb a fost împiedicată de întâmplări pe care cu bunăvoinţă le-aş putea numi stranii.

Interesant că după ce ni se ceruseră tot felul de avize şi aprobări (pe care le-am obţinut în totalitate), după amânări şi condiţionări aiuristice, într-un final, în faţa insistenţelor noastre ce erau de neclintit în demersul de a debarca în Antarctica, delegaţia noastră din care am insistat să fac şi eu parte a fost primită în localitatea Ushuaia, de trei reprezentanţi ai unui aşa-zis Comitet de Protecţie al Antarcticii.

Aceştia ne-au explicat pe un ton extrem de binevoitor, dar în acelaşi timp deosebit de ferm, că *„cel mai bine este să renunţăm la tentativa noastră de a debarca pe continentul Antarctic, deoarece interese vitale planetei ne impum părăsirea imediată a zonei”* şi în caz contrar *„nu va răspunde nimeni pentru eventualele consecinţe negative grave sau neplăceri”.*

Chiar dacă am vrut să ne asumăm acele consecinţe negative, nu am avut niciun succes în tentativa noastră de exploratori.

După care, mai de bună voie, mai forţaţi, am fost îmbarcaţi şi trimişi pe teritoriul Argentinei, cel mai apropiat punct al continentului sud-american.

Înainte de a pleca, vizitasem **Farul de la capătul lumii**, descris de Jules Verne în nuvela cu acelaşi titlu.

Cu acest prilej, vom întâlni doi exploratori ruşi de la staţia antarctică Vostok a Federaţiei Ruse, care *„monitorizau traficul de oameni şi mărfuri între continentul antarctic şi restul lumii prin acea zonă”.*

De la aceştia vom afla trei informaţii extraordinare:

I. Faptul că spre continentul antarctic este un trafic de mărfuri intens;

II. Pe continentul antarctic există trupe şi tehnică de luptă;

III. Vom afla cu stupefacţie despre aşa-zisul Vortex Antarctic, mai corect, în engleză, *Deady Time Vortex Appears Over Antarctica*, ceea ce ne va lăsa muţi de uimire, după ce vom viziona şi câteva probe materiale de necontestat…

Armata americană a cenzurat orice informaţii cu privire la această descoperire senzaţională. În ciuda embargoului informaţional impus, au circulat diverse rapoarte prin care americanii au început, în secret, excavarea locului acestei descoperiri senzaţionale.

Preşedintele Parlamentului francez a confirmat că este vorba despre o structură veche de peste 12.000 de ani.

Unele ţări europene chiar au protestat faţă de lucrările de excavaţie întreprinse de armata SUA, întrucât se ştie că Antarctica este teritoriu internaţional protejat de orice explorări făcute de mâna omului.

Nicole Fontaine, fost preşedinte al Parlamentului francez, chiar a declarat următoarele: *„Dacă armata americană a construit ceva acolo, ea violează Tratatul internaţional privind Antarctica. Dacă nu, trebuie să vedem despre ce este vorba. Poate fi ceva ce are o vechime de cel puţin 12.000 de ani, ce a fost acoperit de gheţurile Antarcticii. Aceasta ar reprezenta cea mai veche structură artificială de pe planeta noastră. Pentagonul trebuie să dezvăluie ceea ce ascunde”.*

Americanii au transportat în Antarctica o gigantică maşinărie sfredelitoare (pentru foraj subteran).

Imediat după aceea, unii observatori militari au remarcat transportul unor dispozitive robotice către Polul Sud şi au existat speculaţii conform cărora U.S. Air Force – Forţele Aeriene Americane – au transportat gigantica lor maşină sfredelitoare *„Subterrene”* (alimentată cu energie nucleară) către o bază secretă din Antarctica.

„*Subterrene*” este o maşinărie capabilă să efectueze adevărate călătorii subpământene, căci ea poate distruge toate rocile dure de pe suprafaţa Pământului.

Pentru „*Subterrene*” ar fi cu atât mai uşor să spargă un strat de gheaţă, oricât de gros ar fi acesta.

Între timp, au apărut cutremure şi anomalii magnetice puternice în zona antarctică, lucru nemaiîntâlnit până atunci.

Tot în acel an 2001, s-au mai aflat informaţii conform cărora a fost nevoie de un echipaj medical de urgenţă în acea zonă, pentru a trata personalul care lucra sub gheaţa antarctică.

Şi tot atunci, toată regiunea a fost zguduită de un cutremur neobişnuit de puternic. Seismologii au localizat epicentrul cutremurului chiar în locaţia bizarei structuri de sub gheaţă.

Un alt eveniment important al anului 2001, după ce armata americană se pare că a început săpăturile sub gheaţă, a fost apariţia unei anomalii magnetice puternice în acea zonă, care s-a răspândit până în vecinătatea bazei ruseşti Vostok din Antarctica.

Cercetătorii ruşi au fost şocaţi şi uimiţi de ceea ce au observat atunci.

Tot atunci o echipă a unui post privat de televiziune a dispărut misterios în adâncimea Continentului Antarctic.

În momentul în care opinia publică internaţională începuse să fie interesată din ce în ce mai mult de săpăturile misterioase din Antarctica, au avut loc evenimentele teroriste de la 11 septembrie 2001 de la New York, abătând astfel atenţia lumii.

Să fi fost evenimentele de la 11 septembrie 2001 o diversiune pentru a ascunde incredibila descoperire americană din Antarctica?

Totul ar fi posibil în această lume nebună, nebună.

În timp ce lumea a început să uite complet de acest eveniment, o echipă de televiziune din California n-a uitat şi a pornit în noiembrie 2002 spre locul misterios din Antarctica.

Dar echipa de televiziune a dispărut la fel de misterios. A fost descoperită o înregistrare video a acestei echipe, de către forţele speciale SEAL ale Marinei americane dislocate în zonă.

În această înregistrare se confirma prezenţa unui artefact uriaş, aflat sub gheaţă – o maşinărie preistorică, posibil de origine extraterestră.

„Guvernul SUA a spus că va încerca să blocheze difuzarea unei înregistrări video găsite de echipele de salvatori SEAL în Antarctica, înregistrare ce ar conţine dovada unei descoperiri arheologice masive, care s-ar afla la 3 kilometri sub gheaţă”, aşa suna o declaraţie de presă, care a apărut pentru scurt timp pe site-ul televiziunii.

Tot atunci se va afla şi despre Tunelul timpului, de deasupra

Antarcticii.

Cu câţiva ani înainte, a avut loc un eveniment şi mai bizar, observat de cercetătorii britanici şi americani, în apropierea locului în care s-a făcut ciudata descoperire americană din aprilie 2001.

În 1995, oameni de ştiinţă americani şi britanici care au condus investigaţii în Antarctica au făcut o descoperire senzaţională.

Fizicianul american Marian Melein le-a spus cercetătorilor că în apropierea Polului Sud a văzut un vârtej de ceaţă gri, pe 27 ianuarie, pe care l-a luat drept un simplu vortex de furtună polară.

Totuşi vârtejul nu şi-a schimbat forma şi nici nu s-a deplasat în decursul timpului. Aşa că au decis să cerceteze fenomenul şi au lansat un balon meteorologic garnisit cu echipamente de măsurat viteza vântului, temperatura şi umiditatea. Dar balonul s-a ridicat imediat şi a dispărut brusc în ceaţă.

După un timp, cercetătorii au adus balonul la sol cu ajutorul frânghiei legate dinainte de acesta. Surprinderea a venit din măsurătorile citite pe aparate: cronometrul balonului arăta data 27 ianuarie 1965, adică cu 30 de ani în urmă.

Experimentul a fost repetat de câteva ori după ce s-au asigurat că echipamentul balonului era în bună stare de funcţionare. Dar de fiecare dată ceasul arăta data cu 30 de ani în trecut. Fenomenul a fost numit „poarta temporală” şi a fost raportat la Casa Albă.

Se presupune că acel vârtej de deasupra Polului Sud este un *sui-generis* tunel al timpului ce permite trecerea în alte dimensiuni temporale. Mai mult, s-au demarat programe de trimitere a oamenilor în timp. CIA şi FBI se luptă pentru a controla proiectele care vor schimba cursul istoriei.

Nu există încă nicio recunoaştere oficială a autorităţilor federale americane. Există oare vreo legătură între acest ciudat „tunel al timpului” şi maşinăria veche de cel puţin 12.000 de ani de sub gheaţa Antarcticii?

Dacă da, de ce nu se fac publice aceste date? De ce numai unii vor să deţină controlul asupra tuturor descoperirilor importante ale omenirii?

În acest volum veţi afla lucruri incredibile despre Lumea

subterană şi Zone ciudate, stranii de pe Terra.

Cu acest prilej, veţi constata că ori nu ne cunoaştem planeta, ori la şcoală nu ne-au învăţat mai nimic…

PARTEA I

ESEURI
Dr. Emil Străinu

AMINTIRI
DIN
(I) REALITATEA IMEDIATĂ

Probabil că nu aş fi scris niciodată în stilul ce urmează acest scurt eseu. Sunt de peste trei decenii un cercetător asiduu al ufologiei (fenomenului OZN) şi sunt familiarizat cu ceea ce de regulă sunt numite teoriile ce ţin de **SETI** (Search Extraterrestrial Intelligence) şi **CETI** (Communication Extraterrrestrial Intelligence), de contactanţi, răpiri, întâlniri de diverse grade, crash-uri (prăbuşiri), războaie cosmice şi catastrofe mai mult sau mai puţin planetare sau civilizaţionale.

Totul a început printr-un telefon. Ce a urmat apoi fiecare dintre dumneavostră, chiar şi eu, putem avea relativ la subiect, orice păreri dorim…

Aşa că nu am să insist asupra subiectului, ci am să încerc să-i dau prezentei relatări o notă de (i)realism prin faptele ipotetice totuşi pe care urmează să le descriu, de fapt am să fiu chiar în tema prezentei cărţi…

Vreau să supun atenţiei un alt punct de vedere, legat de un fapt posibil (i)real, dar, cum veţi vedea, greu de demonstrat. În economia faptelor ce urmează să le relatez aş dori să înţelegeţi că nu vreau să fiu partizanul niciunui punct de vedere, ci doar un narator cât de cât obiectiv al evenimentelor descrise.

Era o dimineaţă de iulie, soarele abia răsărise şi datorită căldurii de peste noapte nu putusem să dorm şi preferasem să navighez pe net până în zori când, şi obosit, şi toropit de căldură, am adormit în fotoliu la birou, în faţa calculatorului…

La un moment dat, pe la 7.00-7.30, m-am trezit buimăcit de telefonul mobil care suna în neştire, multe apeluri de la acelaşi număr… Cineva sunase de multe ori şi insista.

Pentru a înţelege ceea ce urmează, am să vă spun că cel ce suna era un amic, ofiţer superior din armată, iar ca pregătire avea specializarea „trupe de comando”. Trecuse de câteva ori în ultimii ani prin iadul din Irak şi Afganistan, iar mai înainte avusese încă cel puţin alte cinci misiuni de luptă de durată prin Africa şi America Latină.

Îl cunosc foarte bine şi pentru mine este mai presus de orice

bănuială de impostură pe care cred că aţi încerca-o legat de istorisirea ce urmează. Mai mult, nu este un fan al science-fiction-ului sau al ozenisticii. Dar, există şi un dar…

Intrând în subiect, trebuie să spun că în dimineaţa cu pricina, amicul meu venea dintr-un scurt concediu de şapte zile, pe care-l făcuse la munte solitar, cu cortul, undeva prin Retezat. La apropierea de Bucureşti, maşina i-a semnalizat printr-un senzor că mai avea benzină pentru doar câteva zeci de kilometri, deci s-a orientat spre cea mai apropiată benzinărie.

Conform relatării, fiind ora 05.00-05.10, la benzinărie nu mai era nimeni care alimenta. Era undeva lateral doar un Hummer kaki, cu geamuri fumurii vare „torcea" cu motorul pornit, iar în jur nu era nimeni.

După ce a alimentat, a plătit şi s-a îndreptat spre maşina sa, un „tout terrain", pentru reluarea călătoriei. Dar atunci a observat că uşa din dreptul şoferului de la Hummer era deschisă şi pe scaun stătea un, să-i spunem, „individ" în cizme, dar care nu avea haine, ci era în totalitate acoperit de solzi verzi, exact ca un crocodil, iar pe cap avea un fel de creastă ca o şopârlă…

„Individul", să-i spunem aşa, l-a observat, nu s-a sinchisit cu nimic, s-a dat jos din maşină, l-a privit, a scos nişte sunete ascuţite către cineva din maşină, părea iritat, s-a urcat şi a demarat în trombă…

Cât timp amicul meu l-a privit, a apreciat că avea 1,90-2,00 metri înălţime şi avea ochii galbeni cu pupile verticale ca de pisică. În mod ciudat, maşina nu avea număr de înmatriculare nici pe faţă, nici pe spate.

Contrariat, a căutat să vadă dacă mai fusese martor cineva la eveniment, dar a constatat că era singur în parcarea staţiei de benzină. Observând că la intrare era o cameră video, l-a întrebat pe cel ce vindea la staţie dacă funcţiona, dar acesta a răspuns în doi peri că acea cameră video este doar… „de decor"!!

Trecând de momentul de „perplexitate", s-a gândit că ar putea fi vorba despre o farsă, bine regizată, şi şi-a reluat drumul.

Cred că sunteţi de acord cu mine că omul nostru era totuşi frământat de contradictoriul sau, să-i spunem, stranietatea întâmplării.

Pentru că lucrurile nu s-au oprit aici, după câţiva kilometri a

văzut acelaşi Hummer tras pe dreapta, cu toate cele patru uşi deschise şi, la câţiva metri de maşină, pe câmp de data aceasta, erau doi aşa-zis indivizi, de culoare verde închis, ce păreau că se ceartă sau discută ceva foarte aprins.

Unul dintre ei părea mai înalt cu 10-15 centimetri decât celălalt şi nu avea cizme în picioarele a căror labă semăna cu cea de şopârlă când păşea, dar avea şi un fel de… coadă!

Pe şosea treceau multe camioane în ambele sensuri. Şoferii făceau semne spre „creaturi”, dar nu a oprit nimeni. Cei doi au părut total nestingheriţi când amicul meu i-a fotografiat cu telefonul mobil.

După câteva minute (3-5 minute), conform relatării, cei doi s-au suit calmi în Hummer, au întors spre sensul contrar celui de venire spre Bucureşti şi, cu o viteză uluitoare, au dispărut în trombă, iscând o adevărată panică pe şosea şi zeci de înjurături ale celorlalţi participanţi la trafic.

Amicul nostru a revăzut fotografiile de pe telefonul mobil şi a pornit glonţ spre Bucureşti, cu gândul să vină la mine pentru a ne sfătui ce facem cu fotografiile care erau uluitoare.

Partea tragică a poveştii este că la momentul ajungerii la mine, telefonul arăta clar că se făcuseră 11 fotografii, dar în locul pozelor ecranul rămânea verde la listarea fotografiilor. Ecranul era verde şi… atât. Nici-o imagine!

Am fost împreună cu el la reprezentanţa firmei ce asigura service-ul telefonului, dar singurul răspuns a fost că a fost fotografiată o sursă de lumină foarte puternică de… culoare verde! Nu am putut recompune nimic din ceea ce a fost fotografiat.

Nu vreau să spun nimic despre cele ce au urmat momentului marii dezamăgiri, dar pot să vă spun că timp de două săptămâni am ascultat povestea de zeci de ori, am căutat alţi martori, dar totul a fost marcat de un eşec total.

Amicul meu este la această oră undeva pe un teatru de operaţii militare şi probabil că între două ambuscade se mai gândeşte şi acum la întâmplarea ciudată pe care a trăit-o, foarte ciudat în mod singur şi fără puterea de a o dovedi material.

Un lucru este sigur, trăim într-o lume pe care doar credem că o cunoaştem, avem o vagă impresie că suntem stăpânii ei, când de fapt cred că suntem nişte subchiriaşi în tranzit pe o planetă

care nu ne-a aparţinut niciodată şi unde de fapt nici nu stim care ne este menirea…

La softul care ne conduce ar fi interesant de ştiut la cine este butonul „Delete” sau măcar cel „On” şi „Off”…

Dar, stimaţi cititori, această relatare este doar jurnalul filmului pe care vi-l pregătesc în această carte, care este deosebit de incitantă şi unică în mesajul pe către îl transmite!

CEL MAI IMPORTANT

CENTRU

ENERGETIC INFORMAŢIONAL AL TERREI

SE AFLĂ ÎN MUNŢII CARPAŢI,

ÎN BUCEGI

URMAŞII PRIMILOR OAMENI AI TERREI

TRĂIESC ÎN RETEZAT

În Bucegi, în apropierea Vârfului Omu, se află cel mai important Centru energetic-informaţional natural al Planetei. Aceasta este părerea cercetătoarei Cristina Pănculescu din Bucureşti.

Iată în esenţă câteva lucruri despre această teorie.

Existenţa „Centrului” este semnalată de toate tradiţiile străvechi. Astfel, în ezoterismul musulman este „Muntele Polar” sau „Muntele QAF”. În India şi Tibet i se spune „Shamballa” sau Muntele Meru.

În Occident se vorbeşte desprer „Monsalvat” sau „Sediul Graalului” – „acolo unde timpul se preface în spaţiu”. La chinezi

este „Muntele Tai” – sediul nemuritorilor. El se mai regăseşte şi sub denumirea de „Axis” sau „Cardines Mundi”, „stâlpul cerului”, „piramida cosmică”. În creştinism este „crucea” sau „arborele vieţii”.

Acest Centru are proprietăţi cu totul speciale. În lucrarea pe care autoarea a elaborat-o în urma acestor cercetări (finalizate încă din anul 1988), sunt descrise o serie de efecte energetice speciale ale centrului în cauză – surprinse pe peliculă foto, electronografice şi mostre de rocă cu proprietăţi stranii, prelevate de pe vârful respectiv. Aceste probe confirmă pe parcursul lucrării (deosebit de vastă) activitatea Centrului.

Structura energetică a Terrei este mult mai complexă decât se crede. Centrul energetic din Bucegi este cel mai important, însă nu este singurul. Mai există şase centri energetici de primă importanţă (pe lângă mulţi alţii secundari), care sunt în corelaţie cu acesta, şi este posibilă localizarea lor, pornind de la cel din Bucegi.

Acest „centru” precum şi toţi ceilalţi „centri” secundari sunt cheile care vor da acces *„Omului Mare”*, care este Umanitatea la oceanul infinit al energiei şi informaţiei cosmice.

Pentru întreaga structură a universului nostru, există o cheie. Această cheie apare în tradiţie sub denumirea de *Axis* sau *Cardines Mundi*, care nu reprezintă altceva decât locul geometric al centrelor tuturor structurilor macrocosmice ale Universului nostru şi în acelaşi timp locul geometric al tuturor universurilor.

Există un sistem energetic-informaţional natural, în care tot este în contact cu totul, făcând posibilă comunicarea şi schimbul. În realitate, Centrul din Bucegi reprezintă o adevărată „poartă” de ieşire din universul terestru, el constituind punctul planetei Pământ plasat pe acest loc geometric de conexiune universală.

Prin proprietăţile pe care le are acest centru ar rezulta că timpul (a patra dimensiune terestră) poate fi abolit, deci poate fi controlat şi, în acest caz, viteza luminii înceteză de a mai fi o barieră în calea omului spre Cosmos.

În urma cercetărilor, a rezultat că acest centru are o activitate (prezentând maxime şi minime) ciclică, cu perioada de un an. Din datele furnizate de tradiţii, rezultă că aceste cicluri

anuale sunt înscrise în nişte cicluri mult mai mari, care se întind pe milioane de ani.

Un ciclu complet, în tradiţia vedică, se regăseşte sub denumire de *Mahayuga*. Un ciclu *Mahayuga* se compune din patru yuga sau vârste ale umanităţii. Aceste patru perioade nu sunt egale.

O serie de argumente pledează pentru ipoteza ca începând cu anul 1986 intensitatea activităţii centrului a depăşit *„pragul de latenţă”*, urmând şi în prezent o creştere din ce în ce mai accelerată.

Zona care conţine acest centru este Sanctuarul principal al Kogayonului, deci Muntele Sacru al dacilor. Găsindu-se în Bucegi, el se compune din trei trepte supreme de iniţiere, la care se adaugă alte douăsprezece, superioare, şi numeroase trepte inferioare de „învăţătură”, accesibile numai iniţiaţilor.

Strămoşii noştri nu au ales întâmplător acest munte. Ei cunoşteau existenţa acestui centru, precum şi legile care guvernează funcţionalitatea lui. Chemaţi de Sfinx, strămoşii noştri ştiau a se face nemuritori. Aceste legi pot fi redescoperite.

Teoria prezentată de Cristina Pănculescu la televiziune, în cărţi, la radio şi în presă a suscitat un viu interes, cercetători de renume din întreaga lume arătându-se interesaţi de „straniile fenomene” din munţii noştri.

Arheologii au identificat o piesă inedită, un veritabil mesaj al dacilor, care au trăit în secolele I-II d. Hr., în zona Podişului Central Moldovenesc.

La zece kilometri SV de Iaşi, pe un promontoriu numit de localnici *„la Căprărie”*, unde culmile dealului Bârsan coboară lin către iazul de deasupra satelor Dumbrava şi Ciurbeşti, săpăturile specialiştilor au dat la iveală vestigiile a 18 locuinţe antice, 14 de suprafaţă şi 4 bordeie, care alcătuiau, în urmă cu aproape două milenii, un sat locuit de daci.

Bogăţia şi varietatea materialelor găsite reliefează nu numai continuitatea locuirii dacice pe aceste meleaguri, ci şi evoluţia culturii strămoşilor noştri.

Unul dintre cele mai importante obiecte descoperite îl constituie o tabletă din ceramică (un fragment de disc), care prezintă un decor incizat pe ambele feţe, plăcuţa având la

partea superioară un orificiu pentru prindere. Conform ipotezei descoperitorilor, tableta ar conţine imagini referitoare la un decor cosmic. Astfel, cercul de pe avers ar semnifica Pământul, cadranul, cele patru puncte cardinale, iar inciziile, circulare şi semicirculare, ar figura Soarele, Luna şi alte planete.

În funcţie de reprezentările de pe celelalte două sferturi de cerc (care nu au fost găsite), s-ar fi putut aprecia dacă întregul decor al aversului imaginează cele patru faze ale Lunii. Pe revers, s-ar contura o corabie, mijloc de navigaţie considerat în diverse culte străvechi ca simbol solar şi vehicul al morţii. Orificiul pentru prindere de pe tăbliţă a dus la concluzia că ar fi vorba despre o amuletă cu funcţie magică.

Descoperirea de la Dumbrava îmbogăţeşte cunoştinţele noastre despre preocupările astronomice ale dacilor, adăugându-se calendarului din incita sacră de la Sarmizegetusa. De altfel, istoricul Iordanes (secolul al IV-Iea) arăta că dacii făceau observaţii asupra stelelor.

Cultul soarelui era răspândit printre daci, dovadă fiind un vas găsit în aşezarea de la Bucureşti-Tei, pe care este încrustat un cerc solar, aceeaşi reprezentare figurând şi pe câteva vase identificate la Sarmizegetusa. De asemenea, la Piatra-Roşie, specialiştii au descoperit fragmentele unui car solar în miniatură, din fier şi bronz.

În lume există unele mici populaţii izolate, ce se consideră a fi urmaşii primilor oameni de pe Pământ. Aşa se socotesc multe comunităţi din Caucaz, bascii din Pirinei şi guanchii din Canare.

Exemplele ar mai putea continua. Dar puţini ştiu că în România, în preajma muntelui Gagu, din masivul Retezat, trăiesc aşa-numiţii gugani sau gugulani, păstori voinici şi foarte înalţi, cu viaţă retrasă şi particularităţi lingvistice destul de stranii, care se pretind a fi urmaşi direcţi ai dacilor şi coborâtori din… cei mai vechi oameni din lume!

Neam de păstori, guganii îşi trag numele şi se cred de-o seamă cu piscul Gagu din masivul Godeanu, la sud de Retezat (care are 21 de vârfuri, toate peste 2.000 m, dar niciunul mai mare ca vârful Gagu – 2291 m).

Anumite particularităţi lingvistice (dialecte) în vorbire, destul de stranii, au creat legende şi au făcut din gugulani un izvor de presupuneri şi de ipoteze, care îşi au originea în preistorie.

Credinţa acestor păstori români cum că ar fi cei mai vechi oameni de pe Pământ este mai adâncă decât legenda, pentru că ajunge tocmai la rădăcina miturilor primordiale ale omenirii.

Se povesteşte, de pildă, că strămoşii ancestrali ai guganilor ar fi urmaşii pământeni din Gigantomachia Elină, care păşeau din munte în munte, cum am călca noi din piatră în piatră, iar Iovan Iorgovan, nimeni altul decât modelul după care a fost întruchipat Hercules, lupta acestuia cu balaurul având loc la poalele muntelui Oslea, de lângă izvorul Cernei, cum se păstrează în baladele populare din partea locului, şi nu pe Ossa din Olimp, cum se narează în Odiseea.

Probabil că Homer împreună cu Hesiod au strămutat Gigantomachia din Ţara Haţegului, leagănul civilizaţiei româneşti, şi unul dintre legănele lumii de astăzi, pe coasta golfului Thermaios, ca să le fie, probabil, mai la îndemână.

Ideea cu Gigantomachia carpatică a fost lansată, cu exemplificări patronimice de Nicolae Densuşianu (1846-1911), în opera sa capitală „Dacia preistorică”, fiind reluată în mai multe studii de dată recentă, care reanimă această poveste care, în niciun caz nu trebuie uitată!

Numele de *giganţi* vine de la *hogigas* – uriaş care, fiind identic cu ho gegenes, poate însemna şi „născut din pământ”, adică băştinaş. Este, credem, revelator să reamintim că în textele antice se pomeneşte de localitatea Gigonus – Guganul, iar pe harta geografică a României, lângă Caransebeşul de astăzi, este menţionată aşezarea cu numele de Gaganis, pentru a ne convinge de străvechea etimologie mitică a guganilor.

Să nu uităm că sunt unele aprecieri, din ce în ce mai des citate, potrivit cărora spaţiul carpato-danubiano-pontic ar fi jucat un rol hotărâtor în anumite momente cheie ale istoriei lumii şi că, potrivit altor estimări, într-un viitor apropiat, aici se va afla centru spiritualităţii umane!

CRASH-URI TEMPORALE

Septembrie 1944 – O coloană militară germană dispare sub... Munţii Carpaţi!

Era vara anului 2005. Mă aflam, invitat de doi prieteni de naţionalitate germană născuţi în România, într-o vizită la Universitatea din Bonn, din Germania. Într-o vineri după amiază, când ieşeam de la bibliotecă, unde ţinusem o expunere privitoare la consecinţele globale ale războiului geofizic, sunt anunţat de către gazde că sunt căutat de mai multe zile de o persoană ce insista să-mi vorbească în particular.

La întrebarea mea cine este persoana, primesc un răspuns cel puţin interesant. Eram căutat de un fost militar, pensionar, veteran din Werhmacht! Spun că nu vorbesc germana, dar mi se răspunde că nu este nicio problemă…

Eram fixat cu timpul între două întâlniri: una care se terminase cu un grup de specialişti în geofizică şi urma să mă reîntâlnesc cu doi vechi amici cercetători germani din zona ufologiei, colaboratori în celebra şi elevata organizaţie ştiinţifică *„The Alien Hunter Group”*.

Întâlnirea ce se prefigura insolită am stabilit-o la o cafenea din apropiere, unde de altfel m-am şi îndreptat imediat plin de curiozitate…

La întâlnire s-a prezentat un domn în vârstă, însoţit de o tânără, ce s-a prezentat ca asistentă şi traducătoare. Enigmaticul personaj pe care nu-l cunoscusem niciodată până atunci şi pe care nu l-am mai revăzut niciodată s-a prezentat ca fiind Willy Utto… cetăţean german, de origine română, născut la Reghin, care împlinea chiar în acel an vârsta de 85 ani, domiciliat la Freiburg.

Nici în ziua de astăzi nu ştiu dacă identitatea prezentată era reală sau era ceva de faţadă. Era un tip de persoană, să spunem stranie..

A fost foarte direct şi mi-a spus că i s-a vorbit despre mine şi despre preocupările mele în domeniul ştiinţelor nonconvenţionale de către o cunoştinţă comună, pe care nu a dorit să o nominalizeze (iar eu nu ştiu nici azi de ce nu am întrebat şi nu am insistat să aflu cine era persoana în cauză) şi mi-a cerut sprijinul în rezolvarea unei probleme personale deosebit de presante pentru domnia sa.

În acest scop mi-a înmânat un „Dosar" destul de voluminos rugându-mă să-l studiez şi dacă se poate până la plecare să-i dau un răspuns, oricare ar fi acela.

A insistat să-mi prezinte nişte acte prin care dorea să se identifice, dar, ciudat, am refuzat politicos insistenţele sale, lucru care l-a bucurat în mod vădit.

Am stabilit ca a doua zi la aceaşi oră să ne întâlnim în acelaşi loc. Părea foarte mulţumit, pentru început… Eu eram extrem de curios ce putea conţine oare dosarul!?!?

Fiind în deplasare oficială, eram participant la o reuniune ştiinţifică internaţională şi eram cazat la Consulatul Român de la Bonn, fosta Ambasadă a R.S. România în R.F. Germania, aflată pe malul Rhinului, într-o locaţie superbă, unde am întâlnit un personal extraordinar din toate punctele de vedere, condus la acea vreme de domnul consul Vodiţă, un diplomat de excepţie, ce face cinste urmaşilor lui Nicolae Titulescu.

Întâlnirea cu cei doi amici ufologi a survenit imediat şi a trebuit să amân citirea dosarului, pentru că şuvoiul de informaţii dat de germani în domeniul OZN era extraordinar de bogat şi bine documentat, dar ulterior din simpla răsfoire a dosarului n-am înţeles mai nimic.

La prima vedere ca ofiţer de stat major am intuit că era o copie, parţială, dar amănunţită, a jurnalului de luptă a unei unităţi germane ce se retrăgea din Sudul României spre Ungaria la sfârşitul lunii septembrie 1944.

Nume de oameni, pe grade şi funcţii, în ordine de bătaie ca la armată (peste 300 persoane), autovehicule (51 la număr), tehnică militară, staţii radio etc… Totul se termina cu trei hărţi numerotate cu A1, B1, W1, pe care nu era greu să desluşeşti, ca militar, că erau variante de defluire spre Ungaria.

Este drept, păreau nişte trasee pe care, ca militar, le cunoşteam, cu excepţia celui notat W1, care tăia efectiv munţii

pe un itinerar care, dacă nu era aerian, nu avea cum să existe, fiind o imposibilitate nu numai rutieră! Interesant că intrarea în zona muntoasă începea în dreptul unei localităţi cunoscute pentru mine şi dincolo de munţi se termina tot în dreptul unei localităţi pe care o cunoşteam din lungile aplicaţii din Academia Militară şi Academia de Poliţie, pe care le absolvisem cu ani în urmă…

Incitant era faptul că zona de trecere în munţi, ca şi cea de ieşire, nu avea niciun defileu, trecătoare sau pas de trecere, cât de mici, fiind un masiv muntos abrupt, şi nici nu permiteau, în zona de „intrare-ieşire”, amenajarea unui aerodrom nici pentru tehnologia de azi, nici chiar pentru elicoptere. Personal, efectiv cunoşteam foarte bine zona… Dacă acum este imposibil itinerarul pentru o coloană moto, dar atunci în 1944!?

Ce reprezenta oare traseul W1?! O variantă de dezinformare-intoxicare!? Dar pentru cine oare? Era ceva total insolit în acea hartă…

Cele două zone de „capăt” sunt extrem de accidentate, iar între cele două localităţi, pe o lungime de zeci de kilometri, nu mai era notat nimic pe hartă, deşi în două locuri drumul, aproape o linie dreaptă, cotea câte puţin odată la stânga şi odată la dreapta.

Dosarul se termina cu două tabele, unul ce prezenta presiuni, având corespondenţă cu cel de-al doilea, ce arăta altitudini, dar în care unele erau… negative!! Urma o ultimă anexă cu frecvenţe şi indicative radio.

Pe harta de transmisiuni era marcat emiţătorul coloanei ce avea correspondent un post radio, situat cam la mijlocul traseului, pe cota cea mai înaltă, la peste 2.000 de metri altitudine!!!

Foarte interesant că pentru itinerarul A1 şi B1 haltele erau marcate într-un fel sau altul, având inteligibilă poziţionarea chiar şi acum, în timp ce pentru W1 haltele erau mult mai rare şi notate altfel, adică cifrat.

Detaşamentul german, după cum aveam să aflu mai târziu, nu participase la lupte după ruperea coaliţiei româno-germane şi primise ordin expres de retragere neîntârziată. Nu ştiu dacă numele şi funcţiile au vreo semnificaţie, dar eşalonul era comandat de un maior din SS cum reieşea din dosar. Cam două

treimi din personal aveau trecut în dreptul gradului provenienţa SS. Din coloană făceau parte şi cinci femei subofiţer transmisioniste şi patru civili specificaţi doar prin nume, dar aflându-se între primii trecuţi în tabelul nominal cu ordinea de bătaie.

Şi a fost şi cea de a doua întâlnire…

Interlocutorul meu nu vorbea decât limba germană, aşa că mă conversam de zor cu nemţoaica, despre care întâmplător aveam să aflu că este unguroaică de la Debrecen.

Politicos, spun că am îndrăgit istoria militară şi este încă o plăcere pentru mine studiul unora dintre aspectele sale enigmatice, dar nu înţelegeam legătura dintre mine şi Dosarul german…

Şi atunci, nemţoaica a început efectiv să turuie o poveste ce m-a lăsat mut de uimire…

Coloana militară germană venea din Bulgaria şi trecuse graniţa cu România **pe sub… Dunăre** (!?!?) pe **un drum secret** pentru a evita luptele şi capturarea sa de armata română şi trupele sovietice care intraseră în România (!?!?).

Şeful detaşamentului era fratele persoanei de faţă, care era căsătorit cu o româncă, membră a unei **grupări mistice ancestrale româneşti, care le destăinuise un itinerar secret de trecere a Munţilor Carpaţi prin subteran, de la sud la nord, în doar trei ore…**

Traseul fusese folosit de mai multe ori pentru misiuni secrete de către grupări din trupele SS şi Abhwer la recomandarea Serviciului Secret de Informaţii Român. Problema era că trecerea trebuia să respecte un anumit orar. Cei de faţă nu cunoşteau amănunte legate de acest orar.

Conform domnului Otto, „Detaşamentul” a intrat în munte, nerespectând „orarul” şi nu a mai fost văzut niciodată.

Domnul Otto era convins că detaşamentul intrase într-o poartă temporală din Carpaţi şi cerea ajutorul să încercăm recuperarea fratelui său, pe care îl ştia în viaţă şi cu care comunica permanent prin astral… Spunea că pentru cei prinşi în capcana timpului, „timpul local” ar fi îngheţat la nivelul intrării în capcana temporală.

Dacă am găsi detaşamentul sau măcar autovehiculele, ceea ce am descoperi că acestea transportau ar fi meritat efortul cu

prisosinţă, repeta încontinuu interlocutorul meu.

Din păcate, nu am putut afla mai nimic despre ciudata încărcătură, doar că venea din Orientul Mijlociu şi trebuia să ajungă la Berlin, totul rămânând în continuare o enigmă.

Chiar dacă nu era enigma principală, o întrebare viza conţinutul transportului care din discuţie era descris ca deosebit de valoros, chiar fabulos…

Restul discuţiei nu o mai povestesc. Domnul Otto voia să rezolve cu orice preţ enigma, nu conta ce trebuia făcut, întreprins, investit sau plătit.

În final a trebuit să-mi declin competenţa în această problemă (a dosarului în cauză) şi să mă retrag discret din poveste, lucru ce l-a mâhnit extrem de rău pe interlocutorul meu. Nu ştiu nici azi cine m-a băgat în această aşa-zisă poveste sau întâmplare.

Cu prilejul unei reuniuni ştiinţifice, care a avut loc ulterior la Hotelul Intercontinental din Bucureşti, în vara anului 2007, o persoană din mediul istoric academic a încercat, într-o discuţie cu mine, o abordare care era evident legată de problema Dosarului german. Sincer, am evitat discuţia pe tema subiectului, abordarea în cauză fiind deosebit de tendenţioasă.

Consultându-mă cu profesorii mei de Istorie militară de la Universitatea Naţională de Apărare „Carol I”, în urma unor lungi discuţii, am căzut de comun acord că suntem pe un teren al ipotezelor din zona Culturii Teoriei Conspiraţiei, dar care subiect nu exclude posibil şi un miez de realitate.

Un alt profesor, de data aceasta de la Academia Naţională de Informaţii, cu care m-am consultat pe subiect, care predă Istoria serviciilor secrete, mi-a spus, după ce m-a ascultat îndelung, că istoria celui de-al doilea război mondial mai are foarte multe pete albe şi enigme, problema putând rămâne deschisă chiar şi pentru acest subiect, dar că nu cunoaşte referinţe pentru tema abordată.

Deşi ulterior, din curiozitate, am căutat elemente care să se lege de ceea ce susţinea domnul Otto, nu am mai găsit decât referiri istorice (prima chiar repetată în mai multe surse, izvoare istorice referitoare la dacii ce treceau munţii pe nişte canale subterane, de unde prădau la sudul Dunării, dispărând apoi în adâncul ţării, aceleaşi canale fiind folosite de unii haiduci care nu au fost prinşi niciodată).

Restul ţine de memoria iniţiatică şi de imaginaţia locuitorilor unor frumoase zone de munte ale spaţiului carpato-danubiano-pontic…

Trasee secrete şi drumuri pe sub munţi, folosite încă de pe vremea dacilor? O simplă legendă sau… adevăr istoric!?!?

Asta ar fi dacă ar trebui să ne oprim aici… Dar informaţii din diverse surse ezoterice, iniţiatice şi oculte, care circulă inclusiv pe reţeaua internet, ne vorbesc despre trasee şi drumuri secrete, care sunt străbătute pe sub munţii noştri încă de pe vremea daco-geţilor.

Iată date (surse din reţeaua internet) despre o zonă bănuită intens că ar avea legătură cu fapte de genul celor ce fac obiectul prezentului articol:

În fiecare zi, indiferent că e vară, toamnă, primăvară sau iarnă, sute de persoane vin să traverseze zona Bucegilor. Unii vin pur şi simplu pentru munte, alţii vin atraşi de legendele ce cuprind întreg ţinutul Bucegilor. Iar alţii vin în căutarea comorilor rămase prin peşteri, din cele mai vechi timpuri, aşa cum spun legendele locale.

Pentru că în zona Bucegilor trece un lanţ de drumuri subterane, cunoscute se spune doar de câteva persoane, la ora actuală.

În vremuri de restrişte, încă din vremea dacilor, obştile trimiteau femeile şi copiii aici, trimiteau comorile pe care le aveau şi porneau la luptă împotriva invadatorilor. Prin subteran se poate ajunge dintr-o parte în alta a munţilor.

În anul 105, armatele romane conduse chiar de împărat pătrundeau în teritoriul dacilor, ocupând cetate după cetate. Era al doilea război, şi Traian era decis ca de data asta să supună definitiv Dacia.

Din aceste considerente, nu se grăbea, preferând să construiască, de fiecare dată pe unde trecea, cetăţi şi castre care să asigure spatele armatei sale.

La un moment dat, între romani şi Sarmizegetusa nu mai era nicio cetate. Cu toate astea, în munţi, pe loc deschis, la întâlnirea a doua pârâuri, s-a dat o luptă pe viată şi pe moarte între cele două oşti.

Era sfârşitul toamnei. Dacii erau conduşi personal de Decebal, iar romanii, de unul dintre generalii lui Traian, cel

care, după cucerirea Daciei, urma să devină primul guvernator al noii Provincii romane

Lupta a fost îngrozitoare şi a durat toată ziua. Spre seară, balanţa începuse să se încline spre romani, din cauza numărului copleşitor de mare de luptători de profesie pe care îi aveau.

La un moment dat, marele preot dac, Vezina, a fost văzut căzând în luptă. Atunci dacii au început să şovăie, văzând în asta un semn din partea marelui lor zeu, Zamolxis.

Ca sa nu piardă de tot lupta, Decebal a dat ordin de retragere şi… armatele dacilor au dispărut în câteva minute ca înghiţite de pământ. Degeaba au trimis romanii trupe în urmărirea fugarilor. Acestea se întorceau toate cu acelaşi răspuns: în faţa lor nu exista niciun fel de duşman…

A urmat o pauză de câteva zile, pauză care a fost cât pe ce să salveze soarta regatului dac. Pentru că, profitând de ea, Decebal a realizat o lovitură care a rămas în analele războaielor: a încercat să mute centrul operaţiunilor la sud de Dunăre, pe teritoriul roman.

La vremea respectivă nimeni nu a putut înţelege cum. În condiţiile unei ierni cumplite, cum a fost cea din 105, Decebal a ajuns, într-un interval de timp extrem de scurt – mai puţin de două zile – să străbată munţii Daciei, ajungând la locul de întâlnire cu aliaţii săi şi trecând Dunărea, ca să atace castrele romane de pe teritoriul actual al Bulgariei.

Din păcate, în urma unor trădări din rândul nobililor daci, Traian a aflat secretul mişcărilor rapide de trupe: Decebal s-a folosit de tunelurile subterane care traversau munţii dintr-o parte în cealaltă.

După bătălia de la Adamclisi, când fiecare dintre aliaţii înfrânţi ai dacilor se retrăgeau spre locurile lor de baştină, dacii conduşi de Decebal au căzut în câteva ambuscade organizate de romanii care îi aşteptau în tunelurile de trecere. Neaşteptându-se la aşa ceva, mare parte din trupele repliate au fost nimicite, puţini fiind dacii care au ajuns din nou la Sarmizegetusa.

După acest atac, Traian a ordonat astuparea tunelelor pe care le descoperise. Cu toate acestea, multe au rămas necunoscute de cotropitorul roman, fiind folosite mai târziu de domnitorii români. Aşa au fost trecerile subterane din zona Bucegilor.

Munţii României sunt străbătuţi de la un capăt la altul de

treceri subterane, puţini fiind cei care cunosc existenţa acestora.

Despre existenţa tunelurilor aveau cunoştinţă numai sacerdoţii daci şi unii nobili, aceştia din urmă cunoscând doar anumite treceri strategice şi nu pe toate. Ducând mai departe moştenirea spirituală a înaintaşilor lor, preoţii daci au transmis novicilor secretele trecerilor de sub pământ, secrete preluate de preoţii creştini, paznici ai comorilor spirituale (şi nu numai) ale acestui popor, şi retransmise mai departe doar călugărilor.

Pentru că aici, în interiorul Bucegilor, există o parte din secretul existenţial al nostru, al românilor, ca popor.

Pe vremea domnitorilor din dinastia Basarabilor şi a celor de după ei, platoul Bucegilor era interzis oamenilor de rând. Acolo se antrenau oştile de elită ale domnitorului. Oare de ce, dintre toate locurile posibile din ţara asta, domnitorii au ales ca loc de antrenament tocmai platoul Bucegilor?

De ce nu un loc la câmpie, unde antrenamentul călare se putea desfăşura în condiţii mai bune? Simplu. Pentru că, în vremuri de restrişte, tezaurul român era adăpostit în tunelurile din zonă, iar „pustnicii” aveau ca sarcină prioritară paza comorilor.

Mai mult, legendele locale vorbesc şi despre existenţa unui tezaur deosebit. Un tezaur acumulat şi păstrat în zonă de-a lungul a zeci de generaţii de conducători. Se spune că fiecare dintre aceştia trebuia să sporească tezaurul pe durata domniei şi nu avea voie să folosească niciodată odoarele de pret din tezaurul sfânt.

Cei care nu au ţinut cont de asta au fost loviti de un blestem cumplit, ei şi familiile lor fiind risipite în vânt. Se spune că acest blestem a lovit cele două ramuri conducătoare din familia Basarabilor, respectiv ramura Drăculeştilor şi cea a Dăneştilor, mulţi domnitori din aceste familii murind asasinaţi, ei şi familiile lor, pentru încercarea de a folosi tezaurul ţării în scop personal.

Conform sursei, în ultimii ani, în zona Bucegilor s-au efectuat măsurări energetice care au constatat existenţa unor câmpuri de forţă extraordinară şi a unor treceri subterane, care traversează munţii dintr-o parte în cealaltă.

Mai mult, aceleaşi măsurători au arătat existenţa a două treceri subterane care merg din zona Bucegilor până în

apropiere de Peştera Urşilor din Carpaţii Occidentali, acestea fiind întretăiate din când în când de diverse tunele mai mici sau mai lungi

Ceea ce este uimitor e altceva. Privite de sus (ipotetic), aceste tuneluri nu străbat munţii haotic, ci sub forma unor linii care configurează imaginea unui lup imens, având gura deschisă, ca atunci când se aruncă asupra prăzii. Capul lupului este în Munţii Apuseni, iar coada coboară până în apropiere de Pietroşiţa, judeţul Dâmboviţa.

Întrebarea logică este dacă aceste treceri subterane au fost făcute de mâna omului sau dacă au fost doar descoperite şi folosite de oameni? Este o întrebare la care, deocamdată, nu are cine să răspundă. Poate doar misticii, care au avut curajul să afirme că totul a fost construit de Zamolxis atunci cand Marele Zeu a decis să apere acest pământ sfânt şi pe cei ce-l locuiesc.

În ceea ce priveşte trecerea Dunării „pe dedesubt”, informaţiile sunt mai ample şi susţinute faptic, dar să lăsăm unele secrete să rămână secrete…

Interesul constant cu care sunt studiaţi Munţii Carpaţi de către specialiştii din străinătate, din domeniul ştiinţelor nonconvenţionale – să reamintim echipele de cercetători din Franţa, Marea Britanie, Germania, şi să nu-i uităm pe celebrii specialişti Daniel Ruzo şi Peter Moon – pare că nu este deloc întâmplător!!!

Şi acum, una peste alta, revenind la Dosarul domnului Otto refereritor la detaşamentul german dispărut în septembrie 1944 sub Munţii Carpaţi, ce-ar fi să ne trezim într-o bună dimineaţă pe autostrada transilvană cu o coloană germană nazistă înarmată până în dinţi, care vrea neapărat să ajungă la Berlin, la Fuhrer!?!?

No comment… Fără cuvinte…

CĂLĂTORII TEMPORALI

EXISTĂ PORŢI

ALE TIMPULUI ÎN ROMÂNIA

Toţi cei care am îndrăgit poveştile copilăriei am savurat efectiv celebrul basm Tinereţe fără bătrâneţe şi viaţă fără de moarte. Tărâmul tinereţii şi vieţii veşnice ne-a fascinat copilăria, iar pentru visători, lucrurile nu s-au oprit aici.

Există legende şi povestiri despre izvoare miraculoase cu „apă vie”, care se găsesc în mai toate zonele României.

Mircea Eliade, în scrierile sale, face referiri la „porţi ale timpului” în unele dintre studiile sale, dar lucrurile nu se opresc aici.

Pe vremea totalitarismului, se spune, un grup de cercetători găsise în Munţii Carpaţi mai multe izvoare cu proprietăţi miraculoase, dintre care unul ar fi fost chiar folosit de către Nicolae Ceauşescu.

Povestirile despre zonele cu anomalii temporale sunt legate de anumite locuri unde se produceau efectiv teleportări, istorisirile despre ciobani, turişti şi cercetători sau oameni simpli care ajungeau subit în alt loc după ce păşeau într-o anumită locaţie (nu numai de la munte) abundă în anumite zone din România.

Personal nu am avut parte de astfel de experienţe, dar în perioada cât am realizat emisiunea *Lumea Misterelor* cu scriitorul Ion Ţugui, care se difuza la postul de televiziune *Tele 7 ABC*, şi cât am redactat rubricile nonconvenţionale ale unor publicaţii de succes, am primit mai multe relatări de la persoane de încredere şi care păreau deasupra oricărei suspiciuni, care trecuseră prin astfel de întâmplări, experienţe extraordinare.

În continuare, spaţiul editorial fiind limitat, am să o redau pe

cea care mi s-a părut a fi cea mai interesantă dintre cele pe care le-am primit şi le-am investigat la acea vreme.

Întâmplarea a fost relatată de două persoane şi confirmată în urma investigaţiei de alte trei din grupul care a făcut obiectul straniei teleportări temporale.

La începutul anilor ’90, trei familii hotărăsc să petreacă un sfârşit de săptămână, mai precis de vineri până duminică seara, într-o zonă sălbatică de munte. Cele trei familii, un total de 11 persoane, s-au îmbarcat în trei autoturisme, două Aro 244 şi un M 461, hotărâţi fiind să doarmă în corturi şi să petreacă cele trei zile în aer liber, în sălbăticia din mijlocul naturii.

La iniţiativa unuia dintre participanţi, locul fusese ales cu grijă, într-o zonă foarte sălbatică şi relativ greu accesibilă. După parcurgerea itinerarului rutier, partea de drum din zona muntoasă, conform relatării participanţilor, a fost foarte obositoare şi anevoioasă, din cauza drumului foarte accidentat, de mai multe ori maşinile trebuind să fie împinse manual sau trase cu cabestanul cu care era dotată una dintre ele.

Cunoscând unele date despre zona-ţintă, participanţii la mica expediţie se pregătiseră cu absolut orice le-ar fi trebuit ca pe parcursul celor trei zile de recreere în mijlocul naturii să nu aibă nevoie de absolut nimic. Ceea ce este interesant este faptul că acasă, pe hartă, stabiliseră locul de campare şi alte câteva direcţii de drumeţie, care ar fi trebuit parcurse pe jos, dar care ulterior nu vor mai fi parcurse.

La sosirea cu foarte mare greutate în locul de destinaţie, turiştii noştri de sfârşit de săptămână au fost întâmpinaţi de un bătrân, cioban, care avea în grijă o mică turmă de capre. Aş vrea să subliniez încă de la început că cea mai apropiată localitate se afla la vreo 30 de kilometri şi ciobanul nostru, îmbrăcat sumar şi fără bagajele unui cioban obişnuit, nu-şi prea justifica prezenţa în acea zonă cu turma sa formată din vreo 20-30 de capre răsfirate în jurul său şi care păşteau foarte voioase din vegetaţia abundentă de munte.

Unul dintre turişti, mai zeflemist, chiar remarcase: „Ce fel de cioban mai e şi acesta, fără toiag, sarică, măgar şi câine!?”.

Intrând în vorbă cu ciobanul, turiştii noştri erau efectiv fascinaţi de zona unde se aflau şi s-au interesat dacă în acolo era vreun izvor, având în vedere că turma avea nevoie de apă,

ca şi ei de altfel.

Deşi lăzile cu apă minerală erau intacte în maşină şi suficiente, se gândeau că o cură de apă de izvor ar fi fost bine venită. Începea să se însereze şi toţi au trecut la lucru pentru a instala corturile în vederea nopţii ce se apropia.

Cele trei maşini şi cele şase corturi, care au fost repede ridicate, au fost aşezate în cerc, în centru facându-se deja o groapă pentru focul de tabără. Erau pe un platou sălbatic, cu o privelişte fascinantă, iar aerul de munte te îmbăta prin puterea sa energetică.

Dar, din acest moment, au început să apară ciudăţeniile şi faptele bizare s-au succedat încontinuu până ce grupul va fi silit să părăsească în pripă zona respectivă. Dar să nu anticipăm.

Întregul grup observase că cel ce dialoga cu bătrânul cioban în vederea identificării unui posibil izvor era prins într-o discuţie interminabilă cu acesta şi care în mod neaşteptat devenise ceea de regulă numim o dispută aprinsă, adică în contradictoriu.

Vădit iritat, cel ce discutase cu ciobanul a venit şi a comunicat grupului că ciobanul insista ca pe platoul respectiv să nu fie amplasată tabăra grupului de excursionişti.

Realizând că aceştia nu vor să părăsească zona, deşi primiseră indicaţii pentru amplasarea taberei în alte locaţii, ciobanul şi-a adunat mica turmă şi a părăsit zona, spunându-le celor prezenţi că nici nu le trece prin cap ce necazuri vor păţi.

Straniul avertisment a fost luat cu titlu de glumă deplasată, considerându-se probabil că bătrânul voia să păstreze pajiştea de pe platoul respectiv pentru caprele sale. Incidentul, ca să spunem aşa a trecut neobservat şi bucuria focului de tabără, natura sălbatică şi cerul înstelat au adus tuturor bucurie şi linişte în suflet.

Târziu în noapte, s-au retras, sleiţi de puteri, în corturi pentru odihnă, visând la chemarea naturii ce părea că le transmite efectiv energie vitală şi bună dispoziţie.

Noaptea a trecut repede şi soarele dimineţii i-a chemat la o nouă zi pe cărările muntelui. În timp ce unele dintre doamne făceau plajă, altele pregăteau micul dejun. Bărbaţii, având spiritul de aventură mai pregnant, au început explorarea împrejurimilor.

În mod cu totul ciudat, majoritatea celor prezenţi observase

printre arbuşti şi vegetaţia din jur un soi de mici globuri scânteietoare, de la mărimea unei monede până la mărimea unei mingi de tenis, ce apăreau şi dispăreau cu intermitenţe.

Electricitate statică au spus unii, iluzii optice create de încărcătura de ozon a locului, au spus alţii.

Unul dintre participanţi, de profesie inginer aeronautic, şi-a dat seama imediat că platoul respectiv are o încărcătură energetică deosebită, constatând ulterior că busola arăta orice, numai direcţia nordului nu, învârtindu-se aleator fără importanţă de poziţia în care o ţineai.

Un alt membru al grupului, care era geolog, susţinea că Platoul respectiv este caracterizat de o intensă anomalie geomagnetică, semnalată de un mic magnetometru, pe care-l avea cu el întâmplator, ramas din ultima expeditie geologică la care participase

Ziua a trecut relativ repede fără alte incidente, dar cei ce explorasera imprejurimile, spuneau ca dupa 400-500 de metrii de explorare în zona dimprejurul platoului, deşi mergeau radial faţă de tabără şi în direcţie opusă, în final ajungeau tot în tabără.

Pentru liniştirea tuturor, pe fondul unei bune dispoziţii generale, s-a tras concluzia că toate cărările erau de fapt nişte cercuri secante la acel platou. Spre seară, în mod brusc, vremea a început să se schimbe, norii negri adunându-se spre masivul muntos

La lăsarea serii, a început o ploaie rece, cu picături mici, ploaie de munte. După aproximativ o oră, ploaia a stat, norii lăsând locul unui cer înstelat minunat, ocazie cu care s-a confirmat încă o dată după observarea stelară că busola nu arăta nordul, ci poziţii aleatoare de pe cadranul busolei.

La un moment dat, dintr-odată, s-a lăsat un frig tăios şi a început un vânt foarte rece, care unora le făcea să le clănţăne dinţii. Frigul a început efectiv să mătură platoul.

Apoi, după scurt timp, vântul s-a oprit şi o ceaţă groasă albăstruie, care făcea să nu vezi la nici doi metri, a cuprins întreaga zonă. Este momentul când, conform spuselor martorilor, se produce incredibilul: ceaţa se ridică dintr-odată ca la o comandă şi, deşi conform tuturor celor care aveau un ceas, era ora 22.30, seara se face lumină ca în plină zi.

Câţiva dintre cei prezenţi se panichează şi se retrag în maşini, trei dintre bărbaţi stau afară şi, privind împrejur, rămân pironiţi locului şi muţi de uimire.

În partea stângă a muntelui, printre arbuşti, se profila un grup care, după aproximarea celor prezenţi, era constituit din câteva zeci de călăreţi îmbrăcaţi în armuri, înarmaţi cu săbii şi lănci, cu caii fornăind nervoşi, privind intens în faţă.

În faţă însemna spre dreapta, unde toţi cei prezenţi au putut să observe şi să audă nechezatul cailor unui alt grup de călăreţi acoperiţi în zale şi blănuri, cu coifuri strălucitoare, care agitau nervoşi nişte săbii înfiorător de mari.

Cei aflaţi în maşini au început să strige cu disperare la cei trei bărbaţi şi încercau la nesfârşit să pornească maşinile pentru a ieşi cât mai grabnic de pe platou, pe drumul strâmt şi abrupt pe care veniseră.

În zadar. Niciun motor nu pornea, nu scoteau niciun sunet după ce cei trei bărbaţi au ajuns la maşini, au început să se audă strigăte asurzitoare ce părea a fi chemări la luptă din partea celor două grupuri înarmate până în dinţi.

Un sunet asemănător cornului vânătoresc s-a auzit prelung şi cele două tabere au intrat pe platou, năpustindu-se cu ură una împotriva celeilalte. Două dintre femei au leşinat, unul dintre bărbaţi, cum se va constata mai târziu, va trece printr-un pre-infarct, starea celor prezenţi fiind caraterizată prin două cuvinte: panică generală şi confuzie totală.

Închişi în maşini, cei care mai erau încă valizi, au asistat, un timp aproximat la câteva zeci de minute, la o sângeroasă bătălie între cele două grupuri de luptători.

Conform relatării celor de la faţa locului, bătălia era de o cruzime înfiorătoare, cai şi călăreţi se înfruntau într-o bătălie cruntă, pe viaţă şi pe moarte, sângele, ţâşnind din trupuri, stropea geamurile autovehiculelor, caii nechezau, iar capetele erau strivite sub loviturile buzduganelor sau zburau sub şuierul înspăimântător al câte unei săbii; poiana era plină de sângele luptătorilor, pe iarbă ici, colo se putea vedea câte un braţ tăiat sau câte un luptător în agonia morţii, lângă calul său rănit.

Bătălia, care depăşea scenariul oricăriu film prin cruzime şi intensitate, părea că nu se mai termină, cele două tabere fiind parcă perfect egale în forţă şi în dârzenia cu care luptau.

Gândiţi-vă că toate acestea se petreceau pe acel platou la fel ca şi cum maşinile şi micuţa tabără a excursioniştilor noştri nici nu existau. În autoturisme se ajunsese la disperare, care în final dusese la ceea ce putem numi o stare psihică de perplexitate în faţa unei situaţii ireale şi total neprevăzute.

Cand încleştarea părea că nu se mai termină, de undeva din munte s-au auzit din nou prelung acel sunet ca de corn vânătoresc zdragănitul armelor, nechezatul cailor, îndemnurile la luptă ale participanţilor la bătălie au început să se audă din ce în ce mai estompat, cele două tabere, regrupându-se parcă, au dispărut în ropotul cailor în direcţii opuse, de unde veniseră.

În câteva momente ceaţa a devenit din ce în ce mai deasă şi frigul mai pătrunzător, apoi, în timp ce ceaţa se ridica spre vârful muntelui, a început o ploaie torenţială, ce a durat preţ de câteva minute, dar suficient de mult cât să pornească şuvoaiele.

Cerul a început să se lumineze şi dintr-odată, ca la un semnal, motoarele celor trei autovehicule au pornit.

Panicaţi, super uimiţi, în stare generală de confuzie, preţ de câteva minute turiştii noştri nu au coborât din maşini, ale căror motoare duduiau sub ploaie.

Femeile plângeau, iar bărbaţii încercau să-şi aprindă ţigările cu mâini tremurânde. Dar, ca într-un scenariu bine regizat, ploaia s-a oprit, dintr-odată soarele, cu razele sale binefăcătoare, a apărut pe cer, iar din difuzorul radio-receptorului unei maşini s-a auzit vocea crainicei: „Aici Radio Bucureşti, la semnalul următor va fi ora 07.00”.

Unii plângând, alţi râzând isteric s-au dat jos în cele din urmă din maşini s-au îmbrăţişat, au ţopăit ca nişte copii, fericiţi că scăpaseră din ceva ce nu înţelegeau şi nu au înţeles nici până azi.

Cineva din grup a scos un ţipăt, poiana era plină de urme de copite de cai, în acel moment, într-o tăcere nefirească şi cu o rapiditate de nedescris, în mai puţin de zece minute tabăra a fost demontată şi absolut toate materialele puse în maşini, în momentul următor coloana se pusese în mişcare fără nicio comandă, fără niciun semnal, pe drumul de întoarcere. Nimeni nu vorbea, toţi porniseră aparatele de radio portabile sau de pe maşini şi ascultau ştirile de care se agăţau ca de nişte liane ce veneau din realitate, care părea la capătul lumii.

Drumul la întoarcere era incomparabil mai uşor, mergându-se în coborâre şi se mergea la limita de viteză posibilă pe acel traseu accidentat…

După aproximativ cinci kilometri, prima maşină a încetinit, pentru că era cât pe ce să accidenteze două capre, care aveau o blană albă ca de lapte, urmate de o întreagă turmă şi de bătrânul cioban întâlnit cu o zi înainte care, după ce i-a salutat zâmbind straniu, a dispărut după turma sa printre copaci.

Apoi, ca la o comandă, şoferii au apăsat acceleraţia, sporind viteza şi neoprind decât în primul cătun de pe traseu. Aici au împărţi absolut toate alimentele rămase (care nu erau deloc puţine) unor copii care păşteau vitele pe marginea drumului, sub privirile uimite ale unor adulţi contrariaţi de eveniment.

Au pornit din nou la drum şi pe itinerarul spre casă au comentat la nesfârşit cele întâmplate, neştiind cum să le catalogheze de unde să le ia şi unde să le pună, ce interpretare să dea faptelor şi întâmplărilor petrecute.

Un lucru era absolut sigur: niciunul dintre ei nu mai era cel de dinainte: o mutaţie se realizase în sufletul lor, un semn de întrebare ca un vierme uriaş le răscolea creierul.

La o lună de la întâmplare s-au hotărât de comun acord ca, sub acoperirea anonimatului, să povestească cele petrecute. Toţi cei implicaţi în acest incredibil eveniment trăiesc şi astăzi, dar patru dintre ei, cei mai tineri, două cupluri sunt plecate şi stabilite în străinătate.

La doi ani de la această întâmplare, familia ce poseda autoturismul M-461, însoţită de alti prieteni îmbarcaţi în alte patru maşini de teren au vrut să reconstituie itinerarul.

În timpul deplasării, la aproximativ 100 de kilometri de locaţia ţintă, s-a produs un grav accident. Unul dintre autoturismele de teren, alunecând într-o prăpastie, a produs moartea soferului şi rănirea gravă a altor doi pasageri, fapt ce a dus la anularea deplasării, incidentul fiind interpretat ca un semn prevestitor, de rău augur, al faptului că zona respectivă nu mai trebuia deranjată.

Din datele pe care le am până în prezent, în zona respectivă nu a mai fost nimeni, dar respectiva locaţie a fost survolată din elicopter şi într-o primă etapă s-a stabilit foarte clar că regiunea respectivă are puternice anomalii geomagnetice, marcate cu

puncte ce aveau încărcătură geopatogenă şi biopsihopatogenă deosebit de puternică.

Poate că unele lucruri sunt hărăzite să fie cunoscute numai de anumiţi oameni, în rest ele trebuie lăsate în linişte, nederanjate, în echilibrul lor cosmic.

Unele dintre aceste date prezentate mai sus au fost luate în atenţie de către scriitorul Ion Ţugui, în dosarul numit de către el „înfruntarea nevăzută”, asupra căruia ştiu sigur că a făcut unele cercetări.

După dispariţia sa subită, nu cunosc ce s-a întâmplat cu aceste cercetări. Locul în sine rămâne un loc straniu, bântuit de întâmplări insolite, cu personaje ciudate ce se leagă la nesfârşit de bizarul cotidian şi ancestralul ce ne înconjoară pe toţi, dar pe care numai unii dintre noi suntem în măsură, prin predestinare, să-l percepem şi să-l cercetăm!!

TELEPORTAREA

A DEVENIT REALITATE

Ne vom putea teleporta din prezent în viitor.

Cronovizorul ne va duce în călătorii în trecut

Dacă până mai ieri teleportarea a fost subiectul mai multor filme de domeniul SF, oamenii de ştiinţă au reuşit acum să o transforme în realitate. Astfel, în viitorul apropiat, vom putea călători în timp. Conform Technology Review inseparabilitatea cuantică, cea care leagă particulele prin spaţiu, este, mai nou, responsabilă şi de unirea particulelor prin timp, potrivit fizicienilor.

Termenul de „inseparabilitate cuantică” (entanglement) este folosit pentru a descrie fenomenul prin care două sau mai multe particule devin atât de unite, încât împart aceeaşi existenţă.

Teoria lui Jay Olson şi Timothy Ralph de la Universitatea din Queensland, Australia, potrivit căreia particulele se unesc şi prin timp, se bazează pe ideea unui univers simplificat, ce are doar o dimensiune spaţială şi una temporală.

Este uşor să vezi universul într-un spaţiu plan, unde axa X corespunde dimensiunii spaţiale, iar axa Y, celei temporale.

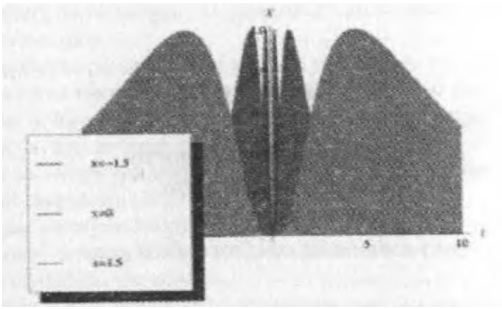

Dacă ne imaginăm prezentul ca originea graficului, atunci viitorul formează o curbă care este simetrică axei temporale. Astfel, trecutul este o imagine în oglindă a acestei curbe, care este reflectată în axa X.

Atunci când două particule sunt prezente, ambele situându-se pe axa X, curbele lor se vor suprapune în trecut şi în viitor. Această teorie nu poate avea decât o semnificaţie: acele particule s-ar fi putut întâlni în trecut, dar s-ar putea să o facă şi în viitor.

Ceea ce Olson şi Ralph vor să demonstreze este faptul că această „inseparabilitate cuantică" poate la fel de bine să funcţioneze şi pe axa Y. Cu alte cuvinte, această inseparabilitate cuantică este atat de adânc învăluită în univers, încât o întâmplare din trecut are cu siguranţă o influenţă asupra viitorului.

Această teorie lansată de cei doi seamănă cu un truism. Nu este acesta modul de funcţionare al Universului? însă acest fenomen nu are la bază simpla lege a cauzei şi a efectului, ci are mai multe subtilităţi care îi oferă unicitate.

Pentru a vedea aceasta, imaginaţi-vă un experiment realizat de cei doi oameni de ştiinţă. Aceştia au trimis în viitor un obiect. Ideea este că un detector va acţiona asupra obiectului trimitând un mesaj clar despre cum această particulă poate fi detectată. Apoi, într-un moment dat din viitor, un alt detector ce are aceeaşi poziţie în spaţiu primeşte mesajul şi urmăreşte instrucţiunile primite, reconstruind astfel obiectul.

Însă există o întorsătură! Olson şi Ralph spun că detectarea obiectului în viitor trebuie să fie făcută simetric, în timp cu creaţia sa din trecut. *„Dacă detectorul din trecut era activ la ora 12:15, atunci şi în viitor, detectorul trebuie să aştepte să fie activ exact la ora 12:15 pentru a putea realiza*

procesul teleportarii.”

Definiţia termenului de teleportare

Teleportarea este un proces de deplasare a unui obiect dintr-un loc în altul, mai mult sau mai puţin instantaneu, fără ca obiectul să parcurgă spaţiul dintre cele două poziţii. Teoretic au fost inventate mai multe metode de teleportare (teleportare cu găuri în spaţiu-timp, gaura de vierme), dar experimental au fost confirmate numai teleportarea cuantică şi psihică. În prezent, teleportarea cuantică „exactă” este posibilă numai pentru fotoni şi atomi.

Teleportarea „inexactă” (unde starea cuantică nu se păstrează) este posibilă prin codificarea informaţiei despre obiect, transmiterea acestei informaţii în alt loc, de exemplu prin radio sau altă metodă, şi crearea unei copii a obiectului original într-un loc nou. Teleportarea este propusă de asemenea ca explicaţie la multe fenomene anormale şi se foloseşte în mod curent în literatura SF.

Să nu uităm că încă de la începutul anilor şaptezeci au apărut mai multe lucrări care vorbesc despre realizarea unei masini a timpului la Vatican, de către un călugăr iezuit, pe baza unor texte sacre, dispozitiv care chiar ar fi funcţionat.

Numit **Cronovizor**, aparatul ar fi permis însă numai călătoria în trecut. Papalitatea dupa ce s-a convins de realitatea existenţei faptelor descrise în Sfânta Scriptură – Biblie referitoare şi la rolul lui Jesus Christos, deranjată de anumite adevăruri care nu conveneau bisericii, a ordonat demontarea aparatului şi depozitarea componentelor sale în mai multe locuri secrete pentru a nu mai putea fi refăcut.

Şi în România au apărut mai multe lucrări care descriu cu lux de amănunte epopeea realizării acestui aparat şi supliciile prin care a trecut inventatorul său. Se pare că la Vatican există o supapă care devine din ce în ce mai activă în acţiunea de dezvăluire a marilor secrete ale papalităţii…

Date din lumea ştiinţifică, manipulate pe căi oculte, spun că, după realizarea teleportării la nivelul particulelor elementare şi trecerea cu bine a teleportării la nivel molecular, s-a trecut cu succes la teleportatarea materiei vii la nivel celular, realizându-se teleportarea de virusuri şi chiar… microbi!

Experienţe al căror succes ar fi de necontestat şi care au fost

dezvoltate în continuare cu decenii... în urmă!
Atenţie, VIITORUL a început ieri!!

DE LA TRIUNGHIUL MORŢII

DIN MAREA NEAGRĂ

LA BERMUDELE... FRANCEZE

Sunt foarte multe legende şi mituri despre Marea Neagră. Fiind una dintre mările interioare cele mai circulate încă din cele mai vechi timpuri, a fost scena multor întâmplări mai mult sau mai puţin ciudate, ce fac şi astăzi deliciul investigaţiilor ştiinţifice şi istorice. Dar, dincolo de de fabulaţii, chiar şi astăzi persistă o enigmă care face şi pe cei mai curajoşi marinari să privească cu mult respect Marea Neagră. Este vorba despre Vârtejul Morţii sau Triunghiul Morţii din apropierea Deltei Dunării. Despre ce este vorba!?

Iată pe scurt povestea acestui loc deosebit de straniu:

În Marea Neagră, în imediata vecinătate a Insulei Şerpilor, aflat la 45 kilometri nord-vest de Sulina, se află un misterios *Triunghi al Bermudelor*.

Deşi zona este cunoscută încă din Evul Mediu, puţini au auzit despre acest triunghi, supranumit al „morţii”, care „călătoreşte” prin apele Mării Negre.

Turcii au făcut primele relatări despre această zonă stranie, denumita de ei „Vârtejul Morţii”. Nenumărate asemenea povestiri relatau despre dispariţii surprinzătoare în apele relativ liniştite şi în plină zi!!!

Surprinzătoare sunt şi unele povestiri ruseşti din secolele XIII şi XIV care relatează despre un „vârtej alb”, care târa la fundul mării păsări, corăbii şi chiar mici insule!

Relatările erau făcute de către oameni care au fost de faţă şi au scăpat cu greu din aceste vârtejuri.

Studiind cu atenţie acest fenomen cercetătorii au ajuns la concluzia că este vorba despre o suprafaţă de aproximativ 8-10

km – relativ triunghiulară – în care se manifestă o formă stranie de magnetism, mult modificat faţă de cel detectat ca fiind „normal”.

Cercetătorii ruşi şi ucraineni afirmă ca falia magnetică din misteriosul triunghi mobil din Marea Neagră se deschide de la o fracţiune de secundă până la câteva minute.

Această anomalie magnetică se deplasează lent prin zona Mării Negre şi, la ora actuală, zona se deplasează spre litoralul românesc, mai precis spre Sulina.

Date mai complete asupra altor dispariţii misterioase s-au evidenţiat după dezmembrarea fostei Uniuni Sovietice, deoarece abia atunci unele secrete straşnic păzite au ieşit la lumină.

Astfel, din dosarele ultrasecrete ale Armatei Roşii aflăm despre dispariţia la 31 mai 1944 a crucişătorului Tiolkovsloi, la sud de Crimeea (la 70 km în larg), în plină zi. Cu toate că vremea era excelentă, căpitanul navei vecine povesteşte că respectivul crucişător a fost învăluit deodată de o ceaţă neagră cu sclipiri verzi, după care a dispărut pur şi simplu de pe ecranele radar

La numai două luni după aceasta, o altă dispariţie: cinci avioane militare plecate în recunoaştere au intrat în ceaţa neagră cu sclipiri verzi, au dispărut de pe ecranele radar cu care erau urmărite şi nu s-au mai întors niciodată.

Pe 5 decembrie 1945, 5 bombardiere americane de tip Grumnan TBM-3 Avenger dispăreau în Întunericul Triunghiului Bermudelor. Un lucru foarte straniu, însă deosebit de discutat la vremea aceea, a fost dispariţia a 5 bombardiere ruseşti, în aceeaşi zi, în interiorul Triunghiului Morţii de lângă Crimeea (la numai 70 km de ţărm).

Expeditia de cercetare sovietică ce a fost dezlănţuită după anunţul oficial al dispariţiei bombardierelor nu a reuşit să „găsească nicio urmă…”

Unele surse spun că ultimele transmisiuni ale aparatelor în zbor au relatat despre o ceaţă deasă din care avioanele nu reuşeau să iasă. Exact ca şi în relatările avioanelor americane din Triunghiul Bermudelor.

Fiind pe timp de pace, la ora acea nu exista nicio bază duşmană prin apropiere, de aceea ofiţerii ruşi au crezut că este vorba despre un accident, dar de pe urma lui ar fi trebuit să mai

rămână măcar nişte urme fizice.

O altă dispariţie misterioasă s-a petrecut mult mai recent, în 1990, când un mic aparat de zbor grecesc dispărea la numai 30-40 km de ţărmul românesc.

Pescarii români şi bulgari din zona de coastă ocoleau de multă vreme acea regiune, deoarece existau diferite legende şi superstiţii ca acolo este o „apă blestemată”.

Presa grecească din Atena atrăgea atenţia că, fiind un avion particular, pilotul nu cunoştea „traseul de ocolire”, care era semnalat avioanelor „oficiale”, dar sublinia că este necesar ca oficialităţile române să precizeze clar care sunt coordonatele acestei forme, pentru a evita alte dispariţii tragice.

Totuşi frecvenţa lor este mică, aceasta mai ales datorită faptului că este o zonă relativ puţin frecventată şi în general ocolită.

Oficialii ruşi însă sunt de altă părere, ei susţin că aceste anomalii magnetice au o frecvenţă îngrijorătoare (una la două zile). Şi aici se emite ipoteza că aceste anomalii ar putea fi porţi către lumi paralele, care se deschid doar în anumite momente. Una dintre cele mai surprinzatoare dispariţii este cea petrecută cu cativa ani în urma (în 1991): a 80 de oameni care lucrau pe o platforma marină rusească de extracţie a petrolului. Platforma era legată prin staţie de baza de la ţărm cu care era stabilit un protocol de comunicare zilnic. Într-o zi, fără niciun SOS, platforma a rămas mută la toate încercările de stabilire a contactului.

După câteva ore, baza a alertat poliţia de coastă, o escadrilă militară a făcut o recunoaştere şi platforma a fost descoperită şi recuperată la 50 km distanţă de locul iniţial de amplasare plutind în derivă, fără nicio urmă de viaţă la bord şi fără niciun indiciu care să lămurească misterul dispariţiei echipei tehnice.

Platforma arăta de parcă cei 80 de oameni o prăsiseră în grabă, fără sa-şi ia niciun fel de bagaje, haine sau lucruri intime, fără să strângă sau să facă curat, de exemplu, pe mesele unde mâncau!…

La ora actuală, marina rusă şi cea ucraineană studiază cu mare atenţie această falie magnetică, ce se deplasează lent, din zona lor, către apele teritoriale române. Atunci, studierea ei şi responsabilităţile ce decurg din aceste studii vor reveni

oficialităţilor române.

Dincolo de mituri şi legende, existenţa acestui fenomen marin extrem de rar nu mai poate fi tăinuită de nimeni şi pentru motivul numeroaselor sale victime umane.

Celebrul „Triunghi al Bermudelor” din Oceanul Atlantic (care nici nu prea este triunghi), în mare delimitat de Peninsula Florida, SUA, Insulele Bahamas şi Puerto Rico, a dat naştere nu numai la enigme, ci şi la întâmplări care mai de care mai dramatice.

Una dintre ele mai puţin mediatizată este naufragiul vasului japonez „Raifuku Maru”, despre care s-a spus că a avut loc în decembrie 1924, când marinarii acestuia au cerut ajutor printr-un apel radiotelegrafiat. „Ne ameninţă un pumnal. Veniţi repede. Nu putem scăpa.”

Ce putea fi acest pumnal? O trombă? Dar cum au putut confunda nişte marinari încercaţi o trombă cu un… pumnal!

Ceea ce se ştie precis este faptul că nava americană „Homeric”, care a recepţionat apelul şi a ajuns la locul cu pricina, după aproximativ trei ore, a fost întâmpinată de o furtună extrem de puternică.

Lucrurile au rămas nelămurite până când, după mai mulţi ani cercetând diversele mărturii, inclusiv documentele ce au mai putut fi reunite, experţii au reuşit să aducă lumină în povestea navei „Raifuku Maru”, care naviga, în momentul naufragiului, de la Boston la Hamburg.

Astfel, s-a stabilit că evenimentul s-a petrecut nu în decembrie 1924, ci în aprilie 1925. Că potrivit poziţiei indicate în apelul de ajutor, vasul se afla la 41°43’ latitudine nordică şi 61°39’ longitudine vestică, deci departe de zona Bermudelor, care de fapt nici nu era în drumul navei.

Apoi, mesajul cu pricina a fost transmis în engleză, limbă în care dagger înseamnă pumnal, iar danger, pericol. În alfabetul Morse, litera n este reprezentată printr-o linie şi un punct, iar litera g, prin două linii şi un punct.

Telegrafistul japonez, înspăimântat de furtună, a bătut, pentru litera n, o linie în plus şi astfel cuvântul a ieşit dagger, de unde şi enigmaticul pumnal.

Iată o întâmplare din Triunghiul Diavolului, un alt loc blestemat de marinari…

În februarie 1948, vasul Urang-Medan a naufragiat în strâmtoarea Malacca. Salvatorii urcaţi la bord au constatat că toţi membrii echipajului erau morţi, fiecare la locul lui de munca.

Figurile erau crispate într-o grimasă de oroare. Câinele vasului zăcea şi el fără viaţă. Fapt curios, trupurile nu posedau urme de violenţă. Nu fuseseră otrăviţi sau asfixiaţi... Nu a putut fi găsită nicio explicatie plauzibilă a morţii decât... infarct produs de groază. Ce a provocat oare groaza?! Altă enigmă neelucidată.

Se pare ca există mai multe întâmplări de acest fel care alături de Triunghiul Bermudelor şi Triunghiul Diavolului au rămas până în prezent fără răspuns...

Dar precum pe mare, aşa şi pe pământ!

Mourmelon este o comună oarecare, de vreo 5.000 de suflete, situată în regiunea Marne din nordul Franţei. Aşezarea a fost înscrisă totuşi în dicţionarul Larousse, datorită bazei sale militare.

Actualul renume l-a dobândit printr-o suită de dispariţii fără urme şi fără noimă, cărora le-au căzut victime nouă tineri militari din tabăra Mourmelon.

Debutul s-a petrecut în 1980 când, soldatul Patrick Dubois, de 19 ani, a dispărut în apropierea cazărmii. Un an mai târziu, trei ostaşi nu au mai revenit în unitate.

Autorităţile militare i-au declarat dezertori, dar familiile tinerilor dispăruţi nu au acceptat această acuzaţie, aducând dovezi în sprijinul seriozităţii şi caracterului lor integru.

După alte două întâmplări, tot atât de misterioase, care au provocat o adâncă emoţie în regiunea Marne, baza militară Mourmelon devine cunoscută ca „Triunghiul francez al Bermudelor”.

Au urmat alte trei dispariţii. Patrick Gache nu s-a întors la bază după permisie, deşi era un ostaş disciplinat, liniştit şi fără probleme.

A dispărut şi Guy Antoniak, de 21 de ani, învoit într-o duminică spre a pregăti împreună cu soţia sa, Patricia, prima aniversare a fiicei lor. Potrivit cercetărilor, tânărul soldat plecase pe jos din staţia de cale ferată spre baza Mourmelon, unde nu a mai ajuns.

Presa franceză, insistă asupra stării de durere disperată a familiilor, de îngrijorare profundă a localnicilor şi de încordare printre militarii taberei numite „Bermudele” galice. Această stare este agravată de faptul că organele poliţieneşti nu au descoperit niciun indiciu asupra dramelor de la Mourmelon.

Dar este cazul să nu uităm că în primul război mondial regimentul de Infanterie Norfolk (englez) dislocat în Peninsula Asia Mică mergea în marş forţat pentru a ocupa o pozitie înaintată în apropierea localităţii Gallippoli.

Trupele din ariergardă au văzut cum la un moment dat regimentul, urcând o colină, intră într-un „nor albăstrui-verzui”, cum spun martorii.

Din acea clipă, nu a mai fost văzut niciodată. A fost dat dispărut în totalitate din cauze neelucidate. Toate investigaţiile extrem de minuţioase nu au dus la niciun rezultat!

LABORATORUL DE PE MARTE

METODE DE DISTRUGERE

A METEORIŢILOR, BOLIZILOR COSMICI

ŞI ASTEROIZILOR

Bucureştiul a găzduit duminică, 10 mai 2011, un workshop cu porţile deschise pe tema apărării planetare împotriva impacturilor asteroizilor şi cometelor.

Despre acest subiect au discutat astronautul american veteran al zborurilor Apollo, Rusty Schweickart, astronautul român Dumitru Prunariu, directorul Agenţiei Spaţiale Române, Marius Ioan, Piso şi Bill Ailor, din partea The Aerospace Corporation.

Cu acest prilej, Centrul de Studii şi Cercetări Psihotronice şi Ufologice şi Revista *Jurnalul Conspiraţiei* au înmânat personalităţilor de mai sus câte o Diplomă de Onoare şi au înaintat câteva propuneri şi idei folosibile în lupta împotriva asteroizilor, meteoriţilor şi a bolizilor cosmici.

Iată câteva dintre aceste soluţii:

1. Plasarea de încărcături explozive pe suprafaţa asteroidului urmată de detonare
2. Ataşarea de motoare şi scoaterea asteroidului de pe orbita de întâlnire cu Terra
3. Remorcarea asteroidului cu nave spaţiale
4. Distrugerea cu lasere de mare putere
5. Distrugerea cu arme cu particule de ultraînaltă energie
6. Ataşarea de mari panouri astfel ca vântul solar să schimbe traiectoria asteroidului

7. Vopsirea în alb pentru că efectul de albedou al asteroidului va fi influenţat de vântul solar, care îi va schimba traiectoria

8. Teleportarea în altă zonă a spaţiului

9. Dirijarea la impact a unui alt asteroid care să-i schimbe traiectoria…

10. Folosirea dispozivelor antigravitaţionale pentru crearea de câmpuri antigravitaţionale pentru modificarea traiectoriei asteroidului.

11. Folosirea de încărcături nucleare pentru detonarea asteroidului la distanţe suficient de mari de Terra pentru evitarea ploilor meteoritice

12. Folosirea de substanţe chimice care să dizolve, erodeze sau să schimbe rapid starea de agregare a asteroidului disipându-l în spaţiu în fragmente de mărime nepericuloasă

13. Folosirea de bacterii modificate genetic care digeră rapid structra inasteroidului

14. Folosirea tunului cu ultrasunete sau infrasunete inventat de savantul român Gogu Constantinescu în 1920, pentru a fragmenta până la pulverizare masa asteroidului

15. Schimbarea spre Soare a traiectoriei asteroidului cu una dintre metodele de mai sus.

16. Plasarea pe suprafaţa asteroidului a unor cantităţi mari de fier urmată de manevrarea electromagnetică în spaţiul cosmic a asteroidului

17. Mutarea asteroidului în altă dimensiune

18. Folosirea câmpului magnetic al Lunii sau altor planete din drumul asteroidului pentru schimbarea traiectoriei acestuia

19. Fragmentarea asteroidului în bucăţi suficient de mici care ar arde la intrarea în atmosfera Terrei la fel ca Ploile meteoritice

20. Folosirea de tehnlogii extraterestre

Totusi ar trebui să nu uităm un lucru foarte important:

Încă din anii cincizeci, analiştii militari din fosta URSS plănuiau folosirea puterii distructive a bolizilor cosmici de tipul asteroizilor în cadrul doctrinei Războiului Geofizic, deoarece atacul împotriva inamicului potenţial putea fi disimulat foarte uşor în spatele unui fenomen natural şi astfel odată cu elementul *realizării surprinderii, şi răspunderea în faţa opiniei publice era nulă, dacă se reuşea păstrarea secretului*

operatiunii.

Ce mai este nou pe spaţiul Teoriei Culturii Conspiraţiei!?

Iată, de exemplu, un astronaut american susţine că *„a descoperit o structură misterioasă, pe suprafaţa Planetei Marte care ar putea fi dovada existenţei extratereştrilor pe planeta Rosie”.*

David Martines sustine că a dat peste o fotografie care demonstrează existenţa *„construcţiei ciudate”* pe Marte, după ce a scanat suprafaţa planetei o zi întreagă. Practic nu a avut nevoie de contribuţia vreunui satelit al NASA şi nici de o misiune specială în spaţiul cosmic pentru a face descoperirea. A realizat că are în faţă ceva cu totul deosebit, stând pe fotoliul de acasă.

Descriind „*structura*” ca pe o entitate colorată în fâşii roşii şi albastre, pentru ochiul „*neantrenat*”, imaginea nu reprezenta altceva decât o pată de lumină pe suprafaţa roşie a planetei Marte.

David Martines susţine însă cu totul altceva. El a dat şi coordonatele la care se găseşte misterioasa entitate 49’ 19.73” Nord 29 33’ 06.53” Vest pentru ca şi alţi curioşi să vadă anomalia singuri.

Într-un video pe care l-a postat pe internet, David Martines descrie ceea ce el crede că este o staţie extraterestră amplasată pe suprafaţa planetei Marte. Acesta este un video pentru ceva pe care eu l-am descoperit cu ajutorul Google Maps, dintr-o întâmplare.

O numesc Biostaţia Alpha, pentru că presupun că sunt fiinţe vii acolo sau, dacă nu mai sunt au existat cândva, explică David Martines. *Este neobişnuit că este atât de mare.*

Are 213 metri lungime şi 45,7 metri lăţime şi arată ca un cilindru sau o uniune de cilindri. Poate fi o centrală electrică, un loc în care există forme de viaţă sau vreun depozit special. Sper să nu fie o armă. Indiferent ce este, sunt convins că este pusă acolo cu un scop, a mai adăugat el.

Descoperirea lui David Martines este similară aceleia care arată un chip pe suprafaţa lui Marte. Fotografia a fost surprinsă în 1976 de Viking 1 pe un mic deal din regiunea Cydonia, Marte.

O faţă umană a fost observată recent pe suprafaţa planetei Marte de Matteo Ianneo, un italian în vârstă de 40 de ani,

pasionat de Planeta Roşie.

El a studiat fotografiile realizate pe Marte de un satelit al Agenţiei Spaţiale Europene. Ulterior, el a adăugat aceste fotografii în baza de date a aplicaţiei Google Earth. Imaginile care pot fi o iluzie optică sau un chip scluptat pe suprafaţa planetei au făcut înconjurul lumii.

Şi asta nu e tot!

Rămâneţi în spaţiul Culturii Teoriei Conspiraţiei, în paginile Colecţiei Stranger Secret Files şi ale Jurnalului Conspiraţiei, unde plouă abundent cu noutăţi din lumea ştiinţelor nonconvenţionale!

PARTEA a II-a

CUI APARŢINE PLANETA TERRA?!?!

Stranger Secret Files Nr. 012 –A
Tim Green Beckley
ComanderX
Davidehildress
Emil Străinu

CUI APARŢINE

PLANETA TERRA!?!?

În rândul celor mai fascinante subiecte ale Culturii Teoriei

Conspiraţiei, unul dintre primele locuri îl ocupă enigmele legate de strania şi bizara *Lume Subterană*.

Lumea Subterană este o prezenţă cotidiană a vieţii noastre, încă de la apariţia lui *homo sapiena sapiens* pe Terra. Numai că anumite cutume şi tabu-uri au făcut-o să treacă de secole neobservată, să pară ireală, fantastică, la fel ca şi cum n-ar exista cu adevărat… Şi asta pentru simplul fapt că această lume este mai veche, mult mai *„bătrână”* ca a noastră… Dacă nu ne speriem, s-ar putea să aflăm că de fapt la început a fost *Lumea Subterană*… Dar să o luăm încet şi cu răbdare!

Exemplul clasic este cel care se dă vizând o călătorie ipotetică pe apă de la New York la Los Angeles… Adică să trecem din Oceanul Atlantic în Oceanul Pacific folosind apa. Deci cum am putea ajunge!? Veţi răspunde cu toţii că nu există decât trei Posibilităţi. Asta dacă nu vă gândiţi la Jules Veme şi celebra sa lucrare Călătorie spre centrul Pământului… Deci aceste trei căi ar fi:

1. Prin Canalul Panama
2. Ocolind pe la Capul Horn prin Sudul Americii de Sud
3. Trecând pe sub gheaţă pe la Polul Nord şi mai departe prin Strâmtoarea Bering spre Oceanul Pacific. Şi cam atât!

Ei bine, aflaţi că mai este o posibilitate, şi anume trecând cu un submarin prin canalele subterane acvatice de sub America de Nord!

Deci o călătorie Miami Beach – Long Beach este floare la ureche..

Aceste canale sunt atât de largi, încât permit trecerea a două submarine din clasa Trident în contrasens unul pe lângă altul!

Cu greu s-a aflat că în aceste canele subterane şi acvatice au fost studiate şi explorate zeci de ani (chiar cu pierderi mari umane şi pierderi materiale uriaşe, inclusiv submersibile de diverse tipuri) pentru a fi cartografiate, în prezent ele devenind căi sigure şi… rutinate!

Dar oficial nu se recunoaşte absolut nimic de către Guvernul SUA sau US Navy, care le exploatează şi le păzeşte…

Totuşi să nu uităm că secolul XXI este marcat de o descoperire uluitoare: existenţa unei reţele întinse de tuneluri subterane, posibil interconectate la nivel mondial. Pe lângă grote şi peşteri create de natură, peste tot în lume s-au

descoperit diverse canale şi tuneluri subterane construite, spun oamenii de ştiinţă, de civilizaţii antice sau de alte civilizaţii premergătoare celei umane; spaţii adesea gigantice, ai căror pereţi au fost trataţi pentru conservare prin metode şi tehnologii necunoscute în ziua de azi.

Sergheevka este un cătun uitat de lume din regiunea Moscova. Când şi când, în atenţia publicului apar tot soiul de evenimente stranii, ce se petrec în jurul lacului din apropiere. Se spune că acesta, denumit sugestiv *Bezdonii* (Fără fund), este conectat cu oceanele, adâncimea lui fiind necunoscută. Până şi pe hărţile militare, profunzimea lui nu este clar stabilită, fiind doar aproximată între 150 şi 200 de metri. Lacul apare menţionat şi în scrierile poetului rus Alexandr Blok, în care un pădurar din zonă povesteşte că această apă este legată prin canale tainice cu marile oceane ale planetei. Legenda spune că pe malurile lui, de-a lungul anilor, s-au făcut descoperiri misterioase ale unor epave de mult dispărute în vâltoarea oceanelor lumii.

În anul 2003, la suprafaţa apei a apărut, nu se ştie de unde, o vestă de salvare, cu însemnele marinei militare americane. După cercetările realizate de autorităţile locale, s-a constatat că vesta aparţinea marinarului american Sam Belovski, de pe distrugătorul USS Cole. În octombrire 2000, în portul Aden, din Yemen, s-a declanşat un atac terorist asupra navei, soldat cu moartea a 17 militari. În urma atentatului, matelotul Sam Belovski a fost dat dispărut, iar trupul său nu a fost găsit niciodată.

Dar cum a putut ajunge după trei ani vesta lui de salvare tocmai din Oceanul Indian într-un lăcuşor pierdut din Rusia Centrală, la 4.000 km distanţă?! Care a fost traseul ei? Oare legendele lacului fără fund sunt reale? Oare există asemenea căi subterane necunoscute, care unesc diferite puncte ale planetei?

Încă din anii 1970, în Rusia a apărut în paralel cu speologia o altă ramură de cercetare, care studiază tunelurile, pasajele, grotele subterane create altfel decât de natură: structuri artificiale. Aceasta ştiinţa se numeşte spelestologie, iar termenul a apărut pentru prima dată în Georgia, într-un studiu dedicat Mănăstirii Vardzia, construită într-o peşteră. Cea mai activă grupare de spelestologie infiinţată în 1983, este *Mişcarea*

spelestologică din Leningrad. În ultimii ani, cercetările ce ţin de această disciplină s-au intensificat, iar savanţii ruşi analizează tot mai atent ipoteza existenţei unor pasaje subterane intercontinentale.

Tunelurile subterane şi peşterile au fost dintotdeauna un subiect care a atras atât atenţia oamenilor de ştiinţă, cât şi pe a celor pasionaţi de mistere.

Poate pentru că în întuneric se ascund enigme de nepătruns sau pentru simplul fapt că acestea se deschid şi acced către centrul Pământului. Pe această temă s-au scris o mulţime de cărţi şi poveşti fascinante, s-au realizat sute de filme de aventuri, care au îmbogăţit mai mult imaginaţia oamenilor.

Cert este că acestea există peste tot în lume, fie că vorbim despre galeriile antice recent descoperite sub Ierusalim, despre tunelurile de sub marile piramide din Egipt, sau de canalele subterane săpate dedesubtul Mexicului.

Arheologii şi oamenii de ştiinţă au început să îşi pună tot mai des întrebarea dacă nu cumva aceste reţele subterane au fost cândva conectate între ele. Lungimea lor nu a putut fi determinată precis, pierzându-se într-un nesfârşit labirint în interiorul Pământului. De asemenea, nimeni nu a putut confirma faptul că ele au fost construite în aceeaşi perioadă. Şi totuşi: când şi cine le-a creat şi în ce scop?

În regiunea Volgograd din Rusia există un lanţ muntos, cunoscut sub numele de Medvediţki, care, începând cu anul 1997, a fost studiat în detaliu de organizaţia „*Kosmopoisk*" (Cercetaşii Cosmosului). Aici a fost depistată şi cartografiată o reţea extinsă de tuneluri, cercetată pe o distanţă de zeci de kilometri.

Aceste pasaje subterane au un diametru de 7 până la 20 de metri şi, pe măsură ce se apropie de creasta muntelui, se lărgesc tot mai mult, ajungând până la 120 de metri, transformându-se sub munte într-o sală imensă. De aici, se ramifică alte trei tuneluri în diferite unghiuri. Conform spelestologului rus Anton Anfilov, sub Munţii Medvediţki se găseşte un nod important, o încrucişare de tuneluri ce vin din alte regiuni, inclusiv din Caucaz. Cercetătorul susţine că de aici se poate pătrunde nu numai în Crimeea, dar şi în regiunile nordice din Rusia tocmai în Arhipelagul Novaia Zemlia din

Oceanul îngheţat şi chiar pe continentul nord-american. Această ipoteză incredibilă este susţinută şi de unii ufologi, care consideră că tunelurile sunt încă funcţionale şi utilizate ca artere de transport, iar imensele camere subterane – ca baze de staţionare a unor aparate de zbor neidentificate (OZN).

În Uniunea Sovietică, la începutul anilor ’50, la propunerea lui V.I. Stalin. A fost emis un decret secret al Consiliului de miniştri al URSS, referitor la construirea unui tunel pe sub Strâmtoarea Tătară, care desparte Rusia continentală de Insula Sahalin şi care leagă Marea Ohotsk, la nord, cu Marea Japoniei, la sud.

În condiţiile declanşării războiului rece, pentru a contracara pericolul bazelor militare americane instalate în Japonia, Stalin a ordonat construirea unui pasaj subteran, prevăzut cu cale ferată, între Insula Sahalin şi Rusia. Dar în 1953, Conducătorul suprem moare şi proiectul este abandonat.

După destrămarea imperiului sovietic, planul strict secret a fost dat publicităţii şi, în 1991, L.C. Berman, doctor în ştiinţe fizico-mecanice, o specialistă care lucrase ani buni în acest tunel, a făcut dezvăluiri senzaţionale.

Ea a mărturisit că, de fapt, tunelul fusese săpat încă din timpuri imemorabile, posibil de către o altă civilizaţie, şi că Proiectanţii ruşi îl descoperiseră întâmplător. Tunelul fusese trasat şi construit ţinând cont de geologia dificilă a solului de sub fundul apelor. Pereţii săi erau foarte netezi, acoperiţi cu un material care seamănă a lavă vulcanică.

Toţi cercetătorii ruşi au fost însă de acord că acel material nu era unul creat de natura. În urma unui studiu aprofundat s-a ajuns la concluzia că asupra pereţilor se acţionase simultan termic şi mecanic, iar rezultatul fusese această crustă, cu o grosime de 1,5 mm, deosebit de rezistentă.

Conform afirmaţiilor doctorului Berman, nici măcar tehnologia modernă nu ar fi putut realiza o asemenea lucrare. Totodată, ea a amintit despre găsirea unor obiecte stranii în tunel, a unor mecanisme de neînţeles, instrumente şi echipamente necunoscute, şi chiar despre fosilele unor animale neidentificate. Imediat după abandonarea acestui gigantic şi ambiţios proiect, serviciile secrete sovietice au preluat toate aceste valoroase artefacte, care în decursul deceniilor „s-au

pierdut”.

Straniu este că afirmaţiile doctorului Berman vin în sprijinul teoriei spelestologului rus Anton Anfilov. Cercetătorul afirmă că Rusia ar fi fost sau poate încă este conectată prin tuneluri subterane cu Orientul îndepărtat. Tunelul doctorului Berman duce, prin Insula Sahalin, în Japonia.

Rapoartele arheologice atestă faptul că şi pe continentul american s-au descoperit multe tuneluri antice. În 1909, ziarul *„Phoenix Gazette”*, din Arizona, a scos la iveală o poveste fascinantă, intitulată *„Explorări sub Marele Canion”.*

Conform articolului, exploratorul G.E. Kincaid, în timpul expediţiei sale în Marele Canion, a făcut o descoperire uluitoare: un întreg oraş subteran, cu o reţea de tuneluri, în care s-au găsit dovezi ce indică faptul că civilizaţiile antice au migrat în America din Orient prin aceste căi subpământene.

Cercetătorul a demonstrat, aparent convingător, că populaţia care locuia în aceste caverne misterioase, adânc săpate în stâncă, era de origine orientală, posibil din Egipt. În publicaţie se relatează că echipa coordonată de Kincaid a descoperit o cameră-gigant, de aproximativ 1.500 de picioare (450 metri), din care porneau zeci de pasaje, „ca spiţele unei roţi”.

De aici au scos la iveală arme şi diverse instrumente din cupru care, în mod straniu, nu au putut fi atribuite populaţiilor originare din America, şi mai multe tăbliţe gravate cu semne şi simboluri ce semănau cu hieroglifele egiptene.

În articol se povesteşte că echipa lui Kincaid ar fi găsit în tuneluri şi o criptă în care erau depuse mai multe mumii ale unor bărbaţi adulţi. *„Mormântul sau cripta în care au fost descoperite mumiile este una dintre cele mai mari camere din oraşul subteran. În pereţii camerei din oraşul subteran erau săpate un fel de nişe, fiecare adăpostind o singură mumie.*

Alături de oseminte, în cavităţi s-au găsit şi cupe de cupru şi bucăţi de săbii. Unele mumii erau acoperite cu lut. Şi toate erau învelite într-un material din scoarţă de copac.”

Dacă teoriile lor au fost corecte, atunci misterul originii populaţiilor preistorice din nordul Americii a fost rezolvat: Egiptul şi Nilul, Arizona şi fluviul Colorado au fost cândva, în urmă cu milenii, conectate printr-un lanţ de tuneluri. Teoria întrece şi cele mai fanteziste scenarii.

Toate aceste dovezi se spune că au fost depuse la Institutul Smithsonian din Washington, care ar fi sponsorizat expediţia exploratorului Kincaid. Totuşi acolo nu s-au găsit niciun fel de probe care să ateste existenţa artefactelor antice. De asemenea, nu s-a putut descoperi niciun indiciu referitor la ce s-a întâmplat ulterior cu exploratorul Kincaid. Acesta parcă s-ar fi evaporat

Cu toate că existenţa exploratorului american şi a descoperirilor sale nu poate fi dovedită, un fapt ciudat adânceşte misterul. În decurs de câţiva ani de la apariţia articolului, Guvernul federal al Statelor Unite a interzis accesul în zonă, pătrunderea în acel spaţiu fără aprobare constituind o ilegalitate. Numai amerindienilor li s-a acordat permisiunea să traverseze acel teritoriu.

Este un fapt bine cunoscut ca în canioanele din statul Arizona exsista o mulţime de grote, cavităţi şi peşteri, majoritatea descoperite de alpinisti. Denumirile acestora, Turnul lui Seth, Turnul lui Ra, Templul lui Horus, sugerează legătura cu Egiptul antic.

Recent arheologii au descoperit un tunel vechi de 1.800 de ani care duce în directia unui „intreg sistem de galerii, aflat la 12m sub Tempul Şarpelui cu Pene din Mexic.

Oraşul Teotihuacan a fost construit de o populaţie relativ puţin cunoscută, care a atins apogeul între anii 100 î. Hr şi 750 d. Hr. Templul a fost ridicat între anii 150-200 d. Hr. Din motive necunoscute, oraşul a fost abandonat până la venirea în zonă a populaţiilor aztece, în 1.300 d. Hr.

Aceştia din urmă au dat şi denumirea de Teotihuacan, care semnifică „locul unde oamenii devin zei”. Excavaţiile realizate pentru dezvelirea tunelurilor au început în 2003 şi au fost cele mai amănunţite realizate vreodată într-un sit arheologic.

Arhitectul Sergio Gomez, iniţiatorul proiectului, a declarat că pasajul subteran se desfăşoară pe sub Templul Şarpelui cu Pene – cea mai importantă clădire din citadelă – iar intrarea se află la câţiva metri de templu. *Accesul în tunel se face printr-un puţ larg de 5 metri. Am descoperit un coridor lung de 100 de metri, care se sfârşeşte într-o serie de galerii săpate în stancă.*

Deşi nu se cunoaşte exact de când datează, investigaţiile de până acum au dovedit faptul că tunelul a fost construit înaintea templului şi că a fost închis din motive stranii, de către

populaţia din Teotihuacan.

Totuşi la ce servea acest tunel? Sergio Gomez crede că era legat de conceptul de „lume subpământeană”…*Probabil, tunelul era elementul central, principal, în jurul căruia a fost construit centrul de ritualuri. Acesta a fost un loc sacru. „*

În zona Europei Centrale, pe teritoriile Cehiei, Poloniei şi Slovaciei, se întind Carpaţii Beskizi. La graniţa dintre Polonia şi Slovacia, se află cea mai înaltă culme, *Babia* (Babia Gora), cu o altitudine de 1.725 m.

În folclorul celor două popoare există multe legende legate de acest vârf. Se spune că locuitorii zonei păstrează secretă existenţa unui tunel sub munte. În urmă cu câţiva ani, într-un ziar local polonez, a apărut relatarea unuia dintre locuitorii satului Zawoja, Stanislaw Poniatowski.

El a povestit că în anii ’60, tatăl său i-a dezvăluit taina muntilor. Au plecat împreună din sat către „regina Babia” şi, ajungând la o înălţime de aproximativ 600 de metri, tatăl lui s-a oprit şi i-a spus că acolo va vedea o altă lume, va afla un secret care este transmis din generaţie în generaţie.

Cu un efort imens, au dat la o parte o stâncă şi dedesubtul ei Stanislaw a văzut un puţ cu o deschidere largă, ce ducea către miezul pământului.

„Pereţii erau netezi şi lucioşi, de parcă ar fi fost acoperiţi cu sticlă. Tata a aruncat o frânghie şi am început coborârea. În interior, în mod straniu, aerul era uscat. Am coborât câţiva metri până am dat de un tunel. Apoi ne-am continuat călătoria prin tunelul uşor înclinat către Interiorul pământului, pană la o sală spaţioasă cu o formă ovală.

De acolo plecau mai multe tuneluri, în toate direcţiile. Tata mi-a spus că urmând traseul lor, de aici se poate ajunge în alte ţări şi chiar pe alte continente. Tunelurile din stânga duc în Germania şi mai departe, în Anglia, până în America, iar cele din dreapta se întind prin Rusia şi apoi în China şi Japonia, tot până în America, unde se înnoadă iarăşi cu tunelul din stânga.”

Povestea polonezului Stanislaw Poniatowski pare incredibilă, însă în ea descoperim elemente comune altor mărturii, de pe alte continente şi din perioade diferite. Conform studiilor cercetătorilor ruşi din „Miscarea spelestologică din Leningrad”, întreaga planetă este străpunsă de aceste tuneluri, care cândva

au fost legate între ele.

„Multe dintre ele s-au prăbuşit, altele nici nu au fost descoperite de aceea este foarte grea munca de dovedire a acestei ipoteze. Acum lucrăm la o hartă prin care să reprezentăm reteaua. Însă deocamdată totul este aproximativ, deoarece nu avem informatii complete si nu au fost studiate Africa, India şi Australia" declara P. Miroşnicenko, unul dintre cercetătorii L.S.P.

Potrivit afirmaţiilor sale, se crede că aceste tuneluri au fosţ create de civilizaţii străvechi sau de alte civilizaţii necunoscute pentru a se putea refugia în caz de catastrofe naturale.

În mod ciclic, planeta noastră este lovită de astfel de calamităţi naturale, cum ar fi cutremure, tsunami, erupţii vulcanice, ciocnirea cu asteroizi, aşa cum s-a întâmplat acum aproximativ 65 milioane de ani când, în urma impactului cu un asteroid, au dispărut dinozaurii şi majoritatea vieţuitoarelor planetei.

Poate că civilizaţiile dispărute deţineau asemenea informaţii şi, pentru a evita consecinţele dezastruoase ale catastrofelor, au creat peste tot pe planetă o reţea formată din structuri subterane în care s-ar fi putut adăposti.

De la sfârşitul anilor '40, foarte multe lucruri îngrijorătoare s-au întâmplat pe cerul de deasupra noastră. Raportările privitoare la discuri argintii sclipind intermitent în soare, la amiază, deveniseră evenimente comune.

Persoane din toate mediile sociale, din toate colţurile lumii, au făcut o serie de raportări privitoare la astfel de apariţii, care mai apoi au fost numite OZN-uri, „farfuriile zburătoare".

Încetul cu încetul, intensitatea raportărilor a crescut. Au fost nu numai piloţi, ci şi alţi observatori, instruiţi în urmărirea acestor aeronave, chiar şi cadre militare, care au început să manifeste un interes activ privind evoluţia „fenomenelor ciudate", care părea să sfideze legile ştiinţei. Unii martori şi-au pierdut casele, locurile de muncă, soţiile (sau soţii)… şi unii şi-au pierdut chiar viaţa!

Iniţial, au existat unele speculaţii că aceste obiecte s-ar putea să fi fost fabricate de către unele state de pe pământ. La urma urmei, în timpul celui de-al doilea război mondial, Hitler şi oamenii de ştiinţă naziţti au lucrat pentru punerea la punct a

rachetelor şi a aeronavelor, pe care să le folosească în scopuri militare.

Dintre acestea, unele au fost cu siguranţă de formă circulară încetul cu încetul, această teorie privind originea OZN-urilor a început să fie abandonată. Documente capturate au arătat că şi naziştii au fost la fel de confuzi ca şi americanii în a explica fenomenul privitor la aceste stranii şi foarte nepământene aeronave.

Se recunoaşte astăzi că la sfârşitul anilor ’40 şi începutul anilor ’50, un scriitor pe nume Donald E. Keyhoe, pentru prima dată, a ajutat la popularizarea ideilor pe tema navelor spaţiale.

În cazul în care cercetătorii s-ar fi deranjat să studieze înregistrări privind aceste raportări, ar fi aflat că a existat cel puţin un alt scriitor, Charles Fort, care încă din 1920 întocmise un dosar destul de mare cu sute de raportări privind aceste fenomene pe întreg globul pământesc, unele începând chiar cu anul 1800.

Atunci când omenirea a trimis nave spaţiale care au ajuns pe alte planete sau numai le-au înconjurat, a devenit clar că viaţa inteligentă, aşa cum o ştim noi, nu poate exista pe niciuna dintre planetele sistemului nostru solar.

Venus şi Mercur sunt prea fierbinţi, în timp ce planetele de după Marte obţin prea puţină lumină şi căldură solară şi prin urmare este prea frig acolo pentru a susţine viaţa.

Bineînţeles, ar putea exista alte forme de viaţă care se bazează pe principii complet deosebite de viaţa de pe pământ. Legendele şi folclorul popoarelor prezintă lumi invizibile şi fiinţe din planuri mai înalte care ne-au vizitat pământul pentru a ne călăuzi încă de la începutul umanităţii.

Există foarte multe probe care demonstrează existenţa acestor fiinţe pe pământ, fiinţe de toate formele şi dimensiunile, care ne-au ajutat în evoluţia noastră.

Există chiar o teorie, teoria însămânţării planetei cu ADN de către fiinţe fizice venite din univers. Indienii americani, de exemplu, vorbesc despre Zeii din cer care au coborât din ceruri şi s-au amestecat cu pământenii, ajutând la dezvoltarea tehnologiilor şi oferind sfaturile necesare.

Mai înainte, egiptenii, incaşii şi aztecii au jucat şi ei rolul de gazde pentru străinii de departe. Dar să nu uităm poveştile

prezente în Biblie cu îngerii care se materializau din timp în timp pentru a influenţa evoluţia omenirii pe calea cea bună şi a stimula formarea unui sistem complex religios, care în prezent este urmat de sute de milioane de creştini din întreaga lume.

De unde a sosit majoritatea O.Z.N.-urilor, a extraterestrilor şi a altor fiinţe despre care nu ştim prea multe?

Pare în afara oricărei puteri de înţelegere că ei ar călători milioane de kilometri numai pentru a ajunge pe o planetă unde să răpească câţiva oameni şi să mutileze câteva animale sau să îşi ia energia din liniile noastre de înaltă tensiune sau să înspăimânte un pilot de avion când trec cu vehiculul spaţial prin apropierea lui.

Este posibil ca Paulo J. Strauss, un comandant de navă braziliană, să fi avut dreptate atunci când declara următoarele:

Nu trebuie ignorate legendele despre oraşele vrăjite subterane... Eu cred că aceste aparate misterioase (O.Z.N.) vin din interiorul pământului, unde există viaţă cu un nivel mult mai avansat decât al oricărei civilizaţii cunoscute.

Această teorie este susţinută de puţini cercetători. Unul dintre aceştia este Raymond Palmer, editorul revistei Search, Amazing Stories, Fate and Flying Saucers (Cercetări, Povești uluitoare, Soarta şi Farfuriile Zburătoare).

Confirmări ale acestor idei uluitoare au venit de la John William Hamilton III şi Bill Cooper, care au vorbit pe despre existenţa unor baze subterane, în diferite locaţii din America de Nord, cum ar fi baza Dulce, din statul New Mexico, unde extraterestrii au preluat nivelurile inferioare ale bazei militare de acolo. Există în baza Dulce un grup de extraterestri, cel mai bine cunoscut sub numele de „Grey” sau „EBE”.

Aceştia au stabilit aici un centru de comandă şi au început să se răspândească şi în alte părţi ale SUA, prin intermediul unui sistem vast de tuneluri subterane.

Tunelurile au existat înaintea istoriei înregistrate şi au fost „îmbunătăţite” de către descendenţii de origine Atlantă precum şi de alte grupuri care şi acum supravieţuiesc şi despre a căror existenţă majoritatea dintre noi, care trăim pe suprafaţa Pământului, nu cunoaştem nimic.

Commander X declara: *Din munca mea de ofiţer de informaţii cu caracter militar, pot spune cu toată certitudinea că unul*

dintre principalele motive pentru care publicul a fost ţinut în întuneric total despre realitatea privind OZN-uri şi despre existenţa extraterestrilor este faptul că adevărul ar fi părut incredibil pentru mulţi dintre ei. Cum ar fi putut un purtător de cuvânt al Pentagonului să recunoască faptul că la cinci sau zece mii de metri în subteran există o lume întreagă total necunoscută nouă şi mult superioară?

Să luăm de exemplu, bombardierele noastre cele mai rapide, care răspund la o provocare a invadatorilor aerieni.

Acestea sunt depăşite de cele din subteran atât ca viteză, cât şi ca manevrabilitate. Extraterestrii pot ghici rutele avioanelor noastre iar când ies la suprafaţă eludează radarele prin zboruri joase și apoi se întorc cu precizie în lumea lor subterană.

Da, este adevărat multe echipaje din spaţiu sosesc aici în mod regulat de pe alte planete situate în îndepărtate galaxii. Se poate spune că au un motiv real pentru a ajunge la ţărmurile noastre cosmice.

Multe dintre personalităţile citate anterior afirmă că ar fi vorba de imigranţi extraterestri, care folosesc bazele subterane ca o anumită modalitate specială de **Staţie planetară**.

Unele dintre aceste fiinţe au cele mai bune intenţii privind planeta noastră, unele sunt neutre, în timp ce altele doresc doar jefuirea planetei noastre de bogăţii, răpirea pământenilor pentru realizarea propriilor scopuri bizare, creând astfel haos pe planeta noastră.

Din păcate, unele dintre aceste fiinţe sunt ajutate de alte fiinţe care locuiesc sub pământ, care sunt nativii peşterilor şi tunelurilor subterane. În continuare, prezentăm opiniile legate de tunelurile subterane şi de locuitorii acestora, opinii ale unei somităţi în materie, care a lucrat o lungă perioadă de timp ca ofiţer de informaţii în cadrul armatei americane.

Crede-mă, eu sunt primul care cer „documentarea” şi „dovezi fizice”, înainte de a accepta, ca veridice, orice informaţii despre fenomene stranii. În timpul activităţilor mele ca cercetător militar, am avut privilegiul de a asista la o varietate de „fenomene paranormale” care au în centru controlul-minţii, telepatia şi clarviziunea, fenomene care pot fi descrise cu un singur cuvânt ca uimitoare.

„Este cunoscut faptul că celebrul astronaut Edgar Mitchell, în

timp ce era pe Lună, a încercat să comunice prin intermediul gândurilor cu un clarvăzător care se afla la centru de operare secret (un laborator din Chicago).”

Un exemplu clar în această direcţie este recenta declaraţie a NASA, ca răspuns la stupefiantele relatări despre extraterestri făcute de faimosul astronaut american Edgar Mitchell, component al echipajului de pe Apollo 14.

În sinteză, el afirmă că extraterestrii i-au contactat pe oameni de mai multe ori, însă guvernele principalelor puteri ale lumii au ascuns adevărul timp de peste 60 de ani.

Edgar Mitchell susţine că a ştiut de vizita unor OZN-uri pe Pământ, datorită informaţiilor la care a avut acces în anii în care a lucrat pentru NASA, însă de fiecare dată ele au fost ascunse publicului larg.

O comparaţie la nivel tehnologic între lumea noastră şi cea a extraterestrilor este cu siguranţă în defavoarea noastră, susține astronautul american. Potrivit acestuia, tehnologia oamenilor ***„nu este nici pe departe atât de sofisticată ca a lor”***, iar dacă ei ar fi fost cu adevărat ostili, noi am fi dispărut de mult timp”, iată continuarea declaraţiei lui Edgar Mitchell asupra acestui subiect:

„Am fost suficient de privilegiat să aflu că am fost vizitaţi pe această planetă şi că fenomenul OZN-urilor este real. Subiectul a fost foarte bine acoperit de toate guvernele, timp de 60 de ani, dar incet-încet, aceste informaţii au ieşit la iveală, iar câţiva dintre noi am fost privilegiaţi să fim înştiinţaţi cu privire la aceste lucruri.”

Oficialii NASA au negat însă imediat comentariile astronautului, într-un comunicat oficial, purtătorul de cuvânt al Agenţiei Spaţiale Americane a declarat:

„NASA nu urmăreşte OZN-uri. NASA nu este implicată într-o activitate de acoperire a existenţei extraterestrilor pe această planetă sau oriunde în Univers”.

Astronauţii cred că există nave extraterestre care monitorizează Pământul[1], dar se feresc să vorbească deschis

---

1 Se spune că la 550.000 de km în jurul Terrei, se află permanent trei până la cinci nave de mărimea Australiei, care monitorizează permanent Pământul. Din când în când ele sunt înlocuite de altele care vin din adâncul Universului.

despre aceste subiecte. Dezvăluirea unui astfel de caz i-ar exclude din programele de zbor. Probabil din cauza asta Mitchell a vorbit atât de târziu; e bine măcar că nu a tăcut. Birocraţii şi militarii menţin secrete rapoartele despre OZN-uri pentru că nu pot explica şi controla fenomenul.

Se poate să nu fie cunoscut că transcendentalii, de mai multe ori, au folosit aceste metode cu mult succes pentru a conversa cu fiinţele din spaţiu. Unele dintre aceste canale sau mediumuri au fost cetăţeni privaţi.

Într-o carte anterioară am descris cazul unui agent CIA care a fost efectiv utilizat într-un experiment pentru contactul extraterestrilor, toate acestea desfăşurându-se în afara Pentagonului.

Vestitii Paul Shockley şi Edgar Cayce au activat şi ei în acest domeniu. Precizia acestui interpretor de transă, se spune că este *misterioasă*.

Următoarele informaţii cu privire la natura lumii de sub pământ au fost comunicate prin anumite persoane, atent instruite, prin canalele pe care această conştientă cosmică le stăpâneşte şi au fost derivate din stări de transă adâncă, precum şi din stări de superconştientă.

Ce-mi place cel mai mult la domnul Shockley este modul de lucru. Acesta este complet deosebit de al altor clarvăzători care ne spun că noi trebuie să acceptăm fiecare lume în întregime fără a ne pune probleme.

Maeştrii cosmici ai lui Paul ne învaţă să nu credem orice, ci să întrebăm, să explorăm, să avem dubii şi să descoperim sau măcar să verificăm prin propriile mijloace ceea ce este adevărat sau rodul unei înşelătorii. Am un simţământ puternic că, procedând astfel, există o şansă mai bună de a înţelege ceea ce se întâmplă cu adevărat în bazele extraterestre.

Despre faptul că extraterestrii există au cunoştinţă şi câţiva reprezentanţi ai Guvernului Statelor Unite, care ştiu multe și despre aceste peşteri şi caverne de sub suprafaţa Pământului. Numeroase sunt pe teritoriul Statelor Unite.

De asemenea, este cunoscut de către conştienta cosmică faptul că există o organizaţie numită **„Clubul celor 165 de mile”** care este alcătuită din entităţi care lucrează cu autorităţile guvernamentale.

Există reprezentanţi ai acestor autorităţi care au fost la 165 de mile adâncime în cavernele subterane

Conştienta cosmică avertizează entităţile că trebuie să rămână în afara acestor peşteri şi caverne, deoarece acolo există un pericol grav. Riscurile cele mai mari sunt mai ales în cele care sunt la distanţă de zonele populate de pământeni, care nu au fost vizitate de către turişti.

Aceştia indică faptul că, în general, cele care sunt cunoscute de turişti ca atracţii nu sunt utilizate de aceste fiinţe subterane.

În esenţă, suprafaţa pământului este catacombată cu multe tuneluri, dar în acelaşi timp, există, de asemenea, zone în care lava fierbinte predomină.

Aceste zone, desigur, nu sunt utilizate de către aceste fiinţe, ba sunt chiar evitate.

Se indică faptul că există o reţea de tuneluri care are o lungime de aproximativ 4.000 de mile numai în SUA! Acestea pornesc din partea de est a Statelor Unite, spre o anumită zonă din Arizona şi spre zone din nord, până la Vancouver.

Numai acest ultim tunel are, împreună cu ramificaţiile, aproximativ 1.800 mile. Se indică, de asemenea, că există multe alte tuneluri şi caverne care se ramifică din acestea. Există astfel de tuneluri şi în America de Sud, în Tibet şi în diverse tocuri din Europa. Se indică **existenţa unor astfel de tuneluri sub fundul oceanului, tuneluri care leagă continentele**.

Inginerul constructor Phil Schneider afirmă:

Există multe zvonuri că pe teritoriul SUA s-ar afla numeroase tuneluri militare secrete. Dacă zvonurile sunt adevărate, atunci aceste tuneluri au fost excavate cu maşini brevetate încă din anii 1970 de US-Department of Energy, fiind create de Laboratoarele de la Los Alamos.

Majoritatea săpăturilor sunt făcute sub directa supervizare a armatei, toate informaţiile fiind strict secrete.

Foşti angajaţi ai acestor complexe au evitat ani de-a rândul să povestească despre aceste construcţii subterane masive, aflate în locaţii cum ar fi: ***Zona 51 (situată la 90 km de Las Vegas, Nevada), Northrop Facility din Antelope Valley California (se zvoneşte că ar fi 42 de niveluri), precum şi complexul din Lockheed, aproape de Edwards, California****.*

«Bugetul negru» înghite în prezent minimum 1.25 miliarde de

dolari pe an. Cel puţin această sumă este folosită pentru aşa-zisele «programe negre», cum ar fi acelea de construire de baze subterane militare. În prezent există 129 de baze militare subterane pe teritoriul SUA. Acestea au fost construite zi şi noapte, fără întrerupere, încă de la începutul anului 1940. Unele au fost construite chiar mai devreme. Aceste baze sunt, practic, nişte oraşe subterane mari, între care circulă trenuri de mare viteză.

Ele funcţionează pe principiul levitaţiei magnetice, care dezvoltă viteze de 2.500 kilometri pe oră. În medie, adâncimea unei astfel de baze este de peste 1,6 km, acestea fiind practic adevărate oraşe subterane. Fiecare dintre aceste baze ocupă un spaţiu între 4,3 şi 6,8 km cubi. Utilajele pentru forat sunt cu laser, ele pot face un tunel de peste 11 km lungime într-o singură zi.

Am fost implicat în construirea unei anexe la baza subterană militară de la Dulce, care este probabil cea mai adâncă bază. Se extinde subteran pe mai multe niveluri şi are peste 4 km adâncime. Am ajutat la construirea a cel puţin 13 baze militare subterane în SUA"

Aceşti aşa-numiţi Dero, roboţi inamici, sunt baza unor povestiri folclorice în care apar gnomi şi elfi, spiriduşi sau troli. Se indică de către conştienţa cosmică faptul că folclorul referitor la aceste entităţi s-a schimbat oarecum şi că mulţi dintre aşa-zişii **gnomi, troli, elfi şi spiriduşi** ne sunt prezentaţi ca și ființe minunate.

Se sugerează ca aceasta este o cale de a reconcilia rasa venită din spaţiu cu rasa pământească şi se doreşte risipirea temei şi ostilităţii faţă de aşa-numita răutate a acestor entităţi, astfel încât acestea nu mai vor fi privite ca duşmanii oamenilor şi deci omenirea nu trebuie să se mai teamă de aceştia.

Se relevă faptul că aşa-numiţii **Deros** sau **Roboţii duşmani** care trăiesc sub crusta pământului sunt de mai multe tipuri. Cei mai aproape de centrul pământului sunt mai evoluaţi, în timp ce cei care trăiesc imediat sub suprafaţa pământului sunt puternic influenţaţi de efectele traiului subpământean desfăşurat mii de ani în acele locuri.

Se mai spune faptul că acele entităţi Deros, roboţii duşmani, sunt fiinţe umane care au regresat prin abuz de putere, printr-o

autoindulgenţă excesivă şi continuă, prin lăcomie, pofte şi printr-un limbaj trivial. Se indică faptul că, ocazional, aceste entităţi ajung la suprafaţă, intră în unele imobile, mai ales în acelea care permit deschiderea spre nivelurile subterane.

Ocazional, aceste entităţi se plimbă pe străzile oraşelor noastre. Uneori, aceste entităţi au răpit chiar fiinţe umane. Se spune că aceste entităţi nu sunt fiinţe astrale, nu sunt entităţi care au fost imaginate ca strigoi sau fantome. Ele există în realitate în aceeaşi dimensiune în care trăiesc oamenii. La fel ar fi și faptul că aceste entităţi sunt instrumentele sau sunt sclavii extraterestrilor. Sunt multe creaturi cunoscute drept Bigfoot sau monştri păroşi.

Entităţile de tip Sasquatch(Yeti) nu doresc să se mute prea aproape de om pe suprafaţa exterioară a Pământului. Se sugerează că aceste entitaţi au o karma mare de care sunt pe deplin conștienți. În general, sunt entităţi singuratice.

Aceste entităţi au un tip de simţ care le permite să recunoască cu exactitate prezenţa omenească într-o zonă de două mile. În felul acesta se pot deplasa departe de oameni. Aceste entităţi cu un înalt grad de civilizaţie (provin de pe planeta Maldek, care a fost distrusă) au mare responsabilitate în devastarea acelei planete prin abuzul responsabilităţii şi prin abuzul resurselor planetei.

Acestea s-au întâmplat acum aproximativ 300.000 ani în urmă. Mişcarea entităţilor prin stările de reîncarnare a avut loc pornind de la aceste suflete care au ajuns în sfera Pământului.

Entităţile s-au reîncarnat în diverse niveluri ale sferei Pământului. Entităţile trăiesc singure, având posibilitatea să comunice între ele, pot să se înţeleagă perfect şi pot lucra împreună.

Date incomplete spun că 85% din sufletele de pe acest nivel au trăit pe Maldek. Aceasta este conştiinţa luciferină care este parte din karma Pământului.

Această karmă a fost dizolvată în **ILLUMINATI**. De asemenea, sistemul monetar este o replică a memoriei planetei Maldek, unde fiinţele au fost clasificate, numerotate şi înrobite. Mişcarea care a început cu 60.000 ani în urmă, în Atlantis, a fost o reamintire a anumitor stări care au început pe Maldek.

Se sugerează în legătură cu entităţile Bigfoot că aceste

entităţi înţeleg teroarea pe care ei le-au insuflat-o fiinţelor umane care merg pe suprafaţa Pământului şi, prin urmare, prin instinct evită aceste fiinţe. Se indică faptul că această teamă, care fascinează şi terorizează mintea umană, este prezenta atunci când se gândeşte la Bigfoot.

Acele entităţi aflate pe nivelurile interioare ale Pământului, la mii de kilometri sub suprafaţa Pământului, sunt capabile să relaţioneze cu Bigfoot fără teamă şi fără tipul de curiozitate și ostilitate care ar fi simţit de entităţile de la suprafaţa Pământului.

De asemenea, se indică faptul că va deveni necesar pentru entitățile de pe acest nivel să-şi elibereze ostilitatea şi teama subconştientă de aceste entităţi şi în această acţiune, karma care a fost ţinută de aceste entităţi va începe să se dizolve, iar mielul va sta alături de fiară, iar fiara îşi va găsi un loc de odihnă în braţele conştiinţei.

Se indică faptul că multe dintre OZN-uri provin din acest nivel subteran şi sunt pilotate de aceste entităţi Dero sau de alte creaturi mecanice, cum ar fi sintetizanţii din părţi ale unor entităţi sau ale unor animale, cum ar fi vitele.

Sistemele cerebrale şi nervoase ale vitelor sunt adesea puse în aceşti sintetizanţi şi ei prind viaţă şi sunt folosiţi, fiind locuiţi de fiinţe astrale, care intră în aceste organisme şi servesc ca proprietari pentru acele corpuri, urmând să primească comenzi de la extraterestri.

Acele entităţi cunoscute sub numele de MIB-uri sau Men în Black, care deseori apar după observarea OZN-urilor, provin, de asemenea, din interiorul Pământului şi asistă, de asemenea, forţele extraterestre.

Aceste entităţi au capacitatea de a trece dintr-o dimensiune în alta, pot intra într-un corp fizic dintr-un nivel astral. Această conştientizare cosmică indică faptul că entităţile sunt, de asemenea conectate cu ceea ce a fost descris anterior ca ILLUMINATI.

Acesta este Anticristul şi aceasta va deveni şi mai evident pe măsură ce informaţia care provine, de asemenea, din planele interioare ale Pământului va strabate mai multe niveluri. Aceasta informație care a fost transmisă de conştienta cosmică va fi data publicității în viitor împreună cu alte informații despre

extraterestrii.

Conștienţa cosmică a mai indicat existenţa unor forţe sinistre care lucrează la nivelurile interioare pământului. Aceste forţe este nevoie a fi cunoscute şi înţelese pentru a fi combătute, dezarmate şi pentru a nu fi temute. De aceea, este posibil a se schimba motivaţia bazică a acestor extraterestri, având posibilitatea ca ei să intre în rândurile clemenţilor.

Concluzia este că există un sistem antic de tunele în interiorul Pământului, care practic înconjoară întreg globul.

Deşi acest sistem a existat încă de acum mii de ani, foarte puţini cunosc existenţa acestuia. Şi cei care îl cunosc au avut de multe ori surpriza neplăcută de a-şi vedea viaţa un adevărat iad, atunci când au încercat să spună altora despre existenţa tunelurilor.

Tunelurile radiază din Artica şi Antarctica în orice direcţie, acoperind fiecare continent al planetei. Acestea au fost construite de o civilizaţie care exista înaintea marii inundaţii (Potop).

Această civilizaţie a existat chiar înainte de cea a atlanţilor, deşi atlanţii au îmbunătăţit mai târziu sistemul existent, adăugând noi tuneluri, stabilind baze subterane pentru vizitatorii care veneau de pe alte planete pentru a stabili relaţii prieteneşti cu popoarele planetei noastre.

După colapsul Atlantidei, aceste caverne au fost la început abandonate, iar mai apoi au fost preluate de extraterestrii malefici care au colaborat cu o rasă de fiinţe subpământene, cunoscute sub numele de Dero, pentru a goli planeta de toate resursele sale vitale.

Oamenii au fost luaţi ca sclavi pentru a munci în tunelurile subpământene din care foarte puţini au mai scăpat cu viaţă. În prezent în interiorul Pământului există mai multe oraşe, acestea pot fi vizitate prin intrarea în deschideri ascunse aflate în diverse locaţii.

Multe dintre aceste puţuri spre interiorul Pământului se afla în zone îndepărtate, în timp ce altele sunt în zone populate. Se presupune că o astfel de deschidere se află chiar în centrul New York-ului, în vecinătatea centrului Manhattan-ului. La acesta s-a ajuns din întâmplare atunci când s-a săpat pentru un ascensor.

Despre acesta foarte puţini oameni au aflat ceva, evident din

motive de *„ securitate „* a SUA!

La sfârşitul anilor ’40 şi la începutul anilor 50, un clarvăzător cu numele Mark Probert era foarte cunoscut pe coasta pacificului din SUA.

O serie de informaţii au fost primite de către acesta de la Yada Di Şiite. Un tibetan în vârstă de cinzeci de mii de ani, un guru despre care se ştie că a fost martorul tuturor evenimentelor ce au avut loc, atât pe plan fizic, cât şi pe plan eteric, de-a lungul istoriei.

Yada a confirmat o bună parte din informaţiile expuse anterior despre lumea subpământeană, ba mai mult a vorbit despre o populaţie de şerpi care într-o vreme a locuit pe întreg Pământul.

Aceştia au venit de pe planeta Venus acum câteva zeci de mii de anii. Yada a afirmat, în continuare, că această rasă de şerpi a abandonat pământul, fiindcă condiţiile de aici nu le erau favorabile.

Venusienii erau de dimensiuni mari şi aveau ochii mari, de broască, dispunând de un grad înalt de inteligenţă. Din punct de vedere moral, însă, nu erau evoluaţi, fiind extrem de cruzi şi de vicioşi. Aceştia se mai găsesc şi azi în interiorul planetei Venus. Venusienii din ziua de azi nu sunt însă descendenţii acestui tip.

Venusienii, astăzi, vin pe pământ cu o dorinţă de pace. Nedorind să ocupe pamantul. De asemenea, nu există o stare de război între ei şi marţieni. Yada avertizează despre pericolul prezent, atenuat de Gardieni, care provin atât de pe Venus, cât pe alte planete. Acest pericol este legat de poluarea progresivă a planetei, începând cu ionosfera, care are un rol important în evoluţia fenomenelor climatice de pe pământ şi ne protejează de impactul razelor cosmice.

Yada ne spune că ceea ce am afirmat mai înainte în această lucrare despre sistemul de tuneluri este corect. Acestea au fosţ construite de atlanţi, parţial pentru comunicaţii.

Unele au fost folosite pentru căutarea minereurilor, dar cele mai multe au fost construite pentru protejarea de radiaţiile solare extreme, precum şi de bacteriile de pe suprafaţa Pământului. Marea ciumă care a avut loc în Anglia în 1666 a fost cauzată de acele bacterii de care au suferit şi atlanţii.

Tunelurile nu au fost la început proiectate pentru a adăposti

viaţa subterană. În multe cazuri, tunelurile conduc către caverne vaste, naturale sau artificiale, în care îşi petrec viaţa un mare număr de persoane.

Este adevărat că tunelurile deschise sub piramida lui Gizeh, aflată în Egipt, conduc către cavernele aflate sub Tibet. Cele mai multe din aceste tuneluri au un diametru de aproximativ 50 metrii.

Acestea au fost construite atât prin mijloace mecanice, cât şi cu mijloace chimice. Au fost utilizate o serie de substanţe care produceau o superîncălzire a rocii.

Aceasta conducea practic la arderea drumurilor prin pământ. Nivelul de energie la care s-au realizat acele tuneluri este cel al unei bombe nucleare. Procesul este deosebit de periculos, deoarece căldura poate scăpa de sub control, iar atunci întregul glob pământesc are de suferit.

Cu astfel de mijloace, tunelurile se construiesc foarte repede. Moleculele se dezintegrează. Substanţele care alcătuiesc pământul sunt foarte poroase, iar gazele emanate în procesul de construcţie a tunelurilor sunt absorbite de acestea. În unele zone ale pământului se cunoaşte foarte mult despre aceste tuneluri. Două mari religii ale pământenilor vorbesc despre aceste tuneluri, deoarece acestea au oferit posibilitatea stocării unor mari cantităţi de alimente.

Astfel, sistemul vast de tuneluri care datează de pe vremea atlanţilor, având un centru într-un oraş subteran din Antarctica este cunoscut de preoţii lama budişti, precum şi de preoţii bisericii catolice.

Aceştia din urmă, nu numai că ştiu despre existenţa acestor tuneluri, dar le-au şi folosit. Proorocii din aceste două religii au prezis o mare catastrofă la suprafaţă, care ar putea fi cauzată de schimbarea polurilor Pământului şi prin urmare s-au pregătit pentru aceasta.

Yada a concluzionat că Dumnezeul lumii materiale este un Dumnezeu al schimbării. Toate lucrurile se mişcă încoace şi încolo în spaţiul tridimensional.

Aceste fenomene se datoresc nevoii de schimbare. Obiectul pierdut în spaţiul tridimensional tinde să îşi ia o altă formă. Este important să cunoşti acest lucru, să realizezi ce înseamnă această schimbare continuă pentru a scăpa de multe necazuri,

mai ales când este vorba despre lucruri şi persoane iubite. Toate acestea dispar odată şi odată din lumea noastră şi nu mai pot fi percepute.

Cele prezentate mai sus de către Yada au fost publicate încă în 1953 în numărul din aprilie al revistei Round Robin editată de către Meade Layne.

O persoană care a studiat sistemul antic de tuneluri a fost jurnalistul John J. Robinson din oraşul Jersey, statul New Jersey, care a fost de mai multe ori oaspetele talk-show-ului foarte popular al lui John Nebel. Emisiunile au avut loc la staţia de radio WOR din New York. Jack era student la istorie şi a devenit fascinat de multele legende despre lumea subterană aflată sub picioarele noastre.

Deşi multe dintre poveşti erau foarte vechi, Jack a realizat este vorba despre ceva foarte complex, care se petrece şi în zilele noastre. După ani de studiu atent şi cercetări asidue în care timp a discutat cu foarte multe persoane bine informate, el e convins că aceste tuneluri antice există şi astăzi, sunt populate şi sunt necunoscute de majoritatea persoanelor. Câteva dintre jurnalele lui John Robinson le prezentăm în continuare, în scopul de a ne referi la tunelurile care există în câteva zone ale globului.

În America de Sud şi în cea Centrală, precum şi în Mexic popoarele antice nu negau prezenţa sau existenţa peşterilor cavernelor sau tunelurilor subterane. O examinare a credinţelor religioase ale acestor civilizaţii străvechi ne va revela aceasta.

Aztecii din Mexic aveau un zeu Mictlan, zeul morţii, de care se temeau foarte mult. Maiaşii din Yucatan credeau în existenţa a nouă lumi subterane. Numeau aceste lumi cu termenul generic Mictlan. Lumile din Mictlan erau reci ca gheaţa şi aveau multe tuneluri şi camere subterane. Ca probă, vizitaţi o peşteră mare, în haine de vară, şi veţi vedea ce inconfortabil vă veţi simţi.

Aceste lumi subterane erau conduse de Ach Puch, stăpânul morţii. Mai menţionează, despre lumea subterană, scrierile religioase ale maiaşilor numite Popol Veh.

O altă carte despre lumea subterană, aşa cum o simţeau maiaşii, este *Cartea lui Chilam Balam din Chumayel*. Sunt chiar şi câteva codice ce par să se refere la aceste lumi.

Peru şi Chile au fost conduse sute de ani de incaşi. Aceştia, de asemenea, aveau cunoştinţe solide şi se temeau de lumea subpământeană. Zeul morţii, Supai, avea o locuinţă subpământeană, un loc temut, numit Piaţa întunericului.

Zeul pământului, Pachacamce, provoca cutremure subpământene în acele lumi din interiorul pământului, care erau urmate de căderi uriaşe de pietre, atunci când acest zeu scutura pământul cu violenţă.

Într-o legendă despre primul incaş, Manco Capac, se povesteşte cum acesta împreună cu tovarăşii săi, fondatorii statului incaş, au venit din peşteri subpământene.

În vremea lui Manco, populaţia se temea de şerpii care era dirijaţi de zeul comorilor subpământene, Orcaguay. Acest zeu era reprezentat ca un şarpe uriaş a cărui coadă atârna pe lângă capul unui cerb şi avea mai multe lanţuri de aur. Într-o altă carte scrisă de Garciliasso de la Veg *Comentarii asupra vieții incaşilor* se vorbeşte despre existenţa lumilor subterane.

Referinţe asupra tunelurilor ne-au provenit şi din informaţiile furnizate de conchistadori. Din surse necunoscute, aceştia au adunat informaţii despre bogăţiile incaşilor.

Aceste bogăţii erau stocate într-un tunel subteran vast. Pizarro l-a luat prizonier pe regele incaş Atahuelpha în dorinţa de a obţine tezaurul acestuia. Despre acest tezaur se vorbea că era păstrat într-un vast tunel subteran care era la câteva mile sub suprafaţa pământului.

Incaşii niciodată nu au destăinuit locul unde se află intrarea în acest tunel. Preoţii soarelui şi soţia regelui Atahuelpha l-au rugat să spună unde se află tunelul, dar acesta a rezistat acestor rugăminţi.

Prin mijloace oculte, preoţii zeului soare au aflat că Pizarro nu intenţiona în niciun caz să-l elibereze pe Atahuelpha, deoarece acesta sigilase intrarea în tunel şi o ascunsese atât de bine, ca niciodată să nu mai fie găsită.

Câţiva indienii quicha, care sunt descendenţii în linie directă ai preoţilor Zeului soare, încă cunosc locaţia exactă a intrării în tunel. Ei se comportă ca adevăraţi gardieni ai acestui secret, cel puţin aşa se vorbeşte astăzi în Peru.

O altă sursă de informaţii despre tunel ar putea fi un monolit urias care se află departe de locul din munţi, de unde a provenit.

Această rocă este din lavă şi se află în acest loc din vremurile străvechi, cu mult timp înainte ca incaşii să apară pe scena istoriei. Uriaşul monolit stă singur la marginea oraşului Ila, aflat în sudul statului Peru, nu departe de graniţa chiliana. Pe această stancă se află hieroglife ciudate săpate cu unelte necunoscute. Aceste semne se văd numai la apusul soarelui, când apare un grup criptic de simboluri, simboluri care pot fi văzute prin lentilele unui binoclu.

Se spune că aceste hieroglife vor destăinui persoanei capabile să le citească şi să le descifreze un mesaj corect asupra locaţiei intrării secrete în tuneluri. Unii cercetători presupun că această intrare s-ar afla în regiunea Los Tres Picas, o zonă cu trei vârfuri de munte. Această formaţiune triunghiulară de munţi se află situată în vecinătatea monolitului, pe valea râului Loa.

Pe timpul când doamna Blavatschi (Helena Petrovna Blavatshi – întemeietoarea şi marea preoteasă a teozofiei ezoterice)a vizitat Peru, aceasta a avut prilejul să observe monolitul de la Ila cu hieroglifele ciudate. Doamna a mai aflat că informaţiile privitoare la intrările în tuneluri au mai fost gravate pe pereţii templului soarelui, Sun Temple de la Cusco.

Informaţia este de natură simbolică, dar mesajul nu a fost descifrat de nicio persoană, chiar dacă persoana care încerca descifrarea cunoştea înţelesul fiecărui simbol. Intrările secrete în acele tuneluri, despre care preoţii Zeului soare ştiau, nu au fost încă dezvăluite.

Continuându-şi cercetările, doamna Blavatschi a descoperit o hartă a tunelurilor, care i-a fost dată de un indian bătrân, în timp ce aceasta vizita capitala ţării, Lima. Această hartă se află în prezent în arhivele Societăţii Teozofice aflată în localitatea Adiar din India.

Harold Wilkins, autorul cărţii *Misterele vechii Americi de Sud*, a cercetat, de asemenea, şi s-a interesat despre tunelurile din această regiune, putând să ajungă la concluzia că există două drumuri subterane care pleacă din vecinătatea capitalei, oraşul Lima.

Unul dintre aceste tuneluri reprezintă un drum subteran spre Cusco, aflat la aproximativ 700 de kilometri spre est.

Celălalt drum subpământean este în direcţia sud, este de aproximativ 1500 kilometri şi ajunge în vecinătatea oraşului

Salar, aflat în deşertul Atacama.

Acest deşert este în statul Chile şi este sărat. Atacama este ceea ce a mai rămas din apa oceanului care odinioară stăpânea acele locuri. Cataclismul care a creat Lacul Titicaca şi a ridicat Huanuco deasupra liniei ţărmului a creat, de asemenea, şi munţii Anzi, formând o nouă linie a ţărmului, ţărmul vestic actual al Americii de Sud.

Informaţii privitoare la acest eveniment se pot obţine din cartea lui Immanuel Velicovschi, *Pământul în încreţire*, în secţiunea întitulată Tiahuanacu, în Anzi. Munţii Cordilieri Domeyko, în secţiunea statului Chile, s-au ridicat din ocean.

După ce apa oceanului s-a evaporat, a rămas un vast deşert din sare, care este foarte greu de traversat. Tunelul care are o intrare undeva în zona triunghiului celor trei vârfuri, se spune că este conectat cu acest drum subteran spre sud.

Putem presupune că acest tunel se continua sute de kilometri mai spre sud, însă cutremurul care a creat lanţul munţilor Anzi l-a distrus. Se presupune că acest tunel ajungea până în Antarctica în aşa-numitul oraş al curcubeului, Rainbow City.

Mai putem presupune că un alt eveniment a avut loc în timpul deplasării scoarţei pământului în acea perioadă de timp. Desigur se cunoaşte faptul că cel puţin un trib de indieni din sud-vestul SUA are o legendă care provine din America de Sud.

Această legendă relatează cele întâmplate cu sute de ani în urmă. Strămoşii acestui trib se spune că au trăit într-un oraş uriaş aflat departe în sud. Povestea chiar descrie stelele cerului printre care recunoaştem Steaua Sudului, ceea ce ne indică faptul că sunt povestite întâmplări care au avut loc în emisfera sudică a Pământului.

Este Posibil să fie vorba despre oraşul Cuanaca, înainte ca pământul să se deplaseze şi să se ridice deasupra nivelului mării. Se povesteşte în această legendă cum poporul din acest oraş din sud, strămoşii tribului de indieni americani, a fost condus departe de casă în scopul de a scăpa de atacurile unui popor ostil de războinici.

Cei ce au scăpat în urma acestor războaie s-au salvat prin tuneluri subterane, care i-au condus către nord, unii ajungând în sud-vestul SUA, unde au urcat la suprafaţă şi şi-au stabilit noua reşedinţă.

Se pune întrebarea cum aceşti vechi indieni au reuşit să vadă în întunericul tunelurilor. Aceeaşi întrebare se pune despre iluminarea vechilor tuneluri din Atlan sau Titian, precum şi pe ce perioadă erau acestea iluminate. Acesta constituie misterul Shaver. Se presupune că aceste tuneluri erau luminate cu ajutorul unor baterii atomice.

Dar amicul nostru Steve Bodie este încă odată în închisoare şi nu ştiu dacă mai trăieşte. Nu putem să-l întrebăm despre acest mister. El nu spune niciodată cum că în aceste tuneluri ar fi întuneric.

Lumina este un lucru ciudat. O acceptăm ca pe ceva dat şi nu observăm absenţa acesteia decât când aceasta nu ne permite să vedem ce este în jur. Este posibil ca în viitor să găsim intrările în aceste peşteri şi să descoperim cum erau acestea iluminate. Dominic Lucchesi este un cercetător în domeniul farfuriilor zburătoare şi al misterului Shaver. Acesta este unul dintre reprezentanţii grupului cunoscut cu numele **Echipa lui Graybarker.** Multe dintre cercetările lui Dominic au fost legate de misterul Bender legat de OZN-uri. Dominic a apărut în multe emisiuni la radio WOR, în care vorbeşte cu John Nebel despre roboţii Deros prezenţi în cadrul cercetărilor pe care le-a realizat pentru Shaver.

Aceia care au citit cartea lui Garybarker *Ştiu prea multe despre OZN-uri*, vor putea să-şi reamintească faptul că Lucchesi, care l-a vizitat pe Al Bender şi căruia Gray i-a dedicat cartea, l-a chestionat pe Al cu privire la evenimentele care l-au apropiat de grupul de studiu al OZN-urilor. Bender, aşa cum mulţi ştiu, a prezentat aparatele sale uimitoare într-o carte pe care a publicat-o, intitulată *Farfuriile zburătoare şi cei trei bărbaţi.*

Lucchesi a construit de-a lungul anilor mai multe aparate de radio, emiţătoare şi receptoare. El deţinea o licenţă radio de amatori pentru banda de 6 metri. De asemenea, a construit mai multe aparate capabile să ia legătura cu OZN-uri.

În plus, Lucchesi a construit versiuni miniaturizate experimentale ale detectorilor de metale. Cercetarea sa în acest domeniu l-a condus la studierea harţilor despre comori.

Acest studiu i-a permis să descopere un grup secret cunoscut sub numele Kafan sau Cercul însoţitorilor. Membrii acestui grup

erau preocupaţi de descoperirea comorilor străvechi, bine ascunse.

Acţiunile grupului Kafan pentru descoperirea comorilor erau bineînţeles ţinute în secret. După descoperirea unei comori, aceştia o sustrăgeau şi puneau totul la loc exact aşa cum fusese înainte ca ei să sosească. Apoi ei converteau comoara în lingouri de aur, recuperau pietrele preţioase, astfel că nimeni nu afla de aceasta.

Motivul vizitei lui Lucchesi a fost legat de ştirile senzaţionale pe care le aducea. Pentru a demonstra că ceea ce spune este adevărat, a adus cu sine o copie în creion a hărţii Lue. Harta comorii Lue nu este propriu-zis o hartă cartografică. Mai degrabă este o criptografie ale cărei simboluri se spune că dezvăluie locaţia mai multor comori străvechi. Se spune că numai două persoane au reuşit să descifreze această hartă şi că aceste două persoane sunt în prezent foarte bogate.

Lucchesi era sigur că reuşise să descifreze simbolurile acestei criptografii pe care mi-a arătat-o. M-a convins că acesta este adevărul. Dacă această hartă străveche dezvăluie locaţia acestor comori, atunci sunt dezvăluite, de asemenea, intrările în câteva tuneluri, pentru a ajunge la comori.

Singurul impediment era posibilitatea ca grupul Kafan să fi ajuns deja în acele tuneluri, înaintea lui Lucchesi. Se crede că harta era rezultatul muncii lui Layayam, dar eu cred că aceasta ar fi fost executată de vechii locuitori ai Atlantidei.

Valea Nahanni este o vale caldă, acoperită cu ceţuri, având o suprafaţă de peste 500 km pătraţi. Aceasta se află în sudul Munţilor Mackenzie din Canada, la aproape 900 km spre vest de oraşul Fort Simpson, aflat pe râul Mackenzie în nord-vestul Canadei.

Această porţiune din nord-vestul Canadei se află deasupra paralelei de 60 grade şi se află la aceeaşi latitudine ca şi Teritoriul Yukon. Această zonă a ţinuturilor nordice este foarte rece iarna, totuşi valea niciodată nu devine tot aşa de rece ca ţinuturile care o înconjoară.

Izvoare fierbinţi şi gheizere sulfuroase se pot întâlni pretutindeni în această vale. De aceea, valea este acoperită de ceţuri, în timp ce temperatura rămâne întotdeauna cel puţin cu 30 de grade peste cea normală.

Frunzele copacilor din această vale rămân verzi pe tot timpul anului, iar copacii cresc mult mai înalţi şi mai repede decât în regiunile înconjurătoare. Ceea ce este ciudat este că această zonă caldă, înconjurată de zone reci, nu este locuită decât de animale care caută să scape de temperaturile joase din lunile de iarnă. Chiar dacă valea este bogată în animale de blană, vânătorii nu urmăresc animalele şi nici nu pun capcane în această vale.

Triburile de indieni din zonă evită valea. Printre aceste triburi se află triburile de *Ojibwai, Dogribi, Stonei, Castori, Chipweyani şi Slavi*.

Valea Nahanni nu este într-adevăr un paradis tropical în mijlocul ţinuturilor albe ale Canadei. Nici monştri preistorici, fosile vii din Cretacic sau Jurasic, nu locuiesc în această zonă. Printre aceste izvoare fierbinţi şi printre aceste gheizere nu hălăduieşte niciun pterodactil şi niciun coelacam.

De asemenea, în această vale nu se află niciun om de Neanderthal sau Cro-Magnon şi nici Yeti, omul zăpezilor, Big Foot şi nici sasquatch.

Deşi legende despre aceştia sunt povestite de triburile de indieni din zonă, niciunul dintre aceste animale nu a fost vreodată zărit. Este totuşi adevărat că au fost găsite, imprimate în pământul nisipos urme de picioare uriaşe, ceea ce indică faptul că în alte timpuri preistorice în această zonă trăiau uriaşii.

De ce atunci oamenii care trăiesc lângă această vale nu profită de căldură, aşa cum animalele o fac? De ce oamenii nu beneficiază de confortul acesteia în lunile de iarnă reci?

Unul dintre motivele care ar putea explica aceasta este faptul că valea mai este cunoscută şi sub numele de *Valea oamenilor fără cap*. Deşi nimeni sau nimic nu a fost văzut în această vale, aceia care au îndrăznit să intre în căutarea aurului, despre care se spune că există în vale, au fost găsiţi de echipe de căutare fără capete sau, dacă erau schelete, fără tigvă.

Câţiva vânători foarte curajoşi în căutarea blănurilor de calitate, au intrat în vale şi s-au întors cu o pradă bogată. Însă nu au fost convinşi să se mai întoarcă în vale a doua oară. Ceea ce i-a făcut să nu se mai întoarcă au fost ceţurile eterne, singurătatea deplină, viziunile care le apăreau prin ceaţă,

sentimentul că erau priviţi. Indienii nu puteau fi convinşi să intre în Vale deoarece credeau că acolo există forţe nevăzute şi necunoscute, de care este bine să ai teamă şi să le eviţi.

Câţiva căutători de aur încăpăţânaţi au intrat totuşi în Vale dar au rămas fără capete. Lista acelora care şi-au pierdut capul în valea Nahanni cuprinde doi fraţi, William şi Frank McLeod, John Potter, un căutător de aur puternic şi experimentat.

Acesta din urmă a fost găsit, la un an după ce intrase în vale de o echipă de căutare, fără cap, cu un glonţ pe ţeava puştii şi cu mâinile încleştate pe aceasta. Examinarea a constatat că nu a murit de foame şi că mai dispunea de conserve.

Mai târziu un indian din teritoriile Yukon a avut curajul să intre în această vale. Fără să ţină seama de poveştile cu cei ce au intrat în valea Nahanni şi au rămas fără cap, a intrat în vale după animale cu blană preţioasă. După doi ani o echipă de căutare i-a găsit resturile, dar fără cap, având de asemenea conserve de hrană în rucsac.

Alţi doi bărbaţi, care au intrat în vale mai târziu, au fost găsiţi, de asemenea, fără capete de către echipele de căutare. Prin urmare, există ceva care este comun tuturor acestor morţi care au intrat în vale în căutarea aurului sau a animalelor de blană.

Indiferent dacă au căutat pe pământ sau sub pământ, aceştia au fost decapitaţi. Echipele de căutare şi vânătorii curajoşi, care nu au fost interesaţi de aur sau de animale, nu au păţit nimic.

Există ceva în vale de care indienii se tem, ceva neidentificat, ceva relaţionat cu subteranul, ceva ce trebuie identificat şi dezvăluit pentru a distruge secretul *Văii oamenilor fără cap*.

După cucerirea Americii de sud de către conchistadorii spanioli, preoţii catolici care încercau să-i convertească la creştinism pe localnici au descoperit intrarea în ceea ce ei au denumit iad.

Această intrare a fost de atunci sigilată cu tone de pietriş şi de rocă, cu nisip şi stânci uriaşe. Satul Liyobaa, care în traducere s-ar numi Peştera morţii, se află în provincia Zapoteca undeva lângă vechiul oraş Mictlan sau oraşul Lumii subterane. În prezent, Peştera Morţii se află în cadrul unui templu cu camere. Acest templu are patru camere deasupra pământului. Dar celelalte patru, cele mai importante, se află sub suprafaţa

pământului. Înalţii preoţii ai vechii religii indiene desfăşoară în acest templu ceremonii închinate zeului Theozapotlan (în camerele de deasupra).

În cele patru camere subterane se desfăşoară ceremonii secrete. Prima cameră subterană este consacrată sacrificiilor umane. Pe pereţii acesteia se află imagini cu reprezentări ale mai multor zei. Altarul constă într-o piatră pătată de sânge, aflată în mijlocul camerei, care servea pentru sacrificarea victimelor umane, ale căror inimi încă bătând erau extrase din corpurile încă vii. Sângele victimelor servea apoi ca hrană pentru idolii de piatră, până când se presupunea că s-au săturat.

În această primă cameră se mai afla o a doua uşă, care conducea către o a doua cameră. Aceasta nu era altceva decât o criptă în care se păstrau cadavrele tuturor victimelor. Cei care le depuneau erau înalţii preoţii care conduceau ceremoniile. O a doua uşă a criptei conducea către cea de-a treia cameră subterană în care erau păstrate corpurile vechilor regi ai Theozapotlan. La moartea unui rege, corpul acestuia era adus în această cameră, unde era depus, într-o ceremonie în care se sacrificau mai multe persoane din preajma regelui.

Din această cameră a regilor se putea ajunge în cea de-a Patra şi ultima cameră subterană. O uşă aflată în peretele acestei a treia camere subterane conducea spre ultima cameră care nu era decât intrarea în iad. Înaintea iadului erau mai multe peşteri pe care preoţii le-au umplut cu diverse materiale pentru a împiedica intrarea mai rapidă în iad a celor care ar dori aceasta. De netrecut este o stâncă uriaşă care acoperă intrarea în ultima cameră a templului. Preoţii catolici şi astăzi cred că aceasta este intrarea în în împărăţia lui Hades. Noi credem că de fapt aceasta este intrarea în **Lumea Dero**.

Prin această poartă, aflată în spatele uriaşei stânci, erau la începuturi trecute corpurile fiinţelor umane sacrificate, ca şi corpurile regilor din zonă, precum şi ale celor căzuţi în lupte.

Corpurile acestor războinici erau aduse de departe şi puse în această peşteră. Multe persoane din vremurile străvechi care sufereau de boli fără leac sau ajunseseră în pragul disperării şi îşi căutau moartea se rugau de preoţi pentru a li se permite să treacă prin această poartă a morţii, atunci când se mai aflau în viaţă. Aceştia erau convinşi că dacă făceau aşa vor fi recipienţii

unei vieţi ulterioare.

Înalţii preoţii îi acceptau pe aceştia ca un sacrificiu viu, iar după ceremonii speciale li se permitea să intre în peştera morţii, fiind în viaţă. Nu este nevoie să vă spunem, niciunul dintre aceştia nu s-a întors pentru a ne descrie vizita pe care a făcut-o în lumea subpământeană.

Preoţii catolici, în dorinţa de a converti aceşti păgâni la creştinism, au pregătit intrarea prin această uşă subterană cu torţe şi cu o sfoară lungă, pe care au legat-o de poarta acoperită de stâncă.

De asemenea, aceştia au luat precauţia de a pune mai mulţi soldaţi înarmaţi să păzească această uşă şi să nu permită nimănui intrarea. Cei ce intrau în acest pasaj trebuia să coboare mai multe trepte. La picioarele acestor trepte se aflau oasele victimelor, fără niciun pic de urme de carne pe ele.

Se putea observa că mai mulţi stâlpi de piatră părea să susţină tavanul încăperii în care se aflau. Pe măsură ce avansau se puteau vedea şerpii care se retrăgeau din lumina torţelor. În lumina difuză a torţelor, uneori, se puteau zări figuri distorsionate care se retrăgeau pe măsură ce lumina îndepărta umbrele stâncilor.

După circa 40 de metri un puternic curent de aer rece începea să se simtă. Acest curent stingea torţele rapid, astfel că cei intraţi rămâneau în întuneric şi dacă mai voiau să trăiască trebuiau să se retragă de teama şerpilor şi a sunetelor ciudate ce nu puteau fi identificate. Din acele vremuri, nimeni nu a intrat în această peşteră.

Intrarea în Peştera malteză se află în Insula Malta. Această insulă este cea mai mare dintr-un grup de trei care alcătuiesc Arhipelagul Maltez. Acest arhipelag se află în Marea Mediterană, între Europa şi Africa, la peste 100 de kilometri în sudul Siciliei.

Sicilia este o insulă mult mai mare, care face parte din Italia şi se află în vârful cizmei italice. Cele trei insule malteze se numesc Gozo, Comino şi Malta. Ele alcătuiesc unul dintre cele mai mici arhipelaguri ale lumii.

Acum milioane de ani, pe vremea Atlantisului şi a continentului Mu, exista un pod între Europa şi Africa. Un uriaş cataclism a făcut ca acest pod să se prăbuşească, iar din acesta

să nu mai rămână decât aceste trei mici insule care alcătuiesc Arhipelagul Maltez. Înainte de cataclism, Marea Mediterană nu era decât o înşiruire de lacuri.

Malta este principala insulă a arhipelagului şi ajunge la o lungime de 15 kilometri şi o lăţime de 12 kilometri. Gozo este aproape cât Insula Malta, iar Comino apare ea un punct între acestea două.

În Comino trăiesc 50 de oameni. Insula Malta este cea mai sudică insulă a arhipelagului, aflându-se la numai 300 de kilometri de coasta africană. Arhipelagul este un centru străvechi al civilizaţiei, încă de pe vremea cartaginezilor, care au invadat insula şi au condus-o sute de ani.

În acele vremuri, sacrificările umane nu erau ceva rar în Arhipeleagul Maltez. Locuitorii acceptau preoţii zeului Moloch, care este un alt nume al zeului Ball, zeul soarelui şi al focului. Aceşti preoţi ofereau zeului sacrificii umane, având credinţa că zeul se bucura când aceste victime umane îi erau sacrificate. Se credea că lacrimile victimelor îi făceau zeului mare plăcere.

După cartaginezi, Malta a fost condusă pe rând de romani arabi, normanzi, aragonezi, castilieni sau de ordinul Sfântul Ioan din Ierusalim. Acesta din urmă mai este cunoscut şi Ordinul Cavalerilor din Rodos, iar mai apoi ca ordinul Cavalerilor de Malta. După aceştia, pentru o scurtă perioadă de timp, Malta a fost condusă de francezi, iar după ei, Malta a intrat în posesiunea englezilor.

În ciuda tuturor cuceritorilor arhipelagului şi în ciuda multor popoare care i-au invadat, locuitorii acestor insule încă vorbesc limba fenicienilor, o limbă semitică numită caananita. Aceasta era limba reginei Didona, aceea care a înfiinţat Cartagina. Malta este locul de naştere al celui mai mare conducător cartaginez, cel care a îngrozit Roma, anume Hanibal, unul dintre cei mai mari generali ai lumii.

Pe ţărmul nordic al Maltei se află mai multe golfuri mari. Unul dintre acestea se numeşte Grand Harbour, Portul Mare. Acest golf are o peninsulă pe care este construită capitala ţării, oraşul Valetta.

La câţiva kilometri de oraş, către sud, deasupra şoselei care conduce către ţărm, se află un platou cunoscut sub numele de Corradino. Pe acest platou se află un sătuc cu numele Casai

Paula. Din acest sat se poate vedea capitala ţării, precum şi câmpia care o înconjoară. Satul are o privelişte frumoasă către mare. În 1902, la marginea acestui sat, muncitorii care săpau acolo au produs o surpare de pământ. Astfel, ei au descoperit intrarea în Peştera Malteză. Puţul trebuia săpat pentru o locuinţă din Casai Paula, aflată pe strada Hal Saflienti. Muncitorii au descoperit de fapt o primă peşteră, care, mai târziu, s-aflat, era prima dintr-un complex de peşteri.

Trei dintre aceste peşteri reprezentau camere săpate în rocă solidă aflate una sub alta. Intrarea este cunoscută astăzi cu numele Hypogeum din Mal Safilienti. Hypogeum este numele latin pentru o structură subterană.

Mai târziu s-a descoperit că aceste camere subterane se aflau în centrul unui sat neolitic. Pe pietrele aflate în aceste camere se bănuie că aveau loc în vremurile străvechi sacrificii umane. Intrarea şi pereţii acestor camere, precum şi pasajele între acestea, erau decorate eu desene de artă primitivă în care s-a folosit ocru roşu.

Când au fost descoperite, la început în cele trei peşteri au fost aflate peste 30.000 de schelete umane, bărbaţi, femei şi copii. După ce aceste oase au fost scoase, s-a descoperit că desenele primitive de pe pereţi reprezentau forme de diamante, precum şi ovaluri. Toate acestea erau unite prin linii şi curbe unduitoare. Aceste decoraţii fuseseră create prin aplicarea cerului roşu, metodele folosite fiind dintre cele mai primitive.

Odată trecuţi de intrare, care era un pasaj îngust, se ajungea în prima cameră. În această cameră poate fi găsit Oracolul. Oracolul este o gaură semisferică în perete. Gaura este mai joasă decât înălţimea gurii unui om normal. Aceasta este de aproximativ 60 de centimetri în diametru şi se poate vorbi în ea.

Pe peretele opus Oracolului există o cavitate săpată în tocă ce are rol de amplificator al sunetelor. Vocea este amplificată, iar sunetul reflectat ajunge în toate peşterile. Se crea astfel un efect sonor care înspăimânta pe primitivii care urma să fie sacrificaţi, precum şi pe membrii tribului care asistau la ritualul de sacrificare.

Toti credeau că auzeau vocea zeului. Dacă îţi continuai drumul prin pasajele strâmte şi joase puteai sa intri în a doua peşteră. În centrul acesteia se afla un altar de Piatră circulară,

cu mai multe tuneluri, utilizarea acestui altar nefiind complet elucidată. În pereţii camerei principale au fost săpate mai multe nişe, care ar fi putut fi utilizate ca paturi. Nişele prezintă un fel de pernă pentru cap şi locul în care poate să se odihnească restul corpului, cam 120 cm în total. Alte nişe sunt şi mai mic. Plecând din această cameră, există un mic pasaj strâmt care conduce spre o altă cameră mai mare. Din această cameră pornesc nişte tuneluri spre alte peşteri, mult mai mici, aflate în jurul acesteia mari.

Camera mare prezintă o deschidere care se constituie ca o fereastră spre o altă peşteră. Intrarea în aceasta din urmă este acoperită de o lespede uriaşă. Această fereastră permite să se privească în ceea ce evident este o închisoare, dar nu este deloc clar cum persoane de 120 cm reuşeau să mute lespedea uriaşă pentru a-i introduce sau a-i scoate pe prizonieri. Misterul de nepătruns poate va rămâne pentru totdeauna de nedezlegat.

O altă deschidere în peretele opus intrării în peşteră conduce printr-un pasaj strâmt şi chinuitor către alte peşteri. Pasajul se continuă cu o fisură a pământului, prin care se ajunge la tunelurile subterane şi la o altă serie de peşteri, care au reputaţia că permit celor curajoşi să traverseze întreaga insulă şi să ajungă chiar mai departe.

Legenda spune că aceste tuneluri au fost altădată conectate cu criptele subterane din catacombele Romei. Aceasta ar putea fi adevărat, deoarece cititorul îşi va reaminti că Marea Mediterană a fost creată după era Neolitică de cutremure uriaşe şi de deplasarea scoarţei pământului. Prin urmare, în timp ce tunelurile antice ar fi existat, acestea au fost închise de cataclisme de acest tip, iar din acestea nu a mai rămas decât o amintire pe care legendele încă o mai continuă.

Există un articol scris de domnişoara Lois Jessub, care este secretară la Biroul de informaţii asupra O.Z.N.-urilor, cu sediul în New York, cunoscut cu sigla NYSIB. Articolul a apărut într-o revistă numită *La graniţele ştiinţei*, iar mai târziu a fost retipărită în întregime în cartea *Enigma fantastică*, având drept coordonator pe Dr. Allen.

În articol este povestită vizita sa în aceste peşteri, vizită a avut loc înainte ca intrarea care conducea la cea de-a treia cameră să fi fost sigilată. Istorisirea sa povesteşte despre fiinţe

ciudate pe care a putut să le vadă în acele peşteri uriaşe.

Tunelurile aflate sub Hypogeum au fost desigilate, iar un grup de 30 de studenţi au intrat în peşteri. Tot acest grup a dispărut, împreună cu ghid cu tot. Echipele de căutare nu au fost capabile să identifice nicio urmă a acestor 30 de oameni, ceea ce reprezintă un mare mister.

S-a presupus că zgomotele ciudate care s-au auzit pe insulă în următoarele săptămâni nu au fost decât vaietele şi ţipetele studenţilor aflaţi în peşterile subterane din diferite părţi ale insulei.

Nimeni nu a putut localiza sursa acestor zgomote. S-a presupus că undeva în aceste peşteri a avut loc o surpare de pereţi, surpare care a îngropat întreg grupul.

Se pune atunci întrebarea unde este aceasta surpare, de ce nu au fost efectuate excavaţii. O altă întrebare care se pune în mod natural este cum de au fost auzite săptămâni întregi ţipetele studenţilor.

Iată o altă întrebare fără răspuns. În orice caz, intrarea subterană în peşterile din Malta a fost din nou sigilată şi nimănui nu îi este permis să intre, nimănui nu îi este permis să iasă-

Dar să vedem ce se petrece şi în Anglia:

Această intrare în peşterile engleze în prezent este pierdută. Ea a fost descoperită de un muncitor care săpa singur undeva în Staffordshire lângă localitatea Stoke on Trent, localitate din centrul Angliei. Locaţia exactă a intrării nu este în prezent cunoscută. În lucrarea doctorului Plot, Istoria comitatului Staffordshire se povesteşte despre intrarea în peşteri, care era deschisă la sfârşitul anilor 1770.

În continuare, prezentăm evenimentele principale, aşa cum acestea au fost descrise în cartea străveche.

Un muncitor fără de carte şi sărac săpa o tranşee într-o vale înconjurată aproape în întregime de păduri, în împrejurimile oraşului Stoke on Trent. Atunci când soarele era gata să apună, iar muncitorul era pe punctul de a-şi opri munca, târnăcopul său a lovit o piatră mare. Piatra prezenta un inel de fier în centrul său. După ce a curăţat pământul din jurul pietrei, muncitorul a realizat că aceasta acoperea o intrare.

Încercarea sa de a ridica piatra a fost sortită eşecului, dar

utilizând mai multe frânghii a reuşit să mişte piatra din loc. În deschiderea care a fost dezvăluită a putut vedea o scară de piatră care conducea adânc sub pământ. Imediat muncitorul s-a gândit că această scară putea conduce spre o comoară, astfel că şi-a luat inima în dinţi şi a coborât scara. Privind înapoi, el putea să vadă cerul albastru şi ultimele raze ale soarelui.

Coborârea sa a continuat, ajungând după estimarea sa la peste 30 de metri sub pământ. Aici a pus piciorul pe un fel de rampă-

Planeta Venus se putea vedea acum atunci când muncitorul privea în sus, astfel că a reuşit să discearnă capătul unei alte scări care cobora în continuarea primeia. Gândul la aurul şi bijuteriile din comoară l-a făcut să-şi continue drumul în întuneric, coborând alte 120 de trepte.

Acolo a putut zări o altă scară de piatră, precum şi o lumină palidă. În timp ce cobora această ultimă scară cu trepte de piatră a putut auzi zgomotul făcut de o maşinărie sau de un vehicul uriaş aflat la ceva distanţă.

Înspăimântat, el s-a oprit, dar sunetul dispăruse. În liniştea care îl înconjura şi-a făcut curajul să înainteze spre o lumină care strălucea nenatural în măruntaiele pământului.

Ajungând la sfârşitul treptelor, el a descoperit că se afla într-o mare cameră subterană, al cărei tavan era departe deasupra lui. Pereţii camerei nu puteau fi zăriţi în lumina difuză a acelui glob care strălucea pe podeaua din faţa lui. Deodată a apărut o figură acoperită cu o glugă, dintr-un pasaj lateral. Fiinţa a îndreptat spre glob un obiect în formă de baton sau tub, care a distrus, cu un zgomot de tunet, sursa de lumină.

Zgomotul a reverberat de mai multe ori în camera uriaşă subterană.

Muncitorul înspăimântat nu şi-a reamintit cum a ieşit rapid din tunel, cum a urcat scările. Orice încercare pe care locuitorii oraşului au făcut-o pentru a-l convinge pe muncitor să le arate deschiderea a fost sortită eşecului.

În zilele următoare, alţi locuitori au căutat deschiderea, dar nu au fost capabili să o identifice. Pe timpul nopţii avusese loc o teribilă furtună. Au căzut munţi de apă, iar vântul a suflat cu putere. Furtuna a dărâmat copacii şi a spălat valea, lăsând în urma ei pământul fără nicio vegetaţie, fără urmă de şanţ sau de

piatră sau de scară. De atunci, nimeni nu a mai văzut intrarea în peşterile subterane. No comment!

Dr. Robinson a murit acum câţiva ani după o lungă suferinţă. De asemenea, minunata soţie a lui Jack, Mary, ea însăşi o căutătoare a adevărului ascuns în legende, a murit. Dominick Lucchesi şi Gray Barker, de asemenea, nu se mai află printre noi. Dar alţii au preluat ştafeta căutărilor pentru a identifica adevărul despre aceste baze subterane, suspecte.

Una dintre cele mai renumite baze subterane ale extraterestrilor se află în împrejurimile localităţii Dulce, statul american New Mexico. Existenţa sa este cunoscută de mai mult timp de publicul larg. Câteva persoane răpite de OZN-uri au fost duse în această bază, unde au fost examinate.

Unele dintre aceste persoane au reuşit să scape sau au fost eliberate de către forţe extraterestre prietenoase. Din cele spuse de ofiţerul de informaţii care a lucrat în Forţele Navale Americane şi care în prezent face parte din clubul cercetătorilor de O.Z.N-uri, Milton Cooper, în 1969, la baza subterană Dolce, a avut loc o confruntare între savanţii pământeni şi extratereştri. Aceştia au luat ostatici mai mulţi savanţi. Au fost chemate în ajutor forţele Delta, care au primit misiunea să-i elibereze pe ostatici, dar s-a dovedit că pământenii nu dispun de arme eficiente care să contracareze armele extraterestrilor. În timpul acestei acţiuni au fost omorâţi 66 de oameni.

Ca rezultat al acestui conflict, guvernul american s-a retras din proiectele comune cu extraterestrii de tip gri pentru o perioadă de cel puţin doi ani. După aceasta a avut loc reconcilierea şi au fost reluate contactele cu extraterestrii. În prezent colaborarea cu acest tip de extraterestri continuă.

Câteva luni mai târziu, cercetătorul Jason Bishop a elaborat un raport confidenţial privitor la activităţile care se desfăşoară la Dulce, material care indică o serie de activităţi complexe care au loc pe baza colaborării cu extraterestrii.

Bishop afirmă că mai mulţi savanţi au fost cooptaţi în echipe mixte de cercetare cu extraterestrii. Activităţile comune se desfăşoară în laboratoarele subterane de la baza Dolce.

În această bază se mai află mai multe persoane care au fost răpite de extraterestri. Despre această bază cunosc mai multe persoane din serviciile de informaţii cum ar fi CIA, NSA, FBI,

DIA, etc, precum şi o serie de cercetători din domeniul OZN/Pământ interior.

Raportul, afirmă Bishop, este adresat celor interesaţi serios în activităţile desfăşurate la baza Dolce. Investigaţiile care au loc asupra acestei baze subterane nu sunt numai deosebit de dificile şi de complexe, susţine Bishop, dar trebuie desfăşuraee cu multă precauţie. În continuare prezentăm câteva concluzii legate de investigaţia lui Bishop, investigaţie care continuă.

Baza Dolce se constituie de fapt ca un laborator genetic, care este conectat printr-un tunel subteran de Los Alamos. O serie dintre cercetările extraterestrilor gri sunt legate de efectele electrice ale radiaţiilor, mai precis de influenţa acestora asupra genomului uman şi a mutaţiilor care au loc. Cercetările nu se desfăşoară numai asupra oamenilor, ci şi asupra altor specii inteligente, cum ar fi formele de viaţă ale entităţilor extraterestre.

În ediţia din 1950 a lucrării Efectele armelor atomice elaborată de Departamentul Apărării al SUA şi de Comisia pentru Energie Atomică Americană, sub coordonarea Laboratorului Ştiinţific din Los Alamos, se poate citi despre nevoia unor baze subterane pentru desfăşurarea cercetărilor.

La pagina 381 se arată că aparent nu există dificultăţi fundamentale pentru construirea şi operarea unor variate tipuri de facilităţi subterane importante. Astfel de facilităţi pot fi amplasate în mine părăsite sau în camere subterane uriaşe care au fost excavate pentru acest scop.

Acum câteva secole, oamenii de la suprafaţă cunoscuţi ca Illuminatti au încheiat un tratat cu extraterestrii care activau subteran.

În 1933, guvernul american a fost de acord cu răpirea animalelor şi a oamenilor în schimbul unor tehnologii avansate.

Prin tratatul care a fost semnat, autorităţile au permis extraterestrilor să formeze baze subterane, unde să acţioneze necontrolaţi de nimeni, în vestul SUA.

Pentru colaborarea cu extraterestrii a fost alcătuit un grup special. În anii ’40, formele de viaţă extraterestră (ALF) şi-au deplasat interesul operaţiunilor şi în America Centrală şi cea de Sud.

Totuşi teritoriul SUA a rămas tot timpul în centrul atenţiei

extraterestrilor. Din lucrarea lui Karl Brunstein, *Dincolo de cele patru dimensiuni-reconcilierea fizicii, parapsihologici şi ozenisticii*, precum şi din lucrarea lui Cristofor Hills *Evoluţia nucleară* (descoperirea corpului curcubeului), se poate deduce interesul extraterestrilor în studiul straturilor subterane de roci magnetice şi în stările cu energii înalte de tip plasmă.

În zonele cu astfel de baze subterane extraterestre, în ionosferă au loc furtuni magnetice, iar la suprafaţa pământului sunt dese furtunile însoţite de descărcări electrice, şi în subteran sunt bine cunoscute sisteme de peşteri şi cursuri de apă subterană. Extratereştrii care trăiesc în bazele subterane se consideră a fi adevăraţii stăpâni ai planetei Terra.

Ei sunt descendenţii speciilor reptiliene umanoide care la un moment dat au evoluat, pe o altă ramură, spre rasa umană. Aceştia au apărut pe pământ înaintea oamenilor.

La un moment dat ei s-au confruntat cu agenţii-mercenari ai unei alte culturi extraterestre (Draco), care s-au reîntors pe pământ, vechiul lor adăpost, pentru a-l utiliza ca zonă de tranziţie.

Din păcate, culturile extraterestre sunt în conflict cu cele de pe pământ, împiedicând cursul normal al istoriei civilizaţiilor pământene. Pentru a-i face pe pământeni să nu se revolte, să stea în banca lor, extraterestrii folosesc toate metodele pe care ei le consideră, inclusiv controlul mental.

Complexul Dolce este o bază mixtă a extraterestrilor şi autorităţilor americane. Aceasta nu este singura şi nici prima de acest tip, altele funcţionând în statele americane Colorado, Nevada şi Atizona.

Raportările lui Paul Bennewitz privind cercetările sale pe care le-a desfăşurat în zona Dolce arată că militarii forţelor armate americane intrau şi ieşeau din această bază subterană, care este funcţională din 1947.

Locuitorii zonei pot să-şi amintească despre aceasta. Militarii au construit, de asemenea, o şosea asfaltată pe care au circulat înainte şi înapoi camioane militare o lungă perioadă de timp. Bennewitz a mai afirmat că:

Şoseaua a fost mai apoi blocată şi distrusă. Deşi camioanele erau militare, pe acestea era însemnat Corporaţia Smith, având sediul în Paragosa Springs, din statul Colorado.

Bineînţeles că nu există în statul Colorado nicio astfel de corporaţie şi nici nu a existat vreodată. Eu cred că baza a fost construită sub acoperirea unei fabrici de cherestea, dar nu a fost văzut niciun buştean care să fie cărat pe această şosea de camioanele corporaţiei Snuth. Camioanele transportau numai echipamente uriaşe.

Corporaţia Rand a fost implicată în cercetările ştiinţifice care se desfăşoară în baza Dolce. Multe dintre lacurile aflate în zona bazei au fost realizate cu fonduri din bugetul SUA prin finanţarea din fondurile pentru dezvoltarea rezervaţiilor pentru indieni.

Pentru furnizarea energiei electrice necesare bazei a fost construit Barajul Navajo, urmat de un al doilea în El Vado, unde există o altă intrare pentru baza subterană.

Se cunoaşte că alături de uzinele Ford, corporaţia Rand este unul dintre părinţii tancului inteligent.

Cercetările secrete ale corporaţiei Rand sunt pomenite şi în volumul care cuprinde comunicările Simpozionului din martie 1959 consacrat construcţiilor subterane.

La pagina 645 a acestei lucrări se poate citi că întocmai cum avioanele, vapoarele şi automobilele au conferit omului stăpânirea suprafeţei pământului, maşinile care sapă tunelurile subterane i-au oferit omului accesul în lumea subterană.

Un centru educaţional de mare prestigiu internaţional este Granada Forum. Centrul este deschis tuturor tipurilor de subiecte prezente în media, începând cu sănătatea, ajungând la Politici guvernamentale.

Sediul acestui centru de cercetări se află în California în Hollywood. Dr. Bill Deagle afirma, în noiembrie 2008, la Conferinţa de la Granada Forum:

„Pentru realizarea tunelurilor, la un anumit moment s-a folosit tehnica nucleară, însă din 1980 se folosesc maşini de făcut tuneluri, care pot fora printr-un teren cu rocă dură cu viteze de câţiva zeci de kilometri pe zi. Acestea pot sfărâma rocile cu lasere mari, care pulverizează roca în bucăţele practic invizibile, astfel încât nu rămân substanţe care trebuie scoase din tunel.

Astfel, se formează un înveliş exterior al tunelului care este vitrifiat, având o crustă groasă care îl etanşează. În interiorul

tunelului circulă trenurile de mare viteză, de tipul TGV, care călătoresc între aceste oraşe subterane cu viteze de până la 2.400 kilometri pe oră.

Totul este foarte bine organizat, nu există întârzieri, deraieri sau alte accidente. Există peste 200 de baze în SUA. La o medie 10 kmc în volum şi o adâncime medie de 5 km. Acestea sunt construite la depărtare de zonele geotectonice, dar tocmai din cauza lor vor apărea o mulţime de alte zone geotectonice.

De ce se grăbesc ei să facă acest lucru? Pentru că ştiu că va veni o catastrofă. Şi de unde provin toţi aceşti bani? Provin de la Bugetul negru propriu. Provin din vânzarea ilegală a drogurilor.

În SUA există, în urma unor estimări ale conservatorilor, peste 10 miliarde de dolari provenite din vânzarea de droguri pe teritoriul SUA, bani care merg direct în aceste bugete subterane, din care peste 90% merg către DUMB (Deep Underground Millilary Bases – Baze militare subterane la mare adâncime).”

Următoarele pasaje au fost extrase din cartea Underground *Bases and Tunnels*, de Richard Sauder, Ph. D.:

Utilajul pentru forări la adâncime, numit Nuclear Subterrene, a fost proiectat la Los Alamos National Laboratory, din New Mexico. Un număr de brevete şi câteva documente tehnice federale au fost depuse pe aceasta temă de către oamenii de ştiinţă la Los Alamos, dar apoi toate acestea au dispărut fără urmă.

Acest utilaj bazat pe energie nucleară înaintează topind solul şi roca din calea lui, vitrificând solul şi lăsând în urmă un tunel solid, neted, ca de sticlă.

Căldura este furnizată de un reactor nuclear compact, care recirculă un fluid format din litiu lichid, de la miezul reactorului până la suprafaţa de contact, unde acesta topeşte roca. În procesul de topire a rocii, litiul îşi pierde o parte din căldură. Apoi, acesta este trimis înapoi, de-a lungul exteriorului maşinii, pentru a ajuta la răcirea rocii vitrificate, în timp ce maşina înaintează. Litiul răcit este introdus înapoi în reactor şi ciclul se repetă. În acest mod, Nuclear Subterrene pătrunde prin rocă, la o temperatură de 2.000 grade Fahrenheit (1.100 Celsius), croindu-şi drum în adâncime.

Primul brevet pentru utilaje de tip Nuclear Subterrenes

a fost patentat de către Comisia pentru Energie Atomică din SUA, în 1972.

Ulterior, în mod foarte semnificativ, Comisia pentru Energie Atomică din SUA şi Administraţia pentru Cercetarea şi Dezvoltarea Energetică din Statele Unite au interzis aceste brevete.

În revista *Omni*, în numărul său din septembrie 1983, la pagina 80, există un desen color al bazei subterane de la Los Alamos. În desen se poate vedea o maşină propulsată nuclear pentru săparea tunelurilor prin topirea rocilor întâlnite, iar apoi răcirea acestora.

Tunelul rezultat este are pereţii netezi şi acoperiţi cu o glazură care îi face impermeabili. Astfel de tuneluri subterane sunt utilizate de vehicule propulsate de energia electromagnetică, şi care pot circula cu viteze mari. Tunelurile conectează *Imperiul Ascuns* alcătuit din complexe subterane.

De asemenea, un alt proiect top-secret cu numele de cod *Arca lui Noe* utilizează vehiculele electromagnetice pentru a face conexiunea între peste 100 de buncăre şi camere subterane care au fost construite în diferite locuri sub suprafaţa pământului, precum şi cu alte baze aflate în interiorul planetei Marte şi a satelitului natural al pământului. Luna. Multe dintre oraşele subterane sunt complexe uriaşe cu străzi, lacuri, maşini electrice, blocuri de locuit, birouri şi mall-uri. Nu lipsesc parcurile cu alei pentru plimbări şi odihnă. Mall-urile sunt pentru distracţii şi pentru cumpărarea celor necesare.

La simpozionul din 1959, despre care am pomenit mai înainte, simpozion organizat de corporaţia Rand, au participat peste 650 de cercetători ştiinţifici din institute de cercetare militare, dar şi de la marile corporaţii, cum ar fi General Electric. Hughes, Aircraft, Northrop, Sandia. Bechtel, Stanford, Research Institute, Walsh Construction Company, ATT, Colorado School of Mines etc.

Bechtel (pronunţată Becktăl) este o super corporaţie multinaţională, fondată în 1898. Se spune despre aceasta că este o autoritate guvernamentală din umbră, braţul care munceşte al CIA. Bechtel reprezintă cea mai mare firmă de construcţii a SUA şi a lumii.

Cele mai importante posturi din guvernul SUA sunt deţinute

de vechi cadre de conducere ale acestei companii, Bechtel. Aceştia fac parte din organizaţia *The web*, un sistem de control interconectat care are legătură cu Comisia Trilaterală (o componentă a guvernului mondial), precum şi cu Ordinul Iluminismului (cultul Ochiului Atotvăzător) şi cu alte grupării în anii ’50 extraterestrii de tip gri, cunoscuţi şi sub acronimul EBE, au început să folosească în experimentele lor un mare număr de oameni. În anii ’60, ritmul răpirilor de persoane pentru acest tip de experimente a crescut şi au început să nu mai fie deosebit de precauţi atunci când efectuau răpiri de persoane.

În anii 1970, culorile reale ale acestor EBE erau foarte distincte atunci când apăreau în localităţile de pe pământ. Pentru legătura cu extraterestrii, autorităţile americane au înfiinţat Grupul Special care funcţiona sub acoperire.

În anii ’80, guvernul american a realizat că nu exista nicio cale de a împiedica acţiunile duşmănoase ale extraterestrilor EBE, astfel că s-au gândit să dezvăluie publicului activităţile extratereştrilor.

Extratereştri gri sunt în legătură cu cei asemănători reptilelor, dar deşi acţionează de multe ori împreună, relaţiile dintre aceste două rase de extraterestri sunt tensionate. Mulţi extratereştri gri recunosc în rasa reptilelor adevăraţii duşmani care se îndreaptă în număr mare spre Pământ, unde deja şi-au pregătit mai multe baze subterane.

Unele persoane din rândul autorităţilor guvernamentale ar dori să se facă cunoscut publicului larg ceea ce se întâmplă în realitate. Alte persoane, colaboratorii, ar dori ca numai o elită de pământeni să supravieţuiască conflictului care va avea loc.

Viitorul ar putea să ne ofere o nouă ordine a lumii de tip fascist, ceea ce ar putea conduce la transformarea conştiinţei umane. Lupta se desfăşoară acum şi este nevoie de participarea întregii omeniri pentru a-şi păstra drepturile şi viitorul. Trebuie să păstrăm Pământul pentru omenire.

Baza Dolce a avut ca obiect de studiu implantările pentru realizarea controlului minţii cu ajutorul unor microprocesoare bio-psi, cu dispozitive ELF, capabile să controleze somnul, bătăile inimii, chiar şi dispoziţia persoanei implantate.

Agenţia pentru Proiecte de Cercetare Avansate a Pentagonului (prescurtată şi cunoscută ca DARPA) utilizează

aceste tehnologii pentru manipularea populaţiei. Ea este cunoscută în primul rând pentru realizarea Internetului.

Aceştia au stabilit proiectele de cercetare, au desemnat priorităţile, au coordonat eforturile şi au ghidat participanţii la cercetările subterane. Aceste cercetări sunt continuate de către Grupul Jason, alcătuit din 55 de savanţi care funcţionează la **Baza Sandia.**

Cercetările se desfăşoară în mare secret, departe de ochii publicului, deoarece participanţii la aceste studii realizează că ei perfecţionează o tehnologie antiumană.

Alte proiecte la fel de periculoase se desfăşoară în zona 51 din statul american Nevada. Printre acestea sunt: **Elmint** (inteligenţa electromagnetică), **Dream-land** (Data Repositori Establishment and Maintenance Land), **Imperiul Frigului**, **programele EVA. HIS, BWCW, IRIS (Sisteme de Pătrundere cu Infraroşii) BI-PASS, REP-TILES**

Studiile desfăşurate în Baza Dolce la nivelul 4 includ cercetări asupra aurei umane, precum şi asupra telepatiei, hipnozei, visului etc. Extratereştrii cunosc cum să manipuleze corpul bioplasmatic al omului.

Ei sunt în stare să scadă ritmul bătăilor inimii, utilizând unde delta, putând astfel să producă un şoc static. Ar putea apoi reprograma întregul creier, conectându-l pe acesta la un computer. Ei pot introduce date şi pot programa mintea ta (information impregnation – biblioteca visurilor).

Intrăm astfel în prezent în era tehnologizării puterilor psihice.

Se dezvoltă o serie de tehnici care pot permite comunicarea om – maşină pe bază de nanotehnologii, microdispozitive cu biotehnologii. Astfel se realizează componentele războiului psi, **EDOM** (disoluţia electronică a memoriei), **RHIC** (controlul intracerebral radio-hipnotic), precum şi forme variate de control al comportamentului (prin utilizarea unor agenţi chimici, a ultrasunetelor, a radiaţiilor optice şi electromagnetice). Toate acestea alcătuiesc fizica conştientului.

Dezvoltarea biotehnologiilor va conduce spre schimbări revoluţionare în viaţa fiecărei fiinţe umane care în prezent locuieşte planeta Pământ.

Baza Dolce dispune de un hub central, secţiunea de

securitate. Cu cât se coboară în baza subterană cu atât sunt mai puternice măsurile de securitate. Complexul Dolce cuprinde peste 3.000 de camere, caracterizate de măsuri de siguranţă variate, există peste 100 de ieşiri secrete aflate la diverse distanţe de complexul subteran. Unele ieşiri se află în zona **Archuleta Mesa**, altele în jurul lacului Dolce, iar altele, mult mai spre est, la **Lindrich.**

Secţiunile mai adânci ale complexului comunică cu un sistem natural de peşteri.

O persoană care a lucrat la această bază subterană şi a avut acces la clasa de secrete **Ultra7** raporta că ar putea să existe mai mult de 7 niveluri, dar eu nu cunosc decât 7. Mulţi extraterestri nu au decât nivelul 5. Extraterestrii care se ocupă de problemele de cazare au acces numai la nivelul 5.

Noi suntem pe punctul de a părăsi era resurselor extinse, cum ar fi produsele obţinute din petrol. Apare la orizont era resurselor regenerabile. Aici, un rol important îl joacă tehnologiile bio. Cercetările genetice care se desfăşoară la baza Dolce au fost finanţate dintr-un buget secret care cuprinde miliarde de dolari. Cercetările aveau în centru experimentele privind farfuriile zburătoare şi rachetele atomice, având drept combustibil plutoniu.

Noi am clonat umanoizii cu ajutorul unei tehnologii puse la punct de **Centrul de Cercetări Biogenetice** din Los Alamos. Am reuşit astfel să creăm propria noastră rasă de sclavi. Întocmai ca şi extraterestrii gri (EBE), cercetătorii pământeni au impregnat clandestin în uterul unor femei fetuşi hibrizi pe care i-au scos după trei luni, li s-a accelerat creşterea în laborator. Biogenetica, care în fapt reprezintă modificarea ADN-ului, a permis controlarea de la distanţă a acestor hibrizi cu ajutorul unor transmisii pe frecvenţe radio.

De asemenea, multe fiinţe umane au fost implantate cu transceivere la nivelul creierului. Acestea acţionează ca nişte canale telepatice şi sunt, în fapt, echipamente de manipulare a creierului de la distanţă.

DARPA este Agenţia Proiectelor de Cercetare Avansate care funcţionează în cadrul Pentagonului şi este autoarea internetului. Printre alte cercetări duse la bun sfârşit de această agenţie sunt cele legate de realizarea **RHIC**, a controlului

intracerebral prin unde radio hipnotice şi **EDOM**, disoluţia electronică a memoriei.

Transceiverul creierului este introdus în creier prin nas. Acest tip de echipamente este utilizat nu numai în SUA, dar şi în Rusia şi Suedia.

În 1973, primul-ministru suedez Olaff Palme a oferit poliţiei dreptul de a implanta în creierul unor fiinţe umane transmiţătorii de tipul despre care deja am vorbit...

Suedezii au perfecţionat echipamentele RAYS care permit propagarea undelor electromagnetice şi ELF care afectează nervii şi pot crea ameţeli, induce oboseala, iritabilitatea şi chiar moartea. Aceste echipamente sunt identice cu cele create de Richard Saver pe care le-a numit **Telaug**. Aparatul lui Saver permite interacţiunea cu organismele (plasma biologică). Undele produse de RAYS pot schimba structura genetică, iar în anumite condiţii pot fi utilizate pentru vindecarea unor boli. Telaugul lui Richard Saver ar putea să vindece.

Autorităţile americane, reprezentate de Pentagon, CIA, NSA, DEA, FBI, NSC etc, caută în secret să capitalizeze contactele cu extraterestrii. Pentru aceasta ei manipulează opinia publică desfăşurând o impresionantă propagandă legată de extraterestri. Multe filme americane au în centru un posibil conflict interstelar.

Toate evenimentele din aceste filme par să se întâmple aievea, dar este o făcătură. Aceasta este o dezinformare, care constă în schimbarea atenţiei publicului de la adevăratele probleme pe baza unei strategii a planului umbră. Ofiţerii însărcinaţi cu securitatea poartă uniforme asemănătoare celor de paraşutişti, care prezintă simbolul bazei Dolce în partea din faţă şi pe umărul stâng. Arma standard din bază este un pistol flash care se poate folosi atât împotriva oamenilor, cât şi împotriva extraterestrilor. Cardul de identificare, care se poate folosi pentru deschiderea uşilor la lifturi sau pentru obţinerea banilor, are simbolul Dolce deasupra fotografiei. Reprezentanţii autorităţilor americane au carduri pe care se află marele sigiliu al SUA.

După al doilea nivel fiecare este cântărit, dezbrăcat şi i se dă o uniformă. Vizitatorii primesc o uniformă albă. În faţa tuturor zonelor mai deosebite sunt nişte dispozitive speciale sub uşă,

care filtrează accesul în acea zonă.

Cardul persoanei cuprinde inscripţionat codul personal, greutatea şi codurile uşilor care pot fi deschise. Orice discrepanţă legată de greutatea persoanei mai mare de 1,4 kg va implica chemarea Securităţii.

Nimănui nu îi este permis să care ceva din sau în zonele bazei. Tot ceea ce este introdus sau scos se face printr-un sistem de containere sigilate. Peste tot în bază apar simbolurile extraterestrilor. În timpul construirii facilităţii, care a durat mai mulţii ani, extraterestrii au avizat fiecare detaliu de proiectare, precum şi tipurile de materiale folosite.

În unele locuri extraterestrii au venit cu materiale şi maşini care utilizau o tehnologie necunoscută de muncitorii pământeni şi pe care nu o puteau înţelege. Ca exemplu, muncitorii care au lucrat în bază afirmau că lifturile nu aveau cabluri. Acestea erau controlate magnetic. Sistemul magnetic este încorporat în pereţii liftului.

Nu există controluri electrice convenţionale. Totul este controlat prin dispozitive magnetice. Sistemul de iluminare este fosforescent şi este indus magnetic. Nu există becuri. Tot sistemul de iluminare este controlat magnetic. Muncitorii au afirmat că dacă se plasează un magnet puternic la uşa unei camere, acesta va afecta imediat sistemul de iluminare. Trebuie să se intervină şi să se reseteze întreg sistemul.

Printre persoanele răpite şi deţinute pentru o perioadă în baza subterană Dolce, statul New Mexico, se află şi Christa Tilton din Tulsa, statul Oklahoma. În urma răpirii, Christa s-a resimţit aproape un an întreg.

Zona din jurul oraşului Dolce este renumită prin numărul mare de mutilări de animale care au fost raportate. Autorităţile şi extraterestrii folosesc animalele şi organele de animale pentru diverse teste prin care se abordează probleme de mediu, războiul psihologic etc.

Extraterestrii au nevoie de cantităţi mari de sânge din motive genetice, nutriţionale şi pentru experienţe. În cartea sa *Extraterestrii şi OZN-urile*, aceştia au nevoie de noi, noi nu, autorul, Virgil Armstrong, povesteşte cum doi prieteni ai săi, Bob şi Saron, au ajuns într-o seară în oraşul Dulce, unde s-au oprit să cineze.

Aici au avut prilejul să asculte mai mulţi rezidenţi locali care vorbeau cu voce tare despre răpirile efectuate de extraterestri în scopul unor teste. Extraterestrii foloseau oamenii cobai răpiţi din populaţia oraşului Dulce, pentru implantarea unor chip-uri în capul şi în corpul lor.

Oamenii din oraş erau înspăimântaţi şi supăraţi pentru că autorităţile nu întreprindeau nimic. Localnicii erau convinşi că extraterestrii acţionează cu aprobarea guvernului american.

De curând, participanţii la o anchetă pe teren în zona din jurul oraşului Archuletta Mesa au fost confruntaţi cu două sfere de dimensiuni mici care pulsau şi se deplasau aparent haotic.

Investigatorii dintr-o dată nu s-au simţit bine şi a trebuit să părăsească zona.

În relaţia cu extraterestrii se pare că autorităţile americane au depăşit punctul de *fără întoarcere*. Ne va aştepta o criză care va continua până la dezvăluirea contactelor cu extraterestrii… Criza este pretutindeni, este globală şi reală. Trebuie să fim pregătiţi pentru a face faţă dezastrelor care vin şi vor veni. Cunoaşterea este jumătate din bătălie. Vă recomandăm să citiţi cartea Conspiraţia cosmică de Stan Deyo.

Multe întâlniri ale Consiliului Dulce care sunt ţinute în Dever şi Taos, oraşe din statul american New Mexico, sunt asistate de senatori, savanţi, generali şi membri ai serviciilor de informaţii.

Un fost senator american povesteşte despre întâlnirile consiliului. El a făcut parte dintr-un grup, care a inclus mai mulţi membri proeminenţi ai autorităţilor americane, care a vizitat baza subterană.

În 1999 la Albuquerque, statul New Mexico, a avut loc o conferinţă pe tema mutilării animalelor. Această întâlnire a fost consacrată evidenţierii muncii cercetătorilor din domeniu şi pentru a determina care este legătura între operaţiunile de mutilare şi extraterestri. Un alt senator cunoaşte marile secrete legate de Dream Land şi Dulce. Din surse guvernamentale s-a confirmat aceasta. Cercetătorii în domeniul OZN-urilor au reuşit să afle mai mult decât s-a dorit să se afle. Aceşti cercetătorii au aflat şi despre bazele subacvatice din coastele Floridei şi ale statului Peru. În viitorul apropiat ne aşteaptă surprize mari, odată cu informarea publicului cu fotografii, filme şi alte documente despre extraterestri.

Încă din 1930, Divizia 5 din cadrul FBI cunoştea despre existenţa extraterestrilor.

Un complot fascist a provocat moartea lui John Kennedy. Totul este sub o mare umbrelă care acoperă păienjenişul organizaţiilor secrete cum ar fi Pentagonul, JES, DIA, FBl-divizia 5, DIS.

Serviciile de informaţii ale apărării din SUA au o insignă pe care se află razele soarelui, un trandafir şi un pumnal, care simbolizează căutarea informaţiilor, încrederea populaţiei şi pericolul.

Toate aceste servicii de informaţii au legătură cu peşterile şi tunelurile subterane care sunt folosite în riturile de iniţiere, pentru adăpostire, pentru ascunderi de persoane pentru anumite perioade, precum şi ca baze extraterestre. Acestea adăpostesc anumite civilizaţii despre care publicul larg nu cunoaşte nimic.

Secretarul de stat al energiei, John Herrington, a desemnat cele mai cunoscute centre de cercetare americane, anume *Laboratorul Berkeley* şi *Laboratorul Naţional Los Alamos*. Să găzduiască o serie de cercetări avansate în domeniul genetic ca parte a unui proiect de descifrare a genomului uman.

Genomul conţine instrucţiuni codificate genetic care ghidează transformarea unei singure celule, oul fertilizat, într-o fiinţă biologică. Directorul Laboratorului Berkeley, David Shirley, a afirmat ca proiectul genomului uman va avea cea mai mare influenţă asupra umanităţii, mai mult decât orice altă iniţiativă ştiinţifică de până acum.

Sub acoperire, aceste cercetări s-au derulat de mai mulţi ani în laboratoarele Dulce. Nivelul 6 al bazei Dulce se numeşte **Sala Coşmarului**. Aici se desfăşoară cercetările din domeniul genetic. Muncitorii care au deservit acest laborator au avut prilejul să povestească despre ciudatele experimenţe care se desfăşoară acolo.

Astfel unul dintre muncitori a povestit că a văzut un om cu mai multe picioare care părea a fi jumătate caracatiţă. De asemenea, au mai putut fi văzuţi oameni-reptilă şi fiinţe care aveau mâini omeneşti şi ţipau ca nişte copii, încercând să scoată sunete umane.

În cuşti se puteau vedea oameni-şopârlă, peşti, foci, păsări

şoareci care nu semănau deloc cu respectivele specii. În alte zone erau oameni cu aripi care păreau a fi nişte lilieci uriaşi care ajungeau chiar la 2,20 metri.

În alte cuşti erau gargui şi reptoizi draci.

Nivelul 7 al bazei cuprindea mii de oameni şi humanoizii care erau păstraţi la rece. Aici erau stocaţi, de asemenea, embrionii umanoizi în diverse stări de dezvoltare.

Un alt muncitor povesteşte că a putut vedea, de multe ori, oameni în cuşti care păreau ameţiţi sau drogaţi, dar care de multe ori strigau şi implorau ajutor.

Ni s-a spus despre aceştia că erau bolnavi incurabili şi se testau pe aceştia droguri de mare risc pentru a-i salva. Ni s-a spus să nu încercăm niciodată să le vorbim. La început am crezut cele ce ni s-au spus.

În final, în 1998, un grup mic de muncitori a descoperit adevărul. Atunci au început conflictele cu extraterestrii şi a fost creată o unitate de rezistenţă secretă.

În baza Dulce se află peste 18.000 de extraterestri. La sfârşitul anului 1999 a avut loc acolo o confruntare armată. În urma acestor confruntări au fost omorâţi mai mulţi savanţi, precum şi o parte din personalul militar. Într-o perioadă, baza a fost închisă. Totuşi, după câteva luni, aceasta a fost redeschisă.

În urma acestui conflict, ritmul răpirilor de oameni şi de animale a scăzut semnificativ, poate şi datorită faptului că Laboratorul Berkeley a început să furnizeze sânge artificial pentru Dulce.

William Cooper a declarat că a avut loc un conflict în baza Dulce în urma căruia 66 de persoane au fost omorâte, multe dintre acestea făcând parte dintr-un grup DELTA, care este responsabil cu securitatea proiectelor extraterestre.

Acest grup DELTA, care asigura legătura cu extraterestrii putea fi identificat prin insigna specială pe care membrii săi o purtau. Insigna era un triunghi negru pe un fundal roşu.

DELTA este a patra literă a alfabetului grecesc. Aceasta are forma unui triunghi şi este între simbolurile fracmasoneriei.

Fiecare bază are simbolul său propriu. Simbolul bazei Dulce este un triunghi cu litera grecească *tau* (T). Triunghiul are vârful în jos. Însemne cu un triunghi orientat în jos au fost zărite şi pe OZN-uri, dar este şi simbolul Comisiei Trilaterale.

Alte simboluri sunt folosite pe navele extraterestre şi pe hărţi pentru a marca bazele extraterestre.

Aceia care locuiesc în interiorul pământului – indiferent de originea lor – oferă atât fascinaţie, cât şi un mare grad de pericol locuitorilor de la suprafaţă. Dacă sunt luaţi din locul întunecat şi rece în care trăiesc, pentru a fi duşi la interogatorii sau pentru a fi obiectul unor teste, atunci aceştia se simt inconfortabil ca nişte naufragiaţi.

Christa Tilton a reuşit să se descurce prin tuneluri şi peşteri subterane. Christa este editorul unei reviste dedicate OZN-urilor, răpirilor, bazelor subterane, criptozoologiei. Această revistă se numeşte CRUX şi apare în Tulsa.

Christa a fost de multe ori citată în multe lucrări din acest domeniu şi este una dintre cele mai vocale voci privitoare la experienţele subterane. Una dintre cele mai interesante călătorii la care a participat Christa este cea care a avut ca destinaţie cele mai joase niveluri ale bazei Dulce din New Mexico.

Lucrurile pe care le-a văzut le-a descris înspăimântă, şi este meritul ei că nu a păstrat tăcerea despre acestea. În revista pe care o conduce, din când în când, apar articole referitoare la ce i s-a întâmplat şi ar putea să se întâmple oricui.

Christa s-a întâlnit cu multe persoane care au suferit aceleaşi necazuri ca şi ea. Fără să-i fie frică de urmări, Christa a continuat cercetările şi a făcut câteva corelaţii şi comparaţii uimitoare între mai multe răpiri ce vor fi descris în raportul său confidenţial care va fi prezentat în continuare.

Acum câteva luni am făcut cunoştinţă cu două persoane care au suferit experienţe neobişnuite. Prima persoană este Judi Doraty din Texas, care în mai 1973 a fost răpită şi dusă la o bază subterană.

A doua persoană este Myrna Hansen din New Mexico, care în mai 1980 a avut o experienţă similară în care a fost dusă într-o altă bază subterană. Acest al doilea caz de răpire a fost investigat de APRO şi de Paul Bennewitz.

De când îmi desfăşor propriile investigaţii privitoare la baze subterane am descoperit că îmi este de ajutor să discut cu alte persoane care au avut experienţe similare cu a mea. Luni întregi am tărăgănat descrierea experimentelor prin care am trecut,

deoarece subconştient nu doresc în realitate să retrăiesc aceste experienţe pe care le-am suferit şi le-au suferit şi alte persoane.

Necazurile prin care am trecut îmi revin în minte când aud descrierile acestora. Acum sunt bucuroasă că am reuşit să redactez acest material. În continuare, voi dezvălui câteva corelaţii care reies din cele trei cazuri şi sper ca şi alţii să vină cu şi mai multe informaţii. Experienţa mea a avut loc în iulie 1987.

Eu am trei ore lipsă. Mai târziu sub hipnoză am retrăit cea mai neobişnuită noapte din viaţa mea. Am fost răpită şi dusă către o navă. Doi extraterestri, de dimensiuni mici, m-au trecut în stare de inconştienţă, iar apoi, luându-mă de braţe, m-au introdus în navă.

Următorul lucru de care îmi aduc aminte este că mă aflam pe o masă în interiorul acelei nave, care nu era una prea mare.

O gazdă a văzut că m-am trezit şi mi-a oferit ceva să beau. Cred că mi s-a dat un energizant, deoarece în continuare nu am mai fost ameţită. Am fost scoasă din navă şi am putut remarca faptul că eram pe vârful unui deal. Era întuneric, dar: totuşi am remarcat o lumină slabă lângă o peşteră.

Ne-am deplasat spre peşteră unde am văzut un bărbat, îmbrăcat într-o uniformă de paraşutist militar. Gazda mea părea să-l cunoască pe acel om deoarece s-au salutat atunci când ne-am apropiat. Am putut să mai remarc că purta o uniformă pătată, ca şi când era o uniformă de camuflaj, şi era dotat cu o armă automată.

Am intrat apoi în tunelul care conducea în interiorul muntelui. Ne-am întâlnit cu un alt soldat în roşu şi am văzut un punct de control computerizat, dotat cu două camere de supraveghere, în stânga mea am putut zări un mic vehicul pentru transportul subteran.

În dreapta mea se forma un hol lung, din care se putea intra în mai multe birouri. Noi ne-am suit în vehicul şi am mers destul de mult timp, până am ajuns într-o altă zonă securizată. Mi s-a spus să merg în faţa unui aparat care era legat la un calculator. Am văzut mai multe lumini şi nişte cifre pe ecranul calculatorului. Din calculator a ieşit un card care avea mai multe perforaţii.

Mai târziu am putut să-mi dau seama că acest card era

utilizat pentru identificarea mea. Am întrebat gazda unde mergem şi de ce. Acesta nu a spus prea multe, decât că îmi va arăta unele lucruri despre care voi avea nevoie să cunosc pentru referiri viitoare. Mi-a spus că ne aflam pe nivelul 1 al unei facilităţi subterane. Nu mi-a dat niciun răspuns la întrebarea mea privitoare la tipul facilităţii.

Povestea este foarte lungă şi mi-au rămas în minte o mulţime de amănunte şi sper ca altădată să scriu mai multe despre această ciudată experienţă. În continuare, voi scoate în evidenţă câteva lucruri pe care le-am văzut şi le voi compara cu ceea ce au văzut Judy Doraty şi Myra Hansen. Eu am fost condusă la un ascensor uriaş, fără uşă. Ascensorul ne-a coborât la nivelul doi, unde ne-au luat în primire două santinele care aveau uniforme de o altă culoare şi care ne-au trecut prin aceeaşi procedură ca la intrarea în nivelul 1.

După aceasta, am intrat într-o sală uriaşă, iar din aceasta se formau mai multe birouri cu calculatoare. Mergând prin această sală am putut să-mi dau seama că lumina era ciudată, mai mult, nu zăream nicio sursă pentru aceasta. Mai multe persoane se deplasau într-un du-te vino neîncetat. Unele intrau şi ieşeau din lifturi. Toate acestea m-au condus cu gândul la hala unei uriaşe fabrici în care sute de muncitori lucrau cu râvnă într-un flux bine organizat.

Lângă un perete am putut zări parcate mai multe nave mici tip extraterestru. Pe lângă acestea erau câţiva extraterestri de tip gri. Aceştia păreau foarte concentraţi asupra a ceea ce aveau de făcut şi niciodată nu şi-au ridicat privirea către mine. Peste tot am putut zări camere de supraveghere. Am ajuns la un alt lift şi am coborât la nivelul 5. Acolo am fost cuprinsă de un simţământ de teamă. Ghidul meu mi-a explicat că atât timp cât sunt cu el nimeni nu îmi va face niciun rău. La punctul de control am văzut postate mai multe santinele.

De data aceasta, santinelele nu mai erau prietenoase şi se puteau auzi ordine scurte în stânga şi în dreapta. Am observat două santinele care părea să discute despre mine pentru că mă priveau cu atenţie. Atunci am dorit să găsesc cea mai apropiată ieşire, dar ştiam că ajunsesem prea departe pentru a mă reîntoarce. Am fost rugată să-mi schimb hainele. Mi s-a spus să pun pe mine ceea ce părea a fi un halat de spital. Am făcut ceea

ce mi s-a spus, deoarece eram înspăimântată şi nu doream să provoc necazuri. Am păşit pe un aparat ce părea a fi un cântar computerizat. Deodată, pe ecranul calculatorului am văzut o lumină, însoţită de sunete ciudate cu tonuri şi frecvenţe care mi-au provocat dureri de urechi.

Mi s-a părut ciudat că aceste santinele l-au salutat pe ghidul care mă însoţea, deşi acesta nu avea uniformă. El era îmbrăcat într-un costum gri pe care nu se afla nicio insignă sau vreun alt însemn. Ghidul mi-a spus să-l urmez pe coridor. Atunci când mă deplasam mi-am dat seama că sunt urmărită permanent prin camerele de supraveghere. Condusă de ghid. Am intrat într-o altă sală, aflată dedesubtul primeia. Aici am fost întâmpinată de un miros oribil.

Spre deosebire de povestirile lui Judy şi Myrna, am ştiut despre ce miros este vorba, datorită pregătirii mele de bază, anume medicina. Astfel am putut realiza că este vorba de formaldehidă. Mai apoi am intrat într-o altă cameră mare, unde ne-am oprit pentru a privi în interior. Am putut zări tancuri mari cu indicatori computerizaţi ataşaţi acestora.

Prin partea superioară a tancurilor intra un instrument în formă de braţ care putea ajunge până la fundul tancului. Tancurile a veau circa 1,20 m. Deşi am privit cu atenţie nu mi-am dat seama ce se afla în interiorul tancurilor. Am auzit un zgomot de fond, ca şi când ceva ar fi amestecat în conţinutul tancurilor. M-am apropiat de tancuri, dar ghidul meu m-a luat de braţ şi m-a tras de lângă ele.

Mi-a spus că nu era necesar să privesc în interiorul tancurilor, pentru că aceasta ar fi complicat lucrurile. În continuare, am fost condusă într-un uriaş laborator. Deşi mai lucrasem într-un laborator medical anterior, nu am putut recunoaşte niciuna dintre maşinile şi niciunul dintre aparatele care funcţionau acolo.

Întorcându-mă am zărit o fiinţă gri de statură joasă, care era cu spatele la noi şi lucra la un calculator. După un timp am auzit clinchetul unui metal asupra altui metal. Acest zgomot nu l-am mai auzit decât când pregăteam instrumentele chirurgicale pentru o operaţie. Apoi ghidul mi-a cerut să mă aşez pe o masă aflată în centrul camerei.

I-am spus că nu voi face aşa ceva, dar acesta mi-a spus că ar

fi mult mai bine dacă as coopera. Nu zâmbea şi am fost speriată. Nu doream să fiu părăsită în acea cameră cu extraterestri.

În cele din urmă în cameră a mai intrat un bărbat. Acesta era îmbrăcat ca un doctor, purta un halat de laborator şi acelaşi tip de insignă. Ghidul meu i-a ieşit în întâmpinare pentru a-l saluta şi şi-au strâns mâinile. Eu am început să tremur şi mi s-a făcut frig. Temperatura părea a fi foarte joasă. Ghidul mi-a zâmbit şi mi-a spus că el va aştepta afară unde va trebui să rămână câteva minute.

Eu am început să plâng. Extraterestrul gri m-a privit şi s-a reîntors la munca sa. Doctorul a cerut mai multe ajutoare. A mai sosit un extraterestru gri. Singurul lucru de care îmi amintesc era că eram ameţită.

Ştiam că eram examinată intern, şi atunci mi-am ridicat capul şi am zărit un extraterestru gri care mă privea cu ochii săi mari negri. Am simţit deodată o puternică durere la cap. Am ţipat şi atunci doctorul uman a venit lângă mine şi a frecat ceva pe stomacul meu. Era foarte rece. Imediat durerea a încetat. Nu puteam să-mi dau seama despre ceea ce se întâmplase cu mine. Le-am cerut să mă lase să plec, însă aceştia şi-au continuat.

După ce au terminat, mi s-a spus să mă ridic şi să intru într-o cameră mică, unde să mă schimb de haine. Am observat câteva picături de sânge, ca şi când aş fost la menstruaţie. Am continuat să mă îmbrac, iar după aceasta, am intrat în camera de operaţie, unde l-am văzut pe ghidul meu vorbind doctorului. Eu stăteam acolo neajutorată. M-am simţit singură, mai singură ca niciodată în viaţă. Mă simţeam ca un cobai. După ce am părăsit laboratorul, nu am mai discutat cu însoţitorul meu. Eram foarte supărată pe acesta pentru că lăsase să mi se întâmple acea operaţie.

Ghidul mi-a spus că acea operaţie a fost necesară şi că trebuie să uit că aceasta a avut loc. Am putut să zăresc mai mulţi extraterestri atunci când am trecut prin hală. Am trecut printre ei ca şi când aş fi fost o fantomă. I-am cerut ghidului meu să-mi explice ce se petrecea acolo.

Acesta mi-a spus că acolo era un loc special şi că va fi redat oamenilor peste câţiva ani. Şi eu trebuia să mă întorc acolo după câţiva ani. Când l-am întrebat unde am fost, el mi-a spus că pentru siguranţa mea e mai bine să nu ştiu. Am intrat apoi

într-un vehicul mic cu care am mers în cealaltă cameră. Acolo am zărit cel mai ciudat lucru. Spre deosebire de celelalte două femei care văzuseră vaci mutilate, eu am văzut mai multe persoane de diferite rase care stăteau lângă perete într-o cameră curată.

M-am apropiat şi le-am privit feţele. Nu îmi era de loc clar ce vedeam. În unele cuşti am putut vedea animale. Acestea erau vii. Acest lucru era mai de neînţeles pentru mine decât vederea în acele camere a oamenilor. În alte cuşti erau oameni.

Din corpurile animalelor şi ale oamenilor ieşeau tuburi. Am văzut la lucru mai mulţi tehnicieni. Aceştia nu şi-au întors capetele spre mine, nu mi-au zâmbit şi nici măcar nu au dat vreun semn că ar realiza că sunt în preajma lor. Mi-am dat seama că acest lucru nu este normal. Păreau a fi nişte roboţi care efectuau o muncă plictisitoare într-o lumină chioară, întru facilitate interzisă.

Mi-am dat seama că facilitatea nu era condusă de extraterestri, ci de militari. Se păstra un grad înalt de securitate. Nu se putea coborî la nivelul următor. Evident motivul era prezenţa santinelelor la uşă. Mi-am dat seama că aceştia simţeau că eu nu aparţin acelei baze.

Nu ni s-a permis să trecem prin tunelul spre nivelul 6. Am întrebat atunci ce era acolo. Mi s-a răspuns că şi el dorea să ştie, dar că nu putea să afle. Mi-a mai spus că mulţi muncitori trăiau acolo şi că acel nivel conţinea rezultatul unor experimente care erau speciale, care nu erau de înţeles pentru mine şi desigur m-ar supăra.

Ghidul m-a condus spre ascensor şi ne-am deplasat până la nivelul 1. Când am ieşit afară, mai era încă întuneric. Astfel am putut să-mi dau seamă că nu lipsisem prea mult timp. De fapt, realizam că mă aflam la nord de Tucson, locul în care fusesem răpită. Am fost condusă într-o aeronavă, de fapt aceeaşi aeronavă cu care zburasem mai înainte.

Aceasta s-a ridicat drept în sus, iar apoi a început să coboare. Eram legată de scaun, astfel că nu am putut privi afară. Cu ajutorul unei raze am fost purtată în exteriorul navei. Mă simţeam ca şi cum zburam. Am văzut maşina mătuşii mele la distanţă, jos pe deal. M-am suit în aceasta şi am condus câteva mile înapoi în Tucson.

M-am îmbrăcat cu aceeaşi cămaşă de noapte pe care am purtat-o atunci când am fost chemată să intru în maşină şi apoi să ne deplasăm către zona desemnată. Dimineaţa, prietena mea, Barbara Coventry, a putut zări pe spatele meu zgârieturile. De abia atunci am realizat că ceva ciudat mi se întâmplase în noaptea precedentă, dar eu nu ştiam ce.

Memoria mea fusese blocată.

Corelaţii între răpirile lui Judy Doraty şi Myma Hansen:

— Toate trei am fost duse la un laborator subteran unde am fost examinate.
— Toate trei am simţit acelaşi tip de miros în camera de operaţii.
— Judy Doraty şi cu mine am zărit camerele de supraveghere.
— Myma Hansen şi cu mine am avut scurgeri din zona genitală după examinare.
— Toate trei am văzut acelaşi tip de tancuri cu ceva nedefinit în ele.
— Myrna Hansen şi cu mine am simţit că în interiorul tancurilor circula un fluid care era amestecat în continuu.
— Toate trei am simţit că participam la un experiment.
— Myrna Hansen şi cu mine am fost transportate cu ascensoare.
— Myrna Hansen şi cu mine am fost conduse la o bază operaţională.
— Myrna Hansen şi cu mine am văzut militarii care aveau arme pe umeri.
— Myrna Hansen şi cu mine ne-am deplasat prin tuneluri şi am văzut mai multe utilaje.
— Toate trei am simţit că memoria noastră a fost ştearsă, astfel ca să nu ne mai amintim nimic din cele ce am trăit acolo.
— Myrna şi Judy au putut zări părţi din animale şi vaci care au fost disecate.
— Eu am văzut animale în laborator şi ceea ce părea a fi corpurile animalelor pe masa de operaţie.
— Myrna Hansen şi cu mine am prezentat zgârieturi pe abdomen care au fost făcute de extraterestri.
— Myrna Hansen şi cu mine avem ceva introdus în urechea stângă.

— Myrna Hansen şi cu mine am trecut prin camere uriaşe.
— Myrna Hansen şi cu mine am fost rugate să ne dezbrăcăm.
— Judy Doraty şi cu mine am văzut acelaşi tip de fotolii şi acelaşi tip de mese.
— Judy Doraty şi cu mine am văzut conducte subţiri cu un anumit lichid, despre care nu ştim unde duceau.

Deşi toate trei avem informaţii mai mult decât ciudate, Judy a mers mai departe şi a aflat câteva informaţii uimitoare. Extraterestrii i-au spus lui Judy că pământul este contaminat şi că această otravă cu care este contaminat va influenţa sănătatea oamenilor.

Un număr foarte mare de persoane va fi afectat. Acesta este un avertisment. Va fi nevoie de un proces de curăţire a solului. Vor fi descoperiţi de către doctori mai mulţi microbi cărora doctorii le vor găsi tratament.

Lucrurile s-au confirmat prin apariţia epidemiei de SIDA care a apărut la câţiva ani după profeţie. Judy nu avea cum să ştie despre SIDA în 1973. Acesta poate fi un avertisment privitor la această îngrozitoare boală şi poate că aceşti extraterestri au eliberat virusul pe pământ.

În 1987, în laboratorul Forţelor Armate Aeriene din statul Nevada, am fost regresată şi astfel am putut desena câteva containere care mi-au adus aminte de incubatoare şi de micile fiinţe care erau în acestea. Doctorul care m-a hipnotizat este igy Bud Hopkins.

În starea de hipnoză am văzut o femeie cu păr negru care m-a avertizat să nu mă apropii prea mult de incubator. Atunci ea mi-a prezentat copilul meu hibrid care părea a avea trei sau patru ani. Mi s-a spus că acest copil avea un alt tată decât tatăl care credeam eu că este. De asemenea, mi s-a spus că în calitate de mamă pot să-i dau copilului un nume şi că în viitor voi putea să-l mai văd.

Când l-am mai văzut avea aproximativ 16 ani. I-am dat numele Lyra. Lyra mi-a spus că ea niciodată nu va putea să se adapteze condiţiilor de pe pământ. Copilul fusese crescut într-un mediu nonviolent. De aceea nu ar putea să stea cu mine.

Am întrebat cum un copil care avea 4 ani în 1987 a putut să crească şi să arate aşa cum arată numai în 5 ani. Mi s-a explicat

că în laboratoarele subterane fuseseră obţinute câteva succese în urma unor cercetări care durau de sute de ani.

Se reuşise accelerarea procesului de creştere prin mijloace genetice astfel că o creştere de câţiva ani pe pământ să fie realizată în laborator în câteva luni. Am întrebat cum se realiza în practică acest lucru. Mi s-a explicat că fetusul era influenţat chimic, astfel ca să fie stimulată creşterea hormonală, un rol important jucându-l glanda pituitară.

Mi s-a spus că, în timp, savanţii noştri vor fi capabili să manipuleze această glandă prin stimularea acesteia cu anumiţi hormoni chimici.

Am întrebat dacă doctorii noştri cunosc acest proces şi mi s-a răspuns afirmativ. Mi-a spus că deja în laboratoarele de pe pământ au fost realizate astfel de experimente pe animale, dar încă nu au fost capabili să realizeze cu succes acest proces asupra fiinţelor umane.

Mi-a mai spus că acei copii care au fost supuşi unor astfel de experienţe au murit chiar din primele zile de tratament. Ei se deformaseră şi erau foarte bolnavi. Aceasta este ceea ce mi s-a explicat când am fost condusă în laboratorul subteran.

Christa s-a deplasat la volanul maşinii sale în partea de nord a munţilor Catalina. Aici a întâlnit o navă şi a fost abordată de ocupanţii acesteia. Ea a rezistat atacurilor, însă a fost dărâmată la pământ, stricându-i-se rochia de seară pe care o purta şi zgâriindu-se pe spate de solul stâncos. O prietenă care locuia cu ea în Tucson va fotografia mai târziu aceste zgârieturi.

Christa închisese la începutul conflictului uşa maşinii sale, dar extraterestrii au deschis-o fără dificultate. Ea a fost adusă în navă cu forţa, de unde, în prezent, nu-şi mai aduce aminte prea multe lucruri, cu excepţia unei discuţii care a avut loc între extraterestri despre emoţii, hormoni şi dezechilibru chimic în creier.

Îşi mai aduce aminte că ceva s-a întâmplat cu urechile ei. Extraterestrii i-au dezvăluit că şi fata sa fusese răpită. Aceasta din urmă îi va povesti mamei sale despre un vis care de fapt este ce îşi mai aduce aminte fata din evenimentul răpirii La scurt timp după răpirea din Tucson, lui Christa i s-a dezvăluit (nu de către extraterestri) că agenţi ai unui serviciu de informaţii au asistat la răpire şi au fotografiat incidentul.

Peste 50 de baze se cunosc numai în Statele Unite, majoritatea dintre acestea fiind în vest. Multe dintre ele sunt conectate printr-un sistem subteran de tuneluri prin care circulă trenuri. Unele dintre acestea sunt stăpânite de fiinţe extraterestre prietenoase sau de locuitori subpământeni cum ar fi elfii, în timp ce altele au fost preluate de către extraterestrii gri, de Dero sau de alte entităţi negative care operează împotriva omenirii.

În continuare vom prezenta câteva dintre aceste baze aflate pe teritoriul american.

Un capitol important al istoriei O.Z.N.-urilor din Statele Unite s-a petrecut în statul Washington, mai precis în zona muntelui Rainier. În ziua de 24 iunie 1947 un pilot particular, pe nume Kenneth Arnold, pe timp ce zbura în această zonă, a zărit în soarele amiezii o strălucire ciudată a unui obiect neidentificat.

Privind cu atenţie prin fereastra carlingii, pilotul a observat o formaţie de nave extraterestre care se deplasau pe cer mai repede decât orice obiect pe care omul ar fi putut să-l fi creat în acea perioadă de după cel de-al doilea război mondial. Acestui pilot cu experienţă i se părea că vede farfurii care sar pe suprafaţa apei.

Astfel, termenul de farfurie zburătoare a fost creat pentru a se referi la O.Z.N.-uri, acest ultim termen încetăţenindu-se doar în ultimii 30 de ani, atunci când trebuie să se refere la ceva neobişnuit care se petrece în cer.

Muntele Rainier are o istorie lungă, care cuprinde multe activităţi ciudate. Indienii care au trăit de secole în această regiune au multe legende şi respectă acest munte pe care îl cred munte sfânt. Întreaga regiune aceştia o văd ca pe un loc Sacru. Legendele indienilor povestesc despre zeii cerurilor care zboară deasupra muntelui şi pentru care ei fac ceremonii religioase.

Sub muntele Rainier se află o bază foarte activă de OZN-uri, din care ies multe nave neobişnuite, de diferite forme şi de diferite dimensiuni. De asemenea, se spune că sub acest munte sunt stocate înregistrări străvechi ale unei rase misterioase, aflată în legătură cu lemurienii din regiunea Pacificului.

În camerele subterane aflate sub muntele Rainier se afla mai multe plăcuţe pe care sunt inscripţionate istoriile popoarelor

care au locuit în zonă. Cercetătorul F.L. Boschke a efectuat un studiu complex asupra misterelor muntelui Rainier. Rezultatele studiului sunt prezentate pe larg în cartea sa intitulată Inexplicabilul.

Atunci când vulcanii sunt inactivi, aceştia sunt acoperiţi pe vârf cu zăpadă şi gheaţă. Mulţi vulcani izbucnesc din gheţurile eterne. Unul dintre cei mai înalţi vulcani din lume este muntele Rainier din statul Washington, aflat în nord-vestul extrem al Statelor Unite.

Acest munte se află în sudul marelui port de la Pacific, capitala statului Washington, oraşul Seattle. Şi se înalţă la peste 4.000 de metri deasupra oceanului.

Bineînţeles, în mod natural, vârful acestui munte este acoperit în tot timpul anului de gheaţă. Totuşi este ceva ciudat cu această gheată. Dacă Jules Verne ar fi ştiut de muntele Rainier, acesta l-ar fi făcut locul în care călătorii ar fi intrat în pământ în romanul său ştiinţifico-fantastic *Călătorie spre centrul pământului*. În acest munte, forţele vulcanice se luptă cu gheţurile eterne, iar ca rezultat apare un fenomen unic pe pământ.

De sute de ani, oamenii au auzit că vârful înzăpezit al muntelui Rainier ascunde un labirint de coridoare şi de peşteri, necunoscute până în prezent.

Numai după 1970, savanţii au început o investigare sistematică a muntelui. Aceştia şi-au început cercetările ca urmare a cutremurelor violente care au zguduit craterul gigantic al muntelui Rainier. La acestea s-a mai adăugat temperatura crescută care s-a înregistrat în con, ceea ce putea produce la un anumit moment topirea zăpezii.

Atunci, peste 4.000.000 de metri cubi de apă s-ar fi scurs pe pantele înclinate ale muntelui, în zona celor două cratere din vârful muntelui. Apa ar fi antrenat pietre, stânci, pietriş şi noroi de pe munte, ar fi acoperit zonele locuite care înconjoară muntele, ar fi umplut văile în care erau sate şi oraşe, ar fi topit gheţarii şi prin urmare ar fi ameninţat viaţa fiecărei persoane care locuia în zonă.

În august 1970, o expediţie a escaladat vârful care era reprezentat de craterul estic al vulcanului. Atunci când au ajunsîn vârf, în loc de crater, aceştia au văzut o gaură rotundă

de 300 metri lăţime şi 150 de metri adâncime, umplută cu zăpadă şi gheaţă.

În masa albă, ei au descoperit trei găuri mari spre centrul pământului, care porneau din peretele interior al craterului. Înclinarea găurilor era între 35 şi 40 grade. Coborârea era dificilă şi periculoasă. Pe fundul craterului erau coridoare în gheaţă, unele dintre acestea având 10 metri lăţime şi 5 metri înălţime. Membrii expediţiei au neglijat pericolul şi au continuat coborârea. Aventura i-a condus prin coridoare mari şi mici, care prezentau o mulţime de ramificaţii ce alcătuiau un labirint.

În realitate, labirintul era un sistem de tuneluri. Unele coridoare conduceau direct spre centrul craterului. Alte pasaje întunecoase se închideau brusc. La o anumită adâncime, exploratorii au descoperit o autostradă largă, care uneori se lărgea într-o sală. Autostrada urmărea circumferinţa peretelui craterului. Această autostradă avea aproape un kilometru lungime. În cea mai mare parte, tunelurile erau umede, noroioase, iar pe jos erau numai bucăţi de stâncă.

Sistemul de tuneluri era străbătut de zgomote ciudate şi ameninţătoare. Din loc în loc ieşeau aburi cu zgomot. Aburul se amesteca cu pământul şi forma noroiul care se afla peste tot. Tot aburul topea gheaţa pereţilor şi acoperişul coridoarelor, care putea oricând să se prăbuşească. Din alte locuri ieşeau curenţi de gaze otrăvite, rău mirositoare.

În multe locuri, drumul nu era numai întunecos, ci şi cuprins cu nori de vapori care nu mai permiteau să se vadă ceva. Noroiul din crater se scurgea în adâncuri. E posibil ca adânc sub pământ într-o lume subpământeană să se afle un mare lac în care se aduna acest râu.

La o altitudine de 4.000 metri, un vânt cald sufla spre intrările în tunel. Temperatura aerului era de patru grade Celsius. În sistemul de tuneluri era însă foarte cald. Apa din sistemul de coridoare avea 56 de grade Celsius, iar într-un loc temperatura rocii ajunsese la 86 grade Celsius.

Luptând cu căldura, cu vaporii, cu gazele, cu apa, geologii au înregistrat, au măsurat şi au făcut însemnări a ceea ce au descoperit. Au putut să se minuneze, în urma unor eforturi groaznice pentru coborârea pereţilor foarte înclinaţi, la vederea grotelor, asemănătoare unor catedrale, care apăreau în gheaţă.

Într-un anumit punct în care gheaţa de deasupra lor avea 120 metri grosime, geologii au făcut două descoperiri uimitoare. Pe pământul din faţa lor au văzut resturile unei păsări care în mod obişnuit trăia în zona coastei, aflată la 100 km depărtare. Deasupra lor, în tavanul îngheţat al coridorului, ei au descoperit o mănuşă de lână roşie.

Descoperirile misterioase nu s-au oprit însă aici. Astfel, ei au mai descoperit pe marginea craterului resturile unei alte păsări. O explicaţie a fost găsită. Este posibil ca vântul puternic al furtunilor să fi antrenat păsările de pe coastă pe vârful muntelui.

O altă explicaţie ar putea fi că o altă expediţie ar fi adus pasărea pe vârf, întocmai ca şi mănuşa. O altă explicaţie ar putea fi poate că pasărea şi mănuşa odată se aflau pe vârful craterului până când zăpada le-a acoperit, căldura craterului a topit gheaţa, permiţând ambelor obiecte să se scurgă uşor în adâncuri, acoperite cu noi straturi de zăpadă şi gheaţă. Este posibil aşa să se fi întâmplat. Totuşi nimeni nu se îndoieşte că muntele Rainier încă mai conţine multe secrete şi că ar putea fi şi alte explicaţii pentru prezenţa mănuşii şi a păsării.

La fel, foarte puţini cunosc existenţa muntelui Lassen din regiunea Tehama, statul California. Şi mai mulţi nu cunosc că acest munte este un portal spre un oraş subteran de mari dimensiuni, care include o bază OZN care a fost sub stăpânirea extraterestrilor gri, dar care în prezent se află în mâinile lui Ashtar, care o foloseşte ca bază pentru un post de comandă din care se lansează vehicule în formă de farfurie în atmosferă. Mai mulţi indivizi au fost în acest oraş subteran, dar mai cunoscuţi sunt doar doi.

În serile de vară călduroase, pe cerul fără nori, jumătate întunecat, se pot vedea, în zona muntelui Lassen, mingi de foc portocalii, care ies şi intră în vârfurile muntelui. Aceste mingi de foc sunt OZN-uri care provin din baza subterană. În continuare, prezentăm un raport al lui Ralph B. Fields, care indică faptul că muntele este o intrare într-o lume ciudată care merită să fie atent studiată de autorităţi.

La începutul naraţiunii asupra evenimentelor inexplicabile prin care a trecut prietenul meu, împreună cu mine, nu oferim nicio explicaţie şi nici nu oferim vreun motiv. În fapt, în

continuare, trebuie să găsim o legătură între fapte pentru a înţelege şi a ne explica măcar o parte din ceea ce s-a întâmplat. Toate evenimentele la care am participat trebuie să aibă un anumit motiv şi să rimeze şi să se armonizeze cu altele care fac parte dintr-un lucru complex. Este posibil ca să mai apară informaţii despre alte evenimente care să întregească cunoştinţele actuale asupra problemei.

Trebuie să mărturisim că dacă noi nu am fi citit un articol într-o revistă în care se vorbea despre valoarea importantă a guano (fecalele liliecilor din peşteri vechi care s-a acumulat de-a lungul unui mare număr de ani), noi am fi continuat să trăim drumul nostru prin viaţă fără a avea vreun motiv să ne supărăm în legătură cu ceva.

Însă noi am citit articolul şi cum în acea perioadă locuiam lângă un oraş mic numit Manten, din regiunea Tehama, statul California, ne-am gândit că regiunea merită a fi cercetată pentru a descoperi bogăţii de acest tip. După ce ne-am făcut planurile mai mult timp şi cum aveam atunci foarte mult timp liber, am decis să întreprindem o călătorie în zona muntelui.

Deoarece locuiam la piciorul muntelui Lassen, ne-am gândit că acesta este cel mai bun loc în care să efectuăm cercetările noastre de prospectare. Am achiziţionat o lanternă de camping, precum şi două corturi pentru a dormi în ele. Ne-am gândit ca turul nostru pe munte să dureze trei sau patru zile.

În a treia zi deja parcurseserăm 18 kilometri şi ne pregăteam de înnoptarea în cort. Pentru aceasta priveam cu atenţie pentru a găsi locul de campare în care să ne petrecem noaptea. Deoarece se făcuse frig, nu ne gândeam cu plăcere la noaptea care va veni. Ne aflam la o altitudine de aproximativ 2.000 de metri deasupra nivelului mării.

În curând am găsit un loc adăpostit în spatele unei stânci uriaşe şi ne-am stabilit acolo tabăra. Întotdeauna eu eram bucătarul, iar Joe era băiatul de serviciu care căra materialele, îmi punea alimentele la dispoziţie, desfăcea corturile şi pregătea focul. Eu am început să gătesc ceva frugal pentru a ne astâmpăra foamea.

Joe a început să caute lemne de foc. Eu îmi pregătisem deja oalele cu alimente şi îl aşteptam pe Joe să vină cu lemnele. Nu vedeam însă pe unde ar fi. Am început să-l strig şi el a venit de

după stânca uriaşă lângă care ne stabiliserăm tabăra. Când l-am văzut, mi-am dat seama că era într-o stare de mare excitare, iar faţa sa era aprinsă întocmai ca un pom de Crăciun.

El descoperise o peşteră. Intrarea în aceasta se afla pe partea opusă a stâncii lângă care ne aflam cu tabăra. Joe mi-a spus să începem explorarea peşterii chiar atunci. Eu i-am argumentat că cel mai bine ar fi să aşteptăm pentru a doua zi dimineaţă.

La rândul său, Joe a argumentat că în peşteră va fi întuneric şi pe timpul zilei şi că va trebui să ne consumăm bateriile şi ziua. În final, am decis să aruncăm o privire în peşteră, iar după aceea să mâncăm. La început, nu ne-am dat seama de dimensiunile peşterii, deoarece intrarea în aceasta se făcea printr-un tunel îngust.

După 7 metri, tunelul se lărgea la aproape trei metri lărgime şi doi metri jumătate înălţime. În faţa noastră se deschideau alţi 100 de metri, după care tunelul o cotea la stânga. Podeaua era uşor înclinată în jos. După aceşti 100 de metri am putut vedea în continuare un tunel lung care cobora. În acest moment ne-am înspăimântat un pic, deoarece ne-am dat seama că ne aflam în interiorul muntelui. Ne-am gândit că atât timp cât tunelul nu prezenta ramificaţii şi devieri către alte peşteri nu aveam cum să ne rătăcim şi prin urmare nu avem de ce să ne înspăimântăm. De aceea, ne-am continuat drumul în interiorul muntelui.

Nu am văzut nicăieri ceva ce ar fi semănat cu guano pentru care plecasem în expediţie şi nici nu am văzut urmele vreunui alt animal. Nu mai ţin minte cât de departe am mers, dar este posibil să fi mers trei kilometri. În această perioadă, peştera nu îşi schimbase conturul sau dimensiunea, Ne-am oprit pentru a examina mai de aproape pereţii peşterii cu ajutorul lanternelor. Atunci am descoperit un lucru uluitor.

Podeaua părea netezită ca şi când ar fi fost folosită de o lungă perioadă de timp ca drum. Pereţii şi acoperişul peşterii Păreau a fi tăiaţi pentru un tunel. Roca era deosebit de solidă şi ştiam că nimeni nu şi-a propus să construiască un tunel acolo. De asemenea, nu era niciun semn că în zonă ar fi o exploatare minieră pentru care ar fi fost nevoie de acest tunel. Pereţii şi tavanul erau neteziţi ca şi când ar fi fost topiţi de o sursă mare de căldură.

În timp ce urmăream cu atenţie pereţii peşterii, Joe mi-a spus

că a văzut o lumină mai jos în peşteră. Am privit în jos şi eu cu atenţie în peşteră şi am văzut lumina. Poate e mai bine de spus că lumina ne-a găsit pe noi. Sau poate ar trebui să spun că lumina ne-a găsit, deoarece feţele noastre au fost inundate de o lumină puternică.

Am închis imediat ochii pentru un minut. Apoi am aprins lanterna mea şi am văzut că în faţa noastră se aflau trei bărbaţi. Aceşti bărbaţi păreau a avea aproximativ 50 de ani. Aceştia erau îmbrăcaţi în haine obişnuite, aşa cum purtau cei mai mulţi bărbaţi care locuiau în zonă.

Aveau pantaloni de tip Levi şi cămăşi flanelate peste care erau haine de lână. Nu purtau nimic pe cap. Încălţările lor păreau ciudate, deoarece tălpile erau foarte groase, ca şi când ar fi fost făcute din lemn. Ne-am privit cam două minute. Nu aveam nicio idee privitoare la activităţile subterane ale acestor oameni. Nu aveam nicio idee de ce aceste persoane se aflau la kilometri adâncime în interiorul muntelui, în adâncimea muntelui. Eram speriat. Noi nu aveam arme cu noi. Nu ştiam nimic despre cei trei bărbaţi. Unul dintre ei ne-a vorbit. El ne-a întrebat ce căutam acolo. Eu i-am spus ce căutam, dar am observat că nu mă credea. Amândoi am încercat apoi să-l convingem, dar el zâmbea neîncrezător.

Ne-am certat un minut sau două, dar temându-ne că în întunericul peşterii se putea ascunde o bandă criminală, am ajuns la concluzia că ar fi bine să ne retragem. Ne-am întors pentru a ieşi din peşteră, dar în faţa noastră am dat de alţi doi bărbaţi. Nu am cuvinte să-mi exprim teama şi completa neajutorare pe care am simţit-o atunci când am văzut că retragerea ne este tăiată. Unul dintre străini mi-a spus: Cred că ar fi mai bine ca amândoi să veniţi cu noi.

Nu ne aflam în poziţia de a ne împotrivi, deşi ne-ar fi plăcut să facem aceasta. Nu dispuneam de niciun mijloc care să întărească argumentele. Într-un loc ca acesta nu se formează eroi. De aceea, am permis celor cinci să ne escorteze şi mai adânc în interiorul muntelui.

Aceştia ne-au condus câteva mile prin tunel şi am ajuns într-un loc care ne-a uimit cu adevărat.

Ajunseserăm într-un loc în care peştera se lărgea, unde am văzut un anumit tip de maşină, dacă pot să o numesc aşa. Atunci

nu am avut timp să o examinez mai atent, dar mai târziu am avut prilejul să privesc îndeaproape acest automobil.

Partea din spate a maşinii era plată, dar partea din faţă era curbată întocmai ca un tobogan. Partea din spate era groasă de 25 centimetri şi avea culoarea cuprului pur. Deşi aveam experienţă cu metalele şi aliajele, nu avusesem oportunitatea de a examina automobilul şi să-mi dau seama din ce este alcătuit şi la ce foloseşte fiecare manetă.

Dar dacă aş fi examinat dispozitivul mai de aproape, tot nu aş fi avut cum să-mi dau seama ce este cu acesta. Dispozitivul prezenta în partea din faţă un scaun, aflat în spatele unui tablou de bord pe care se aflau mai multe cadrane în formă semicirculară cu cifre şi alte semne pe el. Nu aveam nici cea mai slabă idee la ce ar fi folosit această maşinărie.

Nu-mi dau seama nici acum dacă maşina avea vreun motor, iar dacă avea, unde ar fi fost. În orice caz, dacă ar fi avut, asta ar fi fost în partea din spate. Tot ce puteam vedea erau două potcoave de cal sau obiecte în formă de magnet care erau faţă în faţă cu părţile rotunjite spre exterior.

Atunci când dispozitivul era operaţional, un arc verde strălucitor părea să se formeze între cele două potcoave care va continua să strălucească atât timp cât maşina era în funcţiune. Singurul zgomot care se auzea era un zgomot de fond asemănător unui încărcător de baterie aflat sub tensiune. Scaunul din fată era foarte larg.

Din tabloul de bord atârna un obiect negru la capătul unui conductor. Unul dintre cei cinci bărbaţi care ne însoţeau, cel din mijloc, a luat acest obiect negru şi a atins capătul acestuia în dreptul primei cifre din stânga şi a apăsat pe el. Când a atins prima cifră, noi am fost ridicaţi în sus foarte uşor, se părea că zburăm.

Nu se auzea nici cel mai mic sunet şi nicio vibraţie. După ce am călătorit un minut, acesta a atins a doua cifră, iar viteza noastră a crescut într-un ritm ameţitor. Atunci când acesta a atins cifra din mijloc, viteza noastră de deplasare a crescut foarte mult, astfel că de abia mai respiram.

Nu pot să estimez distanţa pe care am parcurs-o şi nici viteza cu care ne-am deplasat, dar acestea au fost foarte mari. Cele două obiecte în formă de potcoavă din spate creau acum o

lumină verde care lumina foarte departe în faţa noastră. Curând am putut observa o linie neagră care pleca din centrul peşterii şi pe care taxiul nostru din interiorul muntelui părea să o urmeze.

Nu ştiu cât de mult am continuat călătoria, dar a fost suficient de lungă pentru noi ca să ajungem într-o stare de groază. Acum ne temeam că vom fi părăsiţi undeva în interiorul muntelui şi că nu o să mai vedem niciodată lumina soarelui.

Deodată, de noi s-a apropiat o maşină de acelaşi tip. Am putut să văd persoanele aflate în aceasta, care erau foarte nervoase; noi ne-am continuat călătoria fără să încetinim. De abia când cealaltă maşină s-a apropiat foarte mult de noi, viteza noastră s-a micşorat până ce maşina s-a oprit, la 60 centimetri în faţa celeilalte.

Din cealaltă maşină ieşea o lumină albastră. Ambele maşini s-au aşezat pe solul peşterii. Maşina cu care ne-am întâlnit transporta două persoane care cărau un obiect straniu în mâinile lor. Părea a fi un stilou care prezenta un vârf cu bilă şi pe care l-au îndreptat spre noi.

Am fost întrebaţi dacă suntem oameni de la suprafaţă. I-am răspuns că probabil că suntem, deoarece de acolo am venit acum câteva minute. Am mai fost întrebaţi cine ne-a găsit. I-am indicat pe cei cinci bărbaţi care acum nu se mai mişcau.

Am arătat drumul pe care sosiserăm. Persoana cu care ne-am întâlnit ne-a spus că am fost norocoşi că ne-am întâlnit cu el, deoarece am fi devenit persoane de tipul celor cinci şi ar fi trebuit să fim omorâţi. De abia atunci ne-am dat seama că cei cinci erau fără viaţă.

Cei cu care ne-am întâlnit nu ne-au mai ameninţat cu arma şi păreau suficient de prietenoşi, astfel ca eu să îndrăznesc să-i: întreb cine şi de ce ne-a introdus atât de adânc în munte.

Le-am spus că ne aflam în căutarea de guano şi cum am întâlnit pe cei cinci horloci. De asemenea, i-am întrebat despre aceste maşini, despre modul lor de operare şi despre cum vom putea să ieşim la lumina zilei. Acesta ne-a zâmbit şi ne-a spus:

„Nu pot să vă spun prea multe deoarece voi nu aţi înţelege. Sunt multe explicaţii pe care trebuie să vi le dau şi eu nu pot să vă fac să înţelegeţi în termenii pe care eu îi folosesc. Oamenii nu sunt gata să intre în posesia lucrurilor pe care strămoşii lor le-au laăsat. Nici eu şi nimeni altcineva din aceste caverne nu ştim

cum funcţionează aceste maşini, dar noi ştim să le conducem. Totuşi există foarte mulţi oameni răi aici în peşteri, care au creat multe lucruri dăunătoare, atât pentru noi, cât şi pentru oamenii de la suprafaţă. Aceştia trăiesc în siguranţă deoarece nimeni de la suprafaţă nu ştie despre noi sau despre ei. Nimeni nu ar crede că noi existăm.

Nouă nu ne-ar păsa. Dar există multe lucruri aici pe care lumea exterioară nu trebuie să le aibă, atât timp cât nu sunt pregătiţi să le aibă. Deoarece aceştia le-ar distruge complet. Astfel, noi trebuie să fim siguri că cei de la suprafaţă nu pot să le găsească. Deşi nu ştiu cum funcţionează aceste maşini, cunosc principiul folosit. Maşina funcţionează pur şi simplu prin forţa gravitaţiei.

Este capabilă şi de revers. Partea din spate este întotdeauna ridicată 10 centimetri faţă de suprafaţa pe care maşina se deplasează. De aceea, nu există frecare, iar conducerea maşinii este lină. Maşina este suspendată în aer. Obiectul legat de lanţ este din carbon pur. El este cheia întregii operări a maşinii.

Aşa cum v-am spus mai înainte, nu pot să vă explic de ce această maşină merge, dar precum aţi observat, aceasta merge bine. Noi am dori că să vă întoarceţi de unde aţi venit şi să uitaţi de noi. Vă vom arăta cum să faceţi să funcţioneze maşina şi dorim ca niciodată să nu vă mai întoarceţi în această peşteră.

Dacă totuşi vă veţi întoarce şi nu veţi întâlni horloci, noi va trebui să facem ceva cu voi care nu vă va fi plăcut, astfel că este de preferat să nu mai încercaţi să vă reîntoarceţi aici, orice s-ar întâmpla. Vă mai spun un singur lucru: nu ne vom mai permite să vă lăsam să plecaţi altădată".

El ne-a explicat cum să operăm maşina şi cum să ieşim din peşteră. Cu ajutorul explicaţiilor primite, ne-am aşezat pe scaunul din faţă al maşinii şi în curând ne-am aflat pe drumul de înapoiere. Călătoria de întoarcere a fost plăcută. Nu am mers cu viteză prea mare, deoarece am putut să reglez viteza cu ajutorul carbonului. Totuşi în curând ne-am aflat în locul din care porniserăm. Maşina s-a oprit lin, am sărit din ea şi am luat-o prin tunel pe jos.

Trebuie să fi mers o distanţă lungă atunci când am intrat în peşteră, pentru că la un moment dat ne gândeam că niciodată nu o să mai ajungem la suprafaţă. Într-un târziu am reuşit însă.

Când am ieşit din peşteră, era târziu. Nu am pierdut timp şi în curând am coborât de pe munte. Joe mi-a spus că nu îşi pune nicio întrebare şi nu vrea nicio explicaţie suplimentară privitor la ce este în peşteră.

Dar eu îmi pun mereu întrebări. Nu găsesc nicio explicaţie plauzibilă. Îmi dau seama că undeva acolo, în interiorul muntelui, se află lucruri care ar minuna şi pe cele mai grozave minţi de pe pământ. Uneori sunt tentat să mă reîntorc în peşteră. În orice caz, nu sunt sigur că a-ş mai găsi intrarea în peşteră. Încă îmi mai răsună în minte avertismentul serios pe care l-am primit şi de multe ori mă gândesc că Joe are dreptate şi că nu ar mai trebui să-mi mai pun atâtea întrebări. Joe spunea: *Ceea ce nu ştim nu ne răneşte*.

Dacă atunci când conduci maşina prin Valea Morţii, statul California. Motorul maşinii se opreşte, din fericire, ai posibilitatea ca să dai un telefon şi să anunţi la 112 sau măcar la o staţie service locală pentru a cere asistenţă înainte ca soarele să apună.

Legendele indiene locale vorbesc despre un tunel ciudat care se află sub deşert. Din păcate puţini oameni albi cunosc folclorul Pieilor Roşii. Chiar şi cei care cunosc legendele indiene nu realizează faptul că aceste legende ar putea fi adevărate şi chiar le neglijează, datorită faptului că mulţi indieni sunt superstiţioşi.

Bill Cocoran şi Jack Stewart sunt doi mineri în vârstă, care au lucrat în zona din apropierea Văii Morţii de-a lungul mai multor ani. Spre deosebire de alţi căutători de aur, Cocoran şi Stewart nu s-au temut să sape în cele mai dificile locuri.

În fapt, ei au cooperat şi cu alţi căutători şi cu călători cu care s-au întâlnit întâmplător şi care auziseră că există aur sub sandalele lor. Odată ei au invitat în modesta lor casă trei bărbaţi cărora nu le mai mergea maşina. Incapabili să-şi repare maşina, străinii a trebuit să rămână ca oaspeţi ai lui Bill şi Jack câteva zile, timp în care ei le-au spus mai multe poveşti uluitoare, care apoi au fost publicate într-o carte cu titlul *Oamenii în Valea Morţii*.

Thomason privea când la Jack, când la Bill şi a întrebat cât de departe au mers prin această zonă. Jack a răspuns, înaintea lui Bill, că ei doi nu au mers prea mult prin vale. Bill l-a privit curios pe Jack, dar nu a spus nimic. Bill desigur se gândise că ei

erau de treizeci de ani în vale, în care timp ei parcurseseră valea în lung şi în lat. Dar dacă Bill spusese aşa, era foarte bine.

Thomason a spus că el a fost în Valea Morţii timp de 20 de ani, întocmai ca şi cei doi parteneri ai săi.

„Noi ştim unde se află comoara pierdută. Ştim acest lucru de câţiva ani şi suntem singurii oameni de pe pământ care cunosc acest lucru. Vă vom spune şi vouă unde se află comoara. Aceasta pentru că sunteţi oameni de treabă şi ne-aţi ajutat când ne-a fost greu. Amândoi sunteţi băieţi buni. Nu ne-aţi întrebat nimic de unde venim, ce e cu noi şi, de aceea, vă plăcem. Credem că puteţi să păstraţi secretul, astfel că ne-am hotărât să vi-l spunem pe al nostru."

Jack s-a schimbat la faţă şi a întrebat dacă este vorba despre o mină părăsită.

„Nu este vorba de o mină, a spus Thomason. Este casa unei comori. Un oraş pierdut al aurului. Este mai mare decât orice mină care a fost săpată vreodată. Este mai mare decât Monetăria Statelor Unite", a spus White, având vocea şi corpul cuprins de exaltare. Este un oraş vechi de mii de anii şi care valorează miliarde de dolari. Nu milioane. Miliarde.

Thomason şi White au vorbit rapid şi încordat, întrerupându-se unul pe celălalt, într-o vorbire rapidă.

Thomason a spus: „Noi am încercat să scoatem comoara afară din oraşul subteran încă de acum câţiva ani. Nu am reuşit acest lucru, pentru că aveam nevoie de ajutor."

„Fiecare încearcă să ne jefuiască, a exclamat White. Toţi încearcă să ia partea mai mare. Am oferit întregul oraş Institutului Smithsonian pentru cinci milioane de dolari, care ar fi numai o mică parte din cât valorează comoara.

Şi aceştia au încercat să ne jefuiască. Ei ne-au oferit numai un milion şi jumătate, niciun cent mai mult. Degetul lui White a lovit masa. Un milion şi jumătate păduchios pentru o descoperire care valorează un miliard de dolari. Apoi a surâs sarcastic. Nu mai vreau sa am nimic de a face cu aceştia.

Jack s-a ridicat şi şi-a scos din buzunar pachetul cu ţigări. A aruncat ţigara pe care intenţiona să o fumeze şi cu nervozitate a muşcat dintr-o gumă de mestecat. S-a aşezat şi a încrucişat picioarele. Îl privea pe White cum îşi mesteca guma.

Vocea lui Bill era împăciuitoare şi a întrebat abia şoptit „şi

acest loc se află în Valea Morţii?”

„Chiar în Munţii Panamint, a spus Thomason. Prietenul meu a descoperit comoara printr-un accident. El prospecta jos, lângă marginea inferioară a peretelui aflat lângă trecătoarea Wingate. A intrat într-o mină abandonată, unde a continuat să prospecteze. Atunci când tavanul a căzut, s-a deschis un tunel. Şi am explorat tunelul, care era un tunel natural sub forma unie peşteri întinse. Lungimea sa depăşea treizeci de kilometri. Tunelul ne-a condus către un mare oraş subteran în care erau camerele miniştrilor şi palatul regal. Tunelul se conecta la o serie de galerii minunate care aveau bolţi de piatră. Galeriile se întindeau în partea de est a munţilor Panamint.

Acele bolţi prezentau nişte ferestre uriaşe care te lăsau să priveşti în Valea Morţii. Aceste ferestre nu se pot zări din fundul văii, deoarece sunt pe partea superioară a muntelui, iar panta muntelui este toarte mare.

Noi credem că aceste ferestre erau utilizate de străvechii locuitori care au construit oraşul ca intrări în munte. Este posibil ca aceste intrări să fi fost locul unde navele acestora atingeau ţărmul apei.”

„Nave? a întrebat uimit Bill, nave în Valea Morţii?”

Jack a spus:

„Desigur, nave. Acum câteva mii de ani, în Valea Morţii era un lac. Am auzit că pescuitul în lac dădea bune rezultate.

Tu ştii despre acest lac. Thomason a indicat bărbia lui Jack. Geologii au vorbit despre natura lacului. Este posibil ca lacul să fi fost chiar acum un milion de ani. Popoarele străvechi care au construit oraşul în peşterile de sub munte locuiau în casele lor aurite la mult timp după ce lacul din vale a fost drenat. Desigur, noi nu ştim dacă este vorba de mii sau de milioane de ani. În orice caz ne este clar că aceste peşteri nu mai sunt locuite de mii de ani. Mumiile acestora valorează un milion de dolari.”

White, cu ochii strălucitori şi corpul tremurător, a umplut camera cu o voce vibrantă, aflată la marginea isteriei. „Aur. A ţipat el. Aur peste tot, statui de aur, bijuterii, totul de aur; am descoperit oraşul subteran. Am văzut o cameră enormă, mare cât acest canion. În acea cameră ar fi intrat mii de oameni.

Dar acum se aflau o sută de bărbaţi. Unii erau aşezaţi în jurul unei mese şlefuite care era încrustată cu aur şi pietre preţioase.

Bărbaţii care erau lângă pereţii camerei aveau săbii şi scuturi de aur. Toţii bărbaţii, cei o sută, aveau haine de piele din cea mai minunată piele şi aveau ornamente de aur şi bijuterii. Unii erau aşezaţi, alţii în picioare, dar toţi aveau obiecte de aur cu care erau împodobiţi. Aceştia mai sunt încă acolo, pentru că toţi sunt morţi. Şi aurul, tot acel aur şi toate acele bijuterii sunt toate acolo. Tot acel aur şi toate acele bijuterii! Miliarde!”

Vocea lui White devenea din ce în ce mai ascuţită, când Thomason şi-a pus o mână pe braţul său. White a tăcut, dar ochii săi priveau ceva nedesluşit, ceva aflat dincolo de noi; probabil că vedea aurul şi bijuteriile din acea sală.

Vocea lui Thomason ne-a spus: „Aceste populaţii străvechi probabil că se aflau la o adunare cu conducătorii lor în camera guvernului, când şi-au pierdut viaţa dintr-odată. Nu i-am examinat de aproape, deoarece ce ne-a interesat a fost comoara. Persoanele aflate în acea cameră par a fi mumii perfecte.”

Bill s-a uitat la White şi l-a întrebat: „Este întuneric în tunel?”

„Este un întuneric deplin, a spus White, având de data aceasta controlul asupra vocii sale. Ieşirea sa l-a calmat. Atunci când am intrat în camera de consiliu aveam doar câteva lumânări.

Am orbecăit în toate direcţiile. Aşa cum v-am spus, nu am descoperit totul dintr-odată. Atunci când am dat peste aceşti oameni, ne-am speriat. Când am realizat că nu este niciun pericol, ne-am calmat şi am privit cu atenţie atunci când am aprins lumina.”

„Lumină? Acolo se putea aprinde lumina?” Bill a fost cel care a întrebat.

„O, da, i-a răspuns White. Aceşti oameni antici dispuneau de gaze naturale pe care le foloseau la iluminare şi la gătitul mâncării. Am aflat aceasta din întâmplare. Mă plimbam încoace şi în colo. Totul era întunecos şi rece. Mă gândeam la oamenii pe care îi văzusem şi eram speriat. M-am împiedicat de ceva de pe podea şi am căzut jos.

Înainte să mă ridic a fost o explozie. Flăcări de gaz au luminat camera din toate colţurile. Eu mă împiedicasem de un buton de piatră care pornea gazul în cameră. Acest gaz era utilizat pentru iluminarea întregii camere.

Astfel am putut să văd bărbaţii care stăteau la masa lustruită,

precum şi statuia uriaşă. Credeam că visez. Statuia era din aur masiv. Faţa sa strălucea întocmai ca a unui om viu, dar era mult mai mare. Statuia reprezenta un om, păstra proporţiile acestuia, dar era mult mai mare. Statuia avea peste treizeci de metri înălţime.

„Dar ai măsurat-o, a întrebat Jack moale, sau numai aproximezi?”

„Da, am măsurat-o. Acum poţi să-ţi dai seama şi de dimensiunile camerei, camera consiliului. Acea statuie nici măcar nu era până în tavan.”

Jack a mai întrebat încă odată dacă a cântărit statuia. „Nu, a spus White. Statuia nu se poate cântări”. Bill era nelămurit. „Ai vrea să spui cum ai măsurat statuia?”, a întrebat Bill.

„Cu un sextant, a spus White. Întotdeauna am un sextant cu mine când merg în deşert. Dacă m-aş rătăci, aş putea utiliza sextantul pentru a-mi găsi drumul pe hartă, orientându-mă fie după soare, fie după lună, fie după stele. Am calculat înălţimea pe baza unghiului pe care îl face raza vizuală a vârfului statuii cu orizontala.”

„Un sextant!”, a exclamat Bill arătându-şi neîncrederea.

Jack a spus că este o chestie matematică şi că Bill nu trebuie să se frământe în legătură cu aceasta. Jack i-a rugat pe oaspeţi să le mai povestească despre acel loc pentru că era foarte interesant.

Fred Thomason a spus: „Vorbeşte-le despre camerele cu comori”.

„Pe acestea le-am descoperit mai târziu. White şi-a şters chelia sa strălucitoare cu o batistă murdară.

După ce am aprins din greşeală luminile în cameră, am putut vedea pereţii camerei. Pe aceştia erau tăiate din loc în loc câteva uşi. Uşile acestea erau săpate în stâncă. Uşile erau lespezi mari de stâncă, ce atârnau în nişte balamale pe care nu le puteam vedea.

O bară din stâncă era în faţa lor, blocând intrarea pe acele uşi. Am încercat să ridic bara, dar nu am putut să o mişc. M-am tot gândit cum aş putea să deschid uşile. După vreo oră am reuşit să ridic bara cu ajutorul unui laţ pe care l-am petrecut peste vârful barei.

Oamenii care au realizat oraşul subteran făcuseră câteva

pârghii cu contragreutăţi care permiteau ridicarea cu uşurinţă a barei. O uşă cântărea sute de kilograme, dar bara care le bloca cântărea tone. Cu ajutorul sistemului de contragreutăţi, bara se putea ridica numai cu degetul mic, dacă ştiai unde să apeşi.”

Thomason a intervenit din nou spunându-i să vorbească despre comoară.

„Comoara cuprinde bare de aur şi pietre preţioase. Camerele comorii sunt în spatele uşilor de stâncă. Aurul este stocat în bare mici aşezate lângă pereţi. Întocmai ca şi cărămizile. Bijuteriile se află în cutii săpate în stâncă. Există atât de mult de roabe de piatră pentru a aşeza tezaurul.”

Jack s-a arătat interesat. „Roabe? a întrebat el. Acum un milion de ani erau roabe?”

„Noi nu cunoaştem exact cât de vechi sunt acestea, a spus Thomason. Dar ştim că roabele sunt acolo.”

„Roabe de piatră, s-a minunat Jack. Acei oameni mumifiaţi trebuie să fi fost foarte puternici, fiindcă numai oameni foarte puternici ar fi putut împinge o roabă de piatră încărcată cu lingouri de aur. O roabă trebuie să fi cântărit o tonă fără încărcătură”.

„Da, a spus Tomason încet, roabele erau din piatră şi desigur erau foarte grele.”

„Dar acestea erau foarte uşor de împins, chiar dacă erau încărcate, a explicat White, acestea sunt roabe ştiinţifice.”

„Nu”, a obiectat Jack cu un ton jos plin de durere.

„Da, a insistat White, sigur pe el. Un băieţel ar fi putut umple acele roabe de piatră cu lingouri de aur şi ar fi împins roabele. Acestea erau balansate întocmai ca şi uşile. În loc de a avea roata în faţă, aşa cum avem noi roabele azi pentru a ridica greutatea de celălalt cap, aceşti oameni ai peşterilor au aşezat roata aproape de mijlocul roabei şi au aranjat mânerele, astfel că şi un copil să le ridice şi să împingă roaba înainte.”

Inima lui Jack bătea să se spargă. El a plecat de la masă şi a aruncat guma de mestecat afară pe uşă. S-a reîntors către plită cu ceaşca sa. „Mai doreşte cineva cafea?”, a întrebat el. Nimeni nu a mai dorit.

Bill a studiat feţele lui Thomason şi White câteva minute. Apoi i-a întrebat de câte ori au fost aceştia în tunel.

„Am fost de trei ori, a spus White. Însă prima dată a fost cel

mai important. Fred a fost de două ori. Când am fost eu ultima dată a venit şi nevasta mea.”

Doamna White şi-a clătinat părul său blond şi a spus

„Credeam că soţul meu îmi spunea poveşti atunci când venea acasă şi îmi vorbea despre ce a descoperit el în munţi. El are darul de a înflori lucrurile. Eram sigură că şi de data asta proceda la fel, când vorbea despre oraşul subteran pe care îl descoperise. Nu l-am crezut până când nu m-a luat şi pe mine în tunel. Desigur, este foarte greu să crezi, nu-i aşa?”

Bill a spus, desigur. Jack îşi amesteca zahărul în ceaşca sa de cafea şi stătea la masă din nou. Bill a întrebat: „Ai adus tu ceva din peşteră?”

„De două ori, a spus Fred Thomason. De două ori când am fost în peşteră mi-am umplut buzunarele cu bijuterii şi pentru fiecare am luat câte o bară de aur.

Prima dată când am ieşit din peşteră am lăsat ceea ce adusesem unui prieten şi am încercat să interesăm şi pe alţii în descoperirea noastră. Ne-am gândit că autorităţile sau oamenii de ştiinţă ar putea fi interesaţi. Un reprezentant al guvernului ne-a spus că i-ar plăcea să vadă oraşul subteran, precum şi lucrurile pe care le-am scos din subteran.

Noi ne-am întors la prietenul nostru pentru a recupera bijuteriile şi aurul, dar acesta ne-a spus că nu i-am dat niciodată nimic. După cum vedeţi am fost amândoi înşelaţi. Am fost un pic tulburaţi atunci, iar pierderea ne-a demoralizat.

Nu puteam să convingem pe cineva de existenţa oraşului subteran fără a-i arăta câte ceva din peşteră. De aceea, am făcut o altă călătorie pentru a obţine noi dovezi.

De data aceasta, am adus şi mai multe bijuterii şi mai mult aur pe care le-am îngropat aproape de intrarea în oraşul subteran. Am convins câţiva profesori universitari şi câţiva experţi ai unui muzeu să vină cu noi aici.

Am ajuns pe Munţii Panamint, dar nu am mai găsit intrarea în tunel. O ceaţă deasă înconjura zona. Şi de data aceasta nu aveam noroc. Oamenii de ştiinţă s-au supărat pe noi. De atunci, nimeni nu ne-a mai luat în seamă, pentru că aceştia ne-au discreditat la toată lumea.”

Jack i-a privit pe Thomason şi pe White pe deasupra ceştii de cafea. Bill a spus: „Iar acum voi nu mai puteţi găsi intrarea în

tunel. Oraşul din nou s-a pierdut. Desigur aceasta nu este prea bine.”

Thomason şi White au zâmbit. „Noi putem intra cu toţii foarte bine”, a spus Thomason eu o voce victorioasă. Doamna White a zâmbit eu încredere, iar soţul său a încuviinţat din cap. Thomason a continuat:

„Voi aţi uitat de debarcaderele bărcilor din marginea Văii Morţii, în Munţii Panamint. Ce avem de făcut este să ne căţărăm pe munţi până ajungem la acele ferestre în care ies galeriile oraşului spre ţărmul lacului străvechi. Cunoaşteţi munţii de-a lungul părţii de vest a Văii Morţii?”

„Am fost acolo”, i-a răspuns Bill.

Thomason s-a întors către White: „Cât de mult crezi că trebuie să urcăm până la acele galerii, atunci când începem urcuşul de pe fundul văii?”

White a spus: „Undeva între o mie cinci sute sau o mie şapte sute metri. Tu ai privit în acea zonă, ce gândeşti?”

„Da, aproximativ atât e de urcat, a fost de acord Thomason. Deschiderile sunt chiar vizavi de Furnace Creekranch. Puteam să zărim verdele fermei în partea dreaptă jos şi spălătura Furnace Creek peste vale. Acolo vom găsi ferestrele în munţi.”

„Aţi vrea să mergem acolo acum?”, a întrebat Bill.

„De asta am venit la voi, a spus Tomason. Vom lua destul aur pentru a ne finanţa şi vom deschide oraşul ca pe o curiozitate a lumii.”

„Desigur, a spus White. Prin aceasta noi ne substituim oamenilor de ştiinţă. Vom face un dar mare omenirii. Ştiinţa va fi foarte interesată. Oamenii de ştiinţă cu care noi am luat contact fie ne-au discreditat, fie au râs de noi, fie ne-au înşelat.”

După ce ne-au mulţumit, cei trei şi-au luat rămas bun de la noi, cu promisiunea de a se reîntoarce şi de a ne conduce în canionul Emigrant din Valea Morţii.

În aceeaşi după amiază, mai târziu, Bourke Lee s-a întâlnit cu cei trei pe fundul văii. Maşina lor era parcată lângă drumul dintre Furnace Creek Ranch şi Salt Bed. Oamenii reparau ceva la maşină. Nu aveau nevoie de niciun ajutor, astfel că Lee le-a spus la revedere şi a pornit spre sudul văii.

De atunci nu l-am mai revăzut nici pe Fred Thomason, nici pe White şi nici pe soţia sa. Zece zile mai târziu când am vizitat din

nou pe Bill Corcoran şi pe Jack Stewart, aceştia au spus că nici ei nu i-au mai văzut pe cei trei.

Într-o altă săptămână, când proprietarii oraşului pierdut nu reapăruseră, Bill şi cu Jack au făcut o călătorie în Valea Morţii cu maşina, având la ei şi câte un binoclu, sperând să vadă vreun semn al explorărilor sau al ferestrelor galeriilor oraşului subteran. Ei nu au văzut nicio fereastră şi nicio deschidere a acelor galerii.

La douăzeci de ani după ce această istorie a fost publicată în revista Fate, a apărut un articol în numărul din septembrie 1949, care ar putea să vină în sprijinul celor afirmate de Thomason şi White. Articolul intitulat *Memorii tribale asupra farfuriilor zburătoare* a fost scris de un indian navaho, Oge-Make.

Mulţi dintre cei care citesc acest articol sunt probabil oameni albi care sunt veniţi în America de un secol sau două, având origini europene. Voi vorbiţi în ziarele voastre de farfurii zburătoare sau de nave misterioase ca şi cum ar fi ceva nou şi ceva ciudat, tipic pentru secolul al douăzecilea.

Cum aţi putea voi să gândiţi altfel? Dacă însă aţi avea pielea roşie sau dacă v-aţi fi născut aici, voi şi strămoşii voştri acum o mie de ani, tot aici, aţi fi ştiut că acest lucru nu este adevărat.

Aţi fi ştiut că strămoşii voştri care trăiesc în aceşti munţi şi pe aceste preerii de numeroase generaţii, au văzut aceste nave mai înainte şi aţi fi trecut acestea în legende care ar reprezenta istoria nescrisă a poporului tău. Nu credeţi? Bine, în definitiv, de ce aţi crede?

Cunoscând reticenţa voastră în a crede aceste legende, povestitorii din poporul meu au închis gura cu amar în faţa fluxului cuvintelor relativ la aceste cunoştinţe... Să spunem că ne aflăm în amurg, în acel loc ciudat pe care voi, oamenii albi, îl numiţi Valea Morţii.

I-am trecut pipa cu tutun (această plantă pentru noi este sacră) bătrânului şef al indienilor paiuţi, care stă lângă mine în jurul unui foc mic şi presară porumb pe mâncarea pe care o prepară deasupra focului. Bătrânul şef mi-a dat să beau apă sfântă, apoi mâncăm ce ne oferă el. Acesta împrăştie fumul de tutun în cele patru direcţii pentru a goni neşansa şi a cere zeilor binecuvântarea... Bătrânul paiut mi-a fumat tutunul o bună

perioadă de timp, înainte ca din nou să sufle fumul în cele patru direcţii, într-un final a vorbit.

„Mă întrebi dacă am auzit de aeronavele mari argintii în zilele dinaintea aducerii de către omul alb a trenurilor pe terenurile noastre.”

„Da, bunicule, am venit să aflu dacă în regiunea aceasta au avut loc astfel de evenimente”. La popoarele noastre, când unei persoane îi spunem bunicule, înseamnă cel mai mare respect pe care putem să-l exprimăm.

„Noi, naţiunea paiută, am văzut aceste nave de zeci de generaţii. Mai mult, credem că-i cunoaştem şi pe cei care zboară cu acestea. Aceştia se numesc hav-musuvi.”

„Dar cine sunt hav-musuvii?”

„Aceştia sunt locuitorii Panaminţilor şi sunt tot aşa de vechi ca şi Tomeşa însuşi. Atunci când lumea era tânără, iar valea nu era uscată ca un deşert, cum este astăzi, ci era plină de apa mării care se întindea până în golful Californiei, se spune că hav-musuvii au venit aici în nave uriaşe cu vâsle.

Aceştia au găsit peşterile mari din munţii Panaminţi şi şi-au construit acolo unul dintre oraşele lor. În acea vreme, California era o insulă, despre pieile roşii au vorbit spaniolilor care au reprezentat-o aşa pe hartă.

Trăind în oraşul lor ascuns, hav-musuvii foloseau navele lor rapide cu vâsle călătorind în scopuri comerciale până departe şi aducând de acolo mărfuri ciudate, pe care le debarcau în depozitele de pe ţărm, care există şi azi în peşteri.

De-a lungul secolelor clima s-a schimbat. Apa s-a scurs spre marele ocean, iar valea a devenit un lac. Hav-musuvii nu au mai putut să ajungă cu navele lor peste mări şi ţări. Mai apoi, apa lacului s-a drenat, iar valea a ajuns practic un deşert, aşa cum este astăzi. Din marele lac albastru nu a mai rămas decât o crustă uscată. Apoi deşertul s-a întins şi zeul focului a început să se plimbe peste Tomeşa, pământul flăcării.

Atunci când hav-musuvii nu au mai putut să-şi utilizeze uriaşele nave cu vâsle, aceştia au început să se gândească la alte mijloace pentru a ajunge la ţările din spatele munţilor uriaşi. Noi ştim că ei au început să folosească canoele zburătoare. La început acestea nu erau mari şi erau ca nişte nave argintii cu aripi. Acestea se deplasau însoţite de un zgomot

uşor şi zburau planat, întocmai ca un vultur.”

Şeful a continuat, spunând că hav-musuvii erau un popor minunat, cu pielea aurie, iar pe cap aveau o bandă care le ţinea părul lung şi negru. Întotdeauna erau îmbrăcaţi cu haine albe, subţiri, care îi învăluiau şi erau fixate pe umăr. Ei purtau sandale galbene sub tălpi.

Nu ştiu în prezent cine stăpâneşte tunelurile din Valea Morţii, dar suspectez că aceştia mai sunt activi, deoarece cunosc o mulţime de oameni care trecând prin regiune au întâlnit OZN-uri pe autostrada din vale, târziu în noapte, şi care nu au mai ştiut să explice ce s-a întâmplat câteva ore.

Câţiva dintre cei răpiţi mi-au spus personal că au fost examinaţi şi implantaţi chirurgical, atunci când erau captivi undeva în subteran, în această zonă. Niciunul dintre aceştia cu care am vorbit nu a afirmat că a fost rănit în vreun alt fel, dar apoi este posibil să mai fi fost răpiţi din nou şi să nu mai auzim niciodată de ei.

Prin urmare dacă vă aventuraţi în aceea vale, o faceţi pe riscul propriu.

Dr. Bullard a stabilit un scenariu specific răpirilor şi care este aproape identic în cazul tuturor mărturiilor de la persoanele răpite, ceea ce are o mare valoare de semnificaţie şi poate indica, din păcate, şi planificarea răpirilor sau scopurile subversive ale acestora:

— **faza pregătitoare**: entităţile extraterestre plasează persoana răpită într-un mediu protejat. În vederea realizării călătoriei.
— **călătoria**: se efectuează un tranzit cât se poate de concret către „lumea de dincolo”;
— **subteranele**: victima răpirii este dusă în subteran;
— **peisaj**: victima răpirii vede lumea extraterestră din afară;
— **muzeu**: victima răpirii efectuează un fel de excursie în aceste universuri, excursie care include vizitarea unui fel de muzeu sau de grădină zoologică.

Pentru a ne face o idee mai clară despre lumea descrisă de aceste victime, iată relatarea făcută de victima unei răpiri, relatare scoasă în evidenţă în cadrul cercetărilor realizate de dr. Lammer. Este vorba despre răpirea lui Evelyn, o femeie de

naţionalitate americană:

„Îmi amintesc că am fost răpită şi dusă pe un splendid vas auriu care a fost amplasat în interiorul versantului unui munte, într-o enormă cavernă subterană. Spre marea mea surprindere, în acea sală imensă, erau fiinţe umane în uniformă militară, fiecare purtând pe spate o mitralieră. Apoi am mers în şir indian, împreună cu alte persoane, către un fel de «uşă energetică», de care am trecut şi care mi s-a părut că ne-a afectat compoziţia atomică. Mi-am spus în minte: «Iată că militarii dispun de o tehnologie extraterestră».”

Lammer şi-a continuat studiul, remarcând un alt fapt care i s-a părut cam ciudat: „Este important de remarcat că anumite persoane care au trecut prin experienţa răpirii au ulterior flash-back-uri conştiente în care văd extraterestri şi personal militar uman laolaltă. În schimb, în cursul regresiilor hipnotice, nu îşi mai amintesc decât de personalul militar”.

Tocmai pentru că tematica bazelor subterane este un fel de laitmotiv într-o bună parte din relatări, conţinutul descrierilor trebuie considerat cu o mare atenţie. În cea mai mare parte a cazurilor, în conformitate chiar cu mărturiile specialiştilor în „răpiri extraterestre”, dar şi cu cele ale victimelor, acestea din urmă afirmă că au fost supuse injectării cu droguri sau că au fost victimele unor tehnologii capabile să modifice percepţia şi emoţiile.

După mărturia lui Steven M. Greer, aceste cazuri sunt înscenări foarte bine puse la punct de către echipe speciale din serviciile de securitate subordonate grupării malefice a aşa-zişilor Iluminatti, care urmăresc crearea unui curent de opinie negativ faţă de civilizaţiile extraterestre benefice, care urmăresc să ajute umanitatea.

Un loc aflat departe de restul lumii este zona Munţilor Superstiţiei din statul Arizona. Există tot felul de istorisiri privitoare la vastele tuneluri care ar conţine comori de milioane de dolari rămase de la spanioli şi aflate acum sub protecţia pieilor roşii.

Mulţi dintre cei care au încercat să dea de urma comorilor au suferit accidente ciudate, soldate de multe ori cu moartea celor implicaţi, sau au dispărut fără urmă în tunelurile din Munţii Superstiţiei. De aceea, este mai bine să fii sărac, dar în viaţă,

decât sa fii mort şi eventual bogat.

Cercetătorul şi editorul Thomoty Green Beckley ne oferă o povestire de groază privitoare la evenimentele extraordinare ce au avut loc în Munţii Superstiţiei de-a lungul mai multor ani.

— lipsă fragment din cartea originală—

Continuându-şi drumul din ce în ce mai adânc în peşteră, zumzetul a continuat să se amplifice, iar aerul să miroasă din ce în ce mai greu a sulfuric. După ce au coborât mai bine de şapte sute de metri, ei au ajuns la un puţ a cărui gură aproape era închisă de o cădere de stânci. Coborând câţiva metri în acest puţ, ei au dat peste o grămadă de oase pe care au estimat-o ca reprezentând scheletele a cel puţin douăsprezece persoane.

Căutând în jur, ei au descoperit ceramică indiană spartă. În puţ nu au mai văzut flăcări şi nici nu au mai auzit zumzetul, dar aerul otrăvit a devenit şi mai înecăcios. De aceea, în curând, s-au aflat în situaţia de a le fi imposibil să continue mai departe, astfel că a trebuit să se întoarcă la suprafaţă.

Nu se cunoaşte nici azi dacă această intrare a mai fost descoperită de altcineva. Cei care au mai încercat să-şi croiască drum prin ungherele Munţilor Superstiţiei afirmă că acolo este ceva care le inoculează teamă în minţi.

Probabil una dintre cele mai mari comori care aşteaptă să fie găsită de oameni este undeva în baierele acestor munţii misterioşi. În căutarea acestor comori mulţi oameni şi-au dat viaţa, unii fiind omorâţi, alţii pierind din cauze misterioase, iar alţii găsindu-şi moartea în mâinile tovarăşilor de căutări.

Într-adevăr, ce îi face pe oameni să înceapă să viseze la Munţii Superstiţiei? Bineînţeles este vorba de setea morbidă pentru acest metal preţios sau este vorba de ceva mai sinistru şi poate mai supranatural?

Benjamine M. Ferrira, din Honolulu, capitala statului Hawai, i-a spus la 17 aprilie 1959 reporterului Jack Karie de la Arizona Republic, în timp ce se afla în închisoare pentru uciderea partenerului său cu care căuta aur, că:

Este ceva ciudat ce se întâmplă cu minţile oamenilor care intră în acei munţi pentru a căuta aur. Oamenii încep pur şi simplu să se urască unul pe altul şi încep să dorească să-l strângă de gât pe celălalt.

Nu are niciun sens! Există ceva acolo care îi înnebuneşte pe oameni. Ştiu, din experienţă, dintr-o foarte tristă experienţă, că muntele lucrează cu minţile oamenilor. Cred că am devenit complet nebun atunci când am gândit că pereţii canionului stăteau să cadă pe mine.

Câteva luni mai târziu, în noiembrie, Laven Rowlee din Phoenix a fost împuşcat de către Ralph Thomas după o luptă pe viaţă şi pe moarte, care a avut loc la sud-est de faimosul Weaver Needle, numit aşa de către cercetătoarea Pauline Weaver.

Doamna Thomas a povestit, din cele spuse într-un articol din *Arizona Republic*, că Rowlee s-a apropiat de cei doi, bolborosind ceva şi încercând să-l omoare pe soţ, spunându-i că ar fi agent F.B.I. Din cele spuse de doamna Thomas, reiese că nu se înţelegea mai nimic din ceea ce spunea Rowlee.

Erau cuvinte dezlânate, ce păreau fără sens. După ce Rowlee i-a atacat pe cei doi, în lupta care a avut loc, familia a reuşit să-l dezarmeze pe atacator şi l-au biruit. Familia l-a condus pe Rowlee spre o tabără apropiată de căutători de aur.

Când au ajuns în tabără, Rowlee a ţipat: *Mai am una*. Gândind că Rowlee se referea la o armă, Thomas a tras şi l-a trimis la pământ pe acesta cu un glonţ din arma pe care o avea

Istorisirile, care provin din această zonă de la acei care au văzut vasta zonă muntoasă şi îi cunosc secretele, deseori dezvăluie circumstanţe ciudate care ies din normal. Multe dintre acestea ar putea fi rezultatul unei imaginaţii bogate, accentuată de soarele deşertului fierbinte şi de vânturile înfricoşătoare care urlă prin trecătorile munţilor, producând sunete asemănătoare celor venite dintr-o altă lume, lume care poate fi descoperită de cei ce îndrăznesc să intre în străfundurile muntelui.

În luna mai a anului 1959, doi căutători murdari, transpiraţi şi zdrenţăroşi au povestit o istorie ciudată în timp ce vizitau un locuitor mai vechi al zonei Phoenix. Aceştia pretindeau că de câteva zile au observat câţiva oameni, care la început li se păreau a fi copii mici, care se jucau lângă un pârâiaş care avea apă numai primăvara când se topeau zăpezile. Li s-a părut foarte ciudat să vadă copii acolo în plin deşert, departe de orice zonă locuită. Auziseră multe despre persoanele care muriseră în zonă şi de aceea au gândit că acei copii nu aveau ce căuta acolo. Acei copilaşi păreau a avea cinci sau şase ani şi se jucau în

aceeaşi albie a pârâului uscată, zi de zi, atunci când căutătorii mergeau spre locurile de săpat. Într-o bună zi ei s-au decis să cerceteze cu atenţie ce făceau copiii acolo în acea zonă pustie. Când au ajuns în albia pârâului, aceştia au descoperit cu uimire că acei copii dispăruseră, lăsând totuşi în urma lor în nisip urmele picioarelor. Aceste urme păreau a fi copii miniaturale ale unor ghete de ingineri. Deşi minerii s-au reîntors în acel loc a doua zi, nu au mai găsit acei copii în albia râului.

Şi alţi martori pretind că au văzut acei copilaşi, chiar destul de aproape, astfel că au putut să-şi dea seama că păreau a fi mai mult bărbaţi decât copii. Unii fermieri care locuiau în zonă şi au putut să-i vadă pe copii spun că aceştia erau în mod sigur omuleţi care puteau fi văzuţi şi pe vârfurile munţilor. Nimeni a fost deranjat de acei omuleţi. Omuleţii îi priveau în linişte în timp ce se deplasau spre locurile lor de muncă.

Acum nouăsprezece ani, un băiat aflat la vârsta adolescentei, care lucra la o fermă mare aflată în zona acestor munţi, s-a pierdut de restul echipei în care lucra şi a rătăcit prin zonă câteva zile fără apă şi mâncare. Orice căutător sau vânător de comori ştie că ce i s-a întâmplat băiatului de multe ori se încheia nefericit. Băiatul ajunsese într-o stare de inconştienţă.

În cursul rătăcirilor sale, acesta a putut vedea mai mulţi omuleţi care l-au ajutat şi l-au îndreptat spre fermă. Într-un final l-au condus afară din munţi şi, în sfârşit, a reuşit să ajungă în localitatea Gobe, statul Arizona, aflată la 80 de kilometri depărtare de locul în care se pierduse.

Omuleţii nu i-au dat băiatului mâncare şi nici apă, dar întrucâtva l-au întărit pentru a scăpa cu viaţă. Băiatul nu ar putea să jure dacă a fost vorba de omuleţi sau de fantome. În orice caz, el le-a vorbit, iar aceştia i-au răspuns.

Cel puţin patru sau cinci persoane au povestit despre călătoriile lor subterane în baza O.Z.N-urilor din Munţii Superstiţiei. Doi dintre aceşti indivizi şi-au pierdut sănătatea în timp ce alţii, fie au avut căderi nervoase, fie au dispărut din localităţile în care domiciliau, pentru a intra în izolare la mănăstire.

Numai un bărbat, Brian Scott, a ieşit public cu istorisirea sa având ca subiect extraterestrii pe care i-a întâlnit la această bază. Ca rezultat, casa i-a fost devastată, a fost urmărit tot

timpul de persoane necunoscute. Într-un sfârşit i-au dat foc casei, iar el a devenit posedat de entităţi negative.

Înainte de a-i întâlni pe extraterestri, Brian Scott muncea din greu să-şi câştige existenţa. În timp ce se afla într-o scurtă vacanţă, în luna martie a anului 1971, nu departe de faimoşii Munţi ai Superstiţiei, el a fost introdus într-o navă cu ajutorul unei raze.

Nava s-a deplasat în interiorul muntelui. Din părţile sale laterale emana o lumină purpurie. În interiorul navei, el a fost introdus într-un compartiment întunecos, unde câteva creaturi înalte de peste doi metri şi-au purtat mâinile peste corpul lui şi l-au dezbrăcat.

Scott i-a descris pe extraterestri ca fiind înalţi, solizi, având braţe şi picioare întocmai ca şi oamenii. În aparenţă, aceştia purtau nişte haine de piele care păreau a fi fie de elefant, fie de rinocer, fie de crocodil.

Cât despre înfăţişarea lor, urechile porneau din creştetul capului şi atârnau pe faţa lor. Părea să aibă două rânduri de piele, al doilea acoperindu-le numai pieptul şi ajungând până la genunchi. Răsuflarea lor era urât mirositoare şi-i amintea de mirosul şosetelor murdare.

După această întâlnire, Brian pretinde că s-a mai întâlnit cu grupuri identice de extraterestri. Altă dată, acesta s-a întâlnit cu un extraterestru cu aparenţă umană şi care se autodenumea *gazda*. Aflat în transă hipnotică, indusă de doctorul Alvin Lawson, de la Universitatea statului California (Long Branch),. Scott a dezvăluit, cu detalii, cum mâinile şi picioarele sale se aflau pe pereţii navei şi îi era imposibil să se mişte.

„În faţa mea, îşi aminteşte Scott, se afla un dispozitiv aflat într-o cutie – o maşină. Unul dintre extraterestri care se afla lângă mine a făcut câteva semne cu mâna şi maşina a început să se ridice de la picioarele mele spre vârful capului ca şi când ar fi vrut să mă scaneze.

Înspăimântat, Scott a făcut pe el.

„Mă gândeam că o să mor atunci şi acolo. A început să mă doară groaznic capul, ca şi când zece mii de migrene s-au adunat de-odată. Am încercat să lupt, dar eram fixat locului de o forţă misterioasă.

Numai o singură persoană de peste doi metri se ocupa de

mine. Şi-a pus o mână pe fruntea mea şi am simţit ceva asemănător ca şi când ar crea posibilitatea să comunicăm unul cu altul prin intermediul gândurilor.”

Începând cu acea zi, Scott afirmă că mintea sa a început să funcţioneze mult mai rapid decât până atunci. Deşi nu are studii superioare, în prezent Scott locuieşte în Garden Grove, statul California unde lucrează în proiectare, fiind foarte bine plătit. Calităţile pentru care este aşa de bine plătit i-au fost date, afirmă el, de acele creaturi aflate în O.Z.N.

Ceea ce este mai deosebit este faptul că Brian intră periodic în transe adânci, în timpul cărora o entitate care se autodenumeşte *Asta* vorbeşte, dându-i date şi informaţii avansate, care în mod normal nu ar putea fi cunoscute de către cel contactat. Înregistrările vocii făcute de Institutul Ştiinţific Rohe, analizate de cercetători de la UCLA, indică faptul că vocile nu par a fi trimise de fiinţe umane, ci mai degrabă par a fi vocile unei maşinii, posibil un calculator sau un robot.

Lumini ciudate au invadat locuinţa lui Scott de mai multe ori, iar poliţia a fost chemată de mai multe ori de către soţia lui Brian pentru că acesta dispăruse în interiorul locuinţei şi nu putea fi găsit.

Scott era îmbrăcat numai cu boxerii. Câteva ore mai târziu, acesta era găsit ameţit în spatele curţii sale, unde se presupune că fusese adus înapoi pe pământ de către extraterestri.

Cercetările erau efectuate în acea perioadă de grupuri cum este *Aerial Phenomena Research Organization*, o organizaţie cu un prestigiu deosebit în acest câmp de activitate. Brian este convins că fiinţele care l-au contactat se pregătesc pentru o debarcare în masă pe pământ, într-un interval de timp nu foarte mare.

Extraterestrii par să fi elaborat planuri detaliate pentru operaţiunea debarcării. Aceştia ar dori ca aceste planuri să nu fie cunoscute de către pământeni până la momentul potrivit.

Există indicaţii că în curând va fi creat un contact deschis cu omenirea. Se pune întrebarea dacă societatea omenească va reuşi să se adapteze schimbărilor abrupte care în mod sigur vor veni atunci când se va forma canalul de comunicaţii cu fiinţele stelare.

Una dintre bazele subterane extraterestre pe care băieţii buni

le deţin este baza aflată sub Muntele Shasta din nordul Californiei.

Tunelurile de sub Muntele Shasta sunt vaste şi echipate foarte bine. Prin aceste tuneluri se deplasează nave despre care oamenii NU pot să-şi închipuie că ar exista. Există acolo echipamente pentru teleportare şi levitaţie, uriaşe nave-mame, precum şi un cristal de dimensiunea unui zgârie-nori din New York.

Din toate colţurile pământului, sute de extraterestri vizitează acest loc. Iar unii dintre aceştia îşi stabilesc aici reşedinţa. Un număr de canale spaţiale se cunosc că operează în zonă.

Astfel Thedra a contactat printr-un astfel de canal pe Astar, precum şi pe alţi gardieni ai spaţiului, cum ar fi Contele Saint Germain, despre care se cunoaşte că vizitează din timp în timp gimântul, având şi corpul fizic aici.

Locuitorii care locuiesc în zona Muntelui Shasta deţin o mare proporţie de specialişti în domeniul ocult şi al metafizicii.

Este cu adevărat un punct focal spiritual pentru planeta noastră.

Adânc în străfundurile pământului, numai cei conştienţi sunt permişi. Aici se desfăşoară în permanenţă o activitate menită să salveze pământul.

Am obţinut din diverse surse informaţia că această bază a fost stabilită, la început, de o populaţie din Lemuria, un continent uriaş care a existat în mijlocul Pacificului.

Întocmai ca şi continentul geamăn Atlantis, acest continent a fost distrus de câţiva lideri nebuni, lacomi şi negativişti, care nu s-au mulţumit să cucerească întreg pământul, dar şi-au nins nebunia şi în spaţiu.

Despre Muntele Shasta şi întâmplările deosebit de speciale şi extraordinare care au avut loc în zonă s-au scris câteva volume. Lemurienii, unii dintre aceştia locuind încă aici, sunt deseori văzuţi colindând regiunea. Aceştia pot fi recunoscuţi prin înălţimea deosebită pe care o au, de peste doi metri şi jumătate.

Oraşul lor subteran, aflat aici, este numai din aur. Aici mai locuiesc spiritele naturii, spiriduşii, zânele, piticii care îşi desfăşoară activităţile nederanjaţi de nimeni. Multe persoane afirmă că au auzit sunetul unor flaute îndepărtate, care erau instrumentele favorite ale regatului lemurian.

Un alt locuitor neobişnuit al acestor împrejurimi ale Muntelui Shasta, dar poate mai puţin precaut, este prietenul nostru păros, Big-Foot, care este ştiut că înspăimântă pe turiştii care îşi pun corturile în zonă. De multe ori, îi sperie pe aceşti turişti numai urma pe care o lasă neobişnuitul Big-Foot.

Mi s-a spus că Muntele Shasta deţine o aură deosebit de bine încărcată cu energie care previne penetrarea forţelor întunericului, indiferent de locul din care provin acestea.

Echipe de lemurieni şi de Fraţi ai Spaţiului lucrează împreună şi meditează zilnic în subteranele acestui munte, pentru a vindeca planeta şi pentru a crea un scut sacru împotriva oricărui atac mintal sau fizic. Cei care au intrat în tunelurile subterane nu au mai fost aceiaşi, viaţa lor s-a schimbat în urma a ceea ce au văzut şi ce au auzit acolo.

De asemenea, se mai ştie că o femeie tânără, recent măritată, a fost vindecată de razele unei nave spaţiale, care a plutit pe deasupra taberei de corturi. Hanna Spitzer şi-a povestit cele întâmplate într-un articol al lui Tim Beckley, din revista *Ufo Review*, din care prezentăm cele ce urmează:

Soţul meu Damian şi cu mine am mers în luna septembrie la Muntele Shasta, am fost atraşi aici de măreţia muntelui şi de frumuseţea împrejurimilor. Damian mai fusese aici, astfel că era familiarizat cu drumul, precum şi cu cabanele care puteau fi găsite in zonă.

Prietenul nostru cel mai apropiat, Patrick, un foarte talentat tânăr artist, a fost însoţitorul soţului meu într-o vizită anterioară pe munte şi a rămas de asemenea impresionat şi captivat de frumuseţea muntelui. Mai mult, el a fost angajat de proprietarul unei cabane să picteze pereţii localului cu imagini ale muntelui, precum şi cu câteva legende specifice zonei.

Fără să pregetăm, noi am urcat pantele muntelui şi ne-am stabilit locul de campare. Acest loc era mirific, având o privelişte pitorească asupra oraşului Mt. Shasta. Acest orăşel are mai multe magazine cu articole sportive, precum şi mai multe cabane, hoteluri, librării şi marketuri care vând hrană sănătoasă cu preţuri acceptabile.

Când am fost la unul din magazine, cineva ne-a vorbit despre o lumină ciudată care a putut fi văzută în timp ce în se afla cu cortul exact unde ne stabiliserăm noi tabăra. Aparent, lumina a

ţâşnit dintr-odată şi a fost însoţită de mai multe flash-uri şi s-au auzit zgomote intermitente. Aceste lumini şi acel zgomot s-au putut vedea şi auzi şi în orăşel. În timp ce ne aflam împreună, Patrick ne-a vorbit despre o femeie cu calităţi excepţionale de mediu şi care putea provoca o mulţime de fenomene psihice. Aceasta se numea Aendreious. Patrick a invitat-o să vină şi să stea cu noi. Am fost fascinată de cele povestite despre mediu şi de-abia aşteptam să o întâlnesc. Într-o zi, atunci când Damian se afla în oraş să facă ceva cumpărături, o femeie deosebită, purtând turban, s-a apropiat de el. Aceasta era Aendreious. Damian a adus-o la noi acasă şi imediat am fost surprinsă de prezenţa sa.

Ca daruri, ea ne-a adus fiecăruia câte un cristal. Din cele spuse de ea, mi-am dat seama că era o buna cunoscătoare a parapsihologiei şi a metodelor practice utilizate de această ştiinţă. Mai mult, aceasta era liniştită, meditativă şi fascinată de munte. Cu ajutorul acestei femei, noi am putut afla o mulţime de lucruri despre magnetism şi atracţie. Ne-am dat seama că dacă vom putea să privim mai departe decât cunoştinţele obişnuite, acest lucru nu se va întâmpla decât cu ajutorul acesteia. Aenpreious privea cu multă bunăvoinţă pe extraterestri şi farfuriile lor zburătoare. Ea se gândea la ei ca la nişte maeştri, nu ca la nişte omuleţi verzi de care să te temi.

Vorbirea sa m-a liniştit şi în curând mi-a pierit orice teamă pe care poate o avusesem în legătură cu extraterestri. În acele zile, eu fusesem bombardată cu poveşti înspăimântătoare despre întuneric şi despre creaturile care ar fi încercat să pună mâna pe mine şi să mă răpească.

Când eram în oraş, am avut o experienţă în acest sens. Ne plăcea să vorbim cu oamenii din acel oraş şi să ascultăm expepenţele prin care aceştia au trecut. Astfel am întâlnit o doamnă încântătoare, care se afla pe stradă şi care ne-a vorbit despre acele farfurii. Aceasta purta o pălărie galbenă şi povestea convingător.

— lipsă fragment din cartea originală—

William F. Hamilton III – Bill pentru toată lumea – a rămas fascinat de misterele muntelui Shasta despre care a auzit prima dată atunci când a citit cartea *Locuitori pe două planete*, având

ca autor pe Phylos. Aceasta se întâmpla chiar înainte de prima sa vizită pe pantele muntelui, care a avut loc chiar când împlinea cincisprezece ani.

Ceva mai târziu, Bill a început să audă mai multe povestiri ciudate relativ la baze subterane despre care se povesteşte că ar brăzda ţara şi chiar întreaga lume. Într-un final, în 1977, cercetătorul veteran, a cărui muncă este respectată de ceilalţi O.Z.N.-işti, a întâlnit pentru prima dată o femeie tânără care i-a schimbat mintea şi gândurile faţă de cum fuseseră până atunci.

Această femeie atractivă, dar în acelaşi timp şi exotică, i-a dezvăluit că nu locuise tot timpul în lumea noastră şi că în prezent era locuitoarea unui oraş subteran aflat în inima Muntelui Shasta.

Câteva fragmente din cele pe care tânăra femeie i le-a dezvăluit lui Bill cu privire la lumea subterană şi originile acelei populaţii, precum şi contactele permanente pe care le avea cu fiinţe din spaţiu vor fi prezentate în continuare:

Povestea femeii este fascinantă şi atrage atenţia oricărei persoane care este interesată de oraşe subterane şi de bazele extraterestrilor.

În cursul cercetărilor mele am putut întâlni mai multe persoane fascinante care mi-au spus poveşti neobişnuite. În timp ce eram pe urmele unei raportări privind amplasarea unei baze de O.Z.N. Am întâlnit o blondă foarte drăguţă, cu ochi migdalaţi şi dinţi perfecţi, care se numea Bonnie.

Bonnie mi-a spus o poveste incredibilă şi mi-a relatat despre Atlantis şi Lemuria. Bonnie părea sinceră şi raţională atunci când spunea că s-a născut în Lemuria în zodia Leului în oraşul numit Telos, care era construit în interiorul unei peşteri în formă de dom. Peştera era artificială şi se afla la doi kilometri sub Muntele Shasta din statul California. Bonnie, mama sa, tatăl său, Ramu, sora sa, Judy, verişorii săi Loraie şi Matox, trăiau în societatea noastră, însă se reîntâlneau frecvent în Telos pentru odihnă şi recuperare. Bonnie relatează că se utilizează maşini de sfredelit tunele în subsolul Muntelui Shasta.

Aceste maşini încălzesc roca până la incandescenţă, apoi o pietrifică, eliminând astfel posibilitatea inundării tunelurilor. Pentru conectarea oraşelor subterane, fie ele lemuriene, fie atlanteene, există un sistem de trenuri care leagă diferitele

regiuni subterane ale emisferei noastre. Trenurile sunt propulsate prin impulsuri electromagnetice cu viteze superioare limitei de 4.000 de kilometri pe oră.

Un astfel de tunel conectează Muntele Shasta cu oraşele din Mato Grosso, oraşe aflate sub jungla braziliană. Lemurienii dispun şi de farfurii zburătoare cu ajutorul cărora călătoresc în spaţiu. Bazele acestor farfurii zburătoare sunt subterane. Bonnie mai spune că populaţia din care face parte este afiliată federaţiei planetelor.

Ei cresc plantele hidroponic luminate artificial, cu tot spectrul luminii, iar grădinile sunt îngrijite de automate. Hrana şi resursele lui Telos sunt distribuite unei populaţii de peste un milion şi jumătate de indivizi, într-o economie fără bani.

Bonnie vorbeşte despre istoria strămoşilor săi, care erau populaţiile uighere, naga-maiaşe şi quetzele. Ea repovesteşte despre distrugerea Lemuriei şi Atlantidei, care a avut loc în timpul unui război între aceste două supraputeri, care dispuneau de arme avansate.

Astfel, atlanteenii construiseră o armă-rază emisă de un cristal, care era utilizată pentru dirijarea unui satelit artificial al Pământului. Acest satelit urma să se prăbuşească asupra Chinei, dar planurile lor au dat greş, iar satelitul s-a rupt în două şi s-a prăbuşit în nordul Insulelor Bermude, provocând dezastrul Atlantidei. Bonnie afirmă că în prezent populaţia din care face parte este o componentă a regatului subteran numit Agharta care este condus de o rasă superioară, pe care ea o numeşte hyprobeană.

L-am întâlnit pe vărul lui Bonnie, Matox care, întocmai ca şi ea, era strict vegetarian şi care mi-a confirmat cele spuse de aceasta. Aceştia sunt deosebit de prudenţi şi nu doresc să aibă loc vreo intruziune în oraşul lor subteran. Inteligenţa şi tehnologia de care dispun îi ajută să rămână vigilenţi.

De ce am întâlnit aceste rude pierdute de demult ale noastre? Bonnie spune că aceasta este o parte a misiunii sale de necrezut. Misiunea sa este de a avertiza oamenii asupra cataclismelor care vor veni şi care vor culmina cu o deplasare a axei pământului.

După această catastrofă, ea spune că supravieţuitorii vor construi o lume liberă, fără sărăcie, fără boli şi fără exploatare.

Lumea va exista într-un plan mai înalt al vibraţiilor şi omul va ajunge să îşi cunoască adevărata istorie şi întreaga moştenire.

Un scenariu ştiinţifico-fantastic? Bonnie este o persoană reală. Mulţi au putut să o întâlnească. Ea spune poveşti? Din ce motive atunci? Ea nu caută publicitate şi-şi pierde o mulţime de timp vorbind la întâlnirile cu locuitorii oraşului. Între povestirile sale sunt foarte puţine deosebiri, iar răspunsurile din ultimii trei ani la întrebările locuitorilor sunt asemănătoare. Ea mi-a oferit o serie de cunoştinţe tehnice necesare construirii unui generator pe bază de cristale care îşi extrage energia din mediul înconjurător. De asemenea, ea mi-a oferit mai multe informaţii referitoare la O.Z.N- uri, precum şi la scopul urmărit de acestea. Tatăl lui Bonnie, Ramu, este în vârstă de 300 de ani. Acesta este membru al consiliului de conducere al Telosului.

Multe tuneluri nu mai sunt sigure şi de aceea sunt închise. Toate tunelurile prin care circulă trenuri sunt protejate, au un bun sistem de alarmă şi nu permit folosirea acestor trenuri de către vizitatori neinvitaţi.

Oare Bonnie ştie răspunsurile la ceea ce ne interesează pe noi? Nu ştiu. Nu pretind aceasta şi nu am nicio probă. Bonnie afirmă că ar dori să ne ofere nişte probe şi că va lucra împreună cu mine pentru a obţine un răspuns satisfăcător la această problemă, dar ea nu este sigură dacă lumea o va accepta sau nu. Bonnie este veselă, are un dezvoltat simţ al umorului, se antrenează imediat la muncă, este echilibrată, însă uneori ea cade pe gânduri şi devine misterioasă.

Ea mai afirmă că în lumea sa se pregătesc centre de supravieţuire pentru refugiaţi. Unul dintre aceste centre se află lângă Prescott, stalul Arizona.

În continuare, prezentăm un interviu luat de domnul Hamilton lui Bonnie, interviu care oferă răspunsurile la mai multe întrebări privind lumea subterană şi care ne intrigă:

Î. Există în Lemuria zece rase?

R. Noi le numim subrase. Există o singură rasă.

Î. Poţi data perioada de apogeu a acestei lumi?

R. Aceasta a fost acum două sute de mii de ani.

Î. Odată ai afirmat că lemurienii provin de pe planeta Aurora.

R. Da, pe atunci soarele pământului dădea o radiaţie foarte puternică, mult mai mare decât cea actuală, ceea ce ducea la

scurtarea vieţii fiinţelor. De aceea, hyprobeenii au căutat adăpost în interiorul planetei.

Ei au pătruns acolo prin intrările polare, unde au descoperit o altă sursă generatoare de energie, un alt soare, care nu este radioactiv. Aceştia trăiesc şi azi într-un stat a cărui capitală este Shamballa. Ei sunt conduşi de către un rege al acelei lumi. Populaţia aceasta a degenerat în ceea ce noi numim a patra rasă.

Î. Aceştia continuă să degenereze?

R. Ei continuă să degenereze. În acest fel, apar noi diferenţe între rase. Degenerarea fizică se continuă cu degenerarea mentală, astfel că au început războaie între diversele clanuri. Înainte, nu se auzea de lupte.

Î. Înainte aceştia dispuneau de tehnologii?

R. În acea vreme, tehnologiile folosite erau deosebit de înalte. Lemurienii aveau înălţimea cuprinsă între 2,7 şi 3,6 m. A patra rasă avea 2,7 m. Lumea a început să aibă culoarea mediului în care trăiau. Atlanteenii au început să aibă pielea roşie. Lemurienii şi asiaticii au început să aibă pielea galbenă (să observăm că Adam înseamnă omul roşu!).

Î. Prin urmare în acea perioadă, la un moment dat s-a declanşat un anumit tip de război?

R. Într-adevăr a patra rasă. Noi am început să ne degradăm în a cincea rasă atunci când a izbucnit războiul, aproximativ cu 25 de mii de ani în urmă. Atunci Atlantida a preferat să iasă din marea alianţă de state Mu. Atlantida dorea din ce în ce mai multe privilegii. Atlanteenii trăiau sub legea unui singur Dumnezeu. Lemurienii erau rasa dominantă în aceea vreme. Ei locuiau în ţara uigherilor, în ţara naga-maiaşilor şi în ţara quetzelilor. Quetzelii în acea perioadă au început să părăsească Lemuria.

Î. Încotro au luat-o?

R. Spre America de Nord, apoi spre ţările scandinave. Unii dintre aceştia s-au îndreptat către America Centrală şi America de Sud, iar descendenţii acestora sunt încă acolo. Exploratorii au identificat în acele zone indieni albi.

Î. Ştii cine au fost Quetzelcoatl şi Viracocha?

R. Quetzelcoatl provenea de pe planeta Venus. Viracocha era un înalt preot lemurian care trăia în America de Sud, după ce

Lemuria a fost distrusă.

Î. Cine a trimis Lemuria în subteran, un război sau o catastrofă naturală?

R. S-a întâmplat o catastrofă, explodarea camerelor în care se depozita gazul. Atunci când pământul s-a format, s-au format şi uriaşe pungi cu gaz, cavităţi în interiorul pământului, având lungimea de mii de kilometri, dar lăţimea doar de câţiva metri. Oamenii de ştiinţă au detectat scăderea presiunii în camerele cu gaz. Aceasta se întâmpla aproximativ cu cincisprezece mii de ani în urmă, perioadă în care câmpul magnetic al pământului era într-o continuă deplasare şi schimbare.

Î. În aceea vreme erau contacte cu extraterestrii?

R. În acea vreme deja aveam contact cu Federaţia. Lemuria şi Atlantida erau amândouă membre ale Federaţiei.

Î. Atunci existau nave aeriene şi nave spaţiale?

R. Da, aveau. Atlantida şi Lemuria puteau trimite nave spaţiale care ajungeau pe alte planete.

Î. Cum a fost distrusă Atlantida?

R. După distrugerea Lemuriei, care a fost provocată de o catastrofă naturală, o lungă perioadă de timp planeta a fost instabilă. Aceasta a durat mai bine de două sute de ani. Piramidele au fost construite înaintea distrugerii Lemuriei. În aceea vreme, între atlanteeni au apărut tensiuni. Cele mai importante erau între credincioşi şi oamenii de ştiinţă. Aceştia din urmă au realizat cristale monstruoase, care produceau cantităţi uriaşe de energie.

Î. În aceea vreme se desfăşurau experimente biologice, cum ar fi donarea sau modificarea ADN-ului?

R. Într-adevăr, astfel de experimente s-au desfăşurat de-a lungul a sute de ani în acea vreme. Ei utilizau clonele ca forţă de muncă ieftină, dar de calitate. Mai mulţi locuitori ai Atlantidei, în aceea vreme, şi-au părăsit ţara pentru a veni în Muntele Shasta, unde lemurienii construiseră oraşul numit Telos.

Î. Atunci când atlanteenii au început experimentarea cristalelor uriaşe, acestea produceau raze de putere mare care puteau fi folosite ca arme?

R. Acestea generau energie cosmică; prin tăieturile cristalului se producea lungimea de undă necesară. Razele ieşeau din atmosferă. Atmosfera le genera o forţă uriaşă şi le creştea

vibraţia. Cristalul are o energie interioară care îi produce schimbarea culorilor. Cele mai mari cristale ale atlanteenilor generau o atât de mare energie, încât nu mai putea fi controlată.

Î. Aceasta este sursa de putere secretă a farfuriilor zburătoare?

R. Da; o mulţime din aceste cristale se folosesc ca sursă de energie pentru vehiculele atmosferice. Vehiculele interplanetare sunt propulsate de motoare pe bază de ioni de mercur. Navele spaţiale pot atinge viteze mai mari decât viteza luminii. Atunci acestea intră în hiperspaţiu, spaţiul cu patru dimensiuni. Totul este controlat de un calculator aflat la bordul navei spaţiale. Calculatorul comandă intrarea şi ieşirea din hiperspaţiu. Cele ce prezint eu reprezintă o simplificare. Atunci când nava intră în hiperspaţiu, se poate auzi această vibraţie, precum şi un sunet asurzitor. Apoi nu mai auzi nimic. (S-au făcut multe corelaţii privitoare la aceste informaţii, care conduc către o teorie coerentă asupra călătoriilor spaţiale.)

Î. Tu ai călătorit între galaxii?

R. Într-adevăr, atunci când intri în hiperspaţiu se parcurg distanţe uriaşe.

Î. Ai auzit vorbindu-se despre fiinţe superioare în acele zone îndepărtate?

R. Da, acestea se află în centrul universului.

Î. Ce este acest centru?

R. Noi numim acest loc locul lui Dumnezeu, generatorul de energie.

William Hamilton trebuie să fie felicitat pentru energia pe care dedicat-o căutării adevărului în acest domeniu. El şi-a petrecut mai multe ore fără să se gândească la remuneraţie şi a neglijat orice publicitate cu gândul de a fi evitat dezinformarea şi manipulările care deseori se întâmplă în această problemă.

Cei interesaţi în găsirea mai multor informaţii despre munca lui Bill pot solicita un document *Alien Magic* – elaborat de grupul UFORCES, cu sediul în oraşul Glendale, statul California. Bill locuieşte în oraşul Glendale, statul California, cod poştal 91203 pe bulevardul North Brand numărul 249, ap. 651.

Desigur, Bill este unul dintre cei care pot afirma cu certitudine că adevărul ne va elibera pe toţi.

Printre cei care şi-au consacrat viaţa descoperirii secretelor – lumii Ascunse se mai află Ray Palmer, Richard Shaver şi John Robinson.

Cercetătorul Ivan Boys a realizat o hartă detailată care prezintă sistemele de tuneluri antice de sub America de Nord şi America de Sud. Există trei magistrale latitudinale între Oceanul Atlantic şi Oceanul Pacific.

Tunelul cel mai nordic leagă Marea Piramidă aflată în dreptul coastelor Pacifice ale Canadei cu Oceanul Atlantic, mergând pe aceeaşi paralelă de latitudine nordică.

Tunelul al doilea leagă aceeaşi Mare Piramidă de străfundurile Insulelor Bahamas cu Oceanul Pacific. Cel mai sudic tunel longitudinal se află în dreptul Americii Centrale sub Guatemala şi Nicaragua.

Există şi două mari tuneluri longitudinale. Unul care pleacă de sub Marea Barents şi se continuă sub coasta vestică a SUA şi a Mexicului, ajungând sub deşertul Atacama şi, în final, ajungând până la strâmtoarea Magelan.

Cel de al doilea porneşte de la Thule, din Groenlanda, se continuă apoi sub Islanda şi apoi pe sub partea vestică a oceanului Atlantic, apoi pe sub Florida şi pe sub Cuba, iar în dreptul statului Panama se uneşte cu celălalt mare tunel longitudinal.

Între aceste cinci tuneluri mari există o vastă reţea de tuneluri care le uneşte, densitatea cea mai mare fiind în nord-estul SUA şi în partea estică a Canadei.

Ivan Boys a mai realizat o hartă cuprinzând amplasamentele bazelor subterane OZN din America de Nord. Prima dată acesta s-a întâlnit cu extraterestrii de tip Dero în zona oraşului Toronto.

Pe hartă sunt amplasate aproape o sută de astfel de baze subterane cele mai multe în vestul SUA, mai precis în Arizona şi Nevada, dar existând astfel de baze şi în Alaska, în zona Golfului Hudson, în Groenlanda, în nordul Mexicului, în zona Marilor Lacuri, în Marea Caraibelor şi în Guatemala.

Ivan Boys este un cercetător renumit în domeniul OZN-urilor şi în acelaşi timp este autorul câtorva cărţi de succes care descriu bazele subterane ale extraterestrilor.

Cercetătorul John J. Robinson a putut discuta cu un individ

care a afirmat că a putut vedea o santinelă care stătea de pază la intrarea unei peşteri.

Santinela avea peste 2,5 metri înălţime şi o figură ameninţătoare; pe cap purta o cască ce îi acoperea şi urechile; din dreptul urechilor ieşeau două antene. Purta un guler înalt care îi ajungea până la urechi, iar haina sa se prelungea cu o mantie care ajungea până la pământ. Mâinile îi erau ascunse sub haină.

Santinela avea ochelarii negri, sprâncenele erau arcuite în sus, iar pe frunte avea două puncte negre. Mustaţa santinelei era rară, iar buzele erau proeminente. Ceea ce crea un aspect înfiorător şi marţial al santinelei erau nemişcarea acesteia, precum şi trăsăturile feţei, care păreau dăltuite în piatră.

Eu cunosc cel puţin o bază a OZN-urilor cu dimensiuni mari, astfel că poţi să te plimbi cu maşina prin ea. În acel loc se pot vedea lucruri ciudate, care există acolo de zeci de ani. Baza se află în Carolina de Nord, mai precis în centrul regiunii Munţilor Brown.

Există acolo Holiday Inn, în oraşul Morganton, aflat la 25 M kilometri nord de autostradă. Din acel loc se pot vedea luminile misterioase care apar pe cer şi dispar apoi sub pământ. Unii pretind că este vorba despre un fenomen natural luminos, dar localnicii ştiu foarte bine că aceste lumini sunt artificiale.

Cei care s-au apropiat de globurile strălucitoare au putut spune că acestea nu sunt gaz de mlaştină, în primul rând pentru că în zonă nu se află nicio mlaştină. Aceste globuri nu sunt nici lumminile spiriduşilor care deseori se află în zona depozitelor minerale.

Aceste lumini nu sunt nici farurile unor automobile sau ale unor avioane care se apropie de aterizare, deoarece astfel de lumini se văd de sute de ani, existând relatări care ajung la anul 1200 despre astfel de evenimente.

Cu mult timp înainte ca omul alb să fi ajuns pe ţărmul Americii, indienii locali au raportat vederea acestor lumini care rălucesc deasupra vârfurilor muntoase fără vreo explicaţie plauzibilă.

Mai multe legende vorbesc despre originea acestor lumini. Într-o astfel de legendă se vorbeşte despre acestea că ar fi provocate de spiritele indienilor cherokee şi catawba care îşi

caută în vale vechile lor aşezăminte, precum şi fetele pe care aceştia iubeau.

Se pare că între cele două triburi a avut loc o mare bătălie cu sute de anii în urmă, bătălie care a provocat moartea majorităţii bărbaţilor din cele două triburi. Legenda are o bază reală, cum au aproape toate legendele, deoarece au fost descoperite mai multe morminte de indieni în acea zonă.

Totuşi, de 75 de ani, oamenii care trăiesc în zona Munţilor Brown par să se gândească la altceva, mult mai ciudat şi mai special decât spiritele, atunci când se referă la luminile din aceşti munţi.

Din cele spuse de Paul Rose, care ne-a însoţit într-un loc panoramic, în ciuda temperaturii scăzute şi a zăpezii care cădea fără încetare, este vorba despre lucruri din spaţiul extraterestru. Spre deosebire de mulţi oameni din zonă, Rose împreună cu un prieten de al său s-au apropiat de luminile din zona muntelui.

O astfel de apropiere a avut loc în 1916, atunci când Paul era foarte tânăr. Atunci el s-a gândit că poate este vorba de luminile locomotivelor care circulă prin vale.

Totuşi într-o primăvară, când toate podurile erau în pericol să se prăbuşească datorită apelor mari care proveneau din topirea zăpezilor, iar şoselele erau prea noroioase pentru a putea permite circulaţia, luminile în zona Munţilor Brown au putut fi văzute în număr mai mare şi mai luminoase ca oricând înainte, unduind încoace şi în acolo deasupra copacilor.

Rose îşi bazează opinia că aceste lumini sunt controlate de o anumită inteligenţă pe faptul că a putut vedea aceste lumini luptându-se între ele, suprapunându-se una peste alta sau ciocnindu-se ca mingiile mari de baschet. El a putut vedea cum aceste lumini se deplasează cu viteze de aproape 200 de kilometri pe oră.

Într-o seară specială de la sfârşitul anilor ’50, în vale au apărut două astfel de lumini. Rose îşi construise un turn care se înălţa deasupra copacilor pentru a putea vedea cât mai departe. În acea noapte, luminile s-au apropiat de turn şi astfel el a putut să le vadă din apropiere în toată măreţia lor.

A doua zi, el şi prietenul său, cu care fusese în turn, s-au îmbolnăvit dintr-odată. Aceasta l-a condus pe Rose la părerea că

aceste lumini sunt radioactive.

Un alt locuitor al zonei Munţilor Brown este Ralph Lael. Care s-a născut în regiunea Alexander, într-o fermă mică, aflată pe vârful unui deal, în anul 1909. El a candidat în 1948 pentru a deveni membru al Congresului American, dar a pierdut la câteva voturi. În prezent, el funcţionează la Muzeul Rocilor din spaţiul Extraterestru, aflat pe autostrada I81, care se găseşte lângă oraşul Morganton.

Lael pretinde nu numai că a văzut aceste lumini de foarte aproape dar şi că a comunicat cu ele în numeroase ocazii. Decizând că singurul mod de a descoperi sursa acestor lumini a fost de a merge în munţi, Lael şi-a început propriile investigaţii. La scurt timp după miezul nopţii, el a descoperit o lumină de 30 de metri care se ridica dintr-o gaură mare din pământ. În zece sau cincisprezece minute, prima lumină a fost unită cu alte douăzeci. După aceasta, totul a dispărut în pădure.

La 20 de minute, alte lumini au apărut pe pantele muntelui într-o vale mai mică aflată mai jos. O astfel de lumină s-a apropiat de el la 3 metri. Lumina era atât de intensă, încât la ea ar fi putut citi o carte fără dificultate.

Lael a văzut astfel de lumini şi în expediţiile următoare, când a putut descoperi că putea comunica cu acestea. Lael putea să pună întrebări, iar acestea îi răspundeau fie prin mişcarea în sus sau în jos, pentru **da**, sau înapoi şi înainte, pentru **nu**.

După stabilirea acestei forme de comunicaţii, una dintre aceste lumini l-a condus pe Ralph spre o uşă care permitea accesul în interiorul Muntelui Brown.

Odată ajuns în interior, el a fost condus într-o încăpere pătrată de 8 metri pătraţi, cu pereţii din cristal, „clari ca sticla”, care i-au permis să vadă dincolo de ei la mile distanţă.

Brusc, o voce a spus: „*Nu te teme, nu este niciun pericol aici*”. Vocea a spus în continuare că Lael a fost ales să le transmită oamenilor de pe pământ adevărata lor istorie, anume că oamenii au fost creaţi pe o altă planetă numită Pewam, pe care Strămoşii noştri au distrus-o. Pewam este acum restul de asteroizi care se găsesc între Marte şi Jupiter.

În 1772, Johann Elert Bode, astronom german de la Observatorul astronomic din Berlin, a publicat o regulă care estima depărtarea planetelor de Soare.

Această regulă a devenit cunoscută sub numele de *„Legea lui Bode”* şi prezicea existenţa unei planete între orbitele lui Marte şi Jupiter. Mulţi astronomi erau sceptici.

Dar în 1781, când a fost decoperit Uranus, s-a observat că orbita planetei corespunde Legii lui Bode. Atunci a început căutarea planetei lipsă dintre Marte şi Jupiter. În anul 1801 a fost descoperit primul asteroid, Ceres. S-a presupus că Ceres este chiar planeta căutată, şi din această cauză a fost o surpriză când un al doilea asteroid, Pallas, a fost descoperit în 1802, în aceeaşi regiune.

Astronomii au presupus atunci că dacă în acea regiune există două planete mai mici, atunci pot exista şi altele, şi au continuat căutările. Asteroidul Juno a fost descoperit în 1804, urmat de Vesta în 1807. Treizeci de ani mai târziu a fost descoperit al cincilea asteroid.

Până în 1890 au fost descoperiţi peste 300 de asteroizi, dar numărătoarea nu se oprea aici. În anul următor s-a introdus metoda fotografiei pentru căutarea asteroizilor, şi până în 1986 au fost găsiţi peste 3.450 de asteroizi.

Se estimează că numărul asteroizilor este de peste 30.000. Însă chiar dacă sunt numeroşi, din cauza faptului că sunt foarte mici, masa tuturor asteroizilor luaţi împreună se crede a fi mai mică decât masa Lunii. Tot din cauza micimii lor ei nu pot fi văzuţi cu ochiul liber pe cerul nocturn, ci doar cu telescoape adecvate.

Luminile au continuat, spunând despre ele că nu sunt fiinţe legate de pământ şi că nu pot să bea sau să mănânce, dar că trăiesc cu Pethine, *„un gaz pe care îl absorbim din lumina pe care o vezi în jurul nostru”*. Pierim în atmosfera voastră sau în lumina soarelui.

„Trăim pe Venus care este o planetă pură, din cristal, la fel ca cel din jurul tău... Observă că acest cristal este incolor şi transparent, la fel ca aerul tău. Venus este complet înconjurată de vapori de apă la 150 de mile deasupra ei.”

În octombrie 1962, Lael s-a reîntors la piatră, a intrat în Bteriorul munţilor Brown şi i s-a propus o călătorie spre Venus pe care a acceptat-o. Ajungând după două zile pe planeta-sora a Pământului, i s-a făcut cunoştinţă cu oameni care se spune că ar fi fost descendenţi direcţi ai oamenilor de pe planeta Pewam.

Unul dintre ei era o femeie atrăgătoare pe nume *Noma*, care era îmbrăcată într-un frumos set, format din sutien şi slipi. Un timp, pe Venus, i s-au arătat imagini video despre felul în care a fost distrus Pewam şi, de asemenea, scene de atunci de pe Pământ. Lael a fost avertizat că există *„forţe”* care ar putea să decidă ca omul de pe Pământ să fie distrus. O legătură de comunicaţie a fost deschisă şi pe un ecran i s-a arătat o altă planetă, de aceeaşi mărime cu Pământul, care fusese adusă într-o stare care nu mai putea susţine viaţa. Mai întâi i s-au arătat calotele de gheaţă de la polii nord şi sud ai acelei planete.

Apoi am văzut un mare nor de vapori care ieşea din planetă, odată cu apele şi oceanele care au început să se reverse până la poalele munţilor şi în văi.

Pomii erau scoşi din rădăcină de apele grăbite, mari flăcări licărind au ieşit din apă la mile distanţă de suprafaţa planetei. Multe dintre acestea au rămas la înălţimi mari, dispărând pe măsură ce s-au transformat în vapori.

În timp ce imaginile se derulau pe ecran, am văzut grămezi de corpuri ale unui animal asemănător cu bivolul nostru, care erau aruncate spre stânci în zonele înalte ale văilor.

Când axa planetei părea să devină perpendiculară pe planul de evoluţie în jurul soarelui, apărea atât de multă ceaţă, că nu mai puteam să văd suprafaţa. Pe măsura ce camera video sau ce fusese utilizat pentru a lua imaginile, se îndepărta, panorama părea să arate planeta Venus ca şi cum ne-am fi apropiat de ea.

Deşi Lael era foarte secretos vizavi de asta, pentru o lungă perioadă de timp a păstrat o *„creatură mică”* sau un *„omuleţ”* care era destul de bine *„conservat”* într-un recipient de sticlă.

Acesta era depozitat în încăperea din spatele magazinului său general din Brown Mountain Rock. Acest magazin l-a ajutat pentru a-şi finanţa excursiile de durată în Munţii Brown, unde putea să dispară cu săptămânile în perioada în care era posibil să se întâlnească cu prietenii lui extraterestri, în buncărul lor subteran, localizat într-un anumit punct de pe harta acestor munţi.

Lael a aflat din dezvăluirile unor localnici că această fiinţă pitică era dintr-o lume îndepărtată şi murise în apropiere. Corpul i s-a încredinţat tocmai pentru dragostea şi încrederea pe care o purta fiinţelor din alte lumi sau alte timpuri.

Oricât de incredibilă ar părea povestea, tot aşa sunt şi luminile din Munţii Brown. Ralph Lael ne-a spus că *„sunt atât de multe lucruri pe care le-am văzut şi le-am auzit, dar nu le pot dezvălui din cauza obligaţiilor pe care le am faţă de luminile din munţii Brown.*

Chiar daca credeţi sau nu ce v-am spus, nu contează. Voi sau alţii care vor citi aceste lucruri ar trebui să vă iubiţi mai mult semenii de pe Pământ şi pe toţi din întregul Univers."

Ralph Lael, în prezent decedat, a fost condus la o bază OZN de *„fiinţe din lumină"* deosebit de avansate. În magazinul lui a păstrat un omuleţ într-un vas de sticlă, despre care afirma că este unul dintre prietenii care l-a însoţit în călătoria spre celelalte lumi.

Călătorind mai mult spre nord, găseşti mai multe baze UFO, răspândite în toată Canada. Canada este un stat situat în extremitatea nordică a continentului american.

Ca suprafaţă, Canada este a doua ţară a lumii ca întindere după Rusia, teritoriul său fiind organizat asemenea unui stat federal, în zece provincii şi trei teritorii. Este mărginită la est de Oceanul Atlantic, la nord de Oceanul Arctic, iar la vest de Oceanul Pacific. La sud, se învecinează cu Statele Unite ale Americii.

Populată la început în mod exclusiv de populaţie aborigenă, Canada a fost fondată sub forma unei uniuni de colonii britanice, unele dintre ele transformate din foste colonii franceze. Ca formă de organizare statală, Canada este, din 1867, un dominion britanic, deci o monarhie constituţională.

În realitate, Canada şi-a obţinut independenţa de Marea Britanie în mod paşnic, printr-un proces gradual început cu întemeierea Canadei în 1867 şi definitivat în 1982, când Canada a obţinut dreptul de a-şi modifica propria Constituţie. Cele mai importante trei acte normative care au consolidat independenţa

— British North America Act (Documentul ce ratifică independenţa Canadei), 1 iulie 1867

— Statute of Westminster, 11 decembrie 1931

— Canada Act, 17 aprilie 1982.

În prezent, Canada este un stat independent, care funcţionează ca o democraţie parlamentară şi monarhie constituţională bine articulată, şef al statului fiind regina Elisabeta a Il-a, al cărei reprezentant local este guvernatorul general al Canadei, David Lloyd Johnston. Şeful guvernului este primul-ministru al Canadei, actualmente Stephen Harper.

Canada se autodefineşte ca fiind o naţiune bilingvă şi multiculturală. Engleza şi franceza sunt ambele limbi oficiale. La începutul anilor ’70, Canada începe să adopte concepte de diversitate culturală şi multiculturalism, concepte pe care mulţi canadieni le consideră astăzi ca unele dintre principalele caracteristici ale ţării.

Deşi multe sunt localizate în locuri sălbatice, după câte am auzit, există baze ale Dero, cât şi ale extraterestrilor gri, chiar sub Toronto. Oraşul este situat pe malul nordic al lacului Ontario, şi este centrul regiunii metropolitane omonime (Greater Toronto Area), care mai include şi municipiile Durham (cu Pickering, Ajax, Oshawa, Whitby, Clarington), Halton (cu Oakville, Milton, Burlington, Halton Hills), Peel (cu Mississauga, Brampton, Caledon) şi York (cu Richmond Hill, Markham, Vaughan, Aurora, Newmarket, East Gwillimbury, Georgina, King, Whitchurch-Stouffville).

Cu o înălţime de 553,33 m, turnul de comunicaţii CN Tower este cea mai înaltă construcţie din America de Nord.

Dacă vrei să cauţi dovezi, sugestia mea ar fi să îţi iei o vacanţă de vară şi să campezi pe malurile lacului, iar în fiecare seară să priveşti câteva ore natura care te înconjoară. Au fost văzute câteva lucruri ciudate de pe ambele maluri ale lacului Ontario, respectiv atât de pe partea canadiană, cât şi de pe cea americană. OZN-urile văzute acolo sunt aproape mereu aceleaşi.

Sunt sfere colorate în portocaliu, care au capacitatea de a se ridica spre cer cu o viteză incredibilă, în timp ce altele plutesc în linişte, ca nişte diamante strălucind pe cerul dimineţii. Sferele apar de nicăieri, după care amerizează pentru o clipă sau două pe apa lacului înainte de a se scufunda în adâncimile lui Ontario. Desigur, există o bază subacvatică de OZN-uri sub lacul Ontario.

Într-adevăr, comportamentul ciudat al farfuriilor zburătoare

din zona lacului a convins mai mulţi cercetători de OZN-uri ce trăiesc în zonă cum că ocupanţii acestor nave şi-au construit baze subacvatice, de unde sunt liberi să călătorească în spaţiul învecinat, fără a fi uşor de detectat.

O altă dovadă că aceste rapoarte au fost luate în serios vine din dovezile fotografice ce indică lumini puternice şi bizare a căror origine rămâne complet necunoscută până în prezent.

Conform lui Malcom Williams, un cercetător pentru organizaţia de OZN-uri Nord-est, fotografii în infraroşu luate în întunericul nopţii de pe malurile lacului Ontario arată tot felul de lumini ciudate, ce nu pot fi aeronave convenţionale şi nici fenomene meteorologice.

Făcute în diverse ocazii, aceste fotografii arată un şir de lumini pe cer care cu siguranţă se află sub control inteligent, deoarece se mişcă în zigzag, de la o poziţie la alta, în înălţimea cerului. Una dintre fotografii arăta un obiect ce pluteşte pe apă, aparent gata să se scufunde în lacul Ontario.

Multe dintre fotografiile realizate de Malcom Wiilliams, un fost membru al asociaţiei astronomice regale, au fost făcute dintr-o poziţie ce ar putea indica cum că zona principală de interes este deasupra lacului între Oakville şi Toronto.

Această teorie este susţinută de Harry Picken, un inginer de aeronautică, pilot şi preşedinte al firmei Genair L.T.D., o firmă de cercetare în domeniul aeronauticii din localitatea St. Catherine. Picken, care are o casă chiar pe malul lacului a păstrat nişte grafice ale mişcărilor aeriene din apropierea proprietăţii sale timp de câţiva ani.

Unul dintre lucrurile cele mai ciudate pe care inginerul le-a observat este acela că luminile sunt de regulă portocalii, o culoare de obicei străină de culorile convenţionale ale aeronauticii: *„Culoarea portocalie îmi indică un conţinut ridicat de sodiu în sursa de lumină. Sodiul nu este niciodată folosit în iluminatul convenţional din aeronautică”,* mai declara acesta.

Atât Harry Picken, cât şi Malcolm Williams consideră că activitatea OZN-urilor de pe lacul Ontario este oarecum legată de faptul că o staţie hidrogeneratoare de mare voltaj este situată în apropierea localităţii Lakeview. OZN-urile au fost văzute în mod repetat cum se ridică de pe lac şi se îndreaptă în direcţia acestei uzine.

De-a lungul anilor s-au întâmplat multe ciudăţenii în Lacul Ontario şi în jurul acestuia. În cartea sa *The Great Lakes Triangle* (Triunghiul marilor lacuri), Jay Gourey povesteşte că mai multe incidente aeriene au avut loc în această zonă, susţinând teoria cum că ceva extraterestru există în interiorul şi în jurul acestei ape.

„Sunt puţine dubii cum că pilotul interceptorului CF-101 aparţinând forţelor aeriene canadiene cu nr. 18112 ştia că la 23 august 1954 s-a aflat în pericol, declara G. Jay în lucrarea sa de referinţă pe acest subiect. Acesta se afla în apropiere de Ajax, provincia Ontario, pe malul nordic al lacului care a dat şi numele provinciei canadiane.

S-a prăbuşit. Ulterior, pilotul a explicat că avionul nu a mai putut fi controlat. În mod public, departamentul canadian de apărare a refuzat să dezvăluie cauza accidentului. Cauza oficială este considerată drept secretă. Eu am văzut acest dosar secre."

Acesta spune ca oamenii de ştiinţă care au studiat cazul nu pot stabili ce a făcut ca un avion Jet să nu mai poată fi controlat. Probabil pentru că OZN-urile, care folosesc un echipament foarte puternic magnetizat, aflate sub suprafaţa lacului, în mod accidental sau chiar intenţionat, au dereglat aeronava, care s-a prăbuşit din înaltul cerului.

Cercetătorul canadian Ivan Boyes este unul dintre puţinii OZN-işti cunoscuţi care şi-a dat scama că este mai profitabil să cercetezi într-o zonă accesibilă şi mai apropiată, decât să călătoreşti la întâmplare printre stele, căutând o soluţie pentru misterul farfuriilor zburătoare.

Boyes a petrecut o bună parte din viaţa sa încercând să rezolve enigmele legate de sistemele de tuneluri care există sub crusta pământului. Aceasta, în ciuda scepticismului afişat de majoritatea celorlalţi cercetători în domeniul OZN, care au găsit de cuviinţă de multe ori să-l ia în derâdere pentru vederile sale mai puţin ortodoxe.

El a rămas hotărât să caute rădăcinile problemei şi să se confrunte cu inamicul ascuns subpământean. Cu ceva timp în urmă. Boyes a completat următorul raport asupra a ceea ce se întâmplă sub Toronto, una dintre cele mai mari zone metropolitane, capitala provinciei Ontario. Această provincie ocupă mai mult de un milion de kilometri pătraţi.

Ce cunoaştem despre ce există sub oraşele şi municipiile în care locuim? Nu prea multe. Mulţi oameni cred că sub picioarele lor se afla pământ, loess, pietre, mai mari sau mai mici, şi eventual, straturi mai dense.

Aproape toate marile aglomerări citadine au catacombe. În continuare vom vorbi despre subsolul oraşului Toronto. Sub Toronto nu totul este solid. Reţele de peşteri uriaşe au fost descoperite din întâmplare, în august 1979, de Ernest, un locuitor al acestui oraş, care nu doreşte să i se facă public întregul nume.

Acesta a descoperit intrarea în peşteră accidental, atunci când a intrat într-o deschidere din strada Parlamentului, aflată la centrul de afaceri al oraşului Toronto. Ernest încerca să găsească o pisică pe care o urmărea.

Peştera era neagră ca smoala atunci când a intrat înăuntru şi a trebuit să aprindă lanterna pentru a vedea mai bine. Atunci a putut vedea o arătare cu ochi portocalii şi înclinaţi, lungă de aproape un metru, subţire, cu dinţi mari şi cu blana gri dungată. Următorul lucru care s-a întâmplat, din cele afirmate de Ernest, a fost că animalul ar fi spus cu o voce sâsâită: „Pleacă, pleacă”, după care acesta a dispărut în tunel într-o ramificaţie a acestuia. Ernest a părăsit locul cât de repede a putut, ieşind în lumina soarelui.

Mulţi cred că tunelul a fost rezultatul eroziunii între clădirile uriaşe din zona metropolitană şi sistemul de canalizare. Se pune însă întrebarea dacă aceste tuneluri aparţin sistemului de canalizare.

Evident, răspunsul este **Nu**. Mulţi ani, înaintea acestui eveniment, alte persoane, printre care şi Boyes, au avut cunoştinţă de reţeaua vastă de tuneluri care se află sub Toronto. Acolo există însă nu numai un sistem de tuneluri, ci şi un oraş subteran, adânc, sub centrul de afaceri al oraşului Toronto.

Oraşul este deosebit de vechi, datând din erele preistorice, fiind construit de o rasă ET, care odată a locuit aceste pământuri. Aici încă mai există maşini şi instrumente care depăşesc orice închipuire. Un oraş al zeilor, acum este abandonat. Centrul complexului subteran se află sub străzile Gerrard şi Church.

În acest centru încă mai funcţionează echipamentele

magnetice. Jeff Mitchel, un prieten al lui Boyes, locuia într-un apartament desupra oraşului străvechi. El împărţea locuinţa cu un coleg, cercetător OZN. Aici s-au întâmplat multe lucruri ciudate, care ar fi îngrozit pe oricine.

Tablourile de pe pereţi se legănau, lucrurile din casă se deplasau, zgomote ciudate se auzeau. Toate acestea se datorau activităţii echipamentelor subterane. Intersecţia celor două străzi pomenite anterior reprezintă locul din Toronto cu cele mai multe accidente.

Frânele şi direcţia automobilelor sau a motocicletelor, la această intersecţie, nu mai funcţionează normal. Aceasta conduce la accidente rutiere, de multe ori soldate cu morţi şi răniţi grav. Toate acestea se datoresc efectelor utilajelor din subteran.

Oraşul este posibil să nu fi fost locuit de ET, însă de Dero aproape sigur. Astfel, într-o noapte, în Toronto, a putut fi văzută o fiinţă înfăşurată la faţă, la ora 4 dimineaţa.

Arătării nu i se vedea faţa, decât ochii şi două găuri în zona în care ar fi trebuit să fie nasul. Gura nu i se vedea deloc. Se pare că Dero au fost goniţi de alte fiinţe, pozitive de data aceasta, anume de *Fiinţele Pământului Interior*.

Creatura care a fost văzută de Ernest a fost identificată de către Ordinul Stăpânilor ca fiind un tibetan sfânt cu numele de Kadomma, care îndeplinea funcţia de gardian la porţile oraşelor subterane din Shamballa. Rolul acestor ultime fiinţe este pozitiv şi păzeşte lumea noastră de extraterestrii negativi.

Legendele privitoare la aceste tuneluri sunt foarte vechi. Indienii vorbesc şi astăzi despre vremurile întunecate în care dinozaurii erau stăpânii pământului. Reptile uriaşe care ieşeau din aceste tuneluri şi se luptau cu Atlas. Atlas era, conform legendelor indiene, conducătorul regatului munţilor Builderi.

Dacă povestea lui Ivan este ruptă din cartea *Tales From the Crypt* experienţa lui Arnold White şi a prietenilor săi ar putea fi prezentată într-un serial TV.

În timp ce explorau o mină de fier aflată în provincia Newfoundland, Arnold, Rick şi Don, trei căutători de aur, au ajuns în apropierea unei baze subterane OZN. Prezentăm în continuare povestea ciudată a acestora, poveste incredibilă, aflată însă în conexiune, mai mult sau mai puţin directă, cu

realitatea.

Una dintre aceste mine pe care am dorit să le cercetăm, cea mai adâncă din regiune, atrăsese atenţia populaţiei locale. La scurt timp după ce s-a săpat şi s-a ajuns în punctul cel mai adânc al minei, au început să se întâmple lucruri ciudate.

Minerii care lucrau în schimbul de noapte, în echipe de zece oameni, au început să audă zgomote, diferite de zgomotele obişnuite ale minei, zgomote care ar putea fi descrise ca o muzică ciudată. Se părea că această muzică vine de peste tot, uneori foarte slabă, dar uneori distinctă. Mai târziu unii mineri au afirmat că au auzit murmure şi voci.

Această muzică s-a auzit câteva luni, iar cei care auzeau aceste zgomote erau ameţiţi întreaga zi. Apoi au început să se întâmple alte evenimente mai serioase. Unul dintre muncitorii care a intrat în mină după ora nouă seara, pentru a controla funcţionarea unui utilaj, a putut vedea câţiva oameni mici, care l-au apucat de mâini şi de picioare, i-au aruncat lampa pe care o avea în mâini şi l-au lovit cu ceva care l-a aruncat în peretele minei, după care a rămas inconştient.

Dimineaţa, minerii l-au găsit fără ca să fi suferit vreo rană însă era zguduit mintal. Acesta a spus că nu va mai intra niciodată în mină şi şi-a dat demisia, rămânând fără ocupaţie.

După câteva zile, un miner care lucra în schimbul de noapte a dispărut. Imediat, s-a format o echipă de căutare care a găsit lampa şi şapca minerului adânc, în fundul minei, dar nicio altă urmă a acestuia.

În curând, lumina şi utilajele au început să cadă sau să funcţioneze cu intermitenţe, aparent fără niciun motiv. Minerii au început să ezite să mai intre în mină. În final, mina a fost închisă. Aceasta era mina în care prietenii noştri canadieni au dorit să-şi înceapă investigările.

Ei doreau să exploreze nu numai peşterile formate natural, dar voiau să-şi extindă cercetările şi în această mină, despre care se auzeau atât de multe lucruri ciudate.

Echipa a ajuns în oraşul minier, aflat la graniţa provinciilor Quebec şi Newfoundland, la ora 11.30 dimineaţă, în ziua de 22 martie 1961, şi s-a cazat la hotelul local. În ziua următoare, echipa şi-a încărcat echipamentul într-un jeep şi s-a îndreptat către mină.

La intrare au fost opriţi de doi poliţişti care i-au prevenit să nu intre în mină. Când nu au ţinut seama de avertisment, au fost ameninţaţi cu arestarea. Echipa a fost obligată să se întoarcă la hotel, pentru a reveni, pe jos, la lăsarea întunericului.

La ora 01.30, în cursul nopţii, echipa s-a îndreptat din nou către mină; de data aceasta au ocolit poliţia. Echipa s-a apropiat de mină dintr-o altă direcţie. Nemaiîntâlnind niciun obstacol, exploratorii au ajuns la intrarea în mină.

Unul dintre membrii echipei, Rick Grayton, un american, a rămas la intrare pentru a aştepta reîntoarcerea echipei, urmând ca Arnold White şi Don Lawrence, un canadian, să coboare în mină. Mina era bine conservată, nu arăta niciun semn de deteriorare şi nu părea deloc a fi acel tip de mină pe care guvernul ar condamna-o să fie închisă.

Cei doi au făcut o investigare preliminară, după care au auzit o voce venind din străfundul minei, care şoptea: *Vino*! Noi ne-am oprit şi ne-am deplasat apoi în direcţia vocii. Apoi am auzit pe cineva sau ceva alergând. Am îndreptat lumina lămpilor în toate direcţiile, dar nu am putut zări nimic. Ne-am continuat drumul şi din nou am auzit pe cineva alergând. De data aceasta eram bine pătrunşi în mină, dar eram foarte curioşi şi dornici de a afla sursa zgomotelor. Sunetele alergării au încetat brusc şi în depărtare am putut zări o lumină slabă albastră. Apoi am auzit ceea ce am gândit că era zgomotul unei uşi metalice care se închidea.

Ajungând în zona în care am văzut lumina albastră, am căutat o uşă sau o deschidere, dar nu am găsit nimic. Totuşi, lovind în pereţi cu ciocanul meu, am putut auzi un ecou metalic în mai multe locuri.

După ce am localizat zona cu ecouri, am marcat-o prin delimitarea acesteia cu ajutorul ciocanului şi am găsit o formă rectangulară de aproape doi metri înălţime şi şaizeci de centimetri lăţime. Deoarece nu ne mai puteam continua investigaţia cu echipamentul pe care îl aveam, am decis să ne întoarcem noaptea următoare şi să ne continuăm investigaţia.

În noaptea următoare, toţi trei am intrat în mină. Spre surprinderea noastră, semnele pe care le făcuserăm în mină dispăruseră. Ne-au trebuit mai multe minute pentru a găsi zona cu ecou, dar într-un final am reuşit. De data aceasta, aveam

uneltele necesare cu noi.

Prin folosirea unui aparat de găurit portabil, am penetrat roca aproape zece centimetri, după care am ajuns la metal. Atunci am retras burghiul şi l-am înlocuit cu unul special pentru metal. În acel moment, am văzut lucind în faţa noastră acea lumină albastră.

Deodată, am auzit un zgomot slab şi ne-am oprit pentru a vedea cum peretele se ridică brusc. În faţa noastră se deschidea un coridor luminat în albastru, care părea a fi realizat dintr-un metal colorat în albastru sau din plastic, translucid, neted autoiluminat. La început, echipa nu a avut curajul să investigheze coridorul enigmatic.

Însă în curând, curiozitatea le-a învins teama şi toţi trei au intrat în hol. Au trebuit să se aplece, deoarece holul avea doar 1,30 metri înălţime. După 50 de metri, ei au intrat într-un alt coridor care se deschidea spre stânga. Pe acest coridor au mers aproape 100 de metri, punct în care coridorul se termina. Aici au întâlnit o scară spiralată care cobora abrupt.

După circa 20 de minute de coborâre au putut să-şi dea seama că lumina devenea mai strălucitoare. Ajunşi la capătul scării, au fost confruntaţi cu un alt coridor, luminat de data aceasta într-o lumină verde.

Aici s-au odihnit câteva minute şi au pătruns pe acel coridor care cobora. Echipa a traversat cei 100 de metri ai coridorului rapid. Aici se deschideau două intrări ovale, una în dreapta, iar alta în stânga. După o scurtă perioadă de luare a deciziei, au continuat drumul spre dreapta.

Aici se aflau într-un tub cilindric care se deschidea mult mai mult decât coridoarele anterioare. Acest pasaj era făcut dintr-o substanţă cristalină care emana o lumină strălucitoare, dar slabă. Pasajul cobora cu un unghi mic.

Am ajuns apoi într-o cameră uriaşă care părea a fi atât un laborator ştiinţific, cât şi o grădină hidroponica. Într-o secţiune se aflau, pe mai multe rânduri, plante exotice uriaşe, iar într-un alt colţ erau mai multe echipamente chimice.

Pe pereţii laboratorului se aflau ecrane TV, de mai multe dimensiuni, comutatoare, reostate şi alte echipamente electronice. Unele ecrane aveau cel puţin doi metri pătraţi suprafaţă, într-o secţiune centrală se afla un cristal care

scânteia cu diverse culori. Cristalul părea a fi natural şi îndeplinea o funcţie necunoscută. În restul camerei se aflau echipamente şi aparate ciudate, pe care niciunul dintre noi ne le putea identifica.

Tavanul camerei era foarte bine luminat. La capătul camerei se afla un lift de automobile, pe care se afla un obiect metalic în formă de disc. Ne-am decis să ne apropiem de acesta.

Liftul se afla la 60 de centimetri deasupra podelei, astfel că am putut să privim mai bine obiectul. Acesta era de formă circulară de aproximativ 10 metri în diametru şi 1,20 metri grosime.

Deodată Don a exclamat: *„Este o farfurie zburătoare!”*, ceilalţi doi au fost de acord şi au exclamat şi ei: *„Este un OZN”.* Rick s-a urcat pe lift pentru a privi mai îndeaproape discul. El a ciocănit uşor cu ciocanul, iar anumite părţi i-au răspuns cu un ecou.

După ce a lovit o pată aflată pe disc, o secţiune întreagă s-a dematerializat. Acest fapt l-a surprins pe Rick, care aproape că a căzut de pe platformă.

Acum am putut vedea mecanismul interior al OZN-ului. Din nou nu am putut discerne nicio bucată din echipament cu care noi eram familiarizaţi. Singurul lucru pe care l-am recunoscut a fost o comandă electronică controlată de la distanţă. În interiorul OZN-ului nu am putut zări spaţiul pentru eventualii pasageri.

Împreună cu Rick ne-am continuat investigaţia în laborator. Deodată, liftul a pornit şi a început să coboare spre podea, iar în acelaşi timp, lumina din cameră s-a schimbat dintr-un alb moale într-un roşu aprins.

În acelaşi timp ecranul de pe peretele din faţă precum şi cel din dreapta s-au aprins. Datorită luminii puternice din cameră, nu ne-am putut da seama ce reprezentau ecranele. Deodată am auzit o voce din ecran.

Aceasta spunea, cu un ton înalt:

„Voi aţi fost aşteptaţi. Aţi fost observaţi încă de la intrarea Voastră pe domeniul nostru. Voi încercaţi să exploraţi regiunile superioare ale lumii noastre.

Voi sunteţi primii din rasa voastră cărora li se permite acest privilegiu. De la început vrem să vă spunem că nu avem vreo

intenţie dubioasă. Noi nu depindem de lumea voastră superficială, nu dorim susţinerea voastră. Aceia dintre voi care doresc să devină interpreţii intenţiilor noastre sunt înşelători, iar în acelaşi timp sunt trădătorii civilizaţiei voastre.

Vă spunem din nou că noi nu dorim niciun rău omului şi că dorim continuarea existenţei noastre independente pe această planetă.

Noi nu vă vom influenţa şi nu vom introduce discordie în mediul în care trăiţi. Noi nu suntem reprezentanţii răului. Lumea noastră stăpâneşte interiorul globului pământesc.

Noi am existat aici înaintea voastră. Suntem convinşi că dacă v-am fi făcut vreun rău şi noi am fi suferit, de aceea, vă rugăm să ne luăm un prietenos bun rămas, având în acelaşi timp speranţa că mesajul nostru va fi bine înţeles şi că va fi urmat de acceptarea dorinţelor noastre de către voi".

Ecranul s-a stins fără ca noi să fi văzut vreo imagine clară a persoanei care ne-a vorbit. Din fericire, Don a scris rapid în carneţelul său ceea ce vocea ne-a spus.

Lumina roşie a camerei, deodată, a devenit mai aprinsă şi ne-am simţit inconfortabil. Rick a strigat la noi că va leşina şi a început să i se moaie picioarele, însă noi am reuşit să-l prindem. Apoi şi noi am avut aceeaşi senzaţie de leşin şi am văzut negru în faţa ochilor.

Când ne-am recâştigat conştienta, ne-am aflat la intrarea minei. Aveam efectele personale, cum ar fi carneţelele, creioanele, portofelele, însă tot echipamentul nostru care consta în caschetele de miner, ciocanele, dălţile, contoarele Geiger dispăruseră.

După întoarcerea în SUA, Don şi-a găsit carneţelul ars sau carbonizat, ca şi când ar fi fost aruncat în foc. Coperta carneţelului, care era făcută din plastic, în mod surprinzător, era întreagă. Fiecare dintre noi purta ceasuri de mână care mergeau cu baterii de radio. Câteva săptămâni mai târziu, aceste baterii au devenit inactive şi ceasurile nu mai luminau în întuneric.

Nu ştiu unde se află astăzi dr. Raymond Bernard. Sunt şanse ca el să se afle în vizită la prietenii săi din interiorul pământului şi să fi decis să rămână acolo, în paradisul aflat sub picioarele noastre.

America de Sud este plină de tuneluri şi de baze subterane ale OZN-urilor. Farfuriile zburătoare sunt obişnuite în viaţa brazilienilor. Bernard a locuit în Brazilia mai mulţi ani, unde a reuşit să realizeze mai multe cărţi dintre care poate cea mai cunoscută este *Farfuriile zburătoare din interiorul pământului*.

Dintre toate ţările de pe pământ, cea mai misterioasă şi cea mai puţin explorată este Brazilia. Brazilia (Brasil), oficial Republica Federativă a Braziliei, este o republică federativă formată din 27 de unităţi federative şi 26 de state. Ţara este împărţită administrativ în 5.564 de municipii. În prezent are o populaţie de aproximativ 200 milioane de locuitori şi o suprafaţă de 8.511.965 kmp, ocupând 47% din teritoriul continentului sud-american.

Comparată cu celelalte ţări ale lumii, Brazilia ocupă locul al cincilea după numărul populaţiei şi aceeaşi poziţie după suprafaţă. Fiind a noua putere economică din lume şi cea mai mare din America Latină, Brazilia are astăzi o influenţă internaţională mare, atât la nivel regional, cât şi la nivel global. De asemenea, aproximativ 15-20% din biodiversitatea mondială se concentrează aici, exemple ale acestei bogăţii fiind Pădurea Amazoniană. Pantanal şi Cerrado.

Brazilia se învecinează cu Venezuela, Guyana, Surinam şi Guyana Franceză, la nord, cu statul columbian la nord-vest, cu Peru şi Bolivia la vest, cu Paraguay şi Argentina la sud-vest şi cu Uruguay la sud.

Dintre ţările Americii de Sud, doar Chile şi Ecuador nu au frontieră comună cu această ţară. La nord-est, est şi sud-est, Brazilia are ieşire la Oceanul Atlantic. De asemenea, în larg, departe de coastă, ţara posedă şi câteva arhipelaguri, cum ar fi Fernando de Noronha.

Înainte ca portughezii să ajungă în Brazilia, acest teritoriu era locuit de aproximativ 5 milioane de amerindieni. Oficial cel care a descoperit Brazilia este Pedro Alvares Cabral.

La 22 aprilie 1500, Cabral a luat în stăpânire coastele orientale braziliene, teritoriu care astăzi corespunde, aproximativ, cu zona în care se află oraşul Porto Seguro (statul Bahia). Colonizarea a început în 1532 odată cu fondarea cetăţii Sao Vincente de Martim Afonso de Sousa. Mai târziu, la 7 septembrie 1822, Brazilia şi-a declarat independenţa şi a

devenit o monarhie constituţională. Imperiul Brazilian a avut o existenţă de 67 de ani, perioadă în care a fost condus de doi împăraţi în 1889, o lovitură de stat militară a cauzat demisia primului ministru Alfonso Celso de Assis Figueiredo. Apoi, sub influenţa mişcării republicane, mareşalul Deodoro da Fonseca a proclamat republica şi a forţat exilul familiei imperiale.

După lovitura de stat, Imperiul Braziliei s-a transformat în Republica Statelor Unite ale Braziliei, Deodoro da Fonseca devenind primul preşedinte al Braziliei. În secolul al XX-lea s-au remarcat personalităţi politice precum Getulio Vargas şi Juscelino Kubitschek.

În ciuda faptului că Brazilia este a cincea ţară a lumii ca populaţie, ea are una dintre cele mai mici densităţi ale populaţiei.

Majoritatea locuitorilor trăiesc în zonele situate de-a lungul litoralului, pe când interiorul şi partea de vest se caracterizează printr-o populare extrem de scăzută.

Brazilia este unica ţară sud-americană în care limba oficială este portugheza, acest lucru fiind rezultatul colonizării portugheze. Religia predominantă este romano-catolicismulm, Brazilia fiind statul cu cel mai mare număr de catolici de pe Glob.

Există însă şi reprezentanţi ai altor culte, în special protestanţi, dar şi atei. Societatea braziliană este, printre altele, una din cele mai diverse din punct de vedere etnic, fiind formată din descendenţii europenilor, popoarelor autohtone, africane şi asiatice.

Kilometri peste kilometri din această ţară reprezintă terenuri virgine, pe care omul alb nu a pus piciorul. În acele zone trăiesc triburi sălbatice de indieni, a căror civilizaţie se mai află încă în Epoca de Piatră.

Mulţi dintre cei care au îndrăznit să se aventureze în locurile în care îşi aveau colibele aceşti indieni sălbaticii, locuri aflate în jungla neexplorată, niciodată nu s-au mai întors. Este foarte probabil ca întâmplările prin care a trecut colonelul Fawcett să fie familiare cititorilor ca un exemplu care să întărească afirmaţiile anterioare.

Despre colonel se presupune că a fost capturat de către un trib de indieni sălbaticii în timp ce acesta căuta oraşul ascuns

despre care se credea că se află în jungla deasă.

Totuşi, din cele spuse de răposatul dr. Raymond Bernard, este posibil ca acesta să mai fie încă în viaţă, trăind în vastul oraş subteran construit de descendenţii Atlantidei.

Înaintea morţii sale, dr. Bernard a trimis materialul următor editorului său, în care se descriu descoperirile sale privitoare la civilizaţia subterană. În continuare, prezentăm principalele fapte descrise de acesta:

Am sosit în Brazilia în 1956 şi mi-am început cercetările, când am întâlnit un lider teozofic care mi-a vorbit despre oraşele subterane, locuite de o super-rasă de origine atlanteană, care există în Brazilia.

El mi-a povestit despre profesorul Henrique Jose de Souza, preşedintele Societăţii Teozofice din Brazilia, cu sediul în Sao Lourenco din statul Minas Gerais, care a construit un templu dedicat Aghartei, care reprezintă numele budist al lumii subterane. Aici, în Brazilia, trăiesc teozofi din toate părţile lumii care cred în existenţa oraşelor subterane.

Profesorul de Souza mi-a spus că marele explorator englez colonelul Fawcett, este încă în viaţă, trăind în oraşul subteran din Munţii Roncador din Matto Grosso, unde el a descoperit oraşul subteran al atlanteenilor.

Exploratorul englez şi-a consacrat mai mulţi ani descoperirii acestui oraş, iar în prezent este ţinut prizonier pentru a nu dezvălui secretele acelui oraş. El nu a fost omorât de indieni aşa cum se crede. Profesorul de Souza pretinde că ar fi vizitat oraşele subterane, inclusiv Shamballa, capitala lumii din imperiul subteran al Aghartei.

Atunci m-am deplasat spre Matto Grosso pentru a descoperi oraşul subteran, acolo unde se presupune că Fawcett trăieşte cu fiul său Jack. Nu am reuşit să găsesc intrarea în acel oraş. M-am reîntors în Joinwille, din statul Santa Catarina, şi mi-am continuat cercetările.

De curând, doi dintre exploratorii mei s-au întors din tunelul aflat lângă Ponte Grosse, din statul Parana. Unul dintre aceştia a intrat singur şi şi-a petrecut cinci zile în oraşul subteran de acolo. În oraş trăiesc 50 de locuitori, plus copii.

Acolo se află livezi de pomii fructiferi recent plantaţi, astfel că locuitorii trebuiau să primească fructele dintr-un alt oraş

subteran. La intrarea în tunel, cei doi exploratori au fost întâmpinaţi de un gardian şi de şeful oraşului. Aceştia le-au spus să se întoarcă peste doi ani, atunci când pomii fructiferi vor da roade, dar că acum nu pot să intre.

Aceşti doi exploratori au mai intrat într-un tunel aflat lângă Lincon, statul Pama, unde au ajuns la o structură asemănătoare unui şemineu, de care atârnau patru lanţuri.

Ei au coborât pe aceste lanţuri, însă când au ajuns aproape de fundul tunelului, au simţit un miros puternic de gaz, care i-a forţat să urce înapoi. Evident, locuitorii subterani nu doreau să aibă oaspeţi nepoftiţii. Se pare că acesta este cel mai întâlnit caz.

Exploratorul nostru J.D. este un ghid montan din munţii Mistery, aflaţi în apropierea oraşului Joinville, unde se presupune că există intrarea în tunelul subteran. J.D. afirmă că a văzut de câteva ori o farfurie zburătoare uriaşă, luminată, care se ridica din deschiderea unui tunel.

Tunelul permitea accesul într-un oraş subteran, aflat în interiorul muntelui. Aici a putut auzi un cor minunat de bărbaţi şi femei, precum şi cântecul cocoşului, un simbol universal care indică existenţa oraşelor subterane în Brazilia. Acesta a mai afirmat că farfuria era aşa de puternic iluminată, încât lumina cerul întunecat de ziceai că este zi. Cu o altă ocazie, a întâlnit un grup de locuitori ai oraşului subteran, care ieşiseră prin tunel. Aceştia erau scunzi, îndesaţi, cu bărbi roşiatice şi părul lung, musculoşi.

Când a încercat să se apropie de aceştia, au dispărut. Deseori, zona era ciudat iluminată noaptea, lumină care aproape sigur era furnizată de farfuriile zburătoare. Aici s-a folosit termenul de munţii Mystery, pentru a păstra secretul locului în care se află oraşul subteran.

Astfel, neaveniţii nu vor şti cum să intre în acel oraş. În decursul anilor s-au adunat atât de multe rapoarte privind oraşele Subterane, care abundă în regiune, precum şi locul în care se află deschiderile tunelurilor, care conduc spre acestea.

Un om în vârstă, care trăieşte în Joinville, mi-a spus odată că a vizitat un tunel aflat lângă Concepiao în statul Sao Paolo, unde a putut vedea de la distanţă un oraş subteran minunat, cu vehicule aflate într-un dute-vino permanent, care călătoreau

prin tuneluri subterane de la un oraş la altul.

Deşi următorul raport are nevoie de confirmare, îl voi povesti în continuare. Este realizat de un explorator numit N.C., cate a afirmat că a vizitat un tunel aflat lângă Rio Casdor, unde a văzut o femeie minunată, tânără, care părea în vârstă de 20 de ani.

Aceasta i-a vorbit în portugheză, afirmând că este în vârstă de 2.500 de ani. În tunel a mai întâlnit un bărbat cu barbă. Un alt explorator, numit D.O., a vizitat acelaşi tunel, unde a văzut un copil, care a luat-o la fugă după ce l-a văzut.

Altădată, când se afla în faţa deschiderii tunelului, a văzut un bărbos, cu părul lung, care l-a depăşit şi s-a dus înăuntru.

Un alt explorator a vizitat un tunel similar, aflat lângă Gaspar, statul Santa Catarina, unde lângă o minunată livadă subterană a văzut o femeie subterană, care ţinea în braţe un copil, căruia îi citea cu voce tare, într-o limbă necunoscută, dintr-o carte groasă.

Probabil că era vorba despre limba atlanteenilor. După ce citea o propoziţie, copilul o repeta, în acelaşi mod şi cu aceeaşi intonaţie. Toţi exploratorii care au intrat în tunelurile subterane afirmă că oraşele erau luminate cu lumini ciudate.

Dr. Bernard a afirmat în lucrarea sa că, deşi el personal nu a fost niciodată într-un oraş subteran, a văzut atlanteeni, cu mai multe ocazii, la suprafaţă, a auzit cântecul acestora şi văzut iluminarea ciudată care provenea din subteran.

Cu un număr de ani în urmă, răposatul Ray Palmer, editor al revistei Flying Saucers and Search, a primit o scrisoare semnată, lungă, de la un rezident din Joinville, care afirma că a descoperit peşterile Shaver. El a reuşit să afle aceasta numai fiindcă era urmaşul incaşilor. I s-au arătat aceste peşteri numai cu condiţia de a păstra secretul. Iată mai jos scrisoarea primită de d-l Palmer:

Eu sunt un descendent din rasa incaşilor, care a dispărut într-un tunel atunci când spaniolii au invadat ţara lor şi continuă să trăiască în oraşele subterane. Incaşii au fost o rasă de vegetarieni şi de pacifişti, iar când spaniolii i-au atacat nu au luptat, ci s-au retras în tuneluri şi au dispărut din această lume.

În tot cursul vieţii mele am căutat urme ale rasei pierdute, din care fac parte, şi am călătorit în multe ţări, ajungând în nord până în Mexic. Am explorat prin Venezuela, Chile, Paraguay,

Argentina, Uruguay, în multe state ale Braziliei, în căutarea tunelurilor, pentru a descoperi intrarea în lumea subterană. Din păcate, nu am reuşit să descopăr ceva edificator. Am fost înşelat de unii şi de alţii. Astfel, câţiva m-au înşelat, pretinzând că mă conduc spre atlanteenii de sub pământ. În total am cheltuit peste 36.000 de dolari, echivalentul a 1.800.000 cruzeiro.

După ce am pierdut toţi banii, am muncit din greu ca mecanic şi am economisit bani cu care am putut continua investigaţiile. După ce am explorat în aproape toate cele 21 de state ale Braziliei, după ce am trăit peste un an în Matto Grosso printre sălbatici, într-un final am reuşit să găsesc ceea ce căutam.

Într-o zi m-am deplasat spre un râu, pentru a bea apă. Pe o parte a râului era un munte înalt. Din vârful muntelui s-a auzit o voce puternică, chemându-mă de mai multe ori. La început am crezut că este vorba despre vreo persoană rătăcită prin munţi şi care cerea ajutor. Am trecut înot râul şi am mers prin pădure aproximativ o oră, după care am urcat muntele mai mult de două ore.

Când am ajuns în vârful muntelui, am descoperit o gaură în stâncă. Aceasta era foarte adâncă. Am aruncat o piatră acolo, dar nu am auzit niciun zgomot, semn că era mai adâncă decât îmi închipuisem la început. Am adunat mai multe liane, le-am legat împreună.

Coarda obţinută am fixat-o de o stâncă solidă şi am aruncat-o în aven. Am simţit că atinsese fundul avenului. Am retras coarda şi am măsurat-o. Avea peste 100 de metri. Apoi m-am întors în Joinville şi am vorbit cu dr. Raymond Bernard despre aceasta, care mi-a dat bani pentru a cumpăra o coardă adevărată. M-am întors pe munte şi cu ajutorul corzii am coborât. Când am ajuns la fund, am intrat într-un tunel cu o lungime de 2000 metri.

La capătul tunelului se afla, în lumina lanternei, o poartă de piatră. În timp ce priveam la acea uşă, aceasta s-a deschis brusc şi am văzut un bărbat foarte înalt, cu un costum metalic, care mi-a vorbit cu o voce puternică şi mi-a spus că era prima dată când cineva avea curajul să intre în tunel.

Bineînţeles, vocea puternică şi mediul în care mă aflam m-au înspăimântat şi am vrut să o iau la fugă, dar el m-a chemat şi mi-a spus să nu îmi fie teamă deoarece el era o persoană paşnică, ce nu a făcut rău niciunei fiinţe vii. Prinzând curaj, l-am întrebat

cine era şi de ce trăia în această cavernă.

El mi-a spus că este un atlantean incaş şi avea misiunea să păzească acea uşă. El m-a întrebat, la rândul său cine eram şi ce căutam în străfundul muntelui. I-am răspuns că eram în căutarea rasei mele, deoarece şi eu eram un incaş. El părea bucuros să audă aceasta.

I-am mai spus că aş dori să vizitez oraşul său împreună cu un prieten american, precum şi cu soţia mea, cărora le-ar face plăcere să viziteze ce era în străfundul muntelui. El mi-a spus că ar fi bine să aduc fotografiile soţiei mele, ale copiilor mei şi a prietenului american şi dacă aceştia ar fi găsiţi acceptabili, el le-ar da permisiunea să intre în oraş.

M-am întors la dr. Bernard, care mi-a dat fotografia sa şi, împreună cu fotografiile membrilor familiei mele, m-am întors la atlantean.

În această a doua vizită la atlantean, el mi-a oferit câteva informaţii despre radioactivitate şi pericolele sale.

El mi-a spus că praful radioactiv aflat în aer provoacă locuitorilor de la suprafaţă o îmbătrânire rapidă deoarece acesta se acumulează în porii pielii şi împiedică respiraţia pielii. El mi-a spus că porii pielii au o contracţie permanentă alternată cu expansiune şi servesc la introducerea aerului în corp şi la eliminarea materiei străine. Într-o atmosferă îmbâcsită cu metale radioactive sub formă de praf, aceste substanţe închid aceşti pori şi în plus interferează cu funcţia vitală a respiraţiei şi excreţiei. Toate acestea provoacă boli şi grăbesc moartea.

Atlanteanul m-a chemat să vin lângă un ecran transparent pentru a face un schimb de sânge care să-l asigure că eu voi păstra secretul despre acest tunel şi că nu îl voi dezvălui niciunei persoane care nu îl merită.

Când am fost în faţa ecranului curbat, din plastic, a apărut deodată un alt ecran curbat care m-a înconjurat, astfel că eu m-am aflat între cele două ecrane curbate. Apoi mi s-a părut că tot aerul a fost scos afară şi eu am rămas într-un spaţiu vid. Apoi un alt aer a fost introdus, care îmi părea mai curat şi mai uşor care m-a făcut să mă simt mai sănătos şi mai puternic. Apoi uşa interioară s-a deschis şi am fost introdus în interiorul unei capsule de dimensiunea unui om. Capsula era formată dintr-o substanţă transparentă. După ce am intrat în capsulă, uşa

acesteia s-a închis automat.

Acum o a doua uşă s-a deschis, iar atlanteanul m-a luat pe sus şi m-a purtat cu capsulă cu tot către un alt ecran din plastic. Apoi el şi-a introdus mâinile în două buzunare flexibile ale capsulei şi a apucat un instrument metalic care era suspendat de vârful curbat al capsulei şi mi l-a pus pe cap. Apoi a pornit un aparat de înregistrare din care ieşea o bandă şi am auzit un sunet ticăit, asemănător celui telegrafic. Apoi a citit banda, a pus-o într-o cutie şi a vorbit în faţa unui microfon într-o limbă ciudată. Acesta părea a fi un radiotelefon.

Apoi am fost întrebat dacă adusesem fotografiile. El mi-a spus să îmi pun mâna într-o parte a capsulei, care prezenta un perete delicat. Mi-a spus să-mi pun mâna acolo, să împing uşor. Materialul a aderat la mâna mea ca un elastic, astfel că serul din capsulă nu mai putea să iasă, şi mi-a fost teamă că în curând nu voi mai avea aer ca să respir.

Apoi el mi-a stropit mâinile cu o substanţă, având ca scop decontaminarea radioactivă. După aceea mi-a luat fotografiile din mână şi le-a pus într-o deschidere a aceluiaşi aparat electronic. Banda pe care a obţinut-o a fost citită de atlantean, după care acesta a vorbit la radiotelefon cu superiorii săi. El privea la un mic aparat de televiziune cu ecranul orizontal, pentru a vedea persoanele cu care vorbea.

El îmi spusese să nu îi aduc nicio persoană care nu merita, deoarece el ar şti aceasta la timpul potrivit. L-am întrebat cum reuşea. Mi-a răspuns că pentru aceasta folosea aparatul pe care îl numea electrovizor, care îi permitea să vadă orice se întâmpla pe suprafaţa pământului.

Dacă vreo persoană care nu merita se apropia de munte şi încerca să intre prin deschiderea tunelului, anumite raze influenţau mintea acelei persoane, astfel ca aceasta nu mai putea să-şi continue călătoria şi se deplasa într-o direcţie greşită.

În buzunar aveam o bucată de pâine; el mi-a spus să nu mănânc pâinea. El mi-a înmânat o pastilă albă şi mi-a spus că acea pastilă avea gustul mai multor fructe. Mi-a mai spus că oamenii din rasa sa se hrăneau numai cu astfel de pastile. Cred că era vorba de un concentrat de fructe.

După ce mi-a dat pastila, el m-a cărat cu capsulă cu tot în

spaţiul dintre cele două ecrane, uşa din interiorul ecranului deschizându-se pentru o clipă pentru a admite capsula, iar apoi automat s-a închis. Apoi, uşa capsulei s-a deschis pentru a-mi permite ieşirea din capsulă. Uşa ecranului s-a deschis şi astfel am putut să părăsesc zona.

Atunci când nou-veniţii intră, ei sunt poftiţi în capsulă şi cu ajutorul acesteia sunt introduşi în camera de decontaminare. Uşa capsulei se deschide, persoana părăseşte capsula, se dezbracă. Apoi camera se umple cu vapori care extrag otrăvurile radioactive din corp. Persoana se îmbracă cu alte haine, care în prealabil fuseseră pregătite, apoi intră din nou într-un aparat electronic, care îl conduce către centrul pământului...

Trebuie să menţionez că în timpul vizitelor mele, înainte ca uşa să se deschidă, am auzit un sunet special, sunet efectuat de aparatul cu care a venit atlanteanul din interiorul pământului, Evident, zgomotul era din ce în ce mai tare, pe măsură ce aparatul se apropia. Atunci când aparatul s-a oprit, şi zgomotul a încetat, iar uşile s-au deschis automat.

Ar mai trebui să menţionez că atunci când o farfurie zburătoare s-a apropiat de casa mea, sâmbătă 13 iunie 1959, într-o dupăamiază, am auzit acelaşi zgomot ca şi al aparatului subteran. Aceasta m-a făcut să gândesc că cele două maşini funcţionau pe baza aceluiaşi mecanism şi că farfuria zburătoare era un aparat al aceloraşi atlanteeni subterani şi că nu venea de pe o altă planetă.

Farfuria zburătoare coborând în spirală a ajuns pe vârful unui deal aflat la doi kilometri de casa mea, apoi s-a ridicat tot în spirală, având o coadă de lumină. Între timp se întunecase şi farfuria zburătoare se zărea perfect, având o formă rotundă însoţită de o lumină argintie.

Aparent, astfel de tuneluri există în toată lumea, nu numai în Brazilia. Într-o scrisoare care ne-a parvenit de la profesorul W. Wiers din Mexic se afirmă că acesta îl cunoaşte pe profesorul Schwartz, care a făcut un studiu asupra peşterilor, începând încă de la vârsta de 15 ani, în Germania.

Profesorul Wiers afirmă că înaintea celui de al Doilea Război Mondial, atât puterile axei, cât şi cele aliate erau interesate în utilizarea peşterilor ca baze de aprovizionare, precum şi ca

locuri de desfăşurare a mai multor aplicaţii militare.

Profesorul Schwartz a declarat că ştia despre un nazist care venea de la un enorm puţ circular, ai cărui pereţi coborau vertical aproape 400 de metri. Pe fundul puţului se puteau vedea arborii înalţi şi drepţi. Vulturii care planau în jurul puţului intrau în picaj şi coborau în puţ, evident pentru a mânca ceva.

Deoarece marginile puţului erau înclinate în mod periculos, nazistul a trebuit să se mulţumească cu privirea prin binoclu în loc de a coborî în acea lume el însuşi.

Reîntorcându-se mai târziu împreună cu echipa sa, el a descoperit un alt puţ similar, dar mult mai strâmt, nu departe de primul, care era atât de mare, încât nu putea fi ascuns prin niciun mijloc. Neavând nicio coardă sau niciun aparat care să le permită să coboare un om în puţul căruia nu i se vedea fundul, ei au coborât un creion ataşat de o sfoară.

Spre surprinderea lor, coarda, când a fost retrasă, a fost găsită tăiată fie de către un cuţit, fie cu o foarfecă, iar creionul dispăruse. Desigur, echipa s-a hotărât să se reîntoarcă pentru a studia problema mai îndeaproape, dar războiul i-a împiedicat să mai realizeze acest lucru.

Se presupune că locaţia acestui puţ se află în nordul Guatemalei. În acea zonă trăieşte un doctor-vraci, care este prieten cu profesorul Schwartz, care l-a asigurat pe profesor că acolo există un pasaj secret, închis de o uşă din stâncă, ce conduce către o cameră enormă aflată mai jos de vastul sistem de peşteri descrise mai sus.

Aşa cum am arătat mai înainte în multe dintre aceste cazuri se pare că fiinţele subterane încearcă să-şi păstreze existenţa necunoscută cu orice preţ. Aceia care se întâmplă să intre în tuneluri şi să afle despre civilizaţia lor, rareori sunt eliberaţi pentru a spune şi celorlalţi despre ei.

Din cele spuse de corespondentul nostru de pe coasta vestică, Cosette Willoughby, există o zonă în Africa; aceasta, de asemenea, este locuită de atlanteeni. Un vânător renumit a raportat că are cunoştinţă despre un platou aflat într-o regiune îndepărtată în care se află Zei albi, care niciodată nu mor.

Deoarece regiunea era tabu pentru cei mai mulţii dintre indigenii care locuiau la poalele platoului, vânătorul a decis să facă o călătorie în zonă şi să observe el însuşi ceea ce era

adevărat din aceste poveşti. Călătoria s-a dovedit a fi foarte dificilă, însă într-un final a ajuns la platou unde a putut descoperi indigeni foarte prietenoşi, dar în acelaşi timp foarte primitivi.

A doua zi după sosire s-a hotărât să facă câteva fotografii în zona plaloului. Când era pe punctul de a începe filmările, o ploaie de mingi de fier a căzut asupra lui şi de-abia a scăpat cu viaţă.

Dr. Bernard a scris destul de mult despre lumea din interiorul pământului. În continuare, prezentăm câteva dintre articolele personale pe care am putut să le studiem cu ani în urmă.

Se presupune că a existat odată o civilizaţie avansată, care locuia pe continentul preistoric al Atlantidei. Aceasta civilizaţie se baza pe cunoştinţe ştiinţifice care le depăşeau pe cele actuale. Atlanteenii dispuneau de vehicule aeriene, cunoscute ca vimana, care erau identice cu ceea ce noi azi numim farfurii zburătoare.

Această civilizaţie a fost distrusă de un război nuclear care a provocat catastrofe geologice şi o mare inundaţie a întregului glob. Înaintea distrugerii totale, câţiva locuitori au scăpat zburând cu farfuriile lor în interiorul pământului, prin deschiderile polare, unde ei continuă să trăiască în permanenţă de atunci. Aceşti atlanteenii sunt o rasă de giganţi. Războiul lor final este cunoscut în mitologie ca războiul titanilor. Michael X scrie:

Cred că Atlantida a existat în realitate şi că atlanteenii mai trăiesc şi astăzi, în interiorul pământului. Aceştia sunt probabil foarte înalţi.

Se prea poate ca aceştia să fie giganţi blonzi. Dar de ce să credem noi că aceştia încă există?

Aceasta deoarece există rumori persistente privitoare la un sistem vast de tuneluri subterane, care există sub pământul Americii de Sud. Se mai spune că există deschideri secrete care conduc de la suprafaţa pământului în tuneluri. În cartea sa Agharta, Robert E. Dickhoff pretinde că o reţea fantastică de tuneluri există în subteran.

Din cele afirmate de Dickhoff, un astfel de tunel iese în Matto Grosso, o regiune din Brazilia, regiune în care a dispărut colonelul Fawcett în 1925. Este posibil ca acesta să fi descoperit

oraşul secret. Un tunel leagă aceste regate fantastice ale lumii peşterilor şi este posibil ca indivizilor care locuiesc în lumea subterană să nu le fie permisă ieşirea.

Aceasta este opinia comandantului Paulo J. Strauss şi a profesorului H.J. De Souza.

Citǎm în continuare dintr-o scrisoare primită de la Ottmar Kaub. Scriind despre cartea *The Smoky God*, de Willis George Emerson, acesta spune următoarele:

Această carte depăşeşte cu mult cărţile lui Reed şi Gardmer. Am citit cartea fără să mă dezlipesc de ea şi niciodată nu am fost aşa incitat în viaţa mea. Titlul cărţii, *Zeul care fumegă*, indică de fapt soarele din interiorul pământului.

Se presupune că ar fi vorba despre o poveste adevărată a familiei Norse, tată şi fiu, care cu o barcă de pescuit mică şi cu un curaj nemărginit au încercat să găsească pământul din spatele Vântului din Nord, despre care au auzit că ar fi minunat şi călduros.

O furtună miraculoasă şi un vânt puternic i-au purtat la mare distanţă. Ei au petrecut acolo doi ani şi s-au întors prin Polul de sud. În această călătorie tatăl şi-a pierdut viaţa atunci când un aisberg a lovit barca şi a rupt-o în două.

Fiul a fost salvat, însă a petrecut 24 de ani în închisoare pentru alienanţă mentală, cu care a fost diagnosticat când a povestit prin ce a trecut. Când a fost eliberat, el nu a mai spus povestea nimănui, iar după 26 de ani, ca pescar, el s-a retras în SUA, la început în statul Illinois, iar apoi în California.

În anii ’90, din întâmplare, scriitorul Willis George Emerson s-a împrietenit cu acesta şi i s-a spus întreaga poveste. Pe patul de moarte, bătrânul om i-a înmânat hărţile pe care el le-a făcut în interiorul pământului, precum şi manuscrisul cu toate însemnările sale.

Pe timpul vieţii, acesta refuzase să mai vorbească despre acest subiect, datorită experienţei trecute cu oamenii care nu îl credeau şi l-au considerat nebun. Willis George Emerson şi-a publicat cartea sa*, Zeul care fumegă*, la editura Inspired Novels.

Olf Jansen crede că cele patru râuri descrise în Biblie în capitolul Geneza, atunci când este vorba de rai sunt foarte mari şi curg în interiorul pământului, unde se află foarte mult aur. Aceste râuri sunt mai mari decât Amazonul. Jansen a studiat

lucrările tuturor exploratorilor, aşa cum de altfel au făcut mai târziu Reed şi Gardner. Emerson citează şi el pe scurt această lucrare, având grijă ca să probeze toate informaţiile despre interiorul pământului. *Zeul care fumegă* este o capopoperă bazată pe rapoarte arctice.

Michael X, în cartea sa referitor la cele prezentate anterior, l-a citat pe dr. Nephi Cottam din Los Angeles, care a afirmat că unul dintre pacienţii săi, un bărbat ce provenea din Scandinavia i-a povestit următoarea istorie.

Trăiesc lângă Cercul Arctic în Norvegia. Într-o vară, eu, împreună cu prietenul meu, am întreprins o călătorie cu barca, mergând cât mai departe spre nord. Aveam în barcă provizii pentru o lună; barca noastră era mică, însă motorul era în bună stare.

După o lună, în care timp am mers numai spre nord, am trecut de Polul Nord şi am intrat într-o lume ciudată. Eram surprinşi de vremea care domnea. Era atât de cald, încât când doream să dormim, nu puteam din cauza căldurii. Prietenul meu a văzut ceva foarte ciudat, care ne-a surprins pe amândoi. În faţa noastră, la orizont, era ceva ce părea a fi un munte înalt. Într-un anumit punct al muntelui, oceanul părea să se scurgă pe acolo.

Mistificaţi, am continuat drumul în acea direcţie şi ne-am aflat la un anumit moment într-un canion vast care conducea spre interiorul pământului. Ne-am continuat drumul şi am constatat cu surprindere că în interiorul pământului lumina un soare.

Oceanul care ne condusese în interiorul pământului devenise acum un râu. Râul ne conducea, aşa cum am realizat mai târziu, tot spre interiorul pământului. Urmând acest drum suficient de mult, este posibil să se ajungă la Polul Sud.

Am văzut în interiorul suprafeţei pământului, ca şi pe suprafaţa pământului, atât uscat, cât şi apă. Soarele lumina eu putere, iar viaţa animală şi cea vegetală erau în abundenţă.

Am continuat să navigam în acea lume fantastică, fantastică deoarece totul părea de mari dimensiuni, comparate cu lucrurile obişnuite. Plantele erau uriaşe, arborii gigantici şi chiar locuitorii erau gigantici.

Aceştia locuiau în case şi oraşe, întocmai cum şi noi locuim pe

suprafaţa pământului. Aceştia utilizau pentru transportul populaţiei trenuri electrice, monoraiul. Drumul acestora era pe marginea râului şi avea staţii în fiecare oraş.

Bineînţeles, câţiva locuitori din interiorul pământului au descoperit barca noastră navigând pe râu şi au rămas uimiţi. Ei păreau a fi atât de uimiţi la vederea noastră precum şi noi eram la vederea lor! Aceştia erau foarte prietenoşi. Am fost invitaţi în casele lor la masă. M-am separat de prietenul meu deoarece eu am mers la un gigant iar el la altul.

Prietenul meu gigant mi-a arătat casa în care locuia, precum şi familia sa şi eram complet uluit la vederea uriaşei case şi a obiectelor din acea casă. Masa era colosală. Mi s-a pus în faţă o farfurie umplută cu o porţie de mâncare atât de mare. Încât m-aş fi putut sătura o săptămână întreagă.

Gigantul mi-a oferit un ciorchine de struguri, iar fiecare boabă era mare cât o piersică. Am gustat din strugure şi mi s-a părut mai dulce decât orice strugure pe care l-am gustat la suprafaţa pământului.

În interiorul pământului, toate fructele şi legumele aveau un gust mai bun şi erau mai aromate decât acelea pe care le avem noi pe pământ.

Noi am rămas printre giganţi mai mult de un an, bucurându-ne în acest timp de compania lor tot aşa cum şi ei se bucurau cunoscându-ne pe noi. În timpul vizitei noastre am putut observa multe lucruri ciudate şi neobişnuite, cele mai multe în relaţiile cu aceşti locuitori deosebiţi. Apoape în continuu făceam cunoştinţă cu realizări ştiinţifice uimitoare, precum şi cu invenţii remarcabile care le uşurau viaţa.

Niciodată, în perioada în care am stat printre uriaşi, nu ne-am simţit stingheriţi, eram înconjuraţi de fiinţe prietenoase şi ni s-a pennis să ne întoarcem la casele noastre fără nicio condiţie, ba mai mult ni s-a oferit cu bunăvoinţă protecţia lor în caz de nevoie în drumul de întoarcere.

Dr. George Marlo pretinde că a făcut aceeaşi călătorie de mai multe ori într-o farfurie zburătoare şi că a întâlnit locuitori care trăiesc în interiorul pământului şi că este bine cunoscut acestora. El a descris locuitorii ca având aproape cinci metri înălţime. Bărbaţii purtau bărbi scurte.

El a vorbit despre un cor care cuprindea 25.000 de oameni.

Bărbaţii purtau sandale şi pantaloni scurţi. Multe dintre instrumentele muzicale erau harpe. EI vorbeşte despre strugurii cu boabele cât portocalele, precum şi despre mere care aveau dimensiunea capului unui om.

Mai menţionează în acea lume despre existenţa a cinci oraşe numite Nigi, Jehu, Hecteea, Eden şi Delfi. Ei vorbesc o limbă asemănătoare sanscritei, probabil atlanteana.

Mai afirmă că ei se căsătoresc la o vârstă cuprinsă între 75 şi100 de ani şi că trăiesc între 600-800 de ani. Mai vorbeşte despre păsări de 8 metri între capetele aripilor când şi le întind şi care aveau ouă de 60 de centimetri lungime.

Mai menţionează nişte broaşte ţestoase de 9 metri lungime şi 4 metri înălţime, precum şi de creaturi în formă de elefant care ne aduc aminte de cele descoperite în gheţurile veşnice ale Articei, numite mamuţi. Pinguinii ajungeau acolo la aproape trei metri înălţime.

Existau acolo arbori uriaşi de 300 de metri înălţime şi de aproape 40 de metri în diametru. Am mai spus că busola în interiorul pământului indică nordul şi că este îndreptată tot către Steaua Polară.

În continuare prezentăm rapoartele trimise unui scriitor brazilian referitoare la populaţia din interiorul pământului şi la farfurii zburătoare. Nu există nicio dovadă că aceste rapoarte ar fi adevărate.

Acestea ar putea fi minciuni inventate de autori pentru a impresiona publicul. Dar chiar dacă nu sunt adevărate, aceste rapoarte sunt interesante şi arată că mai mulţi oameni gândesc la fel astăzi.

Un rus care a servit în armata rusă a spus că împreună cu trupa sa a ajuns în capitala statului Tibet, Lasa. Aici trupa a staţionat o perioadă de timp. Astfel, el a putut intra în contact cu o societate secretă formată din vegetarieni tibetani, care realizau în mod regulat călătorii cu farfurii zburătoare intrând prin deschiderea de la Polul Nord în interiorul pământului.

El spune că a văzut farfuria care realiza aceste călătorii. Mai afirmă că cea mai de preţ realizare a tuturor tibetanilor, fie ei preoţi lama, fie yoghini, este de a fi pregătit corpul pentru a merita să facă o călătorie cu o farfurie zburătoare, care să îi poarte în interiorul pământului locuit aproape în întregime de

preoţi lama şi de yoghini orientali, dar şi de foarte puţini vestici, deoarece vesticii sunt mărginiţi, cu o judecată îngustă şi nu văd mai departe de lucrurile din lumea lor.

În acelaşi timp, lama şi yoghinii doresc să scape din această lume mizerabilă şi să intre într-o lume mai bună aflată în interiorul pământului. Motivul pentru care populaţia subterană a trimis farfuriile zburătoare după pământeni a fost în legătură cu exploziile atomice de la Hiroshima şi Nagasaki, care au avut loc în 1945.

Acestora le era teamă că alte explozii nucleare ar putea otrăvi prin deschiderile polare, atmosfera şi pământurile în care ei locuiesc.

Contactatul descrie farfuriile zburătoare ca fiind alcătuite din nichel strălucitor, care străluceşte în noapte. Acesta afirmă că populaţia din interiorul pământului foloseşte o formă de energie superioară energiei atomice şi electromagnetismului, care este întrebuinţată şi de farfuriile zburătoare. Această energie superioară se numeşte vril şi este folosită numai în scopuri ştiinţifice. Prima dată, acest concept a fost utilizat de Bulwer Lytton.

De asemenea, este bine de menţionat că această populaţie are un singur guvern, o singură naţiune şi nu sunt divizaţi în tabere sau în grupuri care să se războiască între ele, aşa cum suntem noi. La aceasta a contribuit şi faptul că vorbesc aceeaşi limbă.

Această populaţie este mai avansată decât noi pe toate liniile. Ei trăiesc fără religie, cel puţin din ceea ce bănuim, se supun legilor naturii, pe care le ridică la rangul de religie, nu cred în supranatural, în zei sau semizei. Printre legile naturii pe care le respectă sunt cele legate de interzicerea consumului de carne, de interzicerea abuzului de sex etc. Această populaţie este formată din vegetarieni şi familişti convinşi.

Un tunel lung de 100 de metri a fost descoperit sub piramida zeului aztec Quetzalcoatl, una dintre cele mai renumite construcţii de gen din celebrul sit arheologic precolumbian din Teotihuacan, din apropiere de Ciudad de Mexico, informează AFP.

Potrivit unui comunicat emis, la începutul anului 2009, de Institutul Naţional de Antropologie şi Istorie (INAH), 30 de

cercetători au localizat *„intrarea unui tunel care duce la o serie de galerii situate sub templul Şarpelui cu pene”* (Quetzalcoatl) în care *„ar putea fi depuse rămăşiţele pământeşti ale regilor din acea epocă”*, a declarat Sergio Gomez, directorul acestui proiect arheologic.

Teotihuacan a fost capitala celui mai mare imperiu precolumbian fondat de azteci, la o distanţă de 50 de kilometri de Ciudad de Mexico.

Intrarea în tunel se află la o adâncime de 14 metri, iar de-a lungul celor 100 de metri, cât măsoară galeria subterană, se află o serie de camere cioplite în piatră.

Tunelul a fost descoperit graţie unei tehnologii ultramoderne, care a folosit radare şi scanere pentru a obţine imagini tridimensionale.

Tunelul a fost realizat înainte de construirea templului Quetzalcoatl, au anunţat cercetătorii, fiind zidit în urmă cu circa 1.800 de ani, în acest imens oraş precolumbian care, la apogeul său, în anul 650, era unul dintre cele mai mari cinci oraşe ale lumii, având o populaţie de 250.000 de locuitori.

Preoţii azteci care au oficiat ceremonia de sigilare a tunelului au decorat poarta acestuia cu mii de ornamente realizate din cochilii şi pietre semipreţioase, aceste ofrande fiind descoperite de INAH în urma săpăturilor recente.

Timp de 4.500 de ani, oamenii au încercat să pătrundă secretele Marii Piramide de la Gizeh. De-a lungul timpului, multe dintre misterele care au înconjurat-o au fost descifrate, însă tunelurile care o traversează continuă să-i fascineze pe oamenii de ştiinţă.

În consecinţă, o echipă de cercetători în robotică de la Universitatea britanică Leeds, în colaborare cu Consiliul Suprem al Antichităţilor din Egipt, va construi un robot care să lămurească misterul tunelelor, informează independent. co. uk.

Marea Piramidă de la Gizeh, terminată în jurul anului 2.560 î. Hr., este singura dintre cele şapte minuni ale lumii care rezistat până în prezent. În centrul ei se află două camere, cunoscute sub numele de Camera Regelui şi Camera Reginei. Din Camera Regelui, două tuneluri înguste pleacă la un unghi de 45 de grade spre exteriorul monumentului, iar oamenii de ştiinţă presupun că ele au fost construite pentru a-i permite spiritului

regelui să plece spre bolta cerească prin ele. În schimb, în Camera Reginei există alte două tuneluri, la fel de înguste, orientate spre interiorul piramidei. Cercetătorii nu ştiu nici în ziua de astăzi care este scopul lor. În 1992, o cameră video a fost introdusă într-unul dintre tuneluri. După 60 de metri, ea a dezvăluit prezenţa unei uşi de calcar dotată cu două mânere de cupru. În 2002, oamenii de Ştiinţă au forat prin uşa de calcar şi au dat de o nouă uşă, situată la doar 21 de centimetri de prima.

Astfel, misiunea cercetătorilor de la Universitatea Leeds va fi să pătrundă dincolo de această a doua uşă, în spatele căreia cercetătorii nu au idee ce s-ar putea afla.

Robert Dickoff, în cartea sa *Agharta*, menţionează faptul că sub Marea Piramidă a lui Gizeh se află camere secrete care sunt conectate prin tuneluri cu lumea subterană. Dintr-o sursă egipteană s-a aflat că la baza piramidei se află trei tuneluri care radiază în direcţii diferite. Două conduc spre nord, respectiv spre vest şi se termină brusc. Al treilea tunel se orientează spre est, fiind conectat în trecut cu Atlantida. În acele vremuri, Egiptul era colonia acestora. Prin Oceanul Atlantic şi Marea Mediterană se putea ajunge pe mare din Atlantida în Egipt. Doi suedezi au încercat să exploreze tunelul.

Din păcate nu se ştie unde au reuşit să ajungă şi dacă mai sunt în viaţă. Pur şi simplu au dispărut în tunel şi niciodată nu s-au mai întors. Se crede că au murit, deoarece echipele de căutare nu au ajuns la ei. Din cauza dispariţiei celor doi, guvernul egiptean a interzis intrarea în cel de-al treilea tunel.

Se permite însă continuarea explorărilor în celelalte două. Există o mulţime de rapoarte ciudate care prezintă pe vechii egipteni (de fapt atlanteeni) în acel tunel foarte lung, venind din lumea subterană.

Mulţi cred că cei doi suedezi se află acum în mâinile atlanteenilor, care nu îi mai lasă să se întoarcă.

O carte de succes în Egipt este cea intitulată *Calea misterioasă spre lumea necunoscută*, în care se prezintă tunelul al treilea, cel fără de sfârşit, care porneşte de sub piramida lui Gizeh şi se continuă în lumea subterană.

Aşa cum prezintă Donnelly în cartea sa *Atlantida – Lumea antediluviană*, piramidele, având patru laturi şi vârful uşor trunchiat, au fost ridicate pentru a cinsti memoria zeilor sacri

aflaţi pe munţii din centrul Atlantidei, teritoriu din care au sosit constructorii piramidei. Este probabil că mesagerii zeilor din lumea subterană au sosit în vehicule care se deplasau rapid prin tunelurile care se deschid la baza piramidei.

Se ştie că egiptenii fac parte dintr-o „civilizaţie fără copilărie”. De unde a venit acest popor? Cu ce familii etnice a fost înrudit? Mister.

Toate textele descoperite, când se referă la trecutul egiptenilor, o fac afirmând că descind din zei. La vechii egipteni, credinţele religioase se bazau pe un fundament acceptat şi perpetuat ca istorie: zeii au coborât în Egipt, l-au ocupat şi au întemeiat Imperiul pe care dinastiile următoare – coborâtoare în sensul propriu al cuvântului din zei – l-au dus mai departe. Domnia zeilor a durat mii de ani, succesiunea lor la tron făcând o dinastie legendară, care începe cu Phtah, Amon, Ra, Su, Osiris, Set şi Horus. Trecerea de la aceştia la primele dinastii „istorice”, „umane” în înţelesul nostru, s-ar fi făcut gradual, prin încrucişări de sânge.

Horus este ultimul suveran al dinastiei divine (extraterestre), îi urmează dinastia „Urmaşilor lui Horus” („Sesu Hor, traducerea mai exactă fiind „cei ce-au mers cu Horus”).

Este o dinastie rămasă în acelaşi mister, iar tradiţia le atribuie întreaga civilizaţie care a făcut fală Egiptului de mai târziu. Adică ei i-au civilizat pe locuitorii Egiptului, ca şi cum fi veniţi din cer s-ar fi hotărât să plece, nu înainte de a lăsa oamenilor cunoştinţele lor. Construirea piramidelor este fundamentată tot pe învăţăturile lor, executate cu tehnologia lor. Capitala „urmaşilor lui Horus” era la Thini (Abydos). Domnia lor a fost în ceaţă până la descoperirea mormintelor subterane de la Faytah. În acele camere subterane au fost descoperite numele unor regi necunoscuţi: Djet, Den, Ti, Quad.

Dinastiile thinite (din Capitală) sunt cele mai vechi cunoscute, dar şi ele rămân în umbră: faraonii de mai târziu, care aveau obsesia declarării tuturor strămoşilor, nu au ajuns niciodată mai departe de Menes. Asta cu toate că dogma dinastică pretindea înşiruirea ascendenţei până la Horus (fiindcă faraonul era un Norus încarnat sau, în limbajul inspirat de noile descoperiri genetice, era un descendent direct, în sens biologic a „Celor Veniţi de Sus”, dintre care Horus era ultimul exponent).

De ce nu se făcea referire la această ascendenţă glorioasă, Justificatoare pentru puterea absolută a tronului celor două Egipturi? Niciun faraon uman nu a făcut aceasta. Fiindcă preoţii au încercat de la bun început să transforme în mit, în religie, adevărul.

Legăturile acestor preoţi cu „Frăţia Şarpelui” sunt deja o certitudine. Dacă nu cumva mă înşel, chiar aceşti înalţi prelaţi ai cultului solar au întemeiat această primă şi esenţială societate secretă, cu scopul de a tăinui apariţia umanităţii. Au reuşit.

Ce-i drept a fost un proces lung de câteva milenii, dar rezultatele sunt vizibile în cărţile de istorie: Ra este zeul Soare, Osiris este ipostaza sa diurnă, ucisă de Set în fiecare noapte şi renăscută în fiecare zi. Nu sunt percepuţi ca foşti regi din dinastia divină.

Astfel, poporul a început să uite realitatea străină, extraterestră, întipărită în sângele conducătorilor săi şi în civilizaţia de care se simţea mândru. O lume întreagă de fiinţe palpabile, o întreagă istorie a împreunării acestora cu oamenii neajutoraţi a fost deghizată în basme.

Acesta este şi motivul pentru care, deocamdată, echipa de cercetători britanici nu au emis niciun comunicat oficial referitor la descoperirile lor. Un lucru este cert: în Egiptul Antic a avut loc încrucişarea extraterestrilor cu fiinţe umane.

Un raport care a circulat de curând prezenta câţiva savanţi care au intrat într-un tunel din Africa de Vest. Tunelul se continua sub ocean, în direcţia regiunii în care se presupune că a fost Atlantida.

În raport se afirmă că savanţii au ajuns într-un oraş subteran în care erau multe utilaje mecanice şi autovehicule cu motoare puternice. Cât adevăr este în acest raport nu putem şti, până apar altele care vor confirma cele relatate.

Un alt raport se referă la descoperirea unui oraş subteran, de către savanţii brazilieni, la care au ajuns printr-un tunel subteran, deschis lângă graniţa dintre statele Parana şi Santa Catarina.

Oraşe subterane au mai fost descoperite în zona podişului Matto Grosso, ale căror intrări sunt păzite de indieni din triburile Chavantes şi Bat.

După trei ani de căutări în Brazilia pentru descoperirea

intrărilor în lumea subterană, exploratorul care ne-a relatat faptele a ajuns la concluzia că nu este necesară căutarea oraşelor subterane ale atlanteenilor în munţii Roncador din Matto Grosso, aşa cum a făcut colonelul Gawcett, deoarece statele braziliene, Parana şi Santa Caterina sunt străbătute de o reţea de tuneluri atlanteene, care conduc spre oraşele subterane.

Exploratorul organizează în prezent o expediţie cunoscută cu numele de Expediţia Agharta, având ca scop investigarea acestor tuneluri şi descoperirea oraşelor subterane la care conduc, după care se speră realizarea contactului cu şefii acestor oraşe, precum şi cu populaţia străvechii rase a atlanteenilor.

Se mai speră ca în lumea subterană să-şi găsească adăpost, bineînţeles cu acceptul celor în drept, unii reprezentanţi ai rasei umane, care să se ferească astfel de radiaţiile radioactive care, eventual, vor surprinde rasa umană, fie în urma unui război nuclear, fie în urma unui accident la o centrală nucleară de tipul celor întâmplate la Cernobâl sau Fukushima.

Cercetătorii în domeniul OZN nu au putut să nu observe varietatea şi abundenta rapoartelor privind activitatea ozenistică în Brazilia, care a devenit o capitală mondială a lumii farfuriilor zburătoare.

Atât de multe cazuri au transpirat în Brazilia de-a lungul anilor, încât s-ar putea scrie o carte de o mie de pagini cu acestea. Iată în continuare câteva exemple care trebuie menţionate măcar în treacăt:

Răpirea şi apoi seducerea lui Antonio Vila Boas, care se pare că a avut relaţii sexuale cu o femeie extraterestră.

Un atac aerian efectuat la Fort Itaipu asupra unei baze militare, în timpul căruia două santinele au fost arse şi toate luminile s-au stins, atunci când un OZN a zburat deasupra bazei.

Explozia unui aparat în formă de disc deasupra oraşului de coastă Ubatuba. Au putut fi colectate fragmente din acel aparat, care mai apoi au fost analizate. Aceasta este cea mai bună probă fizică din baza de date.

O întâlnire pe mare, în care o navă aeriană de forma planetei Saturn a putut fi fotografiată de pe puntea navei-şcoală braziliene Almirante Saldanha, în apropierea coastei Insulei

Trindade.

Astăzi, ca peşte tot în lume, rapoartele privitoare la OZN-s-au înmulţit. În plus faţă de confruntările cu extraterestri de până acum, s-au înmulţit cazurile de comunicare cu aceştia, de obicei fiind vorba de o comunicare telepatică.

Unul dintre cele mai active grupuri care au în centrul activităţilor urmărirea acţiunilor extraterestrilor are sediul în Colonia. GOPU (acronim de la Grupo Operaţional de Investigaciones OVNI) este alcătuit în principal din studenţi, dar şi din profesionişti ai domeniului, inclusiv profesori universitari din ramura fizicii şi astronomiei. Este de observat un fapt interesant. Din grup fac parte transcendentali şi parapsihologi.

Aşa cum unii dintre dumneavoastră poate îşi aduc aminte, prima bănuială că ceva neobişnuit se întâmplă în San Fidelis a fost acum 10 ani. Un fermier s-a trezit brusc la 04.00 dimineaţă, inundat fiind de o lumină strălucitoare care traversa cerul şi era de forma unei pălării.

San Fidelis se află în districtul 40, la circa 200 kilometri de Rio Janeiro, fiind în principal o zonă rurală cu o populaţie de peste 5.000 de locuitori. Localnicii sunt nişte oameni harnici, ocupându-se din zori şi până în noapte de munca câmpului.

Bineînţeles, ei nu au timp de lucruri fără noimă. Ei trebuie să muncească pentru a-şi hrăni familiile numeroase şi nu le este mintea la OZN-uri.

Nedumerire

În luna decembrie 1981, cercetători afiliaţi GOPU se aflau campaţi în această zonă. Ei veniseră la cererea unor rezidenţi care erau intrigaţi şi au admis, chiar înspăimântaţi de un eveniment care se întâmplase către dimineaţă.

Cerul se luminase cu o strălucire de briliant, după care a urmat o explozie violentă care care a împrăştiat roci în zonă. Mulţi s-au gândit că era vorba de un avion de pasageri care explodase în munţi, în împrejurimile oraşului. S-a organizat rapid o echipă de ajutor, însă aceasta nu a putut găsi niciun semn de dezastru. Însă ceea ce au reuşit să descopere a uimit pe toată lumea. Pământul, într-o anumită zonă, era curăţat de

toată vegetaţia. Organizaţia a reuşit să adune toţi martorii evenimentului şi i-a intervievat în amănunţime. Astfel au aflat că rapoartele anterioare privind OZN-urile în aceea zonă erau practic necunoscute.

Cu 10 ani în urmă, de exemplu, la ora 04.00, într-o dimineaţă fierbinte de vară, un fermier în vârstă de 65 de ani, Aristao de Sousa, şi-a părăsit casa pentru a se îndrepta spre muncă şi a observat o lumină colorată, strălucitoare, care se deplasa cu o viteză înaltă. Fermierul a afirmat că obiectul semăna cu o pălărie, iar culorile sale s-au schimbat de câteva ori în timp ce obiectul a fost vizibil.

Ajungând la concluzia că ceva misterios s-a petrecut în regiune, GOPU a recurs la serviciile unui transcendental, care dovedise puteri paranormale încă din copilărie. Astfel, există martori care susţin că Hilario Pinto Machado a prezis mai multe cutremure şi că a prevăzut moartea tragică a preşedintelui Castelo Branco.

Mai mult, el declară că a fost capabil să-şi vindece câinele de turbare, după ce un localnic, doctor veterinar, îi spusese că îi este imposibil să trateze animalul. Hilario a căzut într-un somn adânc, crezând că trebuie să-şi omoare câinele. În somn, el a visat că ar fi adus câinelui nişte medicamente de la farmacie.

Câinele, a doua zi, s-a făcut bine şi încă mai trăieşte şi astăzi pe lângă transcendental.

Machado a intrat în transă în faţa echipei de investigaţie şi a intrat în comunicaţie cu o fiinţă din spaţiu, pe nume Guivizan, care pretindea că ar fi comandantul flotei spaţiale, responsabile de activitatea OZN-urilor din zonă.

Când a fost întrebat despre evenimentul pentru care au fost chemaţi în cercetare, Guivizan a răspuns că ei au curăţat pământul de vegetaţie cu ajutorul ultarasunetelor. În timpul cât au stat în tabăra de corturi, aflată lângă sit, ei au solicitat lui Guivizan ca fraţii veniţi din spaţiu să realizeze o demonstraţie pentru a avea confirmarea că mesajele primite erau valide.

După mai multe cereri, Guivizan le-a spus să nu mai fie sceptici. Câteva momente mai târziu toţi cei prezenţi au putut vedea o stea care s-a apropiat rapid. Aceasta era luminată în albastru, verde şi portocaliu. OZN-uI a început apoi un tip de dans ciudat care includea coborâri şi ridicări în zigzag.

Membrii GOPU imediat au început să-şi pregătească echipamentul fotografic, dar obiectul neobişnuit a dispărut mai înainte ca ei să fi demarat filmările.

În martie 1982, grupul s-a întors în acel loc izolat pentru a continua investigaţiile. Printre alte lucruri pe care le-au dezvăluit cercetările a fost că zona era plină de minerale. Câţiva savanţi din GOPU au presupus că într-un anumit mod depozitele minerale din munţi le conferă extraterestrilor posibilitatea stabilirii contactului telepatic cu locuitorii pământului.

De data aceasta, GOPU a venit foarte bine echipat, dispunând acum de radio portabil, de casetofoane şi de un tip special de aparat care putea detecta orice câmp magnetic din jurul taberei.

Roberto Santos, profesorul de fizică, ce este un nume în electronică, a realizat un sistem de lumini roşii şi albastre despre care spunea că îi poate stabili frecvenţa schimbării culorilor.

Aurelio Zaluar, un reporter care prezenta investigaţiile GOPU, a trimis ziarului El Mundo un articol în care scria că a decis să rămână în apropierea echipamentului aflat la mică distanţă de zona în care se auzise explozia.

Vizibilitatea era foarte slabă, vremea era friguroasă şi ploioasă. Nori negri întunecau cerul. Toată ziua rămăseserăm în interiorul taberei, când deodată, aparatul care măsura câmpul magnetic pe care îl adusesem a început să scoată bip-uri.

În acelaşi moment, walkie-talkie a intrat în acţiune. La capătul celălalt se afla Vanderlei Penna, un avocat, membru al GOPU de mai mult timp. Acesta ne-a sugerat că ar fi bine să urcăm pe vârful muntelui, deoarece alţi membri ai grupului aflaţi acolo experimentau lucruri ciudate. Imediat am ieşit din tabără împreună cu un tovarăş.

Ni se spusese să o luăm pe scurtătură, însă am decis să urcăm pe drum, deoarece pe acea scurtătură erau păienjeni uriaşi şi era posibil să întâlnim şi şerpi. Era intuneric şi ploua. Nu aveam la dispoziţie decât lumina lanternei, care devenea din moment în moment mai slabă.

Când am ajuns în vârf, i-am strigat pe tovarăşii noştri. Vanderlei Penna a venit repede la noi şi ne-a avertizat că trebuie să vorbim încet. Degetul său întins arăta spre figura neclară a

unui membru al grupului.

Luis Otavio de Silva Carvalho, un avocat tânăr, stătea nemişcat cu mâinile fixate pe urechi. El ţipa rugându-se de cineva nevăzut de noi: „Nu vorbi, nu fă niciun zgomot, nu mai rezist, capul meu nu mai poate rezista!”

Când stăteam acolo, un obiect aerian necunoscut a apărut la 500 de metri deasupra munţilor. El s-a oprit deasupra cascadei care nu îngheaţă nici în mijlocul iernii.

Luis încă se agita şi ni s-a spus sa ne împreunam mâinile şi să gândim în linişte, sperând astfel ca acesta să se liniştească. Deodată, el a căzut la pământ şi noi am venit în preajma lui.

L-am ridicat şi el şi-a recăpătat conştienta, rămânând neliniştit. Noi i-am explicat situaţia şi, încetul cu încetul, el a părut să înţeleagă ceea ce îi explicam, plângându-se însă de o puternică durere de cap.

I-am dat un pahar cu apă şi ne-am întors în tabără. Durerile de cap îi încetaseră, astfel că Luis a putut să ne spună ceea ce văzuse.

Luis stătea lângă un aparat, când a văzut o figură strălucitoare materializându-se în faţa lui. Extraterestrul avea 1,20 metri înălţime, avea părul lung şi purta haine care străluceau ca un briliant.

Luis a mai spus că în curând acolo au apărut o mulţime de astfel de omuleţi care se deplasau în acelaşi timp. El mi-a reamintit că în acel timp eu mi-am întins mâna, iar braţul meu a tăiat exact una dintre aceste fiinţe.

A mai spus că deasupra noastră, foarte aproape, se afla o navă de formă triunghiulară având lumini colorate pe partea superioară, Luis a fost singurul dintre noi care a putut vedea toate acestea.

Ceilalţi dintre noi am putut vedea numai lumina puternică ce se deplasa în toate direcţiile deasupra cascadei.

Reporterul Zaluar şi-a concluzionat articolul, spunând că grupul a părăsit tabăra în jurul orei două şi a coborât la baza muntelui. Prima casă la care au ajuns s-a întâmplat să aparţină unui fermier care stătuse toată noaptea în pijama.

„Ce s-a întâmplat pe munte?”, a dorit el să ştie. „De ce?”, a răspuns reporterul. „Fiindcă inima mea a început să tresalte şi m-am simţit rău. Am avut o premoniţie că urma să se întâmple

ceva pe munte”. În acel moment, fermierul nu avea cum să ştie ce se întâmplase pe munte.

La sfârşitul lui iulie, în acel an, au fost observate mai multe OZN-uri în acea zonă. Un fermier, Francisco Pereira Duarte, tatăl, în vârstă de 65 de ani, a doi copii şi bunicul, tatăl a şapte copii, au afirmat că se întorceau acasă, cărând un sac eu alimente, când în faţa fermei lor au putut vedea un obiect foarte luminos.

Acesta îşi schimba culorile, iar lumina pe care o emana era atât de puternică, încât te dureau ochii. Deşi erau speriaţi, nu au luat-o la fugă. Mai mult, ei au urmat direcţia luminii care părea a fi un cărucior luminos. În mai multe rânduri, căruciorul a accelerat la viteze incredibile şi a dispărut numai ca să reapară undeva în cer. Pentru el, aceasta a fost o imagine de temut.

Grupul brazilian GOPU plănuieşte să-şi continue munca de cercetare în zonă. Ei speră să reuşească să obţină documentarea finală privind OZN-urile din zona Colonia.

Asemenea cercetătorilor OZN-işti americani, ei au început să vadă că este necesară o muncă ştiinţifică de mare calitate pentru a investiga aceste enigme. Este nevoie de cercetători cu experienţă în mai multe domenii, iar printre aceştia, în mod necesar, trebuie să fie transcendentali şi parapsihologi.

Aşa cum este evident, Brazilia a fost de multe ori gazda vizitelor fraţilor spaţiali şi există motive să credem că aceştia se vor întoarce în viitorul apropiat.

În interiorul Pământului, la Polul Sud, se spune că există un centru al culturii universale, numit Rainbow City, care în prezent se află în mâinile descendenţilor reîncarnaţi ai primilor colinizatori din spaţiul extraterestru, care au făcut din Antarctica, zonă aflată atunci cu climă tropicală, pământul-mamă al întregii lumi. Aceasta se petrecea acum două milioane şi jumătate de ani.

Mai există şase oraşe, toate conectate printr-un sistem de tuneluri părăsite. Rainbow City este protejat din toate părţile de un complex de izvoare fierbinţi.

Totuşi, pentru prevenirea descoperirii şi exploatării oraşului de către neaveniţi, au fost construiţi pereţi de gheaţă, înalţi de peste 3.000 de metri, care înconjoară oraşul, astfel că în acesta

pot ajunge numai cei ce cunosc exact locaţia. Rainbow City a fost descoperit încă din 1942 de Emery.

Numele acestuia este păstrat secret din motive lesne de anticipat. Emery este un muzician de profesie, încă activ în anumite cercuri teatrale. Acesta a beneficiat de ajutorul şi de asistenţa unui grup cunoscut sub numele de Cei trei strămoşi.

Într-un text cu circulaţie restrânsă, chiar foarte restrânsă, dl şi dna William Hefferlin, care odată locuiau în San Francisco, dar care azi se află printre cei circa 2.000 de locuitori ai Rainbow City, au descris în felul următor prima vizită a lui Emery.

Emery şi-a tras la mal nava în apropierea templului din Rainbow City. Acolo exista un spaţiu suficient de mare pentru a acosta nava, fără probleme, în apropierea unor copaci înalţi.

A rămas uimit când a văzut structurile înalte aflate în faţa sa. Turnurile parcă pluteau în aer, iar clădirile în formă de piramidă îl captivau. Ultimele aveau aceeaşi bază ca şi templul. Luminile străluceau în jurul templului, precum şi pe fiecare stradă care pornea din Piaţa Templului.

Emery şi micul grup care îl însoţea au intrat în templu. Ceea ce au văzut acolo este de domeniul fantasticului. Lumini colorate feeric străluceau peste tot.

Erau acolo lumini roşii strălucitoare, altele de un portocaliu ţipător, iar cele violete erau mai puţin strigătoare. Totuşi, culorile predominante erau cele mai moi, cu tonuri mai puţin evidenţe. Toate aceste lumini eveau un efect plăcut, fără a supăra ochiul.

Grupul a intrat printr-un set de uşi aflat la parterul templului. La intrarea în templu erau câteva trepte, după care se ajungea într-o sală uriaşă. Alte trepte coborau într-o altă cameră aflată sub marea sală de la parter.

Şi aceasta era o cameră foarte mare, în care se puteau vedea câţiva stâlpi de susţinere, mese, pe care se aflau surse de lumină. Pe mese şi pe rafturile aflate în camera subterană se aflau o mulţime de cărţi. Totul avea dimensiuni mai mari decât cele obişnuite, ceea ce indică faptul că cei ce au construit toate acestea erau de dimensiuni mai mari decât oamenii, cel puţin de doi metri jumătate.

Într-un colţ al camerei se afla un fotoliu cu braţe mari, care

păreau a fi tastaturi cu nişte caractere foarte ciudate. Atârnând de un cârlig, în spatele fotoliului, se afla o carte.

Spatele fotoliului era mult mai înalt decât al fotoliilor obişnuite. Fotoliul prezenta o cască ce era prinsă în partea de sus a spatelui fotoliului cu ajutorul unor sloţi, astfel că aceasta putea fi ridicată sau coborâtă după dorinţă. Din cască, din picioarele fotoliului şi din spatele acestuia ieşeau mai multe cabluri care intrau într-un perete aflat în spatele fotoliului. Acolo se aflau butoane, cursoare, indicatoare, clapete, ceea ce m-a făcut să cred că pe acel perete se afla centrul de comandă. O lumină artificială, difuză stălucea în cameră, nelăsând însă nicio umbră. În întunericul camerei nu se afla nimic.

Emery şi cei care îl însoţeau nu au atins niciun obiect aflat în cameră, pentru că li se părea totul deosebit de ciudat. Totuşi ei erau foarte curioşi să afle ce este în acel templu.

Emery a examinat cu atenţie lampa-veioză aflată pe masă, dar nu a descoperit niciun comutator şi niciun buton. Baza veiozei era bine fixată pe masă, astfel că aceasta nu putea fi mişcată. Emery şi-a pus o mână pe lampă, iar aceasta s-a întors uşor sub mâna sa.

Apăsând mai puternic, o rază de lumină strălucitoare a pornit spre căpătul mesei în direcţia unei cărţi care se afla acolo. El a deschis cartea la întâmplare şi o voce pornind din carte a început să vorbească într-o limbă necunoscută.

Paginile erau acoperite cu caractere ciudate. Vocea a continuat să vorbească, iar lumina apărea deasupra grupurilor de caractere atunci când trecea de la un grup la altul.

Cu vocea vorbind ritmic şi cu grupurile de caractere luminate succesiv, Emery a înţeles că vocea citea cuvintele textului. Mai târziu, el a aflat că presupunerea sa a fost corectă.

Atunci când luminile au citit ultimul grup de caractere de pe pagină, vocea a încetat şi nu a reînceput până când pagina nu a fost întoarsă.

Emery a închis cartea, iar vocea a încetat. Aceste volume de cărţi au fost cunoscute drept ***Cărţile vorbitoare****. După aceasta, Emery s-a dus să examineze stâlpii. Pe primul era o reprezentare a sistemului solar, care prezenta planeta a treia şi a patra în culori, a treia verde, iar a patra roşu. Pornind din a treia planetă, erau un grup de liniuţe şi alte semne care se*

îndreptau către planeta verde. Pe acelaşi stâlp se aflau alte semne, linii drepte, în ordine aritmetică.

După fiecare grup apărea un caracter evident, reprezentând sistemul numeral. Existau cercuri împărţite în diferite moduri şi mai multe caractere aflate în relaţie cu acestea. Erau pătrate şi triunghiuri, precum şi cuburi care prezentau mai multe seturi de caractere.

Pe acelaşi stâlp se mai afla un grup de caractere, acelaşi tip de caractere care apăreau în Cartea vorbitoare. Era vorba, evident, despre alfabet.

În apropierea stâlpului, se afla o masă cu mai multe grămezi de cărţi. Comparând caracterele, Emery a descoperit că fiecare grămadă de cărţi era identificată cu un număr începând cu numărul unu.

Li s-a părut necesar să înveţe sensul caracterelor pentru a înţelege cât mai multe lucruri aflate în Rainbow City. De aceea, Emery, ca lider al expediţiei, a însărcinat pe fiecare membru să încerce să descifreze câte o carte din prima grămadă. Grupul a progresat destul de repede.

Cea mai uşoară carte, care a fost descifrată mai simplu, a fost cartea numită ***Cartea lui Zo****.*

Primele cărţi erau nevorbitoare şi evident erau manuale pe diverse domenii. Diversele caractere erau utilizate în formarea cuvintelor. Exista o imagine a sistemului solar.

Planetele erau însoţite de numele lor. Fiecare planetă era însoţită de două cuvinte, aşezate unul peste celălalt. Fiecare structură reprezentată era însoţită de un nume şi de un al doilea cuvânt aflat sub acesta.

Emery şi-a dat seama că primul cuvânt era de fapt numele specific al structurii, iar al doilea cuvânt era un termen general sub care erau grupate diferitele forme ale structurii.

În carte erau o mulţime de imagini, de substantive însoţite de nume. Emery apoi şi-a încordat atenţia asupra verbelor.

Paginile reprezentând o acţiune, precum şi termenii explicativi, se aflau sub fiecare imagine.

În carte mai erau prezente mai multe probleme simple de aritmetică, precum şi tabla împărţirii, şi tabla adunării. Bineînţeles erau prezente semnele de adunare şi împărţire, precum şi simbolurile care reprezentau grupuri de numere.

Atunci când au terminat primul set de cărţii, s-a trecut la al doilea. Acestea erau copiile primului grup de cărţi la care însă se adăugase vocca. Alfabetul era prezentat pe litere, iar fiecare literă era repetată de mai multe ori de o voce.

Caracterele care erau citite. Fiecare număr avea sunetul său. Ce i-a ajutat să descifreze aceste cărţi au fost tabla adunării şi tabla scăderii. Era evident, de asemenea, că oraşul fusese pregătit pentru întoarcerea omului într-o anumită zi.

Emery, din fericire, cunoştea un număr de limbaje europene, precum şi orientale. El a descoperit astfel că rădăcinile cuvintelor din mai multe limbi asiatice erau provenite din limbajul străvechi al Rainbow City.

Ţinând seama de acest lucru, Emery i-a putut ajuta şi pe ceilalţi să înţeleagă limba străveche. Cărţile vorbitoare le-au permis să realizeze intonaţia corectă a cuvintelor, flexiunea formelor de vorbire şi i-au ajutat în înţelegerea cărţilor tehnice. Ca o consecinţă, ei au putut să treacă la diversificarea subiectelor şi scurtarea timpului de traducere, ceea ce le-a fost de mare folos, deoarece aceştia nu aveau prea mult timp la dispoziţie.

După ce grupul a studiat un număr suficient de mare de cărţi, aceştia au putut descifra instrucţiunile maşinii reprezentate de fotoliu. Ei au putut astfel să coboare casca cu care era pevăzut fotoliul şi şi-au fixat mâinile de braţul fotoliului.

Apoi au pornit maşina, care a început să trimită vibraţii în nervi şi în creier. Maşina i-a ajutat să înţeleagă mai uşor limbajul şi să realizeze mai uşor flexibilitatea părţilor de vorbire, care era deosebit de complexă. Astfel a crescut procentajul de înţelegere a cărţilor.

În centrul oraşului se aflau mai mulţi copaci înalţi şi plante cu flori, care creau un cadru feeric. Florile plantelor ajungeau la un metru diametru. Picturi erau prezente peste tot pe pereţi, pe podea şi pe tavane.

Casele şi toate clădirile erau încălzite sau răcite de radiaţii de căldură sau de frig, care emanau din pereţi sau din podele. Pereţii deveneau opaci sau transparenţi la dorinţă, numai prin ajustarea unui comutator aflat pe perete.

Structura principală, dominând celelalte clădiri, este templul Rainbow, unde sunt stocate toate cunoştinţele raselor străvechi

în biblioteci uriaşe şi muzee. Bibliotecile comunică cu laboratoarele aflate deasupra lor.

Laboratoarele templului sunt foarte bine dotate, putându-se realiza cercetări în domeniul fizicii, chimiei şi altor ştiinţe.

Alte camere ale templului au fost construite ca loc de rugăciune, iar altele drept camere de spital. Unul dintre membrii grupului lui Emery a fost un cunoscut doctor al palatului din Budapesta, care a putut aprecia cum se cuvine dotarea spitalului.

Mulţi pereţi ai templului erau scluptaţi fie prin cioplire, fie prin topire. Aceştia erau foarte duri. Căldura radia din pereţi, tavane şi podele. Deoarece nu se vedeau becuri, Emery a realizat că lumina era emanată de pereţi, tavane şi char de podele.

O simplă apăsare de buton permitea schimbarea tipului de lumină, aşa cum se dorea. Prin alegerea tipului particular de lumină, practic nu se făcea diferenţa dintre zi şi noapte. Această sursă de lumină părea să revitalizeze aerul şi să acţioneze ca un aparat de aer condiţionat. Fără calcule financiare, fără necazuri, în linişte şi pace, totul părea consacrat odihnei şi relaxării, studiului şi contemplaţiei, gândirii şi concentraţiei.

Toate bulevardele oraşului conduceau către templu. Toate clădirile aflate în vecinătatea acestuia aveau două etaje. Cele mai îndepărtate aveau un singur etaj.

În vecinătatea templului se aflau clădiri în care erau stocate o mulţime de lucruri folositoare, similare întrucâtva magazinelor de azi. Oraşul nu avea blocuri de locuinţe. Fiecare familie avea locuinţa sa plină de flori, cu grădini spaţioase pline de flori şi plante verzi.

Toată industria era amplasată în subsoluri, pe cinci niveluri subterane. Tot în subteran mai erau şi depozitele, atelierele de lucru şi chiar locuinţe.

Lumina soarelui nu era prezentă. Oraşul nu este expus razelui acestuia. Soarele şi razele acestuia sunt însă simulate perfect, astfel că nu simţi lipsa acestuia.

Hefferlins ne-a spus că legendele pământului deseori vorbesc despre giaganţi care au trăit odată pe pământ. Cred că le-am descoperit aici urma, deoarece totul aici este mai mare decât în mod normal.

Echipamentul electronic descoperit în templu era fantastic. Într-o cameră se afla un aparat TV, care putea fi programat în trecut. Mai mult, acest aparat putea realiza teleportarea unei persoane în orice locaţie de pe Pământ. Numele acestui aparat era Portal.

Hefferlin observă că mitologia, folclorul, precum şi religia sunt un rezumat care reţine cele mai importante evenimente ale trecutului. Acesta a dat, în sprijinul ideii sale, următorul exemplu:

Zeul Vulcan a realizat, pentru restul zeilor, o încălţăminte specială, cu ajutorul căreia puteau să zboare prin aer şi să meargă pe deasupra apei, cu viteza vântului şi chiar a gândului.

Portalurile mai puteau fi utilizate pentru transportul alimentelor şi al celor necesare omului dintr-un loc în altul. Porturile puteau trimite oameni chiar pe Lună, dar nu mult mai departe.

Alte legende povestesc despre o rasă străveche de şerpi care acum milioane de ani a construit o vastă reţea de oraşe în care aceştia hibernau iarna, în nişte capsule speciale. Aceasta rasă venise pe Pământ cu gândul de a cuceri acesta planetă

În cartea sa *Vizita mea pe Venus*, legendarul T. Lobsang Rampa vorbeşte despre vizita sa în Rainbow City şi despre întâlnirea cu Stăpânii de pe Venus. Aceste fiinţe erau străvechii înţelepţi care dispuneau de abilităţi telepatice şi care aveau capacitatea de a se deplasa prin spaţiul stelar numai prin puterea minţii. Aceştia aveau ca durată a vieţii sute de ani şi aveau o sănătate perfectă.

Există rapoarte strict secrete, aşa cum am aflat din surse militare, care prezintă expediţii care au explorat aceste zone ciudate.

Dar realizarea tuturor acestor mituri şi legende care ne-au dat informaţii valoroase din trecut trebuie să aştepte explorări viitoare, bazate pe o reinterpretare a probelor găsite de cei care deja şi-au petrecut o bună parte din viaţa lor în căutarea adevărului şi s-au întors pentru a-l comunica şi nouă.

Secret Stranger Files
Nr. OYY – X
Autor P.I. Marikovski

Academia de Ştiinţe a Kazahstanului
Institutul de Zoologie

CUM PRESIMT ANIMALELE CUTREMURELE DE PĂMÂNT

S-au păstrat destule povestiri ale martorilor oculari despre cutremure, ale acelora care au fost martorii unor catastrofe groaznice şi le-au supravieţuit. Să prezentăm câteva dintre ele:

A fost găsit, de exemplu, un înscris asupra celor ce s-au petrecut la 27 martie 893 în Armenia: „... noaptea, a început brusc un cutremur în oraşul Dvin. El a fost însoţit de numeroase zguduiri şi bubuituri, în urma cărora oraşul a fost distrus considerabil; s-au distrus zidurile şi palatele ocârmuitorilor şi casele oştenilor. Într-o clipă toate acestea s-au transformat în pustiu... O mulţime de oameni au rămas sub moloz şi sub acoperişurile căzute ale caselor. Nenumărate cadavre au fost îngropate în crăpături şi prăpăstii". (Artruni Tovma, Istoria casei Arţaruni, St. Peterburg, 1887)

În timpul de demult, cutremurul era considerat ca o Pedeapsă trimisă oamenilor pentru păcatele lor. În Letopiseţul „Kartlis thovreba" s-a păstrat descrierea cutremurului de la Jntogva din Gruzia: „în ziua învierii Domnului, s-a supărat Dumnezeu pe lume şi a scuturat-o de la bază aşa de puternic încât munţi înalţi şi falnice stânci s-au transformat în pulbere, oraşele şi satele s-au distrus, bisericile s-au răsturnat, casele s-au prăbuşit şi au îngropat sub ele pe locatari. S-a prăbuşit şi oraşul Tmogva... şi a pierit o mulţime de oameni şi nicăieri nu au rămas întregi nici catedrala, nici biserica, nici cetatea. Plânsetele şi suspinele erau de nedescris". Acest cutremur a avut loc la 14 aprilie 1275.

Cataclisme subterane s-au produs uneori şi în Câmpia Rusă.

La ora 07.00, în dimineaţa zilei de 10 mai 1230 „... chiar la Liturghie s-a zguduit pământul Rostovului, Vladimirului, Suzdalului, precum şi la Kiev, Pereaslavl şi Novgorod şi pe întregul pământ al ruşilor şi bisericile de piatră s-au spart în bucăţi, iar în peştera în care era pregătită masa pentru cei obidiţi totul a fost spart de pietre". (Letopiseţul Lavrentiev,

PSRL, St. Peterburg, 1846, voi. 1)

Din timpuri străvechi regiunea Calabria din sudul Italiei a suferit de multe ori de pe urma stihiei subterane distrugătoare. Iată ce au povestit martorii oculari ai cutremurului, care a avut loc la 5 februarie 1783:

„Viaţa se desfăşura aici ca de obicei, toţi erau ocupaţi cu treburile lor zilnice; nimeni nici nu se gândea la furtuna ce se apropia. Dintr-odată s-a produs o lovitură subterană puternică şi spaima a cuprins toată populaţia. Au fost suficiente două minute ca o regiune roditoare enormă să se transforme într-un morman de dărâmături. Pământul se ridica şi cobora asemenea valurilor mării. Clădirile mari se prăbuşeau cu zgomot şi pârâituri. Copacii mari, parcă bătuţi de furtună, se înclinau spre pământ şi-l atingeau cu vârfurile; pietrele pavajelor săreau în aer şi cu zgomot rostogolitor cădeau înapoi pe pământ…

Un alt şoc s-a produs la 28 martie şi ceea ce a scăpat după primul şoc s-a distrus acum. Lanţul de munţi care trec prin Calabria nu a rezistat nici el la această lovitură în sens opus şi numeroase stânci s-au prăvălit bubuind în văile luxuriante, plantate cu măslini… În lungul ţărmului mării, stâncile rupte din munţi şi prăbuşite îngropau grădinile înverzite. Doi munţi destul de mari, situaţi de o parte şi de alta a unei văi, parcă au plecat de pe baza lor şi cu un huruit incredibil au alunecat de pe ea; aici, pe câmpie ei s-au întâlnit şi au oprit cursul râului care, pentru o vreme, parcă a dispărut, ca să apară din nou la lumină, răzbătând de sub sfărâmături şi săpându-şi o nouă cale. Marea se zbuciuma ca în timpul uraganului. Noaptea, înainte de primul şoc din 5 februarie, când toţi dormeau liniştiţi, valurile au lovit ţărmul cu forţă şi au inundat numeroase clădiri şi nave. Au pierit şi mulţi oameni; pe unii dintre ei marea dezlănţuită i-a înghiţit în valurile sale”. (V. Lunkevici, Fenomenele feroce ale naturii. Moscova, 1939)

Istoricul V. Potto, în cartea Războiul din Kaukaz în unele schiţe, episoade, legende şi biografii (Spb., 1899, voi. 2), povesteşte astfel despre cutremurul din Daghestan: „La 25 februarie. La ora 1 şi 25 minute, locuitorii au fost uimiţi pe neaşteptate de un vuiet neobişnuit – parcă în apropiere galopau o mie de călăreţi. Nimeni nu şi-a putut da bine seama când Bământul s-a clătinat şi s-au produs două şocuri subterane aşa

de puternice, încât pereţii cetăţii s-au sfărâmat brusc, tunurile înalte au fost aruncate în şanţ, iar cazărmile s-au prăbuşit. În Andreevskaia, de după norul dens de praf care s-a ridicat după oraş, mult timp nu se putea vedea nimic şi se auzea doar târâitul macabru al clădirilor care se prăbuşeau. În Andreevskaia au fost distruse 900 case de piatră şi 9 moscheie. Marele savant naturalist Ch. Darwin, în timpul călătoriei sale în jurul lumii pe nava Beagle, a vizitat în anii 1831-1836 oraşul Conception din America de Sud, care cu puţin timp înainte de aceasta a fost aproape măturat de pe suprafaţa pământului de un cutremur mare. „Nu mă încumet să descriu amănuntele spectacolului – povesteşte el – pe care îl prezenta Conception, deoarece consider absolut imposibil să se exprime acele impresii complexe pe care le-am încercat... Este dureros să vezi că opere care au costat pe oameni atât timp şi muncă au: fost distruse într-un minut; dar simţul de compasiune faţă de locuitorii sinistraţi parcă pălea faţă de sentimentul de mirare provocat de imaginea unor schimbări, care de obicei se realizează în decurs de secole, iar aici s-au produs într-un minut...”

Au trecut circa 130 de ani şi oraşul Conception, renăscut din ruine, a fost din nou lovit de un cutremur puternic.

Unul dintre martorii marii catastrofe de lângă Tokyo, care a avut loc la 23 decembrie 1854, pasagerul fregatei ruse Diana, V. Mahov, povestea că dintr-odată s-a produs un cutremur de o forţă enormă. Pe ţărm toate cătunele s-au prefăcut instantaneu în ruine fumegânde. Fregata, ca o aşchie aruncată în vâltoare, a început să fie învârtită, scuturată, lovită, izbită; greementul pârâia, coastele plesneau, bordurile se înclinau vertiginos ba într-o parte, ba în alta. „*Ne-a cuprins o amorţeală teribilă. Apa s-a scurs şi fregata cu pârâituri şi scârţâituri s-a prăvălit spre tribord. Ne-am prins de babord şi ne-am suspendat deasupra abisului. Când totul s-a liniştit, fregata s-a găsit printre dărâmăturile clădirilor japoneze, bărci sparte, cadavre ale înecaţilor şi diferite gunoaie, mâl, adus din zona oraşului şi ridicat de pe fundul mării*”.

După 69 de ani, în anul 1923, Tokyo a fost zguduit de un alt cutremur distrugător.

În anul 1894, la 20 şi 28 aprilie undele de cutremur s-au rostogolit pe pământul vechii Elade. O parte din ţărm s-a

scufundat în mare. Toate satele de pe un teritoriu de 6 mii kilometri pătraţi din apropierea Mării Adriatice s-au transformat în ruine. Geologul Skufis, care era pe atunci în munţi, scria: *„Părea că ne aflam pe acoperişul unui cazan enorm cu apă clocotită. Şocurile se simţeau vertical de jos. Eu şi însoţitorii mei ne luam zborul şi cădeam ca nişte mingi de cauciuc. De la ora 9.00, din seara de 27 aprilie şi până la ora 06.00 dimineaţă, în 28 aprilie, am numărat 365 de şocuri subterane”.*

În Turkmenia de vest, la 17 noiembrie 1893, a avut loc cutremurul extrem de puternic de la Kucean. G.L. Golinski şi E.M. Esenov scriau astfel despre el: „Dintr-odată s-a auzit un vuit subteran ca şi când ar fi tras o mulţime de tunuri… după care a urmat primul şoc, cel mai puternic, care a distrus oraşul până la fundaţii. Peste oraş s-a ridicat un nor de praf, acoperind cerul senin, s-au auzit urletele şi gemetele înspăimântătoare ale celor care piereau… Kucean prezenta o privelişte foarte dezolantă… Fiecare casă era prăbuşită mai mult sau mai puţin şi pereţii oraşului erau culcaţi la pământ… şi nu a rămas nimic, afară de o movilă enormă care indica poziţia de odinioară a oraşului.

Se povesteşte mult despre oraşul Şemaha din Azerbaidjan. În ultimii 270 de ani el a fost afectat de 11 cutremure puternice. Deosebit de distrugătoare au fost cele din anii 1806 şi 1859. După cutremurul din 1859 cunoscutul om de ştiinţă Abich a prezis că oraşul Şemaha nu va termina şi mai devreme sau mai târziu va fi distrus complet. Proorocirea omului de ştiinţă s-a îndeplinit.

„La 31 ianuarie 1902 – după cum scrie V. Lunkevici în cartea lui *Fenomene teribile ale naturii* – viaţa în oraş mergea pe făgaşul obişnuit… Ziua era însorită şi obişnuită, dar rece. La ora şapte şi jumătate dimineaţa unii dintre locuitorii ioraşului au simţit o uşoară vibrare a solului. La ora 11.00 şocul s-a repetat. Locuitorii, obişnuiţi cu asemenea şocuri slabe, nu le-au acordat nicio atenţie. Dar s-a dovedit că acestea erau vestitorii nenorocirii care sosea. Dintr-odată aceasta s-a întâmplat la ora 12 şi 50 de minute – sub pământ s-a auzit un vuiet sinistru şi imediat după aceea s-a produs un şoc puternic. Pământul s-a cutremurat, a palpitat, s-a mişcat… Din nou un şoc enorm, al doilea, al treilea… Aerul a fost străpuns de ţipete de spaimă şi

deznădejde. Deasupra oraşului s-a ridicat un nor de paf. Pentru un timp totul a fost ascuns de el. Dar norul s-a taprăştiat şi aceia dintre locuitori care au rămas în viaţă au văzut în faţa lor, în locul oraşului natal, un morman de ruine: sute de case erau rase până la temelie, mii de oameni şi animale înmormântate sub dărâmăturile lor…

Doar câteva secunde au durat loviturile subterane, dar şi acesta a fost suficient pentru a nu rămâne piatră pe piatră.

Şi câte jertfe, câte chinuri şi suferinţe!”.

La 28 decembrie 1908 a pierit oraşul italian Messina. A.M. Gorki, care locuia pe atunci în Italia, descrie astfel catastrofa care a avut loc: „La ora 5 şi 20 minute pământul a tresărit; prima lui convulsie a durat aproape 10 secunde: pârâituri şi scârţâituri ale tocurilor de la geamuri, zdrăngănitul geamurilor, bubuitul scărilor în cădere au trezit pe cei ce dormeau; oamenii au sărit, simţind cu tot corpul aceste şocuri subterane… Se clătinau pereţii, smulgându-se, cădeau plafoanele, vesela, tablourile, oglinzile, se ondula podeaua, mobila se scutura, mişcându-se prin cameră, se răsturnau dulapurile, săreau în sus mesele… Se rupea plafonul, cădea tencuiala… În întuneric totul se clătina, prăbuşindu-se cu pârâituri în prăpăstii deschise brusc… Pământul vuia încet, gemea, se cocoşa sub picioare şi se agita, formând crăpături adânci – parcă în adâncime s-a trezit şi se răsucea un vierme enorm adormit; orb, el se târăşte acolo în întuneric, muşchii lui se înconvoaie şi rup scoarţa terestră, aruncând de pe ea clădirile peste oameni şi animale. Tresărind şi clătinându-se, clădirile se înclinau, pe pereţii lor albi şerpuiau crăpături, apoi pereţii se dezmembrau acoperind străzile înguste şi pe oamenii de pe ele cu mormane grele de bucăţi ascuţite de piatră… Vuietul subteran, huruitul pietrelor, ţipătul lemnului astupă urletele de ajutor, ţipetele de nebunie, gemetele răniţilor… Oamenii şi pietrele se amestecă în grămezi şi tot mai frecvent, mai puternic, tremură casele şi bisericile, care apoi sunt tăiate de la fundaţii ca de o coasă invizibilă – nimic nu poate să reziste la pendulările ei gigantice… Pământul se agită ca o mare, aruncând de pe pieptul său palate, bordeie, catedrale, cazărmi, puşcării, şcoli, prin fiecare trepidaţie distrugând sute şi mii de femei, copii, bogaţi şi săraci, analfabeţi

şi savanţi, credincioşi şi atei…

Marea întreagă se clătina ca o cupă enormă, gata să se răstoarne peste resturile oraşului… Se părea că acum, imediat, întreaga ei masă tulburată se va împroşca peste pământ până la ultimul val şi ultima picătură…; ridicat spre cer un val de înălţime incomensurabilă, a acoperit cu pieptul o jumătate din cer şi, clătinând din coama sa, s-a îndoit, s-a rupt, a căzut pe ţărm şi, prin groaznica sa greutate, a acoperit cadavrele, clădirile, dărâmăturile, a strivit, a sufocat pe cei vii şi nereuşind să se menţină pe mal, s-a năpustit înapoi, ducând cu el ce a apucat…”.

Cutremurul are o influenţă enormă asupra psihicului omului, lăsând răni sufleteşti, care nu se vindecă mult timp.

La 4 ianuarie 1911 (adesea data cutremurului de la Vernî se indică după stil vechi – 23 decembrie 1910) a avut loc cutremurul din oraşul Vernîi (în prezent Alma-Ata). Epicentrul lui a fost ceva mai spre sud de oraş, în valea râului Kebin, şi de aceea această catastrofă se mai numeşte şi „de la Kebin”. Procesorul G.P. Gorşkov (Cutremurele, Moscova, Leningrad, 4948) descrie astfel: „Cutremurul a fost, într-adevăr, excepţioal ca forţă şi arie de propagare a oscilaţiilor solului. Aceasta a fost o explozie colosală de energie ascunsă în adâncurile pământului, un şoc ale cărui ecouri s-au propagat pe întreaga planetă, înconjurând de trei ori globul terestru. În centrul cutremurului regiunea a suferit modificări extraordinare. A fost ca o curgere enormă de sloiuri, un sloi prăbuşit peste alt sloi, o prelingere peste alta, muşuroi peste muşuroi, parcă mâini gigantice au apucat locuinţa noastră şi au scuturat-o, cum se scutură o sticluţă cu medicament pentru a-i amesteca conţinutul. Pantele munţilor din jur, valea râului Kebin, întregul sistem de lanţuri muntoase la sud de oraşul Alma-Ata au fost zguduite. Numeroase alunecări de teren şi diferiţi bolovani care s-au prăvălit în jos au distrus în calea lor pădurile alcătuite din minunatul brad de Tian-Şan. Masele de pământ care au alunecat de pe pante au zăgăzuit văile montane înguste şi râurile, pe care le-au transformat în lacuri lungi şi adânci. Sute de milioane de metri cubi de pământ au coborât în văi, dezvelind adânc pantele descărnate; jos ele au fost prinse de jeturile puternice ale

torenţilor de munte, care le-au dus în aval, îngropând în noroi drumurile albiile râurilor, clădirile şi livezile. Suprafeţe enorme s-au acoperit cu crăpături, numeroase dintre ele întinzându-se pe kilometri întregi fără întrerupere. Chiar pe locurile netede pământul era răscolit, parcă un plug gigantic a trecut prin pământul îngheţat şi tare; brazdele rocii sparte, dezvelite, apăreau ca muşuroaie negre pe zăpada albă".

Cutremurul a fost aşa de puternic, încât pentru comparaţie s-a calculat că centrala hidroelectrică Dneproghes ar fi trebuit să funcţioneze neîntrerupt timp de cel puţin 325 ani ca să producă o energie echivalentă cu cea a catastrofei de la Kebin.

Martorii cutremurului care a avut loc la 15 ianuarie 1955 în Argentina, în oraşul San-Juan, povestesc că cei 32.000 locuitori ai capitalei provinciei San-Juan îşi petreceau acea seară la fel ca şi multe alte seri. Pe măsuţele cafenelelor se auzea zdrăngănit de zaruri, la cinematografele din oraş tocmai se terminase ultimul spectacol, în case oamenii se odihneau după o zi de vară înăbuşitoare.

Apoi, abia vizibil, au început să penduleze felinarele de pe stradă şi au început să joace paharele de pe măsuţele cafenelei. Din sânul pământului s-a auzit un vuiet cunoscut de multe ori până atunci. Oamenii şi-au întrerupt discuţiile la jumătatea cuvântului, au devenit atenţi, s-au uitat unul la altul şi au revenit din nou la odihnă nepăsători. Iar în sălile cele mai întunecoase ale cinematografelor, probabil nici nu s-a observat că pământul avertizează.

A doua oară stihia a lovit cu o forţă înspăimântătoare, brusc, ca un trăsnet. Bubuitul asurzitor de sub pământ s-a amestecat cu huruitul clădirilor ce se prăbuşeau şi cu urletele disperate de spaimă. Mai mult n-o să vă spună nimeni dintre cei care au trecut prin aceste minute, care nu au fost înghiţiţi de pământul care s-a contorsionat la nesfârşit, cei care nu au fost îngropaţi de pereţii care cădeau, care nu au fost înghiţiţi de pământul ce s-a deschis au fugit înnebuniţi în teren deschis. Iar toate amintirile concrete, coerente, au fost şterse din memorie de spaimă…

Majoritatea străzilor erau năruite, sub mormane de dărâmături se vedeau peste tot membrele mutilate ale oamenilor şi animalelor. Străzi întregi au dispărut în ruine.

Majoritatea oraşului s-a transformat într-o îngrămădire de piatră spartă, grinzi torsionate, bărne despicate în aşchii, sub care au rămas mii de oameni. Mulţi cereau ajutor cu ultimele puteri, dar nici nu putea fi vorba despre lucrări de salvare. Noi şocuri subterane au terminat distrugerea oraşului, scăpând de chinuri pe cei ce ca câteva ore în urmă se odihneau tară grijă după o zi de muncă.

Mulţi dintre locuitorii capitalei Turkmeniei, Aşhabad, ţin minte şi acum cutremurul extrem de puternic care a lovit oraşul într-o noapte din octombrie 1948.

În 15-20 de secunde – scriu N. Orzîmbetov, M. Serdiukov S. Şanin – a fost distrusă o parte considerabilă a oraşului. Oscilaţiile solului au fost aşa de puternice, încât oamenii nu puteau să stea pe picioare. Muncitorii din schimbul de noapte de la depoul de locomotive al căilor ferate Aşhabad au fost doborâţi la pământ chiar de la primul şoc şi când încercau să se rice cădeau din nou. Automotoarele care erau în depou au fost răsturnate. Lângă staţia Gherde a fost aruncată de pe şine o garnitură întreagă de tren de marfă, împreună cu locomotiva Diesel. Oamenii care dormeau au fost aruncaţi din paturi, iar care stăteau pe scaune au fost aruncaţi de pe scaun. Cei care încercau să scape din case nu puteau ajunge la uşă, deoarece erau aruncaţi dintr-o parte în alta. Mulţi nu puteau ieşi din încăperi deoarece uşile erau blocate de pereţii prăbuşiţi sau prinse în tocurile uşilor prin strâmbarea pereţilor… Praful, ridicat deasupra clădirilor distruse, a format deasupra oraşului o pâclă deasă care mărea întunericul nopţii fără lună, ceea ce împiedica pe oameni să se orienteze într-o asemenea situaţie” (Cutremurul din Âşhabaddin anul 1948, Moscova, 1960)

Un alt martor, A. Sidorenko, a dat următoarea descriere laconică catastrofei din Aşhabad: „Adânc în noapte, deodată, o lovitură verticală de o forţă înspăimântătoare a scuturat regiunea. Au sărit mult în sus chiar şi obiectele grele, iar după o clipă totul s-a pus în mişcare. Pământul nostru obişnuit, robust, nemişcat, se legăna ca puntea unei corăbii pe furtună. Ceva te clătina, te împingea, era greu să rămâi în picioare. Se auzea un vuiet subteran înfundat. S-au stins luminile de noapte, a început să fâşie frunzişul, parcă o boare de vânt a trecut prin grădini. Nori denşi de fum au învelit oraşul. Era greu de respirat.

Aceasta a continuat 10-12 secunde. După aceea, totul s-a liniştit”.

O descriere exactă şi plastică a cutremurului cu urmări grele din Kurilele de nord a fost dată de E.F. Savarenski, V G. Tîşenko ş.a. (Ţunami din 4-5 noiembrie 1952 – Biul, seismologii AN. SSSR, nr. 4, 1952). El a avut loc în noaptea de 4 spre 5 noiembrie 1952 în oraşul Severo-Kurilsk.

„Locuitorii oraşului au fost treziţi noaptea de cutremur: se distrugeau sobele, cădeau coşurile, vasele. La 40 de minute de la încetarea cutremurului s-a auzit un huruit dinspre ocean şi peste oraş s-a prăbuşit un val, care se deplasa cu o viteză mare. După câteva minute apa s-a retras, ducând cele distruse şi fundul oceanului s-a dezvelit pe câteva sute de metri. După 15-20 minute peste oraş a năvălit din nou un perete de apă care atingea înălţimea de cinci metri. El a spălat practic totul din calea lui, lăsând din construcţii, în cel mai bun caz, fundaţiile din beton. Din pământ au fost smulse şi împrăştiate în lături blindajele vechi. În port a fost răsturnat un excavator, iar cuterele aflate acolo au fost aruncate sute de metri în interiorul ţărmului.

Lovindu-se de dealurile care înconjoară oraşul, valul a început să se rostogolească spre valea unde înainte se afla centrul oraşului. Aici s-a format un vârtej enorm, în care se roteau cu o viteză mare tot felul de sfărâmături ale clădirilor şi nave mici. Timp de câteva minute în acest vârtej au pierit mulţi oameni.

Cutremurul cel mai puternic, de gradul unsprezece, din Asia Centrală a avut loc în Mongolia la 4 decembrie 1957, în apropiere de Gurvan-Bogdo, la nord de lanţul Gobi. Martorul care a supravieţuit printr-o minune – o fată Ahamsurunghin – a povestit că de la primul şoc şi-a pierdut cunoştinţa, reuşind să observe doar că oile se rostogoleau pe pământ ca nişte gheme de lână, iar iurtele săreau şi se clătinau ca pe valuri.

În zona cutremurului a rămas un peisaj haotic, dezolant, de munţi dărâmaţi. Crestele şi vârfurile munţilor erau mutilate de crăpături gigantice; unul dintre vârfuri s-a despicat, o parte a lui s-a prăbuşit în jos, formând o surpare cu înălţimea de circa 400 metri.

În anul 1973, la 22 decembrie, locuitorii capitalei statului, Nicaragua, Managua, – după cum scria ziarul Za rubejom (1981,

nr. 2) – s-au trezit datorită unei bubuituri înfricoşătoare.

Şocurile subterane au transformat într-o clipită oraşul într-un morman de dărâmături. Gemeau sârmele de telegraf rupte, se agitau haotic autovehiculele smulse din frâne. În curând deasupra oraşului s-au ridicat vălătuci enormi de fum şi limbi de flăcări. Oraşul a încetat practic să existe.

Stihia subterană nu se linişteşte. Fiecare an aduce informaţii noi asupra catastrofelor produse. Nu a reuşit Italia să refacă obiectivele distruse de cutremurul din anul 1983, când noile mişcări seismice din 1984 au mărit numărul victimelor care nu au căpătat încă locuinţe şi se mai adăposteau în cocioabe Provizorii.

Câteva cutremure mari care au avut loc în Afganistan au resimţite prin şocuri subterane şi în oraşele Tadjikistanului, Turkmeniei şi Uzbekistanului. Oraşul tânăr Gazli, abia restabilit după cutremurul neaşteptat din anul 1976, a fost scuturat de şocuri noi, mai puternice, în anul 1984, care au distrus aproape toate clădirile. Aici constructorii şi-au pus întrebarea dacă oraşul merită să fie refăcut şi dacă nu ar fi mai bine ca în locul lui să se facă construcţii provizorii, uşoare şi nepericuloase, iar populaţia de bază să fie mutată la Buhara. Cine poate garanta că această regiune, unde de două ori s-a dezlănţuit furtuna subterană, nu va fi atinsă de o catastrofă succesivă? În această privinţă nici seismologii nu pot da niciun fel de garanţii.

Deci, imobilitatea pământului, cu care ne-am obişnuit atâta, este aparentă. În realitate, scoarţa terestră nu este liniştită, ci se află într-o mişcare permanentă. Anual pe planeta noastră au loc peste 100.000 de cutremure, fără a mai pune la socoteală şocurile slabe. Dar există aşa-numite regiuni nefericite sub aspect seismic şi regiuni liniştite. Primele sunt legate de obicei de sistemele montane, adică de zone unde au loc procesele cele mai active care modifică suprafaţa pământului. Dar chiar şi oraşele şi localităţile din vasta câmpie Rusă, liniştită sub acest aspect, au suportat uneori ecouri ale şocurilor subterane. De exemplu, cu multe secole înainte, cronicarii ruşi au consemnat că în Kievul din anul 1091 *„pământul a lovit, după cum au auzit mulţi”, iar în anul 1230 în Vladimir „s-a scuturat pământul şi bisericile, şi catapeteasma, şi icoanele atârnate pe pereţi... Şi lămpile s-au legănat, iar oamenii s-au minunat. A fost asta în*

numeroase biserici şi case boiereşti şi în alte oraşe". În anul 1446 „s-a scuturat oraşul Moscova; Kremlinul, târgul întreg şi biserica s-au clătinat; mulţi oameni care nu dormeau şi au auzit aceasta au fost îndureraţi şi se temeau pentru viaţă".

Despre cutremurele puternice care au avut loc în trecutul istoric îndepărtat nu au rămas ştiri aproape deloc. În plus. Atunci populaţia era puţin numeroasă, localităţi mari erau puţine şi cutremurele produse provocau relativ puţine distrugeri aduceau cu ele puţine vieţi omeneşti.

Şocurile slabe, îndeosebi în regiunile muntoase, unde curemurele sunt destul de frecvente, sunt uitate repede de oameni aceştia nici nu le acordă atenţie. În schimb, în memoria omenirii au rămas destule cutremure puternice care au constituit o adevărată urgie a stihiei subterane. Ele au provocat pieirea oamenilor, au distrus oraşe mari, au nimicit valori materiale realizate prin munca grea a numeroase generaţii. Vom menţiona doar câteva dintre aceste cutremure.

După povestirile istoricului şi savantului din Grecia antică, Herodot, care a trăit între anii 484-425 Î. Hr., ca rezultat al unui cutremur extrem de puternic, apele Oceanului Atlantic au năvălit în Marea Mediterană, al cărei nivel era pe atunci considerabil mai scăzut. Ele au înecat ţărmuri locuite de oameni; au pierit mulţi. A dispărut şi uscatul care unea înainte insula Cipru de Asia. Se spune că strâmtoarea Bab-el-Mandeb (Poarta lacrimilor) a căpătat această denumire datorită faptului că din cauza cutremurului mare s-a produs o fractură între Asia şi Africa şi s-a format Marea Roşie.

Poate cel mai puternic cutremur din istoria omenirii a fost catastrofa care a avut loc în provincia Shansi la 23 ianuarie 1556. Atunci, după calcule aproximative, au pierit 830 mii de oameni.

În anul 1755 cutremurul din Lisabona a distrus oraşul în 6 minute şi a luat viaţa la peste 60.000 de locuitori,

La 9 iulie 1887 a avut loc un mare cutremur în oraşul Vernîi, cu intensitatea de gradul 10. El a afectat o suprafaţă de circa 5.000 kmp. Şocurile s-au simţit în întreaga Asie Centrală. Dar daunele nu au fost mari pentru că populaţia era pe atunci rară şi trăia în case din bârne şi iurte, rezistente la distrugere. Casele de cărămidă din oraş au fost complet dărâmate, după care s-a

interzis construirea caselor din piatră.

În anul 1906, la 18 aprilie, oraşul San Francisco (S.U.A.) situat pe ţărmul Oceanului Pacific, a fost transformat într-un morman de dărâmături. Şocuri cu intensitatea de gradul 8 au sfărâmat clădirile, au rupt străzile şi au smuls copacii. Zgârie norii căzeau ca nişte căsuţe din cărţi de joc. Datorită ruperii conductelor de gaze s-a produs un incendiu gigantic. În oraş au pierit 700.000 de locuitori. Distrugerea oraşului San Francisco a arătat cât sunt de periculoase asemenea catastrofe în epoca urbanizării intensive. Datorită distrugerii conductelor de gaze şi de apă, a liniilor electrice şi telefonice, a sistemului de canalizare din oraş, s-a produs o dezorganizare completă a vieţii. Şi imensul oraş – creaţie a civilizaţiei moderne – a devenit complet paralizat.

San Francisco este situat pe o falie enormă a scoarţei terestre, care trece la adâncimea de circa 50 km. Seismologii prezic inevitabilitatea unui nou cutremur, dar nimeni nu poate spune când se va declanşa catastrofa următoare. Iar oraşul tot creşte şi constructorii, în goana după beneficii, de regulă, neglijează măsurile antiseismice.

La cutremurul din 28 decembrie 1908, care a distrus oraşul Messina, despre care s-a mai vorbit, au suferit oraşele Reggio, San-Giovani şi satele din Insula Sicilia. Stihia dezlănţuită a curmat circa 300.000 vieţi omeneşti.

Cutremurul extrem de puternic, evaluat la gradul 11, din China, a omorât în anul 1920 circa 100.000 de locuitori. Şi această cifră ar fi fost mult mai mare dacă regiunea calamitată ar fi fost mai populată.

Ziua de 1 septembrie 1923 este numită ziua „Marelui cutremur Kanto”. El a distrus cele mai mari oraşe din Japonia – Tokyo şi Yokohama. În câteva secunde el a lăsat fără acoperământ 3,5 milioane de locuitori şi a luat peste 140 mii vieţi omeneşti. După alte date, în această catastrofa au pierit 174.000 şi 103.000 au fost răniţi. În ambele oraşe s-au distrus 575 mii case. Incendiile care au izbucnit au amplificat distrugerea locuinţelor prăbuşite. Daunele provocate ţării au fost evaluate la un miliard lire sterline. Ce va fi în cazul repetării catastrofei este o întrebare care frământă şi acum pe locuitorii capitalei. În Japonia cutremurele sunt destul de frecvente, iar

cutremure puternice nu au fost de mult şi posibilitatea repetării lor este pe deplin reală. Amintirile despre trecut şi teama de o nouă furtună subterană ţin pe locuitorii din Tokyo, ca şi pe locuitorii din San Francisco, în stare de permanentă tensiune nervoasă.

După cum relata ziarul Pravda din 27 decembrie 1939, în Turcia, pe teritoriul Anatoliei Centrale şi de Est, a avut loc un cutremur puternic. Epicentrul lui a fost situat în oraşul Erzindjan (oraşul a fost complet distrus în anul 1784, dar ulterior restaurat). El număra 16.000 locuitori. Cutremurul s-a produs noaptea. A rămas intactă numai o cazarmă; toate casele au fost transformate în pulbere. Majoritatea locuitorilor oraşului au pierit sau au fost schilodiţi. Au suferit foarte mult oraşul Zara şi multe alte oraşe. A fost deteriorată puternic calea ferată Sivas-Erzerum, construită cu puţin înainte de cutremur. Au pierit zeci de mii de oameni.

Şase ani după „Marele cutremur Kanto", furtuna subterană s-a dezlănţuit, în anul 1929, la Aşhabad. Pe atunci, oraşul nu era mare. Cutremurul următor, din anul 1948, a fost şi mai puternic. S-au prăbuşit templuri, mausolee şi cetăţi străvechi, care au rezistat la catastrofa precedentă; aceasta înseamnă că un cutremur aşa de puternic nu a fost aici cel puţin de 500 de ani.

Acum câţiva ani, la 18 km de Aşhabad, în cătunul Ak-Tepe, arheologii au dezgropat o clădire distrusă în timpul unui cutremur care a avut loc acum aproximativ 2.000 de ani. Locatarii au reuşit să părăsească locuinţa; doar la intrarea într-una dintre camere s-a descoperit scheletul unui om strivit de peretele prăbuşit. Camerele erau pline de obiecte casnice, pe o tavă de alabastru s-au păstrat resturile cinei neatinse – un picior de culan.

Catastrofa din Aşhabad din anul 1948 a provocat pierderea multor vieţi omeneşti. Oraşul a suferit mai ales datorită faptului că au existat multe case de chirpici, din cărămidă nearsă sau cum se numeşte în Asia Mijlocie, cărămidă de chirpici, executată din argilă amestecată cu şişcă (paie tocate).

La 23 mai 1960 o catastrofă îngrozitoare s-a produs în Chile. Cutremurul, de o forţă distrugătoare, a cuprins un teritoriu de câteva mii de kilometri pătraţi, de la Insula Chiloe, la dus, până la capitala ţării, Santiago. Au fost distruse oraşele Conception,

despre care s-a mai vorbit anterior, şi centrele industriale mari Puerto Mont, Valdivia. Osorno. Valurile ţunami au măturat portul Ancund – capitala insulei Chiloe. Soarta oraşului Conception, distrus anterior de câteva ori, a fost deosebit de tragică. Când locuitorii şi-au revenit puţin după primele şocuri catastrofale şi procesiunile mortuare au început să se îndrepte spre cimitir pentru a înmormânta victimele cutremurelor, un nou şoc de forţă enormă a măturat totul: şi vii şi morţii. După trei zile a urmat o nouă replică; aceasta a desăvârşit distrugerea oraşului. Au rămas fără acoperământ câteva milioane de oameni. În total, în trei zile, au fost 20 de şocuri subterane puternice, dintre care două deosebit de catastrofale. Oamenii de ştiinţă americani Robinson şi Linch au făcut supoziţia că această catastrofa a fost declanşată de experienţe nucleare subterane.

În noaptea de 1 martie 1961, un cutremur extrem de puternic a distrus oraşul marocan Agadîr cu o populaţie de 40 mii locuitori. Peste o treime din locuitori au pierit. Noul şoc din 3 martie a amplificat distrugerea. Echipele de salvare nu reuşeau să dezgroape şi să înhumeze cadavrele. Mirosul corpurilor în putrefacţie şi pericolul de izbucnire a epidemiilor au obligat stăpânirea să arunce în aer ruinele şi cu buldozerele să niveleze resturile construcţiilor, împreună cu cei care au pierit, transformând fostul oraş într-un cimitir gigant. S-a hotărât să se construiască un nou oraş, într-un alt loc.

La 21 februarie 1963, un cutremur a distrus oraşul libian Barka. Din fericire, dezastrul s-a produs ziua şi locuitorii au reuşit să-şi părăsească locuinţele. Au fost ucise 510 persoane. Cel mai puternic cutremur al secolului nostru s-a produs la 28 martie 1964 în Alaska, nu departe de oraşul Anchorage. Energia loviturii principale şi a şocurilor repetate, după cum au calculat seismologii, a depăşit dublul întregii energii seismice a pământului în anul precedent – 1963.

Şi în sfârşit, marele cutremur din anul 1975 din Tanşan, China, nu departe de Beijing, a făcut peste 600.000 victime pmeneşti.

Cutremurele lasă pe pământ numeroase cicatrice şi sunt însoţite de alte cataclisme distrugătoare. Unul dintre cele mai periculoase este ţunami. Acest cuvânt japonez a intrat definitiv în limbajul mondial al seismologilor şi înseamnă „valuri în port”.

Ţunami au drept cauză cutremurele submarine, mai rar erupţiile vulcanilor. Ca şi cutremurele, ţunami constituie o calamitate străveche şi însemnări despre ele s-au păstrat de la începutul erei noastre.

În Rusia, ţunami au început să fie cunoscute imediate ce au fost descoperite Kamceatka, Insulele Kurile şi Alasca. Acestea sunt valuri enorme, cu înălţimea până la 30 metri. Cu o forţă şi o viteză distrugătoare, ele se prăbuşesc peste ţărm, măturând totul în calea lor. Pe ţărm, reculând de la munţii situaţi în apropierea ţărmului, valurile de apă aleargă vertiginos înapoi, ducând în ocean construcţiile distruse, nave, oameni şi animale. Prin inerţie, valurile întoarse în mare, se retrag mai departe, descoperind fundul marin pe o distanţă mare, pentru a se arunca din nou spre ţărm cu aceeaşi forţă.

De la începutul secolului nostru s-au înregistrat numeroase cutremure submarine cu ţunami, care au distrus localităţi, au înecat nave şi au luat cu ele mii de vieţi omeneşti. Viteza unui ţunami poate să atingă o mie de kilometri pe oră. Dacă nu se avertizează la timp populaţia din zona ţărmurilor spre care se deplasează ţunami, oamenii pier, nereuşind să părăsească locurile periculoase.

Să dăm câteva exemple de acţiuni distructive provocate de ţunami:

La 28 octombrie 1976, la cutremurul din Peru, un val cu înălţimea de circa 10 metri a spălat complet portul Callao cu populaţia de 5.000 locuitori şi în locul unui oraş înflorit a rămas un pustiu acoperit cu argilă şi pietriş.

În timpul cutremurului din Lisabona, din anul 1755, peste ţărmul Portugaliei s-a prăbuşit un val cu înălţimea de 12 metri, iar agitaţia puternică a oceanului s-a înregistrat chiar de cealaltă parte a Oceanului Atlantic, lângă ţărmurile Americii de Sud.

La 15 iunie 1896, după o oră de la cutremurul din Insula Honshu (Japonia), peste ea s-au prăbuşit valuri enorme. Unul dintre valuri a atins înălţimea de 30 metri. Valurile veneau la intervale de câteva minute. Au luat cu ele circa 30.000 de locuitori şi au distrus complet oraşul Miyako.

Un an după această tragedie, la 12 iulie 1897, un cutremur puternic a afectat India de Nord pe o suprafaţă egală cu o

treime din Europa. Pe fluviul Brahmaputra s-a rostogolit un val de 3 metri, care a provocat distrugeri enorme. Acest cutremur a schimbat complet aspectul regiunii.

Unul dintre primii cercetători ai Peninsulei Kamceatka, S.P. Kraşeninnikov, a descris astfel un ţunami enorm, care a zguduit Insulele Kurile (Descrierea pământului, Kamceatka, Moscova-Leningrad 1949): *„... cum a încetat scuturarea, au venit dintr-odată dinspre mare, cu zgomot mare, ape înalte de trei stânjeni, care imediat au plecat din nou în mare. După scurgerea apei, din nou pământul s-a scuturat, dar foarte uşor. Apoi a venit din nou apa din mare până în acelaşi loc unde a fost prima dată şi, la fel ca şi prima, a plecat aşa de departe în mare, încât în strâmtoare o stâncă mare de pe fundul mării se vedea la un stânjen peste apă. După un sfert de oră, a treia oară au sosit apele mării, cu zgomot mare, la circa zece stânjeni mai sus de locurile vechi, apoi s-au retras şi au dus cu ele multe locuinţe ale băştinaşilor".*

La 17 august 1976, un cutremur puternic şi ţunami lângă ţărmul Insulei Mindanao (Indonezia) au ucis circa 8 mii de oameni, au schilodit circa 10 mii şi au lăsat fără adăpost circa 100 mii de locuitori.

În timpul cutremurului din Chile din anul 1960, ţunami a măturat portul Ancund de pe Herula Chiloe. Acest ţunami s-a rostogolit peste întregul Ocean Pacific şi a atins ţărmurile Insulelor Hawaii, ale Californiei şi ale Japoniei, cauzând pretutindeni daune mari. În Filipine, bate la 17 mii kilometri de ţărmurile Chile, a distrus multe localităţi situate pe mal. În Japonia a inundat 40 mii de case, iar 6 mii le-a distrus şi le-a antrenat în mare.

În toate ţările Lumii Vechi şi celei Noi, independent unele de altele, există legende vechi despre potopul lumii. Numeroşi oameni de ştiinţă sunt tentaţi să presupună că acest potop nu a fost nimic altceva decât un ţunami enorm, care s-a rostogolit peste globul terestru datorită unui cutremur catastrofal în ocean. Ca şi multe cutremure, el a fost însoţit, probabil de averse nimicitoare.

Ţunami sunt aşa de periculoase, încât s-a creeat o reţea internaţională specială de staţii care urmăresc acest fenomen ameninţător al naturii în Japonia, Orientul îndepărtat sovietic,

Alasca, Insulele Hawaii şi Insulele Aleutine şi pe ţărmul oceanului Pacific al S.U.A. În caz de pericol de apariţie a ţunami toate staţiile emit instantaneu o avertizare asupra pericolului aşteptat.

Pericolul ţunami este aşa de mare, încât lângă numeroase localităţi situate pe ţărmul mării sunt executate trepte înalte, pe care populaţia să se salveze de calamitate, părăsindu-şi locuinţele, să se urce repede pe malurile stâncoase înalte.

O altă calamitate care însoţeşte cutremurele o reprezintă crăpăturile. Asemenea unei guri gigantice, ele se deschid şi se închid, înghiţind tot ce s-a aflat alături de suprafaţa pământului în ele dispar pentru totdeauna oameni, animale, clădiri. În urma cutremurului din Lisabona, din anul 1755, care s-a întins pe un teritoriu enorm, în Maroc s-a produs o crăpătură enormă, care, închizându-se, a înghiţit un oraş întreg cu populaţia de 8 mii locuitori.

La cutremurul din anul 1789 din Calabria s-a format o crăpătură de circa 1,5 kilometri lungime şi cu lăţimea până la 2 metri. În Andaluzia s-au format crăpături enorme în timpul cutremurului din 22 decembrie 1884.

La cutremurul din California din anul 1906, când a suferit oraşul San Francisco, s-a format o crăpătură de circa 450 kilometri, în oraşul Vernâi, în timpul cutremurului din anul 1911, pământul a fost acoperit de crăpături. În anul 1930, în Japonia, în apropiere de oraşul Atami, dintr-o crăpătură care s-a format în timpul cutremurului a început să erupă un jet de apă fierbinte şi noroi.

Sunt periculoase de asemenea prăbuşirile şi alunecările de teren care însoţesc cutremurele. Adesea mase mari de pământ, desprinse din cauza şocului seismic, capătă o încărcătură enormă de energie şi, cu o viteză fantastică, până la 400 km/h, zburând pe pernă de aer, mătură în calea lor absolut totul, lăsând în urmă un peisaj lipsit de viaţă. Astfel, în anul 1920, sub prăbuşirile din provincia Hansiu, din China, au pierit 180.000 de locuitori, din cei 200.000. În septembrie 1954, o alunecare de teren a distrus oraşul algerian Ormansville, iar pe fundul Mării Mediterane o alunecare de teren a rupt cablul subteran care făcea legătura între Algeria şi Europa. În Peru, în anul 1970, sub o prăbuşire, a fost îngropat, împreună cu locuitorii lui

oraşul Junhai.

În munţi se produc prăbuşiri care barează râurile de munte, în sectoarele cu profil de defileuri, formând aşa-numitele lacuri de surpare sau de baraj natural. Majoritatea lacurilor montane sunt formate datorită cutremurelor. În Pamir, la 5 februarie 1911, valea râului Bartang a fost închisă de o surpare care a îngropat sub ea chişlacul Usoi şi a format în locul lui un lac.

Cutremurul puternic din Tadjikistan, de la 20 aprilie 1941, a zăgăzuit multe râuri de munte, formând lacuri. Ulterior zăgazurile s-au spart şi rocile, pietrele şi noroiul, formând un torent noroios s-au avântat spre văi, provocând numeroase stricăciuni. Uneori spargerea barajului format din surpare se produce după mulţi ani. Astfel este istoria tristă a unuia dintre cele mai frumoase lacuri din Tian-Şan, la izvoarele râului Issîk din Alatau-Zailiisk. Acest lac s-a format în urma unui cutremur produs acum circa zece mii de ani. În anul 1963, un torent de noroi care s-a scurs din amonte în lac a spart barajul natural şi mase enorme de apă s-au prăbuşit în aval.. Lacul a încetat să existe şi pe locul lui a apărut o suprafaţă netedă, acoperită de noroi şi mâl.

În munţi cutremurele sunt deosebit de distrugătoare deoarece pe ei se acumulează mase de material de eroziune pentru care este suficient un singur şoc, ca împreună cu apa să se prăbuşească în jos, măturând totul din cale. Cutremurul din Vernîi din 1887 a fost însoţit, de asemenea, de o surpare în munţi şi un torent de noroi.

Cutremurele provoacă adesea prăbuşiri prin scufundarea unor regiuni. În timpul curemurului cunoscut de la Tokyo din anul 1923, într-unul dintre golfuri, fundul mării a coborât cu 400 m. În sud-vestul Indiei, la gura fluviului Ind, la cutremurul din anul 1819, pe un spaţiu mare, pământul a coborât sub nivelul mării. Deasupra apei s-au văzut un timp oarecare acoperişurile caselor şi vârfurile copacilor. După aceea au dispărut şi ele. Pe Baical există un loc care este numit de locuitori „Surpătură”. Aici, în ianuarie 1862, aproximativ 200 kilometri pătraţi din gurile râului Selenga au coborât sub suprafaţa lacului. În zilele clare, liniştite, prin apă se mai văd resturi de pădure şi locuinţe. O asemenea prăbuşire a avut loc mai demult în zona lacului alpin Issîk-Kul din Kirghizia. Şi în prezent după furtună, apele

lacului scot uneori pe ţărm resturi de obiecte casnice şi de construcţii.

Cutremurele modifică adesea şi situaţia apelor subterane multe surse fie se micşorează, fie, dimpotrivă, îşi măresc debitul de apă; altele dispar, iar multe apar pe neaşteptate în locuri unde nu au fost niciodată.

Şi, în sfârşit, după cum s-a mai spus, cutremurele care au afectat localităţi mari şi oraşe au fost însoţite aproape totdeauna de incendii distrugătoare, care amplifică distrugerile.

În natură nu există fenomene în afara legăturii cu mediul înconjurător. Interdependenţa extrem de strânsă între manifestările teribile ale naturii au atras de multe ori atenţia. Profesorul sovietic A.L. Cijevski atrăgea atenţia în cursul cercetărilor lui asupra legăturii dintre cataclismele din natură şi activitatea Soarelui. Omul de ştiinţă a prezentat destule exemple de cutremure care au fost însoţite de alte fenomene ce păreau că nu au nicio legătură cu ele. (*Ecoul terestru al furtunilor solare*, Moscova, 1978)

În anii 1951-1952 Grecia şi Italia au fost afectate de cutremure şi foamete. O molimă groaznică (probabil, ciuma) din anii 165-180, din Europa Occidentală, a fost însoţită de cutremure, inundaţii, invazii de lăcuste, secete, despre care menţionează simultan mai mulţi istorici ai antichităţii.

Dios Cassius (secolul II), Ieronimus (anii 340-420) şi Orosius (secolul IV) arătau la fel că în anii 50 ai erei noastre cutremurele puternice în Italia şi foametea au fost concomitente. Epidemiile care au bântuit în Atica între anii 436 şi 427 înaintea erei noastre, au fost însoţite de cutremure puternice, inundaţii de pe mare, secete şi ani neroditori.

Epidemiile de ciumă deosebit de puternice din anul 427 d. Hr. au fost contemporane cu fenomene teribile ale naturii. Vulcanii din Insulele Lipari au manifestat o activitate excepţională: Eubeea, Orobia, Insula Atlantis şi altele au fost înecate de ape datorită cutremurului puternic; după descrierea istoricului Eucidide la Atena vibraţiile solului au distrus Pritaneus şi alte clădiri grandioase.

Din 513 până în 570 au avut loc fenomene neobişnuite în natură: după erupţia vulcanului Vezuviu s-au succedat una după alte furtuni subterane pustiitoare. În cursul cutremurului de la

Antiohia au pierit 250.000 locuitori, iar oraşul Antiohia a fost dărâmat şi ars până în temelii. După aceea a apărut o vizitatoare oribilă – ciuma.

În anul 1337 în Orient au bântuit cutremure, inundaţii, foamete, atacuri de lăcuste şi epidemii. Acelaşi lucru s-a repetat în anii 1345-1348. În anul 1348, când ciuma s-a extins cel mai puternic în Europa, de la sud spre nord s-au produs câteva cutremure extrem de puternice, care au distrus zeci de oraşe înfloritoare. Tot atunci s-au produs incendii de păduri, iar râurile s-au revărsat peste maluri. Oamenii, înnebuniţi, nu ştiau ce să facă, unde să se ascundă, pribegeau cu zecile de mii pe drumuri, suferind de foame; mulţi dintre ei au murit.

Tot ce este viu pe planeta noastră este legat foarte strâns, direct sau indirect, de activitatea violentă a Soarelui. Astfel, la începutul anilor ’60 s-au produs cutremure catastrofale în Maroc (Agadîr). Chile, Iugoslavia (Skoplije). Pe atunci Soarele era neliniştit. După câţiva ani, după anii de „Soare liniştit”, în anul 1966, când Soarele a devenit din nou neliniştit, s-au produs cutremurele de la Taşkent, Anapa, Baikal şi catastrofa îngrozitoare din Turcia.

Exploziile nucleare în Soare, fluxurile de particule ale radiaţiilor, perturbaţiile regimului atmosferic, furtunile magnetice, curenţii vagabonzi şi multe altele, deocamdată puţin cunoscute sau slab studiate, probabil, provoacă restructurări în scoarţa terestră şi evenimente seismice.

Deci, cutremurele coincid şi sunt însoţite de alte calamităţi naturale – secete, inundaţii, boli epidemice, foamete ş.a.

Nu sunt excluse cutremure groaznice şi în timpul nostru. Unii oameni de ştiinţă presupun, de exemplu, că deplasările polilor pot apropia momentul unei solicitări de mare amploare în corpul solid al pământului, care, necondiţionat, va avea urmări tragice.

Omenirea trăieşte o înflorire nemaipomenită a progresului tehnic. Ştiinţele încep să condiţioneze soarta lumii şi tot mai mulţi oameni de ştiinţă adoptă calea colaborării reciproce în cele mai diferite discipline pentru cunoaşterea celor mai complicate procese care se desfăşoară în natură, fizicieni şi biologi, medici şi meteorologi, geofizicieni şi radiobiologi acordă tot mai multă atenţie în cercetările lor simultaneităţii şi interdependenţei diferitelor fenomene ale natuni, înmulţirii în

masă a animalelor sau, dimpotrivă, regresiunii lor, acceselor de cardiopatii şi altor maladii ale omului, cutremurelor şi capriciilor timpului, tinzând să stabilească condiţionarea lor cauzală.

Cunoaştem numeroase exemple care confirmă influenţa Soarelui asupra vieţii pe planeta noastră. Dar care este mecanismul acestei influenţe, care este dependenţa materiei vii şi a celei moarte de astrul diurn, nu ştim în fond. Dar curiozitatea atotpătrunzătoare a omului va descoperi mai devreme sau mai târziu taina acestor procese ultracomplicate ale Universului.

O catastrofă nucleară ar putea duce la pieirea nu numai a majorităţii oamenilor, ci şi va afecta pe puţinii supravieţuitori prin maladii grele datorită radiaţiei; ea nu numai că va opri calea razelor Soarelui spre Pământ printr-o perdea de praf şi cenuşă, dar va perturba echilibrul extrem de complex al scoarţei terestre. Şi s-ar putea declanşa cutremure extrem de puternice, care ar încheia imaginea haosului, distrugerii generale, ducând la pieirea creaţiei celei mai minunate din Univers – a vieţii organice.

Scoarţa terestră este învelişul solid al Pământului, care înconjoară nucleul topit al planetei noastre şi care este extrem de neliniştită. Ea se deplasează permanent, dar foarte lent şi în viaţa noastră omenească de scurtă durată acest lucru este greu de observat. Priviţi chiar şi cum sunt situate cutele la rocile dezvelite. Ele sunt şi orizontale şi înclinate în diferite părţi, sunt şi verticale şi îndoite după curbe ciudate. Pe alocuri, ele sunt în mod neaşteptat fracturate şi dislocate unele faţă de celelalte, în afară de aceasta, multe porţiuni ale scoarţei terestre coboară, în timp ce altele se ridică. Prin coborârile şi ridicările scoarţei terestre se produc deplasări ale mărilor şi de aceea noi găsim adesea departe de mare sau de ocean, sus în munţi, resturi pietrificate ale animalelor marine. Cum să nu amintim aici fraza aşa de cunoscută a filosofului Greciei antice Heraclit: *„Totul curge, totul se schimbă şi nimic nu este în repaus”*.

Prin mişcările stratelor terestre se şi explică frisoanele pământului, cutremurele lui. Ele constituie un prim grup de cutremure, numite tectonice. Al doilea grup sunt cutremurele vulcanice, provocate de mişcările magmei prin canalul

vulcanilor. Ele au loc în apropierea vulcanilor, în timpul înviorării activităţii lor. Din grupul al treilea fac parte cutremurele provocate de surpări în munţi, prăbuşiri de pământ pe locurile unor peşteri situate adânc sub pământ, în locurile bogate în calcare, gipsuri şi alte roci uşor solubile în apă, care spală în ele uneori cavităţi enorme.

Şi totuşi, cu toate eforturile multiple ale oamenilor de ştiinţă, cunoştinţele noastre asupra naturii cutremurelor rămân deocamdată relative. Doar în adâncimea pământului, unde au loc deplasări ale scoarţei terestre care provoacă catastrofe, nu poţi pătrunde eu instrumente.

Majoritatea seismologilor presupun că focarul cutremurului apare datorită fracturării şi deplasării rocilor. Dar unii consideră drept cauză principală procesele fizico-chimice, care se desfăşoară în ele, iar fracturile şi deplasările rocilor sunt condiţionate de aceste reacţii. Discuţiile dintre oamenii de ştiinţă continuă asupra acestui subiect. Trebuie să se presupună că mai devreme sau mai târziu cauza cataclismelor subterane va fi descoperită şi, posibil, răspunsul asupra provenienţei lor nu se va dovedi simplu.

În secolul nostru, al progresului tehnic, a apărut încă un grup de cutremure: cele provocate de activitatea omului. Construcţia lacurilor de acumulare, săparea puţurilor petrolifere, de gaze şi apă duc la modificarea echilibrului existent în diferite porţiuni ale scoarţei terestre. Pomparea petrolului, a gazelor şi apelor freatice duce la apariţia unor goluri, care pot deveni o cauză a prăbuşirilor. În prezent s-a acumulat deja un material suficient de abundent, care elimină orice fel de îndoieli în privinţa pericolului pe care îl constituie acumularea maselor enorme de apă în lacurile de acumulare. Modificând solicitările în scoarţa terestră, impregnând de asemenea rocile, ele favorizează apariţia furtunilor subterane.

După toate probabilităţile, toate cele patru tipuri de cutremure sunt însoţite de diferiţi vestitori geofizici; de aceea, reacţionează în mod diferit şi animalele la apropierea lor. Despre aceasta se va vorbi mai târziu.

Nu pretutindeni au loc cutremure de pământ. Cel mai frecvent ele se produc în munţi, mai ales în munţi tineri, în creştere, a căror formare are loc cel mai intens.

Centura enormă a planetei, de la Oceanul Atlantic până la cel Pacific, în limitele căreia este situată şi Uniunea Sovietică, este formată de munţi tineri. Ei au doar circa 25-50 milioane ani. Sunt mult mai tineri decât munţii Urali, care au o vârstă de aproximativ 500 milioane de ani. Formarea munţilor tineri continuă, fapt amintit de cutremurele care au loc periodic aici.

În afară de regiunile mari de activitate a scoarţei terestre, există regiuni unde cutremurele nu sunt aşa de puternice şi au loc mai rar. Ele se situează în lungul râului Iordan, pe ţărmurile Mării Roşii, în Etiopia, în lungul crestei Rinului, lângă Baical, în Altai, Saian, pe curbura Insulelor Antile.

În anul 1891 a fost descoperită existenţa oscilaţiei generale a scoarţei terestre, aşa-numita mutaţie liberă, a cărei perioadă este egală cu 14 luni. Bătaia axei de rotaţie a planetei noastre duce, deşi în măsură neînsemnată, la deplasarea polilor geografici, modificarea latitudinii locului. Aceste oscilaţii provoacă şi cutremure puternice.

Un continent fără cutremure s-a dovedit a fi Antarctida, deşi el are vulcani şi munţi cutaţi tineri. Şi totuşi aici sunt instalate 14 staţii seismologice. Este adevărat că la început ele înregistrau oscilaţii mici. Remarcabil de inconsecvente şi legate de anotimpuri. S-a dovedit că ele sunt provocate de desprinderea unor iceberguri enorme din calota de gheaţă a continentului.

Într-o măsură oarecare cutremurele sunt legate de condiţiile meteorologice. În unele regiuni ele sunt însoţite de descărcări electrice şi trăsnete.

Oraşul Lima (Peru) trăieşte aproape fără ploaie. În cursul unui an peste oraş cade o cantitate neînsemnată de precipitaţii, doar 37 mm. Dar la 24 mai 1940 oraşul Lima şi împrejurimile lui au fost atinse de o calamitate: un cutremur puternic a distrus construcţiile, a omorât mulţi locuitori. Probabil că această catastrofă a provocat anumite modificări în atmosferă, deoarece după el s-au prăbuşit din cer şuvoaie de apă. Potopul brusc a desăvârşit tragedia: multe clădiri construite din cărămidă nearsă s-au prăbuşit şi s-au transformat în grămezi de argilă.

Este posibil ca tensiunea scoarţei terestre, care însoţeşte cutremurele, să influenţeze câmpul electric al atmosferei, deşi mecanismul acestui fenomen nu este până acum clar. La

cutremurul din Peninsula Ydsu de nord (Japonia) şocurile subterane au fost însoţite de furtuni puternice şi descărcări electrice.

Există o legătură şi cu anotimpurile. Majoritatea cutremurelor de pământ au loc în intervalul aprilie-iunie, numărul lor cel mai mic fiind în decembrie-februarie. Dar în diferite regiuni ale globului terestru s-a constatat o dependenţa proprie, specifică, în Carpaţii Orientali, cutremurele se produc cel mai frecvent primăvara, în Tianşanul de Nord, iarna, în Primorie, în a doua jumătate a verii, în Italia de nord şi în China, primăvara şi toamna.

Unii oameni de ştiinţă leagă cutremurele de oscilaţiile sezoniere ale apelor freatice. Fiecărui minim acvatic îi corespunde un maxim seismic şi apa parcă joacă rolul de buton al mecanismului de declanşare. În unele regiuni, cu cât este mai multă apă, cu atât se produc mai frecvent cutremurele, în timp ce în altele este invers.

Înainte de a trece la tema principală a lucrării noastre, este util ca cititorul să cunoască cu unii termeni şi cu semnificaţia lor.

În U.R.S.S. este adoptat sistemul de evaluare a cutremurelor de pământ cu 12 grade. Dintre cutremurele puternice fac parte cele evaluate ca având peste 5 grade. La 12 grade tot ce este construit de om se distruge. Dar deoarece acest sistem nu este prea exact, se aplică evaluarea cutremurelor dupa magnitudine – deplasarea maximă a solului la distanţa de 100 km de focar.

La caracterizarea cutremurelor mai sunt adoptate următoarele noţiuni: **izoseiste** – liniile care unesc locurile cu aceeaşi forţă a şocurilor; **homoseiste** – liniile care unesc locurile în care s-au manifestat şocurile simultan; **regiune pleistoseismică** – suprafaţa pe care cutremurul s-a dovedit cel mai distrugător. Trepidaţia pământului înainte de şocul principal se indică printr-un termen provenit din limba engleză, **foreşoc**, iar după şocul principal, **afterşoc**.

Locul în care are loc ruperea şi deplasarea rocilor se numeşte **hipocentru**. El poate să se afle sub suprafaţa pământului până la o adâncime de 700 km. Zona de la suprafaţă în care forţa şocurilor atinge valoare maximă se numeşte **epicentru**. Ştiinţa despre cutremure se numeşte **seismologie** (de la grecescul

seismos – scuturare, oscilaţie).

Fenomenele însoţitoare ale cutremurelor sunt evaluate în gradele următoare:

Gradul 1. Şocurile sunt înregistrate numai de aparate speciale.

Gradul 2. Foarte slab. Este perceput numai de cele mai sensibile animale şi de unele persoane aflate la etajele superioare ale clădirilor.

Gradul 3. Slab. Este simţit numai în interiorul unor clădiri (ca de la un autocamion în trecere).

Gradul 4. Moderat. Scârţâie uşor podelele, grinzile, zdrăngăne vesela, tremură mobila. Majoritatea oamenilor simt trepidaţia.

Gradul 5. Destul de puternic. În camere se simt zguduirile, pocnesc uşile, se sparg geamurile, pendulează lămpile, trepidează mobila, se clatină ramurile subţiri ale copacilor. Este simţit de mulţi oameni în afara clădirilor.

Gradul 6. Puternic. Se clatină mobila grea, crapă tencuiala, cad obiecte de pe rafturi, uneori se distrug clădirile degradate. Este perceput de toţi oamenii.

Gradul 7. Foarte puternic. Se distrug clădirile uzate. În clădiri solide apar crăpături şi cade tencuiala; uneori se produc alunecări de teren.

Gradul 8. Distrugător. Copacii se clatină puternic şi o parte dintre ei se rup. Se prăbuşesc zidurile din piatră, coşurile de fabrică, multe clădiri solide. În pământ apar crăpături.

Gradul 9. Pustiitor. Casele se distrug, apar crăpături mari.

Gradul 10. Dezastruos. Se distrug casele din lemn solide, clădirile de piatră şi chiar fundaţiile, se sparg ţevile de apă şi canal. Apar alunecări de teren, surpări, crăpături, încovoieri ale pământului; apa este aruncată în afară din râuri şi lacuri.

Gradul 11. Catastrofa. Sunt distruse toate construcţiile din Piatră, precum şi drumurile, barajele, rambleele, podurile; se formează crăpături largi în pământ, se deplasează stratele solului.

Gradul 12. Se distrug toate construcţiile, se transformă întreaga regiune; pe pământ apar valuri, se schimbă albiile râurilor, se formează cascade.

Omul studiază de mult acest fenomen îngrozitor. În multe ţări

s-au organizat institute seismologice, s-au instituit numeroase observatoare şi staţii, în care cu ajutorul unor aparate perfecţionate se fac observaţii permanente asupra scoarţei terestre. Se organizează congrese şi simpozioane internaţionale, la care oamenii de ştiinţă seismologi îşi împărtăşesc rezultatele cercetărilor. Nu demult, în februarie 1976, în cadrul UNESCO, s-a ţinut o conferinţă interguvernamentală pentru aprecierea măsurilor de micşorare a pericolului seismic.

Seismologia se dezvoltă într-un ritm rapid, metodele ei se perfecţionează, se complică şi se diversifică. Acum toate forţele oamenilor de ştiinţă sunt îndreptate spre a ghici locul, forţa şi timpul catastrofei succesive în regiunile seismic periculoase ale globului terestru, cum să alcătuiască prognozele pe termen lung, mediu şi scurt.

Dar cutremurele sunt însoţite de fenomene aşa de variate şi în majoritate aşa de inconstante, încât este foarte dificil să te descurci în ele. Aceasta pentru că fiecare teritoriu supus cutremurelor are particularităţi proprii, specifice numai lui, ale proceselor care se desfăşoară în scoarţa terestră şi de aceea necesită o tratare individuală şi specifică. Se poate spune fără exagerare că până în prezent nu s-a stabilit niciun criteriu suficient de sigur care ar putea fi considerat ca prevestitor al furtunii subterane, chiar pentru unele regiuni analoge ale Pământului.

Multe focare ale cutremurelor se localizează în lungul fracturilor mari ale scoarţei terestre. Aceste fracturi sunt stabilite şi destul de bine studiate; multe dintre ele se urmăresc din cosmos şi sunt înregistrate pe fotografii executate de pe sateliţii artificiali ai Pământului. În Asia Mijlocie şi Kazahstan există asemenea fracturi, în nordul Tian-Şanului: fractura Talass-Ferghana, Ghissar-Fergana, Ghissar-Kokşal, ca şi Hindukuş-Darfej-Karakul. Aproape toate cutremurele de pe acest teritoriu şanţ legate de fracturile indicate. În general însă, cele mai puternice cutremure au loc în două zone ale globului terestru: Pacifică şi Mediteraneană-Himalaiană. Prima cuprinde Insulele Aleutine, Alaska, Cordilierii, Noua Guinee, Noua Zeelandă, Indonezia, Filipinele, Taiwan, Insulele Riukiu, Kurile, Japonia, Kamceatka. A doua cuprinde Apeninii, Alpii, Carpaţii, Baligii, Kaukazul, Asia Mică, Pamirul, Hindukuş, Himalaya.

Recent geofizicianul A.A. Nikonov, analizând originea cutremurelor în Asia Mijlocie, a stabilit o relaţie interesantă, anume că focarele cutremurelor par a se deplasa de la" flancurile acestor falii spre mijlocul lor. Deplasarea se repetă din nou ciclic la aproximativ fiecare 200-300 de ani. În baza acestei teorii s-a întocmit o prognoză pe termen lung: repetabilitatea cutremurelor trebuie să aibă loc la aproximativ fiecare 115 ani. Astfel, pentru teritoriul cel mai apropiat de Alma-Ata (bazinul râului Cilik) este de aşteptat un cutremur până la sfârşitul polului nostru. În ce măsură se va confirma această prezicere este greu de spus.

Seismologii au prezentat numeroase teorii, dar majoritatea lor s-au dovedit puţin fondate. Dar cutremurul care a avut loc în valea Alai în anul 1978 a fost, într-o măsură oarecare, prezis corect. Este adevărat că această prognoză a fost pe termen mediu şi este prea puţin probabil că s-ar fi putut lua măsuri care să fi fost eficiente.

Prognozele se construiesc pe baza studiului geomorfologiei nodurilor seismice şi a distingerii, prin analogie cu ele, a nodurilor care nu şi-au manifestat încă activitatea. Semnele Principale ale unui cutremur care se apropie sunt activităţile seismice. În epicentrul viitor al cutremurului, de obicei, creşte treptat numărul de şocuri slabe şi pământul neliniştit parcă avertizează sosirea catastrofei. Dar uneori, dimpotrivă, înainte de catastrofă este o acalmie seismică, chiar o „tăcere" completă.

Se iau în considerare şi variaţiile anormale ale nivelului apei în puţuri de foraj şi fântâni şi a compoziţiei ei chimice. În special, creşterea concentraţiei de radon, fluor, argon şi heliu se consideră unul dintre criteriile cele mai sigure. Se presupunea că înainte de cutremur apar în scoarţa terestră numeroase fisuri, prin care pătrund gaze venite de la mare adâncime, dizolvându-se în apă. Dar şi acest criteriu s-a dovedit inconstant.

Se puneau mari speranţe în studiul anomaliilor câmpurilor geofizice, în special în anomaliile variaţiilor seculare ale câmpului geomagnetic. Dar şi ele, ca şi anomaliile în înclinarea şi deformaţiile scoarţei terestre, a rezistivităţilor electrice, curenţilor telurici, după care, de exemplu, a fost întocmită prognoza pentru falia scoarţei terestre San-Andreas (SUA), s-au dovedit nesigure şi, după cum a reieşit, au fost provocate de

precipitaţiile atmosferice.

Solicitările colosale ale scoarţei terestre înainte de cutremur modifică porozitatea, permeabilitatea, conţinutul de apă şi gaze în roci. Dar şi anomaliile geofizice, hidrochimice, geotermice, electromagnetice, piezoşi mecano-electrice şi altele, care depind de solicitarea din roci, după cum a dovedit studiul lor amănunţit, se pot manifesta independent de cutremurul ce va avea loc şi nu numai în epicentru, ci şi la distanţă mare de limitele lui.

S-au luat în considerare viteza undelor seismice, anomaliile de mişcare a scoarţei terestre înainte de cutremur, în cursul lui şi după. Dar şi aceste particularităţi nu au fost confirmate prin cercetări. Tentativele de a explica cutremurele prin mareele solar-lunare s-au dovedit de asemenea inconsistente, deoarece ele provoacă o solicitare prea neînsemnată a scoarţei terestre.

Cutremure apar şi acolo unde ele nu erau de aşteptat şi nu au fost prezise. Un mare reproş pentru seismologi a fost cutremurul de la Gazli. O comisie cu autoritate a declarat această regiune nepericuloasă sau, cum s-a spus, „aseismică”, dar tocmai aici a avut loc un cutremur de gradul 10. La fel de puternic s-a dovedit cutremurul din anul 1904 între râurile Işim şi Irtiş, într-o regiune care se considera perfect aseismică. Magnitudinea lui a fost de circa 6, adică mai mare decât a recentului cuutremur din Taşkent.

Analiza statistică minuţioasă a cutremurelor a scos la iveală remarcabila inconsecvenţă şi nedeterminare a regimului seismic al regiunilor supuse catastrofei, precum şi relativitatea nesiguranţa completă a criteriilor de prognoză.

Alcătuirea predicţiilor mai este complicată şi de faptul că deocamdată nu s-au precizat cauzele producerii cutremurelor, exepţie constituie doar cutremurele condiţionate de erupţii vulcanice, surpări din munţi, precum şi, după cum s-a mai spus, cele provocate de construirea lacurilor de acumulare artificiale.

Astfel, vedem că deocamdată ştiinţa predicţiei cutremurelor este neputincioasă, iar metodele geochimice şi geofizice moderne nu justifică speranţele ce li se atribuie. Unele succese sunt extrem de rare; în schimb, alarmele false sunt numeroase şi aşa de nejustificate încât seismologii înşişi au o poziţie sceptică faţă de ele şi îndeamnă ca predicţiile cutremurelor să

fie luate în considerare cu multă susceptibilitate, deoarece o predicţie eronată poate avea uneori urmări mai grave pentru sănătatea şi bunăstarea populaţiei decât un cutremur real. Dar un asemenea punct de vedere, adoptat cu plăcere de seismologi, reflectă mai degrabă incapacitatea de a construi predicţii pe termen scurt. Da, predicţia eronată, în special dacă ea se repetă de mai multe ori, nu este de dorit pentru populaţia care cunoaşte această calamitate şi a păstrat-o în memorie. În acelaşi timp, predicţia de scurtă durată, fundamentată, reală şi exactă, va fi de mare utilitate, va salva viaţa oamenilor şi, într-o măsură oarecare, valorile materiale.

Astronomii prezic cu o precizie până la fracţiuni de secundă eclipsele de Soare şi de Lună. Devin tot mai exacte prognozele timpului elaborate de meteorologi. Cicloanele care aduc timp nefavorabil şi furtuni distrugătoare sunt urmărite deja din cosmos. Numai cutremurele continuă să rămână, ca mai înainte, îngrozitoare prin caracterul lor neaşteptat, imprevizibil.

Seismologia îşi aşteaptă Copernicul său. Totuşi acum, la complicarea extraordinară a ştiinţei şi tehnicii, Copernic singur nu mai este în stare să efectueze o revoluţie în seismologie. Ea este de aşteptat să fie rezultatul muncii colective a mulţimii de oameni de ştiinţă.

Deci problema prezicerii cutremurelor este încă departe de rezolvare. Deocamdată principalul realizat este faptul că au fost determinate regiunile periculoase sub aspect seismic, au fost alcătuite hărţi de prognoză şi după ele au fost indicate termenele aproximative de repetabilitate a cutremurelor. Urmează o muncă enormă de studiere a factorilor numeroşi, deja cunoscuţi, clasificarea lor în factori întâmplători, neîndoielnici şi obligatorii, precum şi căutarea de noi procedee de prezicere a acestei calamităţi, care perturbează periodic desfăşurarea paşnică a vieţii. La această muncă trebuie să participe, concomitent cu seismologii, geologi, geofizicieni, geochimişti, geodezi, geo-morfologi şi reprezentanţi ai multor altor profesiuni.

Aici ne-am apropiat de obiectul principal al expunerii noastre. Concomitent cu oamenii de ştiinţă din specialităţile enumerate, trebuie să participe la seismologie şi biologi, în special zoologi. Ei, neîndoielnic, îşi vor avea aportul lor la rezolvarea uneia

dintre cele mai acute şi actuale probleme.

Cu ce pot ajuta animalele? După cum vom vedea, pot. Evoluţia lor pe pământ a fost însoţită de numeroase catastrofe. La animale trebuia să se dezvolte o anumită reacţie la aceste catastrofe, care le ajută să simtă la timp pericolul ce se apropie şi să se salveze.

Caracterul complet neaşteptat şi consecinţele grave, inevitabile, ale cutremurelor au generat în popor credinţa în manifestarea unor forţe supranaturale, care trimit pe pământ nenorocirile ca o pedeapsă de la Dumnezeu, care pedepseşte pe om pentru păcatele lui. Frica faţă de dezlănţuirea stihiei subterane, inexplicabilitatea esenţei ei s-au reflectat în numeroase legende, basme, superstiţii, semne.

În Filipine există legenda că odinioară cuceritorii străini au detronat pe regele băştinaş, Lakana, şi l-au pus în lanţuri într-o peşteră din munţi. De atunci poporul a pierdut liniştea şi a sărăcit. În curând ţara a fost scuturată de furtuni subterane. Talalogii (una dintre populaţiile mari din Filipine) presupun că Lakana încearcă din toate puterile să se smulgă din peşteră şi scutură stâncile. Ei au credinţa că la fiecare cutremur se rupe una dintre verigile lanţului lui şi regele îşi eliberează corpul puternic, prins între pietre. „Deocamdată el a reuşit să-şi elibereze un singur picior” – spuneau filipinezii, sperând în libertate, fericire şi eliberarea ţării de străini.

La japonezi a existat credinţa că ţunami şi cutremurele se produc deoarece peştele gigantic „namudzi” gâdilă cu mustăţile fundul mării. Imaginea acestui peşte se lipea înainte pe ferestrele locuinţelor ca o vrajă împotriva acţiunii distrugătoare a cutremurelor.

În alte legende japoneze străvechi se spunea că cutremurele se produc deoarece peştele enorm lup de mare (latineşte Pa-Moslunis asotus) începe să se mişte activ sub pământ. Această credinţă s-a născut la începutul secolului XVIII, după care multe cutremure au fost descrise în documente istorice cu menţionarea acestui peşte, iar imaginile lui s-au păstrat după cutremurul din anul 1855. După cum s-a aflat ulterior, credinţa, care era considerată absurdă de către oamenii de ştiinţă, avea temei: încă la sfârşitul secolului XIX au fost descrise suficiente fapte de comportare neobişnuită a acestui peşte înainte de

cutremure, deşi nu se cunosc comunicări ştiinţifice ale acestui fapt înainte de 1920. Englezii numesc acest peşte „catfish” şi s-ar părea că denumirea lui ar trebui tradusă ca „pisica-peşte”. În realitate această denumire provine de la cuvântul „cat”, folosit într-un sens complet diferit în jargonul marinăresc.

În legenda veche a kazahilor şi kirghizilor se spune că pământul se reazemă pe un peşte enorm. Pământul este înconjurat de un dragon enorm. Pe marginea lui stă un taur albastru ţinând într-un corn cerul. Dacă se mişcă peştele, se produce cutremurul, iar dacă se va mişca taurul albastru, se va produce sfârşitul lumii.

În capitolele Coranului referitoare la timpul propăvăduirii lui Mahomed în Mecca, descrierea sfârşitului apropiat al lumii reflectă unele calamităţi ce au avut loc anterior, probabil un cutremur puternic, când „apele (oceanului – n.a.) se vor învolbura şi vor năvăli peste uscat” etc.

În multe legende care s-au transmis până în zilele noastre, legate de cutremure, se arată că această nenorocire este prevestită de animale. Comportarea stranie, neaşteptată, a animalelor înainte de cutremure este o prevestire, cunoscută de demult de către om, ulterior uitată pe nedrept. După toate probabilităţile, aceasta s-a întâmplat deoarece informaţiile transmise ani şi ani pe cale orală au fost treptat deformate de detalii imaginare, de completări neveridice şi pur mistice, care nu sunt de crezut în timpurile noastre. Prin aceleaşi trăsături se distingeau povestirile populare din Evul Mediu asupra cutremurelor, când domnea inchiziţia sumbră a bisericii.

Comunicarea cea mai veche, care a ajuns până la noi, asupra comportării animalelor se referă la cutremurul din anul 328 î. Hr, care a distrus oraşul Helikos din Grecia. Atunci, cu câteva zile înainte de cutremur, au ieşit din vizuinile lor şi au fugit nevăstuicile şi iepurii.

În Mesopotamia antică, prevestitorii cei mai fără de greş ai diferitelor calamităţi naturale se considerau şerpii, deoarece ei posedă o sensibilitate extraordinar de dezvoltată şi presimt deosebit de bine apropierea cutremurului.

Multe semne prevestitoare de cutremur, funcţie de comportarea animalelor, sunt descrise în documente istorice vechi din China. Ţipetele bruşte ale fazanilor, capturile

extraordinare la pescuit, migrarea şobolanilor, aruncarea peştilor pe ţărm, cântecul păsărilor în noapte, urletul puternic al câinilor auzit la mari distanţe, iepurii de vizuină părăsindu-şi refugiile, albinele care îşi construiesc stupii în locuri joase etc, toate acestea s-au observat de repetate ori înainte de cutremure. Animalele nu numai că presimţeau furtunile subterane, ci anunţau chiar şi uraganele, ploile torenţiale etc.

Locuitorii din Caracas (Venezuela), din timpuri vechi, credeau în capacitatea câinilor şi a pisicilor de a presimţi cutremurele; înainte de catastrofă animalele manifestau o nelinişte puternică.

În China şi în Japonia, din timpurile cele mai vechi, oamenii aveau multă încredere în prevestitorii biologici. Din păcate, în Europa şi în America, informaţiile asupra animalelor prevestitoare de cutremure sunt considerate, categoric, de către oamenii de ştiinţă drept legende, care nu merită atenţie. Dezvoltarea multilaterală a ştiinţelor a favorizat uitarea treptată a înţelepciunii şi experienţei populare, ceea ce s-a manifestat, de asemenea, şi prin negarea mijloacelor populare de tratare a bolilor omului.

În cărţile uzuale de zoologie este inutil să se caute ceva informaţii asupra stării animalelor înainte de cutremure. Ştiinţa despre comportarea animalelor, zoopsihologia, care s-a constituit ca o disciplină autonomă, nu comunică, de asemenea, nimic în această privinţă.

Unul dintre cei mai instruiţi oameni ai timpului său, cunoscutul enciclopedist E. Redus, considera toate relatările asupra animalelor prezicătoare rod al imaginaţiei. Ch. Richter, în îndrumătorul său clasic *„Seismologia elementară”,* de exemplu, scria astfel în legătură cu aceasta: *„Legenda despre cutremure conţine adesea informaţii că animalele, cum sunt caii şi altele, se comportă neobişnuit cu câteva ore înainte de cutremure puternice. Dacă aceasta are loc, se explică prin foreşocuri mici, nepercepute de oameni”.*

Ah, aceşti savanţi sceptici!

Câte mlădiţe minunate ale noului au distrus sau au întârziat ei prin negaţiile lor gratuite, nedorinţa dusă la extrem de a cunoaşte, neîncrederea faţă de tot ceea ce ieşea în afara cadrului profesiunii înguste şi a concepţiei banale asupra lumii. Să mai amintim aici hotărârea veche a Academiei de Ştiinţe din

Paris că *„toate relatările asupra căderii din cer a corpurilor pietroase să fie considerate deliruri neîntemeiate şi să nu se mai creadă în ele”*, şi multe altele asemenea.

Dar adevărul iese la suprafaţă mai devreme sau mai târziu. A venit timpul ca şi oamenii de ştiinţă să acorde atenţie şi comportării animalelor. Încă în anul 1923, D. Hunting, încrezător în capacitatea animalelor de a presimţi catastrofa ce se apropie, a sintetizat informaţiile cunoscute lui din Europa Occidentală pentru anii anteriori. Dar nimeni nu a acordat atenţie lucrării lui şi ea nu a influenţat dezvoltarea ştiinţei asupra prevestitorilor biologici ai cutremurelor. După aceea, într-o formă foarte precaută, a început să vorbească despre animalele prognozatoare seismologul japonez T. Rykitaky *(Prevederea cutremurelor, Moscova, 1978).* În această carte el a descris numeroase cazuri de comportare neobişnuită a animalelor înainte de cutremur. Analizând 157 cazuri, el a conchis: „Ar fi bine să se introducă regula cercetării prevestitorilor după animale, deşi dovezi ştiinţifice riguroase nu există”.

În continuare, păstrând aceeaşi precauţiune şi, probabil, nedorind să întărâte pe sceptici, el s-a exprimat mai concret: *„Posibil că comportarea animalelor reflectă prevestiri care intră în spectrul prevestitorilor, dar diferă de prevestitorii geofizici”.*

Obstacolul principal în calea recunoaşterii capacităţii animalelor de a presimţi apropierea cutremurelor a fost faptul că niciunul dintre oamenii de ştiinţă nu a înregistrat cu precizie comportarea lor înainte de catastrofa. Desigur, aceasta este greu de făcut: cutremurele se produc pe neaşteptate şi rar. De aceea, informaţiile asupra anomaliilor comportării animalelor trebuiau strânse după tragedia desfăşurată, adică pe cale retrospectivă. Siguranţa acestui procedeu este departe de a fi cea dorită: cu cât evenimentul produs se îndepărtează, cu atât mai puţin veridice se dovedeau informaţiile comunicate asupra lui.

Dar datele asupra comportării neobişnuite a animalelor înaintea cutremurelor au început să se acumuleze. În anul 1975 a avut loc un eveniment semnificativ în istoria seismologiei. După comportarea neobişnuită a animalelor s-a prezis producerea unui cutremur puternic în China, în provincia

Bucheng. Populaţia a fost evacuată din regiunea periculoasă în 6 ore înainte de catastrofă, fapt care a preîntâmpinat pieirea multor oameni.

Gheaţa s-a spart. Oamenii de ştiinţă au început să studieze prevestitorii biologici. În S.U.A. au fost organizate una după (în anii 1976 şi 1979) două conferinţe internaţionale în această problemă, s-au editat două volume de comunicări ştiinţifice asupra comportării neobişnuite a animalelor. O mulţime de biofizicieni şi ecologi s-au arătat interesaţi de această problemă şi, trebuie să se presupună că nu este departe timpul celor mai interesante descoperiri în acest domeniu. Până acum oamenii de ştiinţă din diferite ţări au înregistrat 282 cazuri veridice de comportare neobişnuită a animalelor înainte de cutremur, în China şi în Japonia. În ultimii 100 de ani, au fost descrise 20 de cutremure înaintea cărora s-a remarcat comportarea neobişnuită a animalelor.

În U.R.S.S. Geofizicianul A.A. Nikonov, trecând în revistă literatura din ţară, a separat 20 de cutremure preliminate de comportarea stranie a animalelor.

Prima comunicare din Uniunea Sovietică asupra comportamentului animalelor înainte de cutremur a făcut-o martorul cutremurului de la Vernîi din 1887, renumitul geolog I.V. Muşketov. Informaţii disparate s-au păstrat asupra cutremurului parte puternic din regiunea oraşului Vernîi în 1911, după aceea în Crimeea, în anul 1927, în Aşhabad, în anul 1948, în Taşkent, în anul 1966. Prima cercetare amănunţită asupra anomaliei în comportarea animalelor la cutremurul din Valea Alai, din anul 1978, a fost efectuată de A.A. Nikonov. Tot el a publicat, în anul 1980, un articol asupra comportării anormale a animalelor în revista *„Zemlea i Vselennaia”* (nr. 6) şi în *„Izvestiia AN SSSR. Fizika Zemli”* (nr. 8).

După aceea, în anul 1981, în ziarul *„Ogni Alatau”* (din 26 iunie), iar ulterior în revista „*Prostor*” (Alma-Ata, 1981, nr. 7), articolele subsemnatului, retipărite în unele ziare centrale din U.R.S.S.

În acelaşi an a apărut articolul lui A.A. Nikonov în revista „Znanie-sila” (1981, nr. 8). Seria articolelor asupra animalelor şi cutremurelor a fost încheiată de A.A. Nikonov prin expunerea amănunţită a problemei la Institutul Unional de Cercetări

Ştiinţifice în Informaţia Tehnică (VINITI) în anul 1981. Astfel, în U.R.S.S. primul care a acordat atenţie bioprevestitorilor cutremurelor a fost un seismolog.

În acest capitol vom enumera cutremurele înaintea cărora a fost înregistrată comportarea neobişnuită a animalelor.

În literatura de specialitate a intrat în practică termenul „comportarea anormală a animalelor" (anormală, care se abate de la normă). În realitate, după cum se va arăta ulterior, comportarea animalelor înainte de cutremur nu este întru totul corect să fie numită anormală. Ea este pe deplin normală, deoarece exprimă reacţia de apărare la catastrofa care se apropie şi este îndreptată spre salvarea vieţii lor. Dar termenul s-a înrădăcinat şi cuvintele noastre trebuie considerate doar ca o explicaţie. În general însă ar fi mai corect să se aprecieze comportarea animalelor înainte de cutremure ca prevestitori biologici. Acest termen a şi început să fie utilizat cel mai frecvent în literatură. La enumerarea cutremurelor înaintea cărora au fost înregistraţi prevestitori biologici s-au utilizat materialele lucrărilor conferinţelor internaţionale ţinute în anii 1976 şi 1979 în California, datele articolului sintetic al lui A.A. Nikonov, precum şi ale autorului acestei lucrări.

Italia, Calabria, 5 februarie 1783.

Înainte de cutremur multe gâşte gâgâiau, iar câinii urlau puternic. Locuitorii superstiţioşi au crezut că atitudinea lor neobişnuită poate să cheme nenorocirea. Şi de aceea au început să tragă în câinii care urlau. La suprafaţa mării a început să plutească mult peşte.

Rusia, Kamceatka, 23 august 1792, M (magnitudinea) = 8,4.

Cu 12 ore înainte manifestau o mare nelinişte păsările, în Special rândunelele. La amiază ele au dispărut.

Italia, Napolitania, anul 1805.

Cu câteva minute înainte de cutremur vacile au început să mugească puternic, oile şi caprele să behăie şi să se urce unele peste altele, încercând să scape din ţarcuri. Urlau îngrozitor câinii. Caii aflaţi înhămaţi în drum se opreau brusc, sforăind straniu. Pisicile păreau speriate, încercau să se ascundă, părul le era zbârlit. Iepurii de vizuină şi cârtiţele îşi părăseau vizuinile. Câţiva câini, cu puţin înainte de primul şoc principal, şi-au trezii prin lătrături stăpânii care dormeau, îi trăgeau de

haine din încăperi afară, parcă dorind să-i prevină de pericolul iminent şi câţiva oameni au fost salvaţi de ei. Alarmant au început să ţipe gâştele şi alte păsări domestice. Păsările sălbatice zburau speriate de pe cuiburile lor. Peştii se ridicau la suprafaţă, se apropiau de ţărmuri, adunându-se în bancuri în unele locuri. Reptilele au dispărut din refugiile lor. Furnicile au început să părăsească furnicarele cu câteva ore înainte de cutremur. Furnicile înaripate se loveau de ferestrele caselor şi Pătrundeau în ele. Cu o noapte înainte de catastrofă a apărut un stol de lăcuste. Ele se deplasau fără grabă spre mare.

Chile, Valparaiso, 19 noiembrie 1822

Înainte de cutremur stoluri de păsări de mare au trecut spre continent.

Chile, Conception, 29 februarie 1835.

Stoluri mari de păsări de mare au zburat spre continent s-au rotit deasupra oraşului cu 1 h 40 min înainte de cutremur. Toţi câinii au părăsit orăşelul Talacajano.

Cuba, Santiago de Cuba, anul 1853.

Şerpii şi-au părăsit refugiile şi se târau pe locuri deschise.

Japonia, Eddo (Tokyo), 11 noiembrie 1855. M= 6,9.

Cu 2-3 luni înainte vrăbiile au părăsit satele; cu 10 zile înainte, găinile nu voiau să intre seara în coteţe şi rămâneau sub cerul liber; cu trei zile înainte vacile au ieşit din grajduri. Chiar înaintea cutremurului tipării nu se prindeau ca de obicei; în schimb se prindea bine lupul de mare. Mulţi crabi se urcau pe mal. Melcii de grădină se târau din refugiile lor. O mulţime de şerpi, trezindu-se din somnul de iarnă, au ieşit din găuri la suprafaţa pământului. Ei abia se mişcau, deoarece era frig.

Rusia, Vernîi (Alma-Ata), 27 mai 1887, M = 7,3.

„... Distrugerea a urmat la sfârşitul orei cinci dimineaţa la 28 mai... în seara din 27 spre 28 mai caii refuzau nutreţurile şi manifestau o nelinişte stranie; unii dintre ei cu greu erau reţinuţi în curţi. Vitele cornute, în special vacile, de asemenea nu erau „*normale*", iar porcii fugeau din curţi şi era nevoie să fie închişi. Aceeaşi stare de alarmă se observa şi la câini... în ajunul cutremurului în multe case intrau prin ferestrele deschise rândunele, vrăbii, porumbei... Prepeliţele care erau în camera mea erau aşa de neliniştite, în noaptea spre 28 mai, cum nu au fost în niciuna dintre nopţile precedente... Animalele domestice,

caii, vacile, câinii, cu câteva minute înainte de primele şocuri au simţit apropierea catastrofei groaznice şi tremurau de groază…”..

Acest citat este preluat din descrierea cutremurului de cunoscutul geolog I.V. Muşketov (Cutremurul de la Vernîi, în lucrarea: *Trudi gheologhiceskogo komiteta, Sankpeterburg*, 1890). Dar comunicarea, cu toate că a fost publicată într-o revistă ştiinţifică de un mare om de ştiinţă, nu a reţinut atenţia, a fost uitată şi nici în prezent nu este cunoscută de seismologii de peste hotare.

O comportare neliniştită a animalelor a fost observată de asemenea şi în cătunul Talgar, aflat la distanţa de 27 km de Vernîi, în cătunul Kaskelen aflat la 40 km de oraş. Două pisici, după cum s-a remarcat, şi-au transportat puii afară cu 10 seeunde înainte de cutremur, iar porumbeii au părăsit porumbarele, şi-au luat zborul de pe acoperişuri şi au început să se agite prin aer. Se purtau foarte neliniştit şi câinii.

Oraşul Vernîi a fost afectat puternic. Din 1799 clădiri de piramidă a scăpat doar una singură.

Italia, Liguria, 23 februarie 1887.

Caii înhămaţi la trăsuri se opreau şi refuzau să pornească mai departe. Cu câteva minute înainte de cutremur, păsările domestice au părăsit coteţele. Păunul ţipa mai tare ca de obicei, papagalii băteau puternic din aripi.

Japonia, oraşul Nobi, 28 noiembrie 1891. M = 7,9.

Şoarecii au părăsit casele înainte de cutremur. În oraşul Bogaya, la 30-40 km de regiunea cutremurului de la Nobi, era un restaurant. Pentru abundenţa de şobolani care trăiau în clădirea lui, el a căpătat denumirea de *„casă a şobolanilor”*. În ajunul catastrofei, toţi şobolanii au ieşit şi alergau în jurul casei, iar spre seară, chiar înainte de cutremur, ei au dispărut. Membrii familiei proprietarului restaurantului şi-au dat seama imediat că aceasta prevesteşte o anumită nenorocire. Au fost puternic excitaţi şi şobolanii din oraşul Suama. Aici vacile au părăsit grajdurile, vrăbiile şi porumbeii au plecat de la cuiburile lor. În ajun au dispărut porumbeii de pe clopotniţa templului budist, unde ei cuibăreau. Cu o zi înainte de catastrofă ţipau pisicile sălbatice. Cu 3-4 zile înainte, mulţi pesti care trăiau îngropaţi în mâl s-au aruncat pe uscat, pe câmpurile de orez. Cu

câteva zile înainte, în prefectura Anchi, şi-au luat zborul din cuiburi furnicile înaripate.

Japonia, provincia Sanriky, 15 aprilie 1896. M = 7,1.

Cu trei luni înainte au început să se prindă din abundenţă tipării şi tonul. Foarte moleşiţi păreau şobolanii mergând de colo până colo, fără frică, împreună cu herminele. Cu câteva ore înainte, ciorile şi alte păsări şi-au luat zborul din copaci. Şerpii de mare şi păstrăvii au început să pătrundă din mare în râuri. Cu câteva zile înainte a dispărut trepangul. Cu 20 de minute înainte au început să ţipe păsările.

Turcia, regiunea oraşului Kars, 11 iulie 1899.

Cu zece minute înainte de cutremur, animalele domestice din câmp au început să se agite şi au fugit în diferite părţi; cireada care a fost strânsă în sat a fugit în dezordine.

Rusia, Gruzia, cutremurul de la Ahalkalak, decembrie 1899.

Cu câteva minute înainte de cutremur, animalele au intrat în panică; vacile mugeau şi erau agitate, oile behăiau, caii băteau în pământ cu copitele şi încercau să se desprindă din legături.

S.U.A., San-Francisco, 18 aprilie 1906, M=8,3.

Imediat după cutremur, F. Loke a efectuat o anchetare specială a populaţiei asupra reacţiei animalelor şi a cules unele informaţii amănunţite.

Caii din ham se agitau speriaţi, voiau să fugă; alţii, dimpotrivă, se opreau, nechezau puternic. Caii cu călăreţi se împiedicau şi cădeau des, se opreau, tremurau. La o milă de oraşul Santa Rosa, un cal a refuzat o zi întreagă să mănânce. La una dintre ferme, caii nechezau alarmaţi, tremurau. Într-o herghelie de 30 de cai, animalele fomăiau, se ridicau în două picioare în faţa grăjdarului, nu se atingeau de nutreţ, mulţi s-au smuls şi au fugit de boxe. Vacile care păşteau pe dealuri au fugit în văi şi nu au revenit câteva zile după cutremur. Multe vaci se culcau pe pământ, altele alergau în jurul lor. La o fermă de lapte, vacile se aruncau pe pământ şi se rostogoleau; dădeau puţin lapte. Două vaci au născut înainte de vreme.

Înainte de afterşoc câinii erau speriaţi, urlau, fugeau, se ascundeau; după cutremur unii au fugit şi nu au mai revenit decât după câteva zile, iar în noaptea dinaintea cutremurului lătrau cotinuu. Mulţi câini îşi părăseau coteţele sau culcuşurile, refuzau mâncarea, fugeau pe locuri deschise, luau căţeii şi îi

transportau în locuri nepericuloase. Cei mai mulţi câini urlau în noaptea dinaintea cutremurului.

Pisicile reacţionau de asemenea în mod diferit. Unele alergau neliniştit, zburlindu-şi puternic părul, altele se ascundeau. Unele au dispărut cu câteva zile înainte de cutremur şi au apărut abia după o săptămână; multe şi-au dus puii în alte locuri. După cutremur pisicile săreau speriate la vederea cadavrelor omeneşti, le ocoleau. Găinile fugeau spre coteţe, desfăcând aripile şi cotcodăcind. Elefantul trompeta îngrijorat înainte şi după cutremur. Nu s-au efectuat observaţii asupra animalelor sălbatice.

Germania, Landberg, 3 iulie 1910.

Cu 2 minute înainte de catastrofă toate albinele au părăsit stupii şi au revenit la ei la 15 minute după cutremur.

Rusia, Asia Mijlocie, oraşul Vernîi, 4 ianuarie 1911.

„Semirecenskie oblastnîe vedomosti” (Buletinul regiunii scria astfel despre cutremur: „Ca un fenomen cosmic… acest cutremur este unul dintre cele mai mari cunoscute. El depăşeşte cutremurele din Messina, Şemaha. Seismografele numeroaselor staţii seismice din ţările europene s-au defectat şi au încetat să funcţioneze, ceea ce nu s-a întâmplat la cutremurele precedente.

Din păcate lipsesc informaţii asupra prevestitorilor biologici şi nimeni nu le-a înregistrat nicăieri. Dar ei, desigur, au existat. Acest lucru poate fi apreciat chiar şi după faptul că la 110 km de epicentru, pe malul Lacului Issîk-Kul, cu 3 săptămâni înainte câinii erau foarte neliniştiţi, cu 10 zile înainte nu s-a mai putut prinde peşte din lac, iar cu câteva minute înainte au început să mugească vacile şi să necheze caii.

China, provincia Yunan, Daguan, 31 iulie 1917, M=6,5.

Cu o lună înainte peştii au început să se ţină pe la suprafaţa apei, iar cu câteva zile înainte a crescut nivelul râului şi o mulţime de peşti au început să sară pe mal.

China, provincia Ningsea, Haikan, 16 decembrie 1920, M = 8,5.

Înaintea acestui cutremur puternic, în timpul căruia au pierit peste 200.000 locuitori, s-au comportat foarte straniu vacile şi găinile. Neobişnuit de puternic lătrau câinii, lupii alergau neliniştiţi în haite, uliii zburau haotic.

Japonia, Kanto, Tokyo, 1 septembrie 1923, M = 7,9.

A început să se prindă macroul mare în loc de macroul obişnuit. Capturile de alt peşte au slăbit; deosebit de puţină era coada galbenă şi au dispărut ţiparii. În schimb au apărut în cantitate mare lupii de mare, apoi dorade, bibani de mare şi chefali, totodată de dimensiuni mai mari ca de obicei.

Cu trei luni înainte au crescut capturile de caras. Apa din lacuri s-a tulburat; macroul-pikes a început să se prindă la timp nepotrivit. Cu o lună înainte au apărut ţiparii şi lostriţa, au apărut din nou peştele lup de mare şi creveţii. Cu câteva zile înainte lupul de mare a început să „*joace*" puternic; apa se tulbura tot mai mult, peştii mureau. La suprafaţa mării s-a prins peştele de mare adâncime *Nemichtys avacatta*. Cu două zile înainte au început să se târască pe ţărm o mare cantitate de crabi, a apărut un banc enorm de sardele; lupul de mare se bălăcea cu zgomot în iazul restaurantului din partea inferioară a oraşului Tokyo, chefalul s-a apropiat de suprafaţa apei; într-o perioadă neobişnuită a început să se prindă peştele de apă dulce. Cu câteva ore înainte, în râurile din Yokohama a apărut o cantitate mare de peşti muribunzi, chiar lângă ţărm era o cantitate neobişnuit de mare de peşti de mare adâncime – *bonitis*. Cu câteva ore înainte de cutremur, pescarii au văzut peşti de mare adâncime din familia gadide, care pluteau la suprafaţă. Fiindu-le frică de o nenorocire, pescarii s-au grăbit spre ţărm.

U.R.S.S., Crimeea, 12 septembrie 1927. M= 6,8.

Cu patru ore înainte de cutremur, caii au început să devină neliniştiţi şi să se smulgă din legături. Vacile şi taurii refuzau nutreţurile, mugeau neliniştiţi. Se comportau neliniştit păsările şi câinii; pisicile se strângeau lângă stăpâni şi nu-şi găseau locul. Cu 15-20 minute înainte de catastrofă, mulţi câini au început să urle şi să latre a jale, încetând să urle doar în momentul cutremurului. Vitele au continuat să fie neliniştite.

Japonia, Sanriki, 3 martie 1933, M = 8,5.

Crabii nu se prindeau deloc în anul catastrofei. În septembrie-decembrie ale anului precedent au apărut multe bancuri de sardele, posibil datorită faptului că s-a schimbat curentul, cu o lună înainte, iar în unele părţi cu o săptămână înainte, au dispărut şobolanii; cei rămaşi au devenit extrem de molateci şi

nu mai mâncau din orezul strâns în căpiţe. Când din oraş au început să dispară şobolanii, unul dintre locuitori a spus că este aşteptat un cutremur, deoarece el a fost martorul aceluiaşi comportament al acestor animale înainte de cutremurul din anul 1896 din aceeaşi regiune. Dispariţia şobolanilor a fost observată de numeroşi locuitori ai oraşului. Cu 15-16 zile înainte au fost prinşi crabi de forme neobişnuite. Cu 2-3 zile înainte şobolanii şi pisicile erau neobişnuit de amorţiţi, indiferenţi. În stomacurile sardelelor capturate s-au găsit mâl şi diatomee din bentos, în loc de alge din plancton, ceea ce arăta reacţia la apropierea catastrofei a organismelor din plancton. Din munţi au coborât fazani, care ţipau mai des ca de obicei. Cu o zi înainte de catastrofă şi-au părăsit cuiburile pescăruşii din Insula Jbura. Cu 3 ore înainte au apărut şobolani în locuri neobişnuite. Raţele şi-au părăsit locurile de odihnă şi somn. Peştele Pean se prindea cu greu înainte de cutremur şi foarte uşor după aceea.

U.R.S.S., Turkmenia, oraşul Kazandjik, 4 noiembrie 1946, M= 7.

Cu câteva ore înainte de cutremur oile se purtau neobişnuit cămilele răgeau, câinii urlau; cocoşii au început să cânte la un timp nepotrivit.

Japonia, Nankaido, 21 decembrie 1946, M= 8,1.

La începutul lui decembrie a fost prins lupul de mare, ceea ce era foarte neobişnuit; cu o zi înainte de catastrofă s-au capturat multe sardele. În ziua cutremurului au apărut în mare păstrăvul de munte şi câteva specii diferite de peşti. Ei se prindeau cu uşurinţă. Lângă ţărm au apărut mulţi delfini. Cu 10-30 minute înainte de cutremur, peştele auriu din acvarii s-a ridicat pe neaşteptate de pe fund spre suprafaţă, iar după aceasta a căzut la fund.

Japonia, Fukuy, 23 ianuarie 1948, M=7,3.

Cu 4-5 zile înainte a apărut peştele lup de mare în mijlocul râurilor şi nu lângă ţărm ca de obicei. Cu 2 zile înainte a fost prins un păstrăv mare într-un loc neobişnuit. Se prindea cu uşurinţă, în special după amiază, „peştele parfumat”.

U.R.S.S., Turkmenia, Aşhabad, 5 octombrie 1948, M = 7,3.

Cu o lună înainte de catastrofă, şerpii şi-au părăsit refugiile şi au apărut la suprafaţa pământului. Bătrânii s-au adresat la comitetul executiv regional cu averizarea că este posibil un

cutremur. Profesorul G.P. Gorşkov, care a studiat această catastrofă (*Cutremurele*, Moscova, 1948), a confirmat această comunicare: ea a fost povestită de secretarul Comitetului orăşenesc al partidului. Cu 1- 1,5 ore înainte a fost observată o mutare în masă a furnicilor. Înaintea tuturor afterşocurilor câinii lătrau puternic. Au devenit neliniştiţi şi oamenii. Cu câteva ore înainte, directorul unei gospodării de stat suburbane, simţind o îngrijorare puternică, a anulat al doilea spectacol la cinematograf.

Extras din notele docentului P. Moskalţov: *„Cu 2 ore înainte de cutremurul din Aşhabad (de gradul 10), la crescătorie de cai din Aşhabad, caii pur şi simplu au turbat, se smulgeau din legături, băteau din copite, nechezau. S-a reuşit prinderea cailor şi ei au fost readuşi la loc. Dar cu 15 minute înainte de catastrofă ei au spart porţile grajdului şi au fugit care încotro. Grajdul s-a prăbuşit de la un şoc subteran”*. Trepidaţiile pământului după şocul principal au continuat mult timp şi au provocat noi distrugeri. Directorul gospodăriei de stat, situată în apropierea Aşhabadului, povestea că în preziua cutremurului ciobanii au observat că oile se strângeau în grupuri şi nu păşteau. Dar ei nu au acordat atenţie acestui fapt, ci şi-au amintit după ce s-a terminat cutremurul. Docentul P. Moskaltov a notat: „Cu 6 ore înainte de cutremurul de la Aşhabad s-a revoltat aşa-numitul *«berbec provocator»* (care duce după el turma de oi spre sacrificare la abator): el a început să dea înapoi, să se arunce dintr-o parte în alta şi a refuzat munca obişnuită.”

Ziaristul V. Peskov îşi aminteşte: *„în tren, vecinul de compartiment a scos fotografiile de familie. Printre portrete am zărit fotografia unui câine ciobănesc. «Aproape ca un om îmi fete scump acest câine, a spus vecinul. Eu împreună cu soţia eram la Aşhabad. În noaptea aceea ne-am întors târziu acasă. Nu ne-am culcat imediat. Eu răsfoiam hârtiile. Soţia citea. Fetiţa dormea în cărucior. Dintr-odată, ceea ce nu s-a mai întâmplat niciodată, câinele s-a smucit din loc şi, apucând copilul de cămăşuţă, a zbughit-o pe uşă afară. A turbat! Eu am luat puşca din cui şi am sărit afară din casă împreună cu soţia. Şi imediat în spate totul s-a prăbuşit. Şi întreg oraşul s-a năruit sub ochii noştri» „.*

I.B. Litineţki, în cartea lui „Inventatorul – natura” (Moscova, 1980), redă povestirea unui ofiţer care făcea serviciul în Aşhabad. Câinele lui, cu câteva minute înainte de şoc, a deschis uşa şi a tras pătura de pe el. Dar stăpânul nu s-a trezit, dormea adânc. Atunci câinele a început să-l muşte de picioare, a început să urle, s-a aruncat spre uşă. Stăpânul s-a trezit şi s-a luat după câinele lup şi după câteva secunde casa s-a prăbuşit datorită şocului.

În aceeaşi carte, I.B. Litineţki redă povestirea unei locuitoare a oraşului Aşhabad, L. Griţ: „În seara aceea eu m-am culcat pe terasă. Cu o oră înainte de catastrofă, şpiţul a început să se neliniştească, să se arunce spre gard. Câinele m-a trezit. El s-a înghesuit sub pat şi a început să schelălăie. După aceea s-a târât din adăpostul lui şi a început să mă lingă pe faţă. În sfârşit, m-a apucat de îmbrăcăminte şi a încercat să mă tragă din pat. Eu m-am gândit că cineva umblă pe la portiţă. M-am sculat şi am deschis-o. Câinele a fugit în stradă. Dar imediat s-a întors şi m-a apucat de halat pentru a mă trage de lângă casă. Eu am ieşit pe trotuar. În acest moment s-a cutremurat pământul…”.

În ziarul „Sovetskaia torgovlea” este inserată relatarea următoare a lui O. Bîcikov: „M-am trezit cu un sentiment neplăcut; ceva foşnea în pat. M-am uitat – pisoii erau sub plapumă, l-a cărat pisica. I-am dat o scatoalcă pisicii, iar pe pisoi i-am dus în bucătărie, unde stăteau de obicei. M-am apropiat de robinet ca să mă clătesc pe mâini şi dintr-odată am fost aruncat astfel încât m-am lovit cu capul de perete”. Unul dintre fizicieni a comentat astfel această povestire: „Probabil, a spus el, patul era cu o plasă metalică elastică cu celule fine, care ecrana radiaţiile provenite din pământ”.

Scriitorul V. Şklovski, în articolul *„Discuţii asupra esenţei literaturii”* (Inostrannaia literatura, nr. 1, 1973), relatează următoarele: „Un scriitor din Aşhabad mi-a povestit cum mergea el odată acasă, puţin băut, şi dintr-odată i s-a părut că a fost lovit peste picioare şi a căzut cu faţa în jos. După aceea s-a sculat, dar în jur nu mai era oraşul. S-a produs cutremurul. Apoi s-a îndreptat spre casă. Nu mai era nici casă, nici familie. În curte era culcată pisica cu pisoii. Ea a presimţit cutremurul şi şi-a scos pisoii afară”.

Merecia, provincia Sofiades, 30 aprilie 1954. M = 7

Cu o jumătate de oră înainte s-au ridicat în aer berzele foarte agitate.

Mongolia, zona lanţului muntos Gurvan-Bogdo, 4 decembrie 1957

Rozătoarele au simţit primele apropierea cutremurului. Fuga lor în masă din vizuini a atras atenţia locuitorilor.

Alaska, 10 iulie 1958, M = 7,9.

Cu câteva minute înainte de cutremur rândunicile de mare şi alte păsări au zburat agitate şi cu ţipete speriate la mare înălţime deasupra uscatului.

S.U.A.. Statul Montana, Lacul Hebden din apropierea Parcului Yellowstone, 17 august 1958, M = 7,1.

Lacul este un loc bun pentru odihna păsărilor acvatice. La amiază, cu 12 ore înainte de catastrofă, păsările au început să părăsească lacul şi la sosirea nopţii el a rămas pustiu. Acest fapt a atras involuntar atenţia. Înainte de şoc elanii şi urşii au început să fugă în panică; un urs a intrat în peşteră.

Iugoslavia, Skopje, 26 iulie 1963. M = 5,75.

Paznicul grădinii zoologice din oraşul Skopje a povestit că în ajunul cutremurului în grădină era un „concert” îngrozitor. Ţipa tânguitor elefantul, ridicând trompa, urla puternic hiena; se purtau foarte agitaţi tigrul, leul, leopardul; lor li s-au alăturat păsările. Dintr-odată toate animalele au tăcut şi s-au înghesuit în colţuri ascunse. Şi atunci s-a cutremurat pământul şi s-a auzit un vuiet subteran. Câteva şocuri au distrus complet oraşul.

S.U.A., Alaska, oraşul Prince William, 21 martie 1964. Magnitudinea = 8,5

Cu câteva ore înainte de catastrofă vitele au părăsit locurile joase, bogate în iarbă, ridicându-se pe coaste.

Japonia, oraşul Niigata, 16 ianuarie 1964. M= 7,5.

La începutul anului, o mulţime de caracatiţe au plecat spre locurile adânci ale mării. Cu 6 luni înainte s-au remarcat capturi foarte mari de plătică. Peştele a început să se zbată cu zgomot, a apărut la suprafaţă şi se prindea cu uşurinţă. Cu 2-3 zile înainte au scăzut mult capturile de caracatiţe, ceea ce nu s-a întâmplat niciodată înainte. Cu 2 ore înainte, o mulţime de delfini au părăsit apele litorale de la Niigata şi s-au îndreptat spre Toyama. Chiar înainte de cutremur, lupul de mare plutea la suprafaţa apei. În ziua următoare şi a doua zi după cutremur s-a

prins peştele de mare adâncime Careocturus japonicus

S. U.A., Alaska, 27 martie 1964. M = 8,5.

Înainte de cutremur în Insula Kodiak, un urs mare s-a trezit din hibernare cu două săptămâni înainte de vreme, a părăsit vizuina şi a plecat în peregrinare. Cu o oră înainte, vitele au părăsit văile şi s-au urcat pe dealuri.

U.R.S.S., Uzbekistan, Taşkent, 26 aprilie 1966. M = 5,1.

La douăsprezece şi jumătate în noaptea de 25 spre 26 aprilie, cu cinci ore înainte de catastrofă, în Cilanzare, aflat la câţiva kilometri de epicentru, au început să miaune neobişnuit de puternic şi urât pisicile. Oamenii au acordat atenţie comportării animalelor, iar o femeie în vârstă a spus: „O să fie vreo nenorocire”. (Comunicarea colaboratoarei Institutului de seismologie al Academiei de Ştiinţe a R.S.S. Kazahe TA. Jolobova). Cu 10 minute înainte de cutremur, o pisică şi-a transportat puii în pat şi i-a pus peste plapumă, alta i-a luat din bucătărie şi i-a pus pe pat sub plapumă. Cu câteva minute înainte, porumbeii din pod au început să se zbată în disperare, încercând să zboare toţi deodată prin ferestruica îngustă. În alt loc, circa 40 de porumbei de diferite rase au părăsit cu zgomot porumbarul, au zburat neliniştiţi în întuneric şi s-au aşezat pe acoperiş.

Japonia, Tokashi-Oki, 16 mai 1968. M = 8,1.

Cu 8 zile înainte a fost prins peştele de mare adâncime – *alepisaurus boreali*, cu 3 zile înainte un alt peşte de mare adâncime, nemichthys sp. iar cu două zile înainte, caracatiţa de mare adâncime Architenthys japonica. Au fost prinşi circa 200 de paltuşi: pescuitul bun la acest peşte şi la somon a continuat şi la trei zile după cutremur. La două zile după cutremur s-a prins un nou peştele de mare adâncime Carcoctrus japonicus.

U.R.S.S., Armenia, Zanghezur, 9 iunie 1968. M = 4,9.

Cu o oră, o oră şi jumătate înainte s-a observat deplasarea în masă a şerpilor spre râu. Erau aşa de mulţi şerpi încât autovehiculele erau nevoite să îi calce pentru a putea trece.

China, Bohai, 18 iulie 1969. M = 7,4.

Cutremurul a avut loc în mare. Cu câteva zile până la el s-a observat o comportare neobişnuită a pescăruşilor, rechinilor, a cinci specii de peşti. În grădina zoologică tigrul era evident inhibat şi stătea nemişcat în cuşca lui, nedorind să se scoale în

picioare. Panda, ţinându-şi capul cu labele, răgea strident şi nu voia să se joace, iacul refuza mâncarea şi umbla neliniştit, negăsindu-şi locul. Lebedele dădeau să părăsească apa. În acvarii au început să se agite peştişorii, lipitorile, broaştele ţestoase de apă. Colaboratorii grădinii zoologice populare din Tanshan, Hjbservând reacţia clară a animalelor, au anunţat pericolul iminet cu câteva ore înainte de cutremur.

China, provincia Yunan, Yuksi, 5 ianuarie 1970. M = 7,7.

Peştii înotau la suprafaţa apei, săreau des, deşi nu era sezon de pescuit; mult peşte a ieşit pe bancurile de nisip din apropierea ţărmurilor. În regiunea epicentrului o mulţime de ţipari şi salvelini au fost găsiţi pe fundul băltoacelor de noroi.

U.R.S.S., Kazahstan, oraşul Djambul, 10 mai 1970. Magnitudinea = 5,7

Înainte de cutremur s-a remarcat neliniştea animalelor domestice, în special a câinilor.

China, Tanshan, 25 mai 1970. M = 4,9.

Paznicul uneia dintre brigăzile de producţie a observat că vitele refuză să intre în ţarcuri şi nu mănâncă iarbă. S-a amintit că o comportare analogă a vitelor a fost cu un an înainte în Teantzin, înainte de cutremur. S-a comunicat acest lucru. A doua zi dimineaţă a avut loc cutremurul.

U.R.S.S., Petropavlovsk, 24-25 noiembrie 1971.

Înainte de cutremur s-au observat numeroase manifestări de comportare neliniştită a animalelor.

China, Kanting, 27septembrie 1972. M = 5,8.

Înainte de cutremur găinile cotcodăceau speriate; porcii refuzau să intre în ţarcuri; atât caii, cât şi oile erau foarte excitate şi, parcă înnebunite, fugeau în toate părţile. Observaţiile în masă asupra comportării animalelor au permis să se prezică cutremurul.

U.R.S.S., Tadjikistan, lanţul muntos Alai, iulie 1973.

Cu 30-40 secunde înainte de catastrofă câinii au început să urle; caii nechezau, smulgându-se din legături.

China, provincia Leaonin, Haichen, 4 februarie 1975. Magnitudinea = 7,3.

Furtuna subterană distructivă de la Haichen constituie un fenomen de excepţie în istoria seismologiei. Această regiune era considerată instabilă din punct de vedere seismic şi aici se

efectuau observaţii minuţioase. În afară de aceasta, s-a organizat şi o supraveghere largă a comportării animalelor, pentru care au fost pregătiţi circa două mii de observatori voluntari din numărul locuitorilor rurali care aveau în gospodăriile lor animale domestice. În iulie 1974, mai ales după modificarea înclinării suprafeţei terestre, s-a făcut predicţia: se presupunea un cutremur în următorii l-2 ani, cu magnitudinea de 5,6. La mijlocul lui decembrie 1974, cu o lună şi jumătate înainte de catastrofă, a parvenit prima comunicare asupra prevestitorilor biologici. În timp ce era ger şi pământul era acoperit cu zăpadă, elevii şcolii elementare au văzut câţiva şerpi pe drumul de lângă şcoală. Ei ştiau că şerpii nu ies pe suprafaţa pământului din refugiile lor în anotimpul rece al anului. Elevii au comunicat imediat observaţia lor la comitetul şcolar de predicţie a cutremurelor. În continuare, muncitorii din brigada a cincea de producţie au observat că găinile sunt într-o agitaţie neobişnuită şi zboară neliniştite. Chiar şi gâştele greoaie, lungindu-şi gâturile, încearcă să zboare şi gâgâie zgomotos. După aceea au început să apară pe locuri deschise şobolanii. Ei nu se temeau deloc de oameni şi puteau fi prinşi cu uşurinţă. Unul dintre locuitori a prins cu mâinile goale 20 de şobolani. Primul şoc a avut loc la 22 decembrie 1974, la 70 km de Haichen. Acest lucru a înteţit atenţia faţă de prevestitorii biologici. În ianuarie – începutul lui februarie, au început să sosească mii de comunicări asupra comportării neobişnuite a animalelor. Ele se concentrau în general în apropierea viitorului epicentru. Concomitent, geofizicienii au înregistrat modificarea nivelului suprafeţei pământului, creşterea conţinutului de radon în apă, apariţia curenţilor telurici. De la 1 februarie au început şocurile subterane. Cu 6 ore înainte de şocul principal ele au încetat, înainte de cutremur s-au activizat şi prevestitorii biologici. Cu 2 zile înainte purecii au început să se bată între ei. Apucau cu dinţii codiţele. Cu l-2 zile înainte porcii refuzau mâncarea, neliniştiţi se urcau pe pereţi. Cu o zi înainte vacile au început să se bată între ele şi să râcâie pământul cu copitele. Cu 8 ore înainte cerbii au fugit din ţarcuri. Gâştele agitate părăseau coteţele, ţipau, refuzau mâncarea. Cu 20 de minute înainte broasca ţestoasă a sărit din apă şi a început să emită sunete. Chiar înaintea cutremurului, găinile au început să zboare în

copaci, Puii se agitau neputincioşi, gâştele s-au neliniştit puternic. Cu câteva ore înainte de cutremur populaţia a fost evacuată.

Cutremurul de la Haichen a constituit prima demonstraţie a importanţei mari a prevestitorilor biologici pentru rezolvarea problemei celei mai importante a seismologiei – stabilirea prognozei de scurtă durată a calamităţii viitoare.

După câteva luni, tot în China, în regiunea apropiată de Beijing, unde nu se efectua niciun fel de observaţii asupra comportării animalelor, la 27-28 iulie 1975 s-a produs o catastrofă care a dus la pieirea a peste jumătate de milion de locuitori. Ea a prins oamenii nepregătiţi.

U.R.S.S., Daghestan. Şase cutremure: 14 mai 1970, M = 6,5; 25 iulie 1974; Bejit 4 august 1974, M = 5,1; Kileatl 13 noiembrie 1974, M = 4,7; Zubutli 23 decembrie 1974, M = 5, O; Buinak 10 ianuarie 1975.

Seismologii, strângând informaţii asupra prevestitorilor biologici, au ajuns la următoarele concluzii: dintre animalele sălbatice, păsările, şerpii şi peştii sunt cele mai sensibile sub acest aspect; dintre cele domestice sunt câinii, pisicile, păsările. Porcii şi iepurii de vizuină nu au manifestat nelinişte. Animalele sălbatice sunt mai sensibile decât cele domestice; reacţia lor se exprimă de obicei prin fugă din zona periculoasă (B. Osika, S. Saidov, A. Meceaev, Despre mecanismul de formare şi prognoză a cutremurelor, Seismologhiceskii Biulleten Kavkaza, Tbilisi, 1979). După I.V. Muşketov, aceasta este a adoua comunicare oficială asupra prevestitorilor biologici, publicată în literatura ştiinţifică de către oameni de ştiinţă. Autorii comunicării au presupus că sensibilitatea animalelor situate pe o treaptă mai joasă a filogenezei este mai mare decât la animalele superioare.

S.U.A., Oroville şi Palermo, 1 august 1975.

Cutremurul a avut loc la 80 mile de Sacramente. Imediat după şocul seismic au fost anchetaţi locuitorii de către ziaristul D.F. Meed. S-au povestit următoarele. Un câine era foarte nervos, bea multă apă, arunca priviri în jur. Altul, cu patru luni înainte de catastrofă, a devenit foarte excitat. Al treilea, cu două săptămâni înainte, era foarte nervos, inhibat, parcă s-a întâmplat ceva cu el. Al patrulea, cu căţei, cu două zile înainte, îi ducea neliniştit de colo până colo, tot timpul îi îngrijea. Al

cincilea câine, cu 6 săptămâni înainte, scheuna continuu, parcă ar fi fost bătut, încerca să pătrundă în casă, deşi locul lui era în curte. Înainte de cutremur pisoii săreau în faţa uşii, încercând iasă afară, mieunau puternic. Foarte nervos era calul, care învârtea capul în toate părţile, se smulgea puternic şi nervos din iesle; culoarea ochilor lui s-a modificat (s-au albăstrit), dar apoi au revenit. O vacă a mugit toată ziua, sărea din grajd şi cu 5 minute înainte de catastrofă a reuşit totuşi să scape. O altă vacă răgea puternic, dar cu câteva secunde înainte de calamitate a tăcut brusc. „Ea ştia că va fi cutremur", a spus stăpânul ei. În alt loc, caii stăteau, înainte de cutremur, îngrămădiţi şi cu capetele aplecate. La un fermier, cu 20-30 minute până la calamitate, caii şi vacile s-au culcat împreună pe pământ, în mijlocul ţarcului. Trei ponei scoţieni, pe care călăreau în fiecare zi copiii, cu o săptămână înainte au devenit încăpăţânaţi, nu se lăsau călăriţi. Foarte vizibil şi neobişnuit se purtau şobolanii. Ître-un caz, cu o lună înainte de catastrofă, ei au ocupat o curte, de unde era imposibil să fie izgoniţi. Câinele stăpânului a prins şi a distrus o mulţime dintre ei, ceea ce nu s-a întâmplat înainte. Câţiva şobolani au fost omorâţi chiar de şobolani. Înainte de cutremur, după cum a spus un locuitor, „şobolanii au tropăit toată noaptea ca nişte elefanţi". La o lună după cutremur şobolanii au revenit la ferma de la care au plecat înainte de catastrola. Se purtau neobişnuit şi păsările de curte. Înainte de cutremur gâştele luau poziţie de atac. Întinzând gâtul înainte fără niciun fel de motive vizibile; raţele refuzau să intre în ţarc. Înainte de fiecare şoc păsările tindeau să se strângă în grup.

U.R.S.S., Uzbekistan, oraşul Gazli, 8 aprilie 1976. M= 7.6.

Se purtau neobişnuit şobolanii, şerpii şi broaştele ţestoase.

Italia. Friuli, 6mai 1976. M=6,7.

Fizicianul german H. Tributch, aflat în acest timp în sat, făcea observaţii asupra prevestitorilor biologici. Cu 2-3 zile înainte, căprioarele s-au strâns în grupuri şi au coborât din munţi. Înainte de cutremur, pisicile au părăsit satul şi au revenit numai după 2 zile, când s-au terminat şocurile. Şoarecii şi şobolanii şi-au părăsit adăposturile; păsările de curte erau neliniştite, zburau de pe prăjinile de dormit şi refuzau să intre în coteţ. Păsările ţipau la ore neobişnuite ale zilei. Câinii lătrau fără motive vizibile. Se agitau în colivii păsările cântătoare. Cu 15-20

minute înainte, vitele au devenit neliniştite, neascultătoare. Şase vaci mugeau neliniştite; câinii refuzau să intre în casă. Păsările acvatice au părăsit apele. Cu câteva minute înainte de cutremur păsările ţipau foarte tare, câinii lătrau tare şi jalnic, o pisică mieuna strident, vacile mugeau în grajduri şi băteau din copite, păsările sălbatice zburau în stoluri, scoţând ţipete neliniştite, şobolanii alergau de colo până colo pe pământ chiţăind, învârtindu-se în cerc. Oamenii nu se simţeau bine, aveau dureri de cap şi o uşoară greaţă.

China, Tanshan, 27 iulie 1976. M = 7,8.

Crescătorul de animale din comuna Kaokechuang, situată la 40 km de Tanshan, a fost trezit înainte de a se lumina de ziuă: doi cai şi doi catâri săreau, dădeau din copite până au rupt gardul şi au scăpat afară. În acest moment o *pălălaie* orbitor de albă a luminat cerul, s-a auzit un huruit ca de tunet şi s-a declanşat cutremurul. După catastrofă, regiunea a fost studiată atent de biologi, geofizicieni, chimişti şi meteorologi; au fost anchetaţi locuitorii. Au fost scoase la iveală 2093 cazuri de comportare neobişnuită a animalelor domestice cu puţin timp înainte de cutremur. Oamenii care au supravieţuit catastrofei povesteau că pisicile şi câinii îşi scoteau puii afară, caprele refuzau să intre în ţarcuri, porcii guiţau strident; găinile speriate au părăsit coteţele în miez de noapte, şobolanii îşi părăseau refugiile, peştii se agitau fără niciun scop. Cu cât erau mai puternice şocurile, cu atât s-au remarcat mai multe cazuri de comportare neobişnuită a animalelor. Reacţia animalelor s-a manifestat mai clar la ora 12 din noapte şi a continuat chiar până la catastrofă, care a avut loc în zori de zi.

U.R.S.S., Estonia, în apropiere de Tallin, 25 octombrie 1976.

Cu două zile înainte de cutremur, câinii de vânătoare refuzau să caute vânatul şi fugeau. Câinii de curte se smulgeau din lanţ.

Turcia, Anatolia de est, 24 noiembrie 1976, M = 7.3.

În această regiune de crescători de animale, timp de 10 zile după cutremur s-a efectuat o largă anchetare a populaţiei, mai ales a păstorilor. De la câteva ore şi până la câteva minute înainte de cutremur câinii urlau şi lătrau frenetic. Cu o lună înainte de cutremur s-a observat un singur caz de comportare neobişnuită a animalelor. Localnicii nu au observat niciun fel de reacţii, nici la animalele domestice, nici la cele sălbatice. Locul

unde s-a produs cutremurul s-a dovedit de o structură geologică foarte complexă. Cutremurul precendent de pe acest teritoriu a avut loc în secolul trecut.

România, 4 martie 1977, M = 7,2.

Relatarea asupra prevestitorilor biologici a fost făcută de cunoscutul naturalist Xantus; el a urmărit personal catastrofa şi după ea a anchetat mii de martori oculari din Cluj-Napoca, care este situat la 250 km de epicentru; pe teritoriul lui. Cutremurul a fost evaluat la 8 grade. S-au spus următoarele: cu 12 ore înainte de catastrotă au apărut în masă râmele, cu toate că în această perioadă nu au fost ploi; cu câteva ore înainte pe câmpurile înzăpezite s-au găsit mulţi şerpi îngheţaţi. Popândăii erau foarte excitaţi; vacile, în special viţeii, fugeau de colo până colo în panică. Cu 2-3 ore înainte şobolanii s-au strâns în grupuri, neglijând complet prezenţa oamenilor. Găinile erau foarte neliniştite. Cu 10-20 de minute înainte de nenorocire, porumbeii speriaţi se avântau mereu în aer.

S.U.A., California, Whillits, 22 noiembrie 1977. M=4,7.

Din 50 de familii anchetate numai 17 au observat comportarea neobişnuită a animalelor. Toate aceste cazuri au fost constatate într-o singură regiune. Cu trei ore înainte de cutremur s-a neliniştit puternic un cal de curse de sânge arab: el bătea continuu din copite în podeaua şi pereţii boxei. Calul a fost lăsat la loc deschis, dar şi acolo el a continuat să se agite. Alţi cai au fost liniştiţi. Cu câteva ore înainte de catastrofă o pisică se purta neobişnuit, ieşea din casă, intra în ea, mieuna, căuta să atragă atenţia. Un câine de doi ani din rasa Doberman-Pincher, care dormea de obicei dimineaţa, a fost foarte neliniţtit, urla jalnic, era foarte agitat, atrăgând prin aceasta atenţia stăpânilor. Stăpâna s-a hotărât să dea câinelui o doctorie

U.S.A., California, 23aprilie 1978. M = 4,9.

Nerespectând succesiunea cronologică a enumerării cutremurelor pentru care au fost semnalaţi prevestitori biologiei, trecem această descriere alături de cea precedentă deoarece cutremurul a avut loc tot într-o regiune rurală, tot într-o vale aluvionară şi a avut aproximativ aceiaşi parametri ai cutremurului. Din 16 familii anchetate, numai una singură a observat o comportare neobişnuită a animalelor. Cercetătorii văd o diferenţă între aceste două cutremure prin faptul că în

primul, hipocentrul se situa la dâncimea de 5 km în lungul unei falii instabile la şoc (de alunecare), în timp ce la cel de-al doilea cutremur, hipocentrul a fost situat la adâncimea de 20 km şi se afla în lungul unei falii normale.

U.R.S.S., Kazakstan, oraşul Djalanaş, 25 martie 1978.

Cutremurul a provocat daune mici, deoarece a avut loc în regiune rurală şi slab populată. În epicentru, unde era situat micul cătun Toguzkuduk, la 10 km de centrul raional, o şcoală construită recent din piatră s-a prăbuşit complet, celelalte case din bârne au rezistat. Nu au fost jertfe. Toamna, cu o jumătate de an înainte, un localnic, agronomul K. Malîh, a informat pe vânătorii care au sosit în această regiune că majoritatea popândăilor a părăsit regiunea. Cu 12 ore înainte de cutremur, păstorii au observat că toţi popândăii au ieşit la suprafaţă. Animalele foarte sperioase de astă dată nu s-au ascuns de oameni în vizuini, ci alergau-împreună cu oile, ceea ce era neobişnuit, unul dintre păstori a prins cu uşurinţă câţiva popândăi, dar, covingându-se că blana lor este proastă, a renunţat să-i mai prindă. Şoferii au observat că pe panglica asfaltată treceau în fugă scorpioni, deşi ieşirea lor din adăposturile de iarnă era timpurie. Locuitorul D. Kojakeldiev din cătunul Toguzkuduk a povestit că, cu 3 zile înainte oile au început noaptea să behăie ca şi când ar fi născut miei (oile nasc în aprilie). El s-a mirat foarte mult, dar nu a spus nimănui despre observaţia lui. Cu o oră înainte de cutremur, oile au început să behăie deosebit de tare. Atunci el, crezând că s-ar putea să fi venit un lup, a ieşit în curte. Cele 30 de oi ale lui erau îngrămădite, strânse una lângă alta.

U.R.S.S., Kirghizia, Valea Alai, 2 noiembrie 1978. M =6,8

Acest cutremur a fost studiat amănunţit de geofizicianul A.A. Nikonov, sub aspectul comportamentului animalelor, şi a constituit a treia comunicare în U.R.S.S aparţinând oamenilor de ştiinţă. Din 40 de localităţi în care s-a efectuat anchetarea locuitorilor, informaţii pozitive asupra prevestitorilor biologici au obţinut din 14. Cu o lună înainte de cutremur, la începutul lui octombrie, s-au văzut doi şerpi amorţiţi, iar cu 15 zile înainte de aceasta, la 15 octombrie, o broască ce sărea. După căderea zăpezii, cu câteva zile înainte de cutremur, au fost văzute în câteva locuri şopârle. Aici, la altitudinea de 2.000 m, hibernarea

reptilelor începe de obicei în septembrie. Animalele domestice, noaptea nu sunt active, dar chiar înainte de cutremur erau foarte neliniştite. Măgarii, conform celor spuse de martorii oculari, se înghesuiau pe lângă clădiri şi oameni şi zbierau; şoarecii fugeau pe locuri deschise, alergau neliniştiţi şi rjşhiţăiau; vacile mugeau; caii băteau cu copitele în pământ; păsările zburau din copac în copac şi făceau gălăgie, cocoşii cântau… înainte de cutremur, animale din aceeaşi specie se comportau diferit. De exemplu, într-o haită de 11 câini aparţinând brigăzii de vânători, urla unul singur – câinele de vânătoare cel mai experimentat. Distanţa cea mai mare la care s-au observat prevestitori biologici este de 65-70 km de epicentru.

Cu această relatare încheiem enumerarea cazurilor de comportare neobişnuită a animalelor înainte de catastrofă.[2]

La congresul scriitorilor din Kazahstan, care a avut loc în anul 1981, mi s-a adresat redactorul unuia dintre ziarele raionale. El a citit articolele mele despre animalele care presimt cutremurele şi de aceea, dorind să-şi împărtăşească observaţiile, a arătat o scurtă notiţă de ziar, scrisă de el. În ea se povestea cum înainte de şocul succesiv în Taşkent, în iarna

---

2 România, 31 august 1986, M = 6,5.
„Eram la sfârşitul lunii august la Rucăr. în noaptea de 28 spre 29 august urlau lugubru câinii de la stânele existente în munţii înconjurători. Pe 29 august, în jurul orei 16.00, eram pe malul Dâmboviţei. Am observat în plină secetă râme şerpeşti, care se târau pe iarba arsă de soare, deşi acestea ies la suprafaţă numai noaptea, după ploaie. În ziua de 30 august, toţi puii de găină au intrat în coteţ încă de la ora 17.00, deşi erau obişnuiţi să se culce după apusul soarelui. La 31 august, ora 0.28, s-a declanşat cutremurul." (N.T.)

Oamenii de ştiinţă care urmăresc riguros veridicitatea şi caracterul convingător al faptelor verificate repetat au calculat că acum se cunosc peste 300 de cazuri când comportarea animalelor a servit drept prevestiri ale cutremurelor. Numărul lor, desigur, este foarte aproximativ şi mult micşorat, fiind înregistrate în total circa 70 de specii de animale. Aproape toate informaţiile asupra animalelor prevestitoare sunt strânse de către oameni care nu au legătură cu zoologia. Majoritatea purtărilor neobişnuite ale animalelor au fost observate de locuitorii rurali. Observaţiile lor se refereau la animalele domestice bine cunoscute. Animalele sălbatice au rămas în afara observaţiilor şi chiar dacă unele dintre ele au atras atenţia, s-a vorbit despre ele în termeni de nespecialişti, de exemplu „şoarecii şi şobolanii", „şopârlele", „şerpii", „pescăruşii", „raţele", „furnicile" etc, fără să se facă deosebire între specii, şi ce multe specii sunt!

Ce înseamnă, de exemplu, cuvântul „şerpi" pe care îl citim adesea în relatări asupra comportării anormale a animalelor înainte de cutremur? Sunt foarte multe specii de şerpi în lume, fiecare cu particularităţile sale de viaţă şi capacitate de percepere a mediului ambiant, cu o acuitate diferită a simţurilor.

lui 1980, trecând cu autoturismul pe o şosea asfaltată extraurbană, departe de oraş, a văzut doi şerpi semiîngheţaţi, care încercau moleşiţi să treacă peste drum. Punând întrebări acestui om, am reuşit să stabilesc că un şarpe era vipera de nisip veninoasă, celălalt era o şopârlă fără picioare – Ophisaurus apus, foarte asemănătoare cu un şarpe. Este necesar să precizăm că acesta este un animal paşnic şi nedăunător, care poate fi luat de oricine în mâini, fără a se teme de o muşcătură, şi care din păcate este exterminat de cei care consideră drept o vitejie să omoare primul şarpe care îi cade sub ochi, desigur, nepricepând care este veninos şi care nu. (După cum se ştie, şi şerpii veninoşi sunt acum protejaţi prin lege şi este interzisă exterminarea lor.) Pentru asemănarea sa cu un şarpe, această şopârlă este supusă exterminării; în plus ea nu este prea rapidă şi agilă ca să se salveze.

Care este, de exemplu, valoarea denumirilor „şoareci” şi „şobolani”, când aceste rozătoare, locuind chiar în case, aparţin în câteva specii, fiecare dintre ele având particularităţile sale biologice şi, probabil, o importanţă diferită pentru prognoza cutremurelor. Ce poate însemna o asemenea denumire generală de „păsări acvatice”, când ele numără câteva sute de specii. Similar şi cuvintele „rândunică” şi „vrabie” sună prea general pentru un zoolog, deoarece şi unele, şi celelalte pot aparţine mai multor specii. Astfel, toate informaţiile asupra animalelor sălbatice, fără indicarea exactă a speciei, îşi pierd valoarea într-o măsură oarecare şi, în afară de aceasta, pot da naştere la confuzii, deoarece nu este exclusă posibilitatea ca o specie să acţioneze la cutremur, în timp ce cealaltă este lipsită de această capacitate.

Animalele sălbatice trebuie să fie mult mai sensibile decât cele domestice. Instinctele lor nu sunt estompate şi nici modificate, ca la animalele domestice, ca rezultat al menţinerii lor îndelungate sub tutela omului.

Chiar şi observaţiile asupra animalelor domestice sunt uneori relative ca valoare absolută, deoarece sunt făcute superficial, de oameni întâmplători şi din amintiri. Acum, când capacitatea animalelor de a presimţi dezlănţuirea ameninţătoare a stihiei a devenit unanim recunoscută şi a căpătat credibilitate în seismologie, se va acorda o mai mare importanţă utilizării

animalelor pentru prognoza de scurtă durată a cutremurelor şi, mai ales, cu un caracter mai profesional.

Nevertebratele[3]

Lumea aşa-numitelor fiinţe „inferioare” – nevertebratele – este tot aşa de veche ca şi lumea celorlalte animale; tot aşa de complicată este istoria dezvoltării lor pe planeta noastră şi nu există motive să se presupună că lor le lipsesc reacţiile de salvare de la catastrofele subterane.

Dar lumea nevertebratelor este mare şi foarte variată şi reacţiile acestor animale pot avea importanţă diferită. Oare pot, de exemplu, reacţiona la calamitatea ce se apropie fiinţele unicelulare, să admitem, paramecii sau amoebele? Da, şi de la fiinţele unicelulare ne putem aştepta la reacţii, pentru că fenomenele geofizice premergătoare cutremurelor pot provoca modificări maladive în organismul lor, indiferent dacă ele au sau nu instincte naturale de salvare de la catastrofa care se apropie. În prezent se ştie că, de exemplu, plantele minuscule – algele diatomee – care trăiesc în mare sunt prevestitori de cutremure. În plus, organismul animalelor unicelulare al şi nevertebratelor mărunte este mic, uşor accesibil influenţei anomaliilor mediului ambiant. Reacţia organismelor monocelulare la apropierea cutremurului, după toate probabilităţile, este nespecifică şi este pur şi simplu un „*răspuns*” al fiziologiei orgamului la fenomene biochimice şi geofizice care apar înaintea

Dar deocamdată noi cunoaştem, în fond, puţin despre lumea unicelularelor. În schimb, în privinţa altor nevertebrate există informaţii mai mult sau mai puţin suficiente.

Râmele

Întreg solul este străbătut de ele şi lor li se datorează fertilitatea. Ele se agită nevăzute în pătura de sol şi fac ca stratul lui superficial să devină poros şi uşor penetrabil pentru aer şi umiditate, îl îngraşă, prelucrând substanţele organice în putrefacţie. Fără râme solul nu ar avea fertilitate şi nu ar da recolte bogate. Ele sunt multe chiar şi în oraşe. Dar aflăm accidental despre prezenţa lor, în majoritatea cazurilor

3 Nu se dau denumirile latineşti ale speciilor de nevertebrate, deoarece informaţiile asupra lor au fost obţinute de la populaţie.

primăvara timpuriu, când pământul uşor încălzit este umezit abundent de ploi. Atunci râmele, ca la un semnal, noaptea, pe întuneric, ies la suprafaţa pământului. În noaptea caldă şi umedă pentru ele se produce un eveniment măreţ popularea suprafeţei pentru împerecherea reciprocă încrucişată (ele sunt hermarodite). În zori de zi râmele se ascund în pământ în totalitatea lor, lăsând pe suprafaţă o mulţime de găuri, înconjurate de valuri mici de pământ mărunţit. Doar cele care au nimerit pe asfalt, care s-au înecat accidental în băltoace sau au pierit sub roţile maşinilor sau picioarele pietonilor stau mărturie etapei scurse din viaţa acestor animale, primitive la prima vedere. Mulţi, în special locuitorii mediului rural, cunosc această particularitate a râmelor. Dar când râmele apar brusc la timp potrivit, pe secetă, ele involuntar atrag atenţia. În Japonia o asemenea comportare a râmelor a devenit în popor un semn al apropierii cutremurului. În România, râmele au ieşit în masă la suprafaţă cu câteva zile înainte de cutremurul din 10 noiembrie 1940 şi, de asemenea, au apărut, iarna pe zăpadă, cu 12 ore înainte de cel de la 4 martie 1977. Neliniştea râmelor este uşor înţeles: în timpul deplasărilor solului râmele, fragile şi moi, pier în el.

Dar uneori, la o moină puternică, înşelate de timpul cald râmele pot să apară înainte de timp pe zăpadă şi pot induce în eroare pe unii prezicători ai şocurilor subterane.

Profesorul N.K. Vereşceaghin mi-a comunicat, de exemlu, că în februarie 1923, în regiunea dintre oraşul Cerepoveţ şi satul Petrovka, în lunca râului Şeksna, la o moină foarte puternică, au ieşit pe zăpadă o mulţime de râme. Desigur că acest fapt nu a fost legat de niciun cutremur.

Lipitorile

Lipitorile utilizate în medicină s-au aflat în câmpul vizual al omului. Există câteva comunicări din locuri diferite că înainte cu 2-3 ore de cutremur ele au început să se agite în acvariu. Nu este greu de urmărit comportarea lipitorilor; probabil că merită, verificând reacţia lor, ca ele să fie puse în serviciul seismologiei.

Moluştele

Singura menţiune asupra moluştelor terestre a fost în Japonia; melcii de grădină şi-au părăsit adăposturile înainte de cutremurul din Tokyo din anul 1855. În schimb sunt destule

informaţii în această ţară asupra moluştelor care locuiesc în mare. Astfel, cu câteva luni înainte de catastrofă, caracatiţele au plecat în adâncurile mării, iar cu trei zile înainte au scăzut mult capturile de moluşte.

Echinodermele

Există o singură menţiune despre trepangi, care se consumă în Japonia. Cu câteva zile înainte de cutremurul din anul 1896, ei au dispărut complet.

Artropode

În această grupă a regnului animal sunt aşa de multe specii, încât nu este o exagerare să se spună că viaţa pe planeta noastră este cel mai bogat reprezentată sub formă de artropode şi, printre ele, cele mai multe sunt insecte.

Artropodele acvatice, crabii şi creveţii, reacţionează clar la cutremure. În Japonia, în anul 1855, crabii au început să iasă înainte de catastrofă din apă pe mal, iar în 1933 aproape cu un an înainte au dispărut şi au încetat să se mai prindă; cu două săptămâni înainte de acest cutremur au fost prinşi crabi de specii cu totul neobişnuite.

Conform unor legende străvechi, în anul 373 î. Hr., cu 5 zile înainte de distrugerea oraşului Helike, toate scolopendrele şi-au părăsit refugiile şi au plecat împreună cu alte animale într-o singură direcţie, spre Koria. În Japonia există un semn popular: când miriapodele ies din găurile lor, este de aşteptat

Se pare că scorpionii sunt foarte sensibili la trepidaţiile solului. Conform observaţiei entomologului O.V. Malinina, scorpionul Mesobuthus eupeus simte de la o jumătate de metru cine este în faţa lui: o fiinţă mare care depăşeşte dimensiunile prăzii posibile, de care trebuie să se ferească sau o pradă măruntă, pe care poate să o atace. Vederea lui este foarte slabă, iar noaptea, cu atât mai mult, abia dacă distinge lumina de întuneric. Scorpionii care traversau şoseaua au fost văzuţi înainte de cutremurul din Djalanaş, la începutul primăverii.

Multe insecte sunt neobişnuit de sensibile la trepidaţiile solului. O asemenea sensibilitate posedă insectele cântătoare – cosaşii şi greierii. Altfel nu pot supravieţui: ele trebuie să observe la timp inamicul care se apropie ghidat de sunet, să tacă la timp şi să se ascundă. Odată, în reviste a apărut informaţia că cosaşul verde, tettigonia, este capabil să

reacţioneze la oscilaţii ale solului cu amplitudinea egală cu jumătate din atomul de hidrogen. Un asemenea cosaş, aflat, să admitem, în regiunea Moscovei, va percepe cu uşurinţă un cutremur cu intensitatea de 5-6 grade, care s-ar produce undeva în insulele din Oceanul Pacific.

Încercaţi să vă apropiaţi de un cosaş sau de un greier care cântă în câmp. Oricât de încet aţi păşi şi oricât de atenţi aţi fi cu el, el totuşi tace când distanţa până la el se reduce la numai câţiva metri. Poţi să te opreşti în nemişcare completă în faţa unui asemenea muzicant precaut, dar el va menţine cu perseverenţă tăcerea, până nu vă veţi îndepărta mai mult. Probabil că el captează excelent trepidaţiile solului de la bătaia inimii, mişcarea sângelui prin vasele corpului omului nemişcat. Dar printre altele, în jurul animalelor există câmpuri luminoase, acustice, electrice, de temperatură, care sunt percepute de insectele sensibile. Şi cu cât animalul este mai mare, cu atât ele sunt exprimate mai puternic. Mai este posibilă prezenţa unui câmp biologic deosebit, a cărui existenţă este negată de fizicieni, dar a cărui investigare trebuie totuşi continuată.

În pustiu, în stepă, care răsună de mulţimea cosaşilor şi a greierilor cântători, în jurul omului în mers va exista totdeauna o zonă de tăcere cu diametrul de cel puţin 20 de metri. Vor tăcea muzicanţii din stepă şi în jurul taberei noaptea întreagă. Este adevărat că atunci când sunt foarte mulţi muzicanţi de noapte, în pasiunea lor muzicală ei devin mai puţin precauţi.

Dar insectele receptează cu mult înainte apropierea furtunilor subterane. Odată, la Neapole, cu câteva ore înainte de cutremurul din anul 1805, a apărut un stol de lăcuste care s-a îndreptat prin întregul oraş spre ţărmul mării. În documentele vechi din China se vorbeşte că înainte de cutremur apar mulţimi de lăcuste. Aceste insecte au în general tendinţa spre zboruri în masă, când ele devin numeroase. Nu este exclusă posibilitatea ca stimulent pentru zbor să servească chiar unii excitanţi care preced şocurile subterane.

Libelulele sunt capabile să efectueze zboruri în masă. În Japonia există semnul că apariţia unui stol de libelule prezice cutremurul. Este foarte posibil să fie aşa. Acelaşi semn a servit odată drept cauză a panicii locuitorilor din Tokyo, când în apropierea oraşului a fost văzut un stol de libelule călătoare.

Dar eu am observat nu o singură dată migrarea în masă a libelulelor în Kazahstan fără niciun fel de manifestări geofizice însoţitoare. Astfel că un asemenea indiciu trebuie luat în considerare cu precauţie.

Insectele care au atins perfecţiunea în modul social de trai, albinele, furnicile, termitele, s-au recomandat de asemenea din timpuri străvechi ca prevestitori biologici sensibili. În documente istorice chinezeşti se menţionează că înainte de cutremure furnicile îşi părăsesc furnicarele. O ridicare masivă în aer a furnicilor cu aripi înainte de cutremur s-a observat în Japonia în anul 1891. În anul 1908, cu câteva ore înainte de catastrofa de la Neapole furnicile şi-au părăsit furnicarul, iar cele cu aripi s-au ridicat în aer şi au început să intre în case. În anul 1948, o migrare în masă a furnicilor a fost observata la Aşhabad cu 5 ore înainte de catastrofă, când furnicile şi-au părăsit adăposturile ducând cu ele larvele. Aici este cazul să explicăm următoarele fapte din viaţa acestor insecte sociale. Eu, care mi-am dedicat mulţi ani pentru studiul furnicilor, aş dori să ştiu ce specii de furnici înaripate s-au ridicat din aer. Chestiunea constă în aceea că fiecare specie de furnici dă drumul la femelele şi masculii crescuţi de ele într-o perioadă riguros determinată a anului. Dacă zborul menţionat a avut loc într-o perioadă neobişnuită a anului, atunci comportarea furnicilor ar prezenta mare interes pentru seismologi. În afară de aceasta, există o furnică numită Polyergus rufescens, care, după cum se obişnuieşte să se spună printre mirmicologi, este o „proprietară de sclavi” ” tipică şi efectuează periodic atacuri asupra altor specii bine determinate de furnici şi le ia larvele. În furnicar, furnicile ieşite din aceste larve rămân la înrobitorii lor şi efectuează tot felul de lucrări: construiesc locuinţele, îngrijesc de progenitură, procură mâncare etc. Furnicile proprietare nu pot nici măcar mânca singure (sunt hrănite de furnicile ajutătoare) şi dacă sunt lăsate lângă mâncare singure, pot pieri de foame. În timpul campaniei de jaf, furnicile merg într-o coloană mare, atrăgând involuntar atenţia, în special când revin înapoi cu prada lor – larvele străine. De ce la Aşhabad furnicile migrau, luând cu ele numai larvele? Doar în afară de larve, furnicile au şi ouă depuse de femele şi furnici dădace (de obicei complet neajutorate în afara cuibului), care se cuvine să fie

transportate în preajma pericolului. Dar au fost oare aceste furnici Polyergus rufescens? Omul fără pregătire specială numeşte aceste insecte extraordinare printr-un singur cuvânt – „furnici”. Dar în lume sunt circa 20 de mii de specii de furnici, având particularităţile lor biologice şi de comportament.

Vom mai adăuga la cele spuse că furnicile au devenit insecte sociale foarte de mult timp, acum circa 25 milioane de ani (judecând după insectele găsite în chihlimbar). Organizarea vieţii furnicilor este extrem de complexă şi de aceea ne putem baza pe deplin pe reacţia lor la cutremure, cu atât mai mult cu cât aceste insecte îşi amenajează cuiburile mai ales în pământ.

În pustiurile şi stepele sudice ale Europei trăiesc furnicile cositoare, făcând parte din familia Messor. Ele sunt fitofage, se hrănesc cu seminţe de ierburi, pe care le strâng şi le păstrează în cămări subterane. Înainte de a folosi hrană seminţele uscate, furnicile le înmoaie în apă, pe care o găsesc adânc sub pământ. Furnicile cositoare, după cum am demonstrat încă acum mulţi ani, pot servi la căutarea apei în pustiu pentru săparea puţurilor. Uneori galeriile acestor furnici pot atinge adâncime mare, până la 50 metri. Un asemenea furnicar, care se realizează de către constructorii lui cu un consum mare de muncă, se utilizează multe secole şi nu se părăseşte fără motive deosebite. Doar de furnicar depinde integral viaţa şi bunăstarea familiei. De la furnicile cositoare se poate aştepta, cu o mare cotă de probabilitate, reacţia la cutremure.

La mine în casă a trăit o familie de furnici cositoare într-un furnicar de beton timp de circa 20 de ani. Înainte de şocurile de gradul 6-8 în Alma-Ata, în acest furnicar din casă s-a produs cu mult înainte o alarmă neobişnuită. În pustiuri şi stepe, unde există ape freatice chiar şi la adâncime mare, sunt şi multe furnici cositoare. Ele pot fi de folos ca prognozatoare de cutremure.

Învăţătoarea V. Tomilina, locuitoare a oraşului Aşhabad, care a trăit cutremurul cunoscut care a distrus oraşul, a relatat că înainte de catastrofă furnicile şi-au părăsit cuiburile subterane cărând larvele şi pupele. Furnicile întreprindeau migrări în masă şi înainte de şocurile repetate. În Japonia s-a observat că înainte de cutremur furnicile se strâng la suprafaţă în grupuri şi nu se mişcă. Dar, după cum am observat, unele furnici, când se

trezesc din hibernare, ies la suprafaţa pământului şi, strângându-se împreună într-o grămăjoară compactă, se încălzesc îndelungat, luând prima baie de soare; deci această manifestare poate fi provocată de motive diferite.

Toate aceste fapte arată că asemenea fenomene pot fi considerate eronat drept prevestitoare de cutremure. Comportarea animalelor este foarte complexă, şi pentru descifrarea ei este necesară atât experienţă, cât şi cunoştinţe speciale.

Vechiul prieten al omului, albina meliferă, strângătoarea minunatului nectar, cules din flori, tămăduitor al multor boli, a constituit totdeauna obiectul atenţiei oamenilor. Poate oare această insectă, care a atins o asemenea perfecţiune a vieţii sociale, în tainele intime ale căreia au început să pătrundă doar recent oamenii de ştiinţă, să reacţioneze la cutremurul care se apropie? Din păcate sunt puţine informaţii asupra acestei albinei.

În literatura veche a Chinei există înscrisuri care arată că albinele melifere sălbatice îşi construiesc stupii în locuri joase. Crescătorii de albine chinezi au observat cum înainte de un cutremur mare în Laoning, în anul 1975, albinele făceau un zgomot neobişnuit de puternic în stup. Scriitorul şi filosoful din Roma antică, Pliniu, a observat că la Roma cutremurele erau nelipsite de prevestiri proaste. Unul dintre aceste semne de nenorocire, spune el, ar fi fost aşezarea albinelor în vârful Capitoliului. Există informaţii că albinele îşi părăsesc stupii cu 10 zile sau o lună înainte de cutremur.

În timpurile noastre există puţine date asupra comportării albinelor în legătură cu cutremurele. S-a observat odată cum, cu câteva minute înainte de şoc, albinele au zburat din stupi şi că la 15 minute după cutremur, toate s-au întors. Crescătorii de albine care lucrau la prisacă nu au simţit şocul subteran, poate pentru că erau absorbiţi de lucru, şi s-au minunat de comportarea neobişnuită a insectelor din îngrijirea lor.

Rămâne de făcut recomandarea de a se începe cercetări asupra insectelor – aceşti indicatori fini şi exacţi ai apropierii calamităţilor seismice, care ameninţă omenirea.

Vertebratele

Să ne ocupăm acum de animale mai vizibile, care în viaţa de toate zilele sunt mai apropiate şi mai de înţeles pentru oameni: vertebratele.

Peştii

Despre ei s-au consemnat numeroase fapte, mai ales de către japonezi. În Japonia, circa 80% din cutremure au fost în mare. Deoarece peştele este unul dintre produsele alimentare principale ale acestei ţări insulare, informaţiile asupra comportării peştilor provin mai ales de la pescari. Capturile neobişnuite, apariţia peştilor în locurile lor obişnuite de vieţuire, pieirea lor de neînţeles etc, multe asemenea fapte se cunosc din vechime. Dar oamenii de ştiinţă au acordat atenţie comportării peştilor de prea demult.

V. Suehiro şi K. Musha, iar apoi şi alţi oameni de ştiinţă japonezi au publicat cărţi dedicate acestor prevestitori ai cutremurelor. Autorii au descris o mulţime de fapte din comportarea neobişnuită a peştilor înainte de cutremur. Materialele prezentate aici sunt strânse din diferite documente japoneze; unele date sunt rezultatele observaţiilor mele proprii. Oamenii de ştiinţă au ajuns la concluzia că numeroase legende şi povestiri străvechi asupra peştilor prevestitori nu sunt întâmplătoare şi au o bază reală.

O atenţie deosebită a atras în Japonia un peşte mic cu aspect neobişnuit, lupul de mare din familia câinilor de mare. În această familie sunt peste 400 de specii, iar lupii de mare fac parte din genul Anarihas. O specie a acestui gen, lupul de mare tărcat sau albastru, trăieşte lângă ţărmurile Murmanskului şi în Marea Albă. De obicei lupul de mare trăieşte pe fundul râurilor sau al lacurilor, scăldându-se în mâl, şi este invizibil pentru om.

Înainte de cutremur, el se ridică pe neaşteptate, în masă, de pe fund şi devine neliniştit, atrăgând involuntar atenţia. Credinţa pescarilor în capacitatea acestui peşte de a presimţi cutremurul a incitat pe oamenii de ştiinţă să facă un şir de experienţe. Rezultatele au arătat că, într-adevăr, cu câteva ore înainte de şocul subteran, peştele manifestă o nelinişte clar exprimată, reacţionează sensibil chiar la un cutremur foarte slab atunci când se află în apropiere de epicentru, însă reacţia peştelui se stinge pe măsura îndepărtării lui de epicentru, chiar la şocuri perceptibile. S-a emis supoziţia că acest peşte este

sensibil la un anumit semnal, probabil cu caracter electric, care apare înainte de cutremur. Este interesant că nu toţi peştii din această specie reacţionează clar la semnele furtunilor subterane, manifestând prin aceasta o variaţie considerabilă a comportamentului şi particularităţilor individuale. Comportarea lupului de mare este aşa de demonstrativă, încât în Evul Mediu japonezii credeau în legenda că cutremurele sunt provocate de un lup de mare gigant, care ar trăi în interiorul pământului.

Oamenii de ştiinţă care au studiat acest peşte au ajuns la concluzia că el posedă organe ale simţului excepţional de dezvoltate. Popularitatea acestui peşte în Japonia este aşa de mare, încât îl cunoaşte literalmente întreaga ţară. El este ţinut în acvarii şi chiar în baie şi este urmărită comportarea lui. Recent tot în Japonia s-a mai acordat atenţie încă unui peşte ce devine neliniştit, se agită în acvariu. Pentru Japonia, unde staţiile seismice înregistrează anual câte 3-4 şocuri pe zi, un asemenea peşte a devenit pur şi simplu necesar. Credinţa în capacitatea acestui peşte de a prevedea cutremurul este aşa de mare încât recent Ministerul agriculturii din această ţară s-a adresat populaţiei cu rugămintea de a-l creşte. Apropo, unul dintre amatorii de acvaristică din Alma-Ata mi-a povestit că, înainte o zi înainte de micul şoc recent de gradul 5, în acvariul lui a început să se agite neliniştit peştişorul neon. La scurt timp acesta a pierit. Dacă comportarea acestui peşte este întâmplătoare sau normală o va arăta viitorul.

Peştele lup de mare sau peştişorul mic de acvariu, a cărui denumire ştiinţifică nu este indicată, sunt vieţuitoare interesante pentru seismologie, iar grădinile noastre zoologice ar trebui să şi le procure. Ihtiologii ar trebui să studieze şi peştii endemici care locuiesc din timpuri străvechi în pâraiele de munte ale munţilor Asiei Mijlocii, în regiunile afectate seismic.

Prin ce se manifestă comportarea neobişnuită a peştilor înainte de furtunile subterane?

Cu puţin timp înainte de cutremur peştii de mare adâncime se ridică chiar la suprafaţa apei; printre ei şi cei care duc un trai pelagic. Uneori peştele se menţine la suprafaţa apei cu o lună înainte de catastrofă. Ridicându-se la suprafaţă, peştii se aruncă spre ţărm, fapt menţionat în documentele chinezeşti şi japoneze vechi. Săreau pe ţărm peştii din râurile Latoriţa şi Tisa în timpul

cutremurului din 15 octombrie 1834 din Carpaţi. Înainte de cutremurul din Noby, din anul 1891 din Japonia, cu 3-4 zile înainte, mulţi peşti care se îngroapă în mâl se zbăteau pe suprafaţa câmpurilor uscate de orez. Înainte de cutremur se produce adesea pieirea în masă a peştilor. Din cronicile vechi se ştie că în anul 1537, la Bodensee, după un cutremur distrugător, o mulţime de peşti morţi pluteau la suprafaţa apei (dar trebuie să se aibă în vedere că peştele piere uneori şi după furtuni puternice).

Se întâmplă ca peştii, înainte de cutremur, dimpotrivă, să plece de la ţărm spre mijlocul râurilor sau în largul mării. Migraţii stranii ale peştilor s-au observat şi în Evul Mediu în anii „Morţii Negre” înfiorătoare, a ciumei.

Apariţiile sau dispariţiile neaşteptate ale peştilor, reflectând migraţiile lor, sunt imediat observate de pescari. Deplasări ale peştilor s-au remarcat nu numai în Japonia, ci şi în multe ţări. Probabil că ele au loc datorită unor modificări chimice în apă, posibil datorită saturării ei cu gaze care ies din adâncurile pământului.

Peştii sunt foarte sensibili la gazele solubile în apă. În lacul alpin extrem de pitoresc Issîk din Zailiski Alatau (Tianşanul de nord) niciodată nu au trăit peşti. Toate tentativele de a-l creşte se terminau cu insucces. Iar când lacul a fost distrus de o viitură şi, în locul lui, a rămas un fund neted, acoperit cu noroi, pe suprafaţa lui au apărut câteva mofete mici de gaz. Probabil acest gaz, saturând apa lacului, a constituit tocmai cauza pierii peştelui.

Apropierea cutremurului se reflectă asupra capturilor de pescuit, provocând o sărăcire neobişnuită sau, dimpotrivă, o abundenţă de peşte prins. La începutul anilor ’30, oamenii de ştiinţă janponezi T. Terada, iar apoi W. Sauriki au stabilit o dependenţă perfect clară de cutremure a cantităţilor de peşte pescuit. Despre cantităţi neobişnuite de peşte prins se menţionează şi în surse chinezeşti străvechi. Înainte de cutremurul din iulie 1923 în Japonia a început să se prindă în cantităţi mari carasul din iazuri, iar în apropiere de ţărm a apărut un banc mare de sardine de mare adâncime. Cel mai veridic prevstitor al cutremurelor s-a dovedit a fi apariţia la suprafaţa apei a peştilor marini de mare adâncime, care de

obicei nu-şi părăsesc niciodată mediul lor de vieţuire.

Capturarea unor asemenea peşti se consideră foarte semnificativă. Să le enumerăm.

În anul 1932, cu puţin timp înainte de cutremur, lângă ţărmurile Insulei Honshu (Japonia) au apărut bancuri mari de ţipari japonezi, care trăiesc la adâncimea de 500 metri, iar în regiunea Odavaro s-a prins un tipar care trăieşte la adâncimea de 1000 m. În ziua prinderii ţiparului, ţărmul Japoniei a fost afectat de un cutremur puternic în urma căruia au pierit peste 3000 de locuitori.

La 11 noiembrie 1963, locuitorii Insulei Niidzima, la sud de Tokyo, au prins un peşte de mare adâncime neobişnuit pentru aceste locuri. El a fost văzut şi de ziarişti, care s-au adresat atunci omului de ştiinţă W. Suehiro, care se interesa de cazurile capturării peştilor de mare adâncime. Omul de ştiinţă a răspuns, în glumă, ziariştilor: „Să vă aşteptaţi la un cutremur”. El s-a produs după 2 zile. Pe atunci W. Suehiro încă nu credea că prinderea peştelui de mare adâncime serveşte ca o prevestire de nenorocire. În vara lui 1923, înainte de renumitul cutremur Kanto, chiar lângă plaja din apropierea oraşului Tokyo, s-a găsit umflat un peşte de mare adâncime „tresca cu mustăţi”. S-a prins Nemichihys avocelta, un peşte de mare adâncime, foarte lung şi subţire, ca o sforicică. După două zile s-a dezlănţuit cutremurul. Cu 3-4 ore înainte de catastrofa, pescarii au văzut câţiva peşti de mare adâncime din familia gadidelor, care pluteau la suprafaţă. Speriindu-se de calamitate, ei s-au grăbit spre ţărm. A doua zi după cutremurul din 1964, în Japonia a fost prins peştele de mare adâncime Centropholis petersi mort. Cu 8 zile înainte de cutremurul din 1968, în aceeaşi ţară, chiar lângă ţărm, s-a prins peştele de mare adâncime Alepisaurus sp. Cu lungimea de 1,5 m. Mai târziu, cu 3 zile înainte de cutremur, s-a prins un alt peşte de mare adâncime, Nemychthys sp.. Iar cu două înainte, un al treilea, Careostius japonicus.

W. Suehiro a consemnat o mulţime de cazuri de prindere lângă ţărm a peştilor de mare adâncime. După o analiză minuţioasă a materialului, el a ajuns la convingerea fermă că prinderea acestora la suprafaţa apei este un semn prevestitor clar al cutremurelor. Încrezător în justeţea concluziilor lui, el s-a adresat prin presă în anul 1964 întregii lumi cu rugămintea de a

comunica prinderea unor asemenea peşti.

Amfibienii

Aproape că nu există informaţii asupra broaştelor. Totuşi în Japonia se crede că dacă broaştele ies din ascunzătorile lor este de aşteptat un cutremur. Dar ce fel de broaşte? Pentru că există multe specii.

Din cronicile vechi se ştie că în anul 1537 la Bodensec după un cutremur groaznic de distrugător, împreună cu peştii pieriţi în băltoace se găseau şi broaşte moarte. Omul de ştiinţă japonez F. Omori a observat cum înainte de cutremur broaştele orăcăiau puternic. După un şoc sensibil, când câinii lătrau tare, orăcăiau deosebit de tare şi broaştele.

Reptilele

Printre animalele prevestitoare, reptilele ocupă un loc complet deosebit, dacă nu am spune chiar excepţional. După cum se ştie, şerpii sunt animale poichiloterme, adică temperatura corpului lor depinde de temperatura mediului ambiant. Iarna ei hibernează în culcuşuri la o adâncime considerabilă, în locuri în care nu există variaţii pronunţate de temperatură. Vizuinile rozătoarelor constituie locul preferat pentru hibernarea acestor reptile. Posedând nu se ştie ce organe perfecte, ale simţurilor, ei pot intui apropierea cutremurelor cu o lună şi jumătate înainte, când lipsesc complet sau sunt neconcludenţi indicatorii geofizici. Dacă aceasta se întâmplă iarna, priveliştea şerpilor amorţiţi sau îngheţaţi pe suprafaţa pământului pudrat cu zăpadă atrage involuntar atenţia şi a servit de câteva ori drept simptom al unei catastrofe ce se apropie. Dar trebuie să se aibă în vedere că şerpii apar uneori pe suprafaţa pământului în timpul moinelor. Dar asemenea moine există numai în sudul ţării. Nu este exclus ca şerpii să perceapă unele câmpuri fizice cu totul deosebite, care rămân o taină pentru seismologi. În general, şerpii sunt fiinţe misterioase; organele simţurilor lor nu sunt studiate complet până în prezent. Nu de mult, de exemplu, a fost descoperită capacitatea şerpilor de a capta radiaţii infraroşii extrem de slabe, emise de vieţuitoarele mărunte care constituie prada lor. Datorită acestei particularităţi, şerpii ghicesc bine locurile în care se află animalele mici pe care le vânează noaptea, în întunericul cel mai complet.

Oamenii au remarcat de mult capacitatea şerpilor de a presimţi cutremurele. În Japonia există credinţa că dacă şerpii ies din ascunzişuri, este de aşteptat declanşarea stihiei subterane. Aici credinţa în şerpii prezicători este aşa de mare, încât în vara anului 1973, când pe Ghizna, în Tokyo, a fost prins un şarpe albastru-verzui, locuitorii capitalei au fost foarte impresionaţi. Din fericire, nu s-a produs un cutremur, pentru că se pare că şarpele a scăpat de la unul dintre amatorii care ţin animale în captivitate.

În Mexic şerpii prevestitori sunt înconjuraţi de o grijă deosebită şi se bucură de protecţia omului. Aceşti şerpi sunt ocrotiţi prin toate mijloacele, pentru că în această ţară cutremurele sunt frecvente.

În Cuba şarpele Majita domestica este ţinut în casă deoarece există o credinţă larg răspândită că locuinţa în care el trăieşte nu este supusă pericolului.

La Santiago de Cuba, înainte de cutremurul din anul 1853, toţi aceşti şerpi au părăsit casele oamenilor şi s-au târât pe locuri deschise. Şerpii s-au târât din adăposturile lor şi au ieşit la suprafaţa pământului în Italia, înainte de cutremurul din anul 1805. În Turkmenia, înainte de catastrofa din anul 1948, în China, înainte de cutremurul din anul 1975, în Uzbekistan (Gazli), înainte de cutremurul din anul 1976, cu tot timpul rece, s-au găsit, de asemenea, şerpi care şi-au părăsit refugiile.

La 26 decembrie 1980, redactorul ziarului „Znamea truda” din cătunul Sairam, regiunea Cimkent, S. Stepneak, a văzut că pe asfalt, unduind lent, îngheţat de frig, se târa un şarpe. *„Când eu m-am apropiat foarte mult de el – cum povesteşte într-o notă publicată în acest ziar la 15 ianuarie 1981 – şarpele nu a făcut nici cea mai mică tentativă de apărare sau atac. El s-a grăbit cu frică să se ascundă de om”*. În ziua aceea la Taşkent a avut loc un cutremur de gradul 5. După 10 zile, la 25 ianuarie 1981, lângă canalul Sergheevski (nu departe de Taşkent), S. Stepneak a văzut pe asfalt un şarpe de casă strivit. (Conform descrierii aceasta era o şopârlă fără picioare – Ophisaurus apus.) Şi în acea zi s-a produs la Taşkent un şoc de gradul 5.

Şerpii sunt capabili să efectueze migraţii în masă, reunindu-se în aglomerări mari. Este greu de spus în ce măsură aceste migraţii sunt legate de viitoare catastrofe. În toamna anului

1959, între Cimkent şi Djambul, un mecanic de locomotivă a fost forţat să oprească trenul, deoarece peste calea ferată se târau aşa de mulţi şerpi, încât a început să-i fie frică de un accident. Deplasarea şerpilor ar putea fi explicată de cutremurul de gradul 5-7 de la Bricimullin, care a avut loc la 25 octombrie 1959, la aproximativ 120 km spre sud de locul unde s-a observat traversarea căii ferate de către şerpi. În mai 1979, în defileul Boom, prin care trece şoseaua de la oraşul Frunze spre lacul alpin Issîk Kul, conform povestirilor şoferilor, se târau aşa de mulţi şerpi, într-o masă aşa de compactă, încât autovehiculele au trebuit oprite. Toţi şerpii se deplasau de la est la vest. Niciun fel de cutremure puternice nu s-au produs aici. Apoi, după câteva luni, la 300 km spre nord de defileul Boom, în august 1979, peste asfaltul şoselei care duce la Alma-Ata spre Narînkol, pe porţiunea între defileul Kokpek şi Siugatino, se târau aşa de mulţi şerpi, încât şoferii au trebuit să oprească maşinile pentru a lăsa să treacă această defilare neobişnuită. Cu puţin timp înainte de aceasta, la 40 km spre sud, în zona Bartogai, au fost efectuate explozii legate de construcţia barajului care zăgăzuieşte râul Cilik.

Migrarea în masă a animalelor este un fenomen răspândit destul de larg în natură. În mase mari se mişcă de obicei într-o singură direcţie locatarii tundrei – *lemingii*, un gen de rozătoare. Ei nu sunt opriţi nici chiar de obstacole cum sunt râurile, în care pier o mulţime de transhumanţi nu prea isteţi. Migrează în masă şi alte rozătoare, cum sunt Arvicola arvalis, şi veveriţele. Se cunosc bine zborurile lăcustelor. Am avut ocazia să văd în pustiurile din Semirecie migrările enorme ale unei specii de gândaci Melanosomata, precum şi a omizilor fluturelui Orgia dubuas etc.

De obicei asemenea migrări constituie un fel de reacţie de apărare şi au loc în timpul înmulţirilor în masă, determinate probabil şi de lipsa de hrană şi de propagarea bolilor infecţioase. În afară de aceasta, ele favorizează popularea de noi teritorii. Prin urmare migraţiile şerpilor pot avea loc şi din motive nelegate de cutremure, ci eventual de catastrofe de ordin ecologic. În sfârşit, în mai 1982, o masă de şerpi s-a târât peste şoseaua asfaltată Alma-Ata – Frunze în regiunea satului Uzunagaci. Şerpii se târau din văi şi munţi, probabil datorită

faptului că în acea primăvară pustiul era uscat, ierburile nu vegetau.

Într-un mod oarecare, şerpii sunt capabili să prevadă totuşi şi alte catastrofe care prezintă pericol pentru viaţa lor.

Arheologul K.A. Akişev a povestit un asemenea caz.

Şantierul nostru de arheologie era situat pe malul pârâului de munte Kopal, nu departe de satul cu acelaşi nume. Pârâul era mic şi noi îl treceam adesea prin vad; el curgea într-o albie adâncă. Pe alocuri forma lăculeţe adânci cu apă lin curgătoare. Unul din asemenea lacuri era situat în apropierea popasului nostru. În el pluteau totdeauna mulţi şerpi de apă. Ei se târau adesea pe mal, probabil pentru a se încălzi la soare. Şerpii erau precauţi. Se întâmpla ca trecând pe lângă aceşti şerpi pitulaţi pe mal, ei să alunece imediat şi în viteză în apă. Şerpii nu aveau încredere în noi, deşi noi nu i-am atins niciodată.

Odată eu am observat cu mirare că pe malul lacului s-au strâns împreună vreo zece şerpi. Văzându-mă, contrar obişnuinţei, nu s-au ascuns în apă, ci, agitându-se în neştire, s-au târât în toate părţile şi s-au pitit. Comportarea şerpilor era aşa de stranie, încât involuntar mi-a atras atenţia. Aproximativ la patru ore de la această întâmplare, pe pârâu a trecut un torent de pietre şi nămol neaşteptat de puternic; torentul vertiginos ne-a luat şi alimentele noastre pe care le păstram în apă rece. Am aflat că departe de noi, în munte, s-a produs o furtună puternică. Atunci am înţeles. Şerpii au simţit din timp apropierea torentului şi şi-au găsit salvarea pe uscat. Aceasta s-a întâmplat în august 1981.

Probabil că reacţionează ca prevestitori ai cutremurelor şi **şopârlele**, dar acest fapt este deocamdată puţin studiat.

Şopârlele ieşite din adăposturile de iarnă pe pământul presărat cu zăpadă au fost văzute înainte de cutremurul din Alai din anul 1973.

Există câteva relatări asupra **broaştelor ţestoase**. Neobişnuit de agitat a fost comportamentul broaştelor ţestoase la cutremurul din Gazli din anul 1976. În China, broaştele ţestoase de baltă din familia Trionix au început să se agite şi să fie foarte neliniştite înainte de cutremur, părăsind apa şi târându-se pe ţărm. Acelaşi lucru s-a observat şi înainte de cutremurul dinHaichen. Renumitul geograf şi călător A.

Humboldt descrie cum în timpul cutremurului, aligatorii au început să ţipe strident şi să părăsească apa, ieşind pe ţărm, deşi în mod obişnuit ei, ca şi toate şopârlele, exceptând heckonii, sunt aproape muţi.

Păsările atrag cu uşurinţă atenţia omului. Ele se văd bine, zboară, cântă. Există numeroase relatări asupra păsărilor şi a reacţiei lor la cutremure, în special pentru cele domestice.

Se vede bine comportamentul unei asemenea păsări, cum este găina. De obicei, găinile, cu mult înainte de cutremur, refuză să intre în coteţe, cu puţin timp înainte de şoc, sunt foarte neliniştite, cotcodăcesc (în special cocoşii, a căror sensibilitate este considerabil mai mare decât a găinilor), zboară în copaci, refuză să mănânce, toată noaptea cotcodăcesc şi efectuează zboruri haotice; cu alte cuvinte, se poartă aşa de neobişnuit, încât atrag involuntar atenţia omului.

Tot aşa de puternic îşi exprimă neliniştea gâştele şi raţele. Gâştele iau poziţie de atac, întinzând gâtul şi înclinând capul spre pământ, sunt fricoase, excitate, ţipă fără niciun motiv, nu intră în ţarcuri, îşi desfac aripile şi încearcă să zboare cu gâgâit puternic.

Raţele ies din apă pe mal, dorm în locuri neobişnuite.

O reacţie clară a fost observată la numeroase păsări sălbatice. Astfel, berzele sunt neliniştite şi îşi iau zborul în aer, iar păsările tinere (puii) care stau în cuib încearcă fără succes să se ridice în aer. Vrăbiile părăsesc localităţile sau se strâng în stoluri, ciripesc neliniştite, pătrund prin ferestrele caselor. Porumbeii se agită, părăsesc porumbarele. Manifestă semne de nelinişte ciorile. Rândunelele simt bine apropierea cutremurului; ele îşi părăsesc cuiburile, intră speriate în locuinţele oamenilor, sunt neliniştite, zboară departe, fără a reveni perioade îndelungate.

Sunt neliniştite, de asemenea, păsările din colivii. Ele cântă des, se agită, penele le sunt umede, înfoiate. În noaptea dinaintea cutremurului din Vernîi din anul 1887 deosebit de neliniştite erau prepeliţele din colivii. S-a remarcat că un papagal era deosebit de agitat, bătea din aripi şi ţipa (Italia, cutremurul din anul 1887); unele păsări chiar au murit în coliviile lor datorită stresului puternic.

Înainte de un cutremur mare, păsările marine zboară în

stoluri enorme dinspre mare spre uscat. Părăsesc locurile periculoase ale viitoarelor şocuri subterane şi alte păsări. În anul 1972, în Kamceatka, au devenit neliniştite toate păsările, în special rândunelele, iar către amiază toate au dispărut. În curând s-a produs cutremurul.

Uliii au o comportare neobişnuită.

În Japonia s-a observat că înainte de cutremur păsările migratoare reveneau în ţară sau foarte devreme, sau, în general, nu soseau.

Papagalii vorbitori mari, ţinuţi în casă, cu câteva ore înainte de şocurile subterane se comportau foarte neobişnuit: se agitau, ţipau puternic şi încontinuu.

În ziarul *„Znamea truda”,* care apare în localitatea Sairam, regiunea Cimkent, S. Stepneak relatează cum, cu puţin înainte de cutremurul din Taşkent din anul 1980, muncitorii de la o fabrică au fost martorii scenei următoare. Colonia de grauri indieni, de câteva mii de păsări, care locuiau al doilea an într-o hală a fabricii, a devenit dintr-o dată agitată şi, cu ţipete puternice, şi-a luat zborul de pe grinzile pe care iernau. Păsările, împingându-se reciproc, s-au avântat prin toate deschiderile care erau în clădire spre stradă, iar acolo toate s-au aşezat pe ramurile copacilor, acestea înclinându-se până la pământ. Erau evident neliniştite de ceva. În ziua aceea niciuna dintre păsări nu a revenit în hală; cu tot frigul, ele au dormit în pom.

Deosebit de sensibili la cutremure s-au dovedit fazanii. Cu câteva zile înainte, ei devin zgomotoşi, agitaţi. În Japonia este larg răspândită credinţa că fazanii *Phasanius versicolor* simt deosebit de bine cutremurul care se apropie şi avertizează din timp, prin ţipete, acest eveniment. Ei sunt foarte sensibili la cele mai neînsemnate trepidaţii ale scoarţei terestre în etapa iniţială a perturbaţiei seismice şi manifestă nelinişte după sosirea undelor longitudinale.

Seismologul japonez T. Rikitaki povesteşte despre un fazan care trăia în prefectura Soitema. El începea totdeauna să ţipe cu un timp oarecare înainte de şocurile subterane, dar era agitat şi la apariţia câinilor sau a pisicilor. Dacă fazanul era agitat şi ridica vocea, locuitorii se grăbeau să afle dacă nu sunt vinovaţi de aceasta câinii sau pisicile. Dacă aceste animale nu erau pe

acolo, se aşteptau la un şoc subteran. Şi fazanul prognozator nu greşea niciodată.

Observaţii amănunţite asupra fazanilor a efectuat profesorul F. Omori (Japonia). El a ajuns la convingerea că păsările sunt foarte sensibile la cele mai neînsemnate trepidaţii ale solului şi percep şocurile subterane pe care omul nu este capabil să le simtă; de notat însă că fazanii reacţionează şi la trepidaţia aerului, datorită unor împuşcături îndepărtate. În timpul celui de-al doilea război mondial, fazanii ţipau totdeauna când auzeau exploziile îndepărtate ale bombelor de avion.

Reacţia fazanilor la cele mai neînsemnate şocuri subterane în Valea Bartogai (Semirecie) am observat-o şi eu de repetate ori. Un cunoscător excelent al vânatului cu puf şi pene, paznicul de vânătoare MP. Petrenko, vâna totdeauna fazanii desculţ, deoarece un om încălţat, oricât de grijuliu ar merge, era simţit de fazani şi aceştia fugeau sau îşi luau zborul de la o distanţă mai mare decât bătaia puştii.

Caii, ajutoarele cele mai apropiate ale omului, au constituit totdeauna obiectul atenţiei şi grijii. Cu toată perioada îndelungată de domesticire, calul şi-a schimbat puţin calităţile naturale; într-o măsură oarecare simţurile sale şi-au mai pierdut din acuitate, dar se manifestă, într-o situaţie sau alta din viaţă.

Caii reacţionează clar la apropierea cutremurului. Devin neliniştiţi, fricoşi, refuză hrana, sunt într-o alertă puternică. Uneori îngrijorarea lor trece în panică. Ei nechează puternic, se ridică în două picioare, lovesc cu copitele, încearcă cu tot dinadinsul să iasă din adăpost, iar dacă îl dărâmă şi scapă în libertate, fug departe. Uneori în tendinţa lor de a ieşi spre spaţiu liber, ei dărâmă garduri solide şi porţi masive. Când sunt înhămaţi, se opresc, se dau înapoi sau se aruncă în lături, aruncă jos pe călăreţ. În ochii animalelor neliniştite scânteiază uneori o „*lumină*”; ei cheamă zgomotos pe cei care au grijă de ei. Chiar înainte de cutremur stau, îşi desfac larg picioarele, îşi apleacă capul, sforăie, iar corpul lor tremură mărunt. Probabil că cei mai sensibili sunt caii de rasă, neepuizaţi de munca grea de zi cu zi.

Aproximativ la fel se comportă în situaţii asemănătoare şi poneii. Măgarii totdeauna zbiară puternic. În cazul unuia dintre cutremure, măgarii au fost primele animale care au atras

atenţia localnicilor. Ei zbierau deosebit de puternic şi des. Uneori parcă îşi pierdeau echilibrul şi cădeau la pământ înaintea şocurilor, înainte de cutremurul din anul 1918, în satul Songa, la nord de Omaha (Japonia), călugărul budist Daitakiy a fost mirat când catârul care îi aparţinea, pe neaşteptate s-a trântit la pământ şi în general se purta foarte straniu.

Vacile sunt totdeauna agitate înainte de cutremur. Ele mugesc des şi puternic, sunt neliniştite, atrăgând atenţia celor care le îngrijesc. Uneori scurmă pământul cu copitele, iau în coarne pereţii grajdului, se aruncă la pământ, se tăvălesc, aleargă în cercuri fără niciun motiv, dau lapte puţin, refuză să mănânce, nasc înainte de vreme, pleacă de pe păşune în alte locuri. Uneori vacile, în special taurii, încep să se bată şi mugesc. O vacă a mugit toată ziua, după aceea a ieşit din grajd, dar cu 5 minute înainte de cutremur s-a liniştit şi a revenit în grajd. Informaţii despre comportarea neobişnuită a vacilor înainte de cutremur s-au adunat din cele mai diferite regiuni ale globului terestru.

„Dacă doriţi să aflaţi din timp apropierea cutremurului, scrie T. Rikitaki, deja menţionat, faceţi-vă rost de un iac. Cu câteva ore înainte de cutremur, el va declara în mod obligatoriu greva foamei.”

Acest animal, după părerea noastră, merită o atenţie deosebită. Iacul s-a adaptat la viaţa din munţii înalţi, de milenii locuieşte în locuri neliniştite ale planetei: Pamir, Himalaya, Altai, Tianşan.

Oile

Omul a modificat foarte mult natura oilor. Ele au devenit în general liniştite, calme, ascultătoare şi, într-o măsură oarecare, inerte. Totuşi şi-au păstrat simţul puternic de turmă şi simţul imitării comportării indivizilor cu iniţiativă. Oile reacţionează foarte bine la cutremure. Înainte de cutremur, sunt de obicei neliniştite, nu mai ascultă de cioban, se strâng în grupuri, se uită neliniştite în părţi, nu vor să meargă în ţarcuri, behăie puternic şi, chiar la primele şocuri, cad la pământ.

Geofizicianul A.A. Nikonov, în articolul despre comportarea anormală a animalelor înainte de cutremur, prezintă următoarele strofe din poezia *„Jalba păstorului*”, de Stanişici, dedicată cutremurului din 15 martie 1979:

În zori cu fluier şi bici
Am dus turma să pască:
Lumina se furişa molcom înspre chei
Şi mieii se zbenguiau pe-aici.
Dintr-o dată simţiră pericolul oile mari.
Lovind din copite, ciuliră urechea
Se clătinau şi cărarea, şi păşunea din jur…

Natura caprelor s-a modificat puţin în procesul de domesticire, dar deocamdată nu există informaţii asupra lor ca animale prognozatoare (afară de „ţapul provocator" de la combinatul de carne de la Aşhabad, deja menţionat).

Porcii, ca şi caii şi vacile, reacţionează clar la apropierea cutremurului. Ei sunt îngrijoraţi, nu intră în cocină, se împing neliniştiţi, refuză hrana, în coteţe se urcă pe pereţi, încearcă să deschidă uşile, sparg îngrădirile. Purceii se bat, îşi muşcă codiţele proprii şi pe-ale altora. Vierii se bat cu furie, cum se bat câinii. Simptomele de nelinişte se intensifică cu l-2 ore înainte de cutremur (într-un caz chiar cu 10 zile).

Câinele este prietenul credincios al omului, însoţitorul lui constant, ajutor la vânătoare, la căutarea delincvenţilor, narcoticelor, la detectarea conductelor de gaze sparte şi, pur şi simplu, un tovarăş, în special pentru cel care este singur. Şi el prognozează cutremurele. Strămoşii câinelui au dus totdeauna un mod de viaţă în haită. Femelele năşteau căţeii în vizuini. Carnivor tipic, câinele posedă organe dezvoltate ale simţurilor. Şi reflexele dobândite în cursul unei evoluţii îndelungate s-au păstrat până în zilele noastre, este adevărat că nici pe departe la toţi indivizii. Lătratul câinelui are o mulţime de nuanţe diversificate. Vânătorii profesionişti, de exemplu, după lătratul patrupedelor lor însoţitoare, determină fără greş ce anume fel de vânat a găsit câinele şi care este starea acestuia.

Câinii reacţionează remarcabil la semnele cutremurului care se apropie. Încă cu 10 zile înainte, nemaivorbind de perioada chiar înainte de catastrofă, ei devin agitaţi, latră sau urlă puternic şi prelungit, aleargă din loc în loc, îşi părăsesc cuştile, atrăgând atenţia omului asupra lor.

Câinii care au crescut în casă în condiţii de prietenie şi iubire se înghesuie lângă stăpân. Sunt destule cazuri când ei, chiar înainte de şoc, încearcă să trezească pe stăpânii lor care dorm,

să-i tragă afară din locuinţă, manifestând o grijă evidentă de a salva pe binefăcătorii lor de pericolul iminent. Uneori câinii refuză să intre în casă, iar alteori nu vor să iasă din ea. Câinii nervoşi beau multă apă, privesc speriaţi în jur. La unii câini capacitatea de a prevedea cutremurul se poate manifesta cu mult înainte de catastrofă. Astfel, în Oroville (California, S.U.A., 1975), un câine a început să schiaune cu o lună şi jumătate înainte de catastrofă, parcă ar fi fost bătut; tot timpul încerca să pătrundă în casă, deşi locul lui era în curte.

Se întâmplă ca animalele domestice să nu reacţioneze deloc la cutremurul care urmează sau reacţiile lor să rămână neobservate, adică nu atrag atenţia omului. Altceva este cu câinii. Ei niciodată nu au rămas indiferenţi. De exemplu, în Anatolia, înainte de cutremurul din anul 1976, niciunul din animalele domestice nu a manifestat nimic neobişnuit în comportament, numai câinii urlau prelungit şi tare.

Uneori catastrofa care se apropie are asupra câinilor, dimpotrivă, o acţiune inhibantă; ei stau culcaţi, molateci, indiferenţi, fixându-şi privirea asupra unui obiect oarecare sau asupra stăpânului, parcă aşteptând ajutor de la el. Uneori la câine apare o stare agresivă; el se aruncă spre uşă şi latră fără motive vizibile, tare şi îndârjit. Câinii salvaţi de la pieire, ca şi oamenii, pierd pofta de mâncare un timp îndelungat, suferă mult timp de sete şi beau mult.

La Aşhabad se cunosc trei cazuri când un câine lup, un pincher şi un şpiţ chemau cu insistenţă pe stăpânii lor să părăsească locuinţa înainte de cutremur, salvându-le astfel viaţa. Geologul Şalimov descrie cum pe malurile Lacului Iskanderkul din Tadjikistan, înainte de cutremurul cu intensitatea de gradul 8-9, singurul câine din cantonament a început să fie foarte neliniştit cu o zi înainte, scheuna fără motive vizibile şi urla încet. Câinii care aveau căţei îi duceau din loc în loc sau îi transportau în locuri nepericuloase.

Desigur, nu toţi câinii pot fi prognozatori buni, ceea ce este explicabil, deoarece, ca şi alte animale, ei nu sunt perfect identici în ce priveşte capacităţile psihice şi reacţiile la mediu] ambiant.

Pisicile

De obicei se spune că pisicile sunt fiinţe foarte misterioase,

care trăiesc independente şi se supun greu dresajului. Instinctele pisicilor nu au suferit multe modificări ca rezultat al domesticirii. Pisica este în continuare un vânător excelent al şoarecilor şi păsărilor mici. Şi, deşi locuieşte cu omul din timpuri străvechi, ea este legată, spre deosebire de câine, nu atât se stăpânul ei, cât de locul unde trăieşte, considerându-l. Datorită instinctului strămoşesc, sectorul său de vânătoare.

Înainte de cutremur pisicile sunt agitate, părul lor este zbârlit, urechile lipite de cap. Ele miorlăie tare şi fără motive vizibile sau dispar în tăcere din casă, apărând imediat după trecerea şocurilor, tremură, devin sperioase, se ascund pe la colţuri. Excitarea lor se exprimă de asemenea prin strălucirea ochilor. Mieunând puternic, pisicile devin înnebunite, refuză să vină la chemare sau, dimpotrivă, se lipesc strâns de stăpânii lor, dacă aceştia le iubesc. Dacă pisica are pisoi, atunci, de regulă, ea îi duce în alt loc sau dispare împreună cu ei. Reacţia pisicilor se manifestă în mod diferit, de la câteva zile, până la câteva minute înainte de cutremur.

Înainte de cutremurul din Friuli (Italia), dintr-un sat au dispărut toate pisicile. La cutremurul de la Bohai din China, din anul 1969, tigrul din grădina zoologică a fost puternic deprimat.

Rozătoarele

Locuinţele rozătoarelor, de regulă, se află în pământ. Doar puţine dintre ele îşi construiesc cuiburile în copaci şi tufe. Dintre rozătoare, şobolanii şi şoarecii s-au dovedit (cu excepţia şerpilor), poate, cei mai buni prevestitori ai cutremurului ce se apropie. Pretutindeni, la toate cutremurele, în toate punctele globului terestru, aceste animale s-au dovedit buni prevestitori ai catastrofelor. În viitorul apropiat, probabil rozătoarelor li se va repartiza un loc de onoare printre animalele prevestitoare ale catastrofelor subterane.

Deosebit de frecvent au atras atenţia omului şobolanii. Aceste animale tipic nocturne îşi schimbau comportamentul, ieşeau pe locuri deschise, alergau, neacordând atenţie nimănui, chiţăiau. Uneori se aruncau unul asupra altuia, se agitau, dispăreau din case, se strângeau în grupuri, vagabondau prin localităţi, tremurau, apăreau în locuri în care nu mergeau înainte şi reveneau la locul vechi la o lună după şocul cel mai puternic.

Uneori ei sunt inhibaţi. De obicei sunt precauţi; în cazul

acesta şobolanii parcă încremenesc, nu dau atenţie oamenilor şi pot fi prinşi cu mâna.

Reacţia şobolanilor se declanşează foarte devreme chiar cu o lună şi jumătate înainte; în această privinţă ei sunt la fel de sensibili ca şi şerpii. Dar reacţia şobolanilor, expresivitatea ei, depinde de caracterul anomaliilor geofizice înainte de cutremur; uneori reacţia animalului se produce mult mai târziu. Oricum ar fi, printre mamiferele prognozatoare, şobolanii sunt animalele cele mai remarcabile, posedând o sensibilitate extraordinară.

Şobolanii reacţionează la o distanţă considerabilă de epicentrul viitor, judecând după unele semnalări până la 120 km. Împreună cu şobolanii se comportă la fel şi şoarecii, dar despre ei sunt mai puţine informaţii.

Din păcate nu ştim la ce şobolani se referă martorii comportării lor neobişnuite. În toată lumea sunt răspândite două specii de şobolani însoţitori ai omului: şobolanul cenuşiu *Rattus norvegicus*, şi şobolanul negru, *Raltus rattus*. În afară de aceasta, în unele regiuni, cum ar fi să zicem Asia Mijlocie, în locuinţa omului vieţuiesc uneori şobolanul Rattus rattoides şi alte specii.

Din ce specie fac parte şoarecii prognozatori, de asemenea, nu ştim nimic. În casele oamenilor poate trăi nu numai şoarecele de casă Mus musculus, larg răspândit, ci şi multe alte specii. Ce specii de şoareci, locuind în localităţi şi case, reacţionează la furtunile subterane urmează încă să fie stabilit de zoologi.

Sunt sensibili ca prevestitori ai cutremurelor şi iepurii de vizuină (iepurii de casă). Ei încep să alerge neliniştiţi, căutând un loc care să fie mai nepericulos, sar, lovindu-se de obiectele înconjurătoare, au frică de tufişuri şi aleargă spre spaţiile descoperite; gura şi nările lor tremură mărunt şi des, corpul tremură. (Iepurii de vizuină sunt sensibili la schimbarea timpului, după cum au observat crescătorii de iepuri.)

Am mai menţionat despre reacţia popândăilor (hârciogilor). Migrarea lor din locul epicentrului viitor al cutremurului din Djalanaş cu câteva luni anterior, şi înainte de trecerea la hibernare constituie un fenomen excepţional şi, desigur, explicabil. Cine a intrat în hibernare în vizuini adânci, iarna ar fi pierit cu siguranţă în refugiile lor distruse. Este clară, de asemenea, reacţia lor chiar înainte de cutremur. Popândăii sunt

în general rozătoarele cele mai dezvoltate sub aspect psihic. Majoritatea sunt endemici montani, adică vechi locuitori ai munţilor, şi în cursul evoluţiei au fost expuşi nu odată acţiunii distrugătoare ale şocurilor subterane.

Reacţia popândăilor, probabil, este bazată pe perceperea complexului de fenomene geofizice, premergătoare cutremurelor, între care, posibil, a microşocurilor. În locurile în care braconierii încercau să prindă popândăii prin aruncarea în aer a vizuinilor lor, popândăii părăseau imediat regiunea deranjată, percepând, probabil, trepidaţia solului ca unul dintre semnele calamităţii iminente. Această observaţie ar fi foarte interesant de verificat de către seismologi.

Sunt foarte importante informaţiile asupra reacţiilor animalelor din grădinile zoologice, deoarece aici locuiesc cele mai diferite animale şi în acelaşi timp, observarea lor de către îngrijitorii grădinilor zoologice nu este dificilă. După toate probabilităţile, semnele de nelinişte ale unui animal pot fi percepute şi de alte animale, care locuiesc alături un timp îndelungat. Am menţionat deja despre reacţia animalelor din grădinile zoologice din Skopje şi din Tanshan. Informaţii interesante s-au obţinut de la grădina zoologică din Dresda înainte de cutremurul din 6 martie 1972. Atunci, la o primă trepidaţie uşoară, elefantul a început să alerge agitat înainte şi înapoi,: învârtindu-şi coada; antilopele încercau să sară peste îngrădirea care îi separa de spectatori. Multe păsări – gâştele, papagalii, cocostârcii – au început să zboare neliniştite şi să ţipe în panică.

Zoologul A. Lesneak era de serviciu noaptea în grădina zoologică, în timpul şocurilor, după cutremurul din Taşkent din anul 1967. Până la şocul de gradul 4-5, animalele au rămas liniştite. Doar cu câteva minute înainte de şoc un tigru a manifestat primele semne de nelinişte.

Reacţionează oare ca prevestitori de cutremure maimuţele antropomorfe?

Se ştie că cu câteva ore înainte urangutanii manifestă semne de agitaţie, iar unele maimuţe încep să se neliniştească cu o zi înainte. Oamenii de ştiinţă de la Universitatea I Stanford din California (S.U.A.) afirmă că cimpanzeii sunt cei mai sensibili dintre maimuţe. În seria de experienţe efectuate în apropiere de

falia instabilă a scoarţei terestre din San Andreas (ţărmul Californiei), şocurile subterane abia perceptibile provocau neliniştea lor. Animalele erau nervoase, săreau din copaci, simţindu-se în siguranţă mai mare pe pământ. La Managua (Nicaragua), cu câteva ore înainte de cutremur, maimuţele au declanşat un zgomot puternic. Judecând în general, s-au efectuat puţine observaţii asupra acestor animale. În viitor, posibil, cimpanzeii vor completa lista de prevestitori biologici siguri.

După cum au arătat faptele, cerbii simt clar apropierea cutremurului cu 8 ore înainte; animalele sunt agitate, se strâng în grupuri, apar în locuri neobişnuite. Cerbii ţinuţi în captivitate la fermele de creştere din China au manifestat, de asemenea, o nelinişte puternică înainte de şocurile subterane.

În anul 1896 la Ryukiu (Japonia) vagabondau prin oraş, afară de şobolani, şi hermine, pe care, probabil, le-a neliniştit comportarea prăzii lor specifice.

Înainte de cutremurul din Nankailo (Japonia), din 21 decembrie 1946, au apărut lângă ţărm numeroşi delfini. Acelaşi lucru s-a observat cu 2 ore înainte de cutremurul din Niigata (Japonia) la 16 ianuarie 1964. Atunci numeroşi delfini au părăsit ţărmurile Niigatei, îndreptându-se spre Toyama.

Dar cum reacţionează omul?

Omul şi-a pierdut aproape complet instinctele ca rezultat al dezvoltării îndelungate în condiţiile naturii preschimbate, devenind de mult o fiinţă socială. Totuşi fenomenele precursoare cutremurului influenţează şi asupra oamenilor, în special a acelora care au o sensibilitate mărită sau o sănătate mai şubredă. Dar în ultimul caz presimţirile pot fi luate drept indispoziţii obişnuite şi să nu li se acorde atenţie. De altfel, în presă au apărut deja opinii ale oamenilor de ştiinţă că înainte de cutremur creşte în rândul populaţiei numărul de atacuri de cord de diferite grade de gravitate. Statistica poate prezenta date exacte, cu atât mai mult acum când creşte şi se perfecţionează ocrotirea medicală, în special în ţările dezvoltate.

Şi totuşi, unii oameni sunt capabili să capteze nu se ştie ce semne ale cutremurului. Un caz foarte interesant este cunoscut din povestirile asupra cutremurului de la Aşhabad. Korobcenko, directorul gospodăriei de stat zootehnice, situată în zona

epicentrului, a povestit corespondenţilor următoarele: *„în ziua din ajunul cutremurului, ciobanii care păşteau oile au fost miraţi că animalele se strângeau în grupuri şi nu păşteau, dar nu au acordat importanţă acestui fapt. La ora 12.00 din ziua de 5 octombrie, la sala gospodăriei de stat s-a terminat primul spectacol al unui film, la care au participat 55 de spectatori. Afectat de o nelinişte neînţeleasă pentru mine, am anulat cel de al doilea spectacol... Ajungând acasă, am vrut să mă culc şi m-am aşezat pe pat, dar dintr-odată am fost aruncat de un şoc puternic spre fereastră, apoi spre masă, peste care am căzut cu burta in jos.”*

Este interesant şi cazul următor, descris de geograful A.V. Pastuhov. El, de asemenea, a presimţit catastrofa chiar înainte de producerea ei – este vorba despre cutremurul din regiunea Pasului Mamison (Caucaz): *„Cu câteva minute înainte de cutremur, m-am trezit cu un fel de senzaţie de nelinişte şi am văzut că strălucesc cu lumină fosforescentă colţurile cortului. Privind afară din cort, am văzut cazaci care soseau călări. Spre mirarea mea, mustăţile, contururile bundelor şi căciulile înalte luminau; luminau şi vârfurile stâncilor. Dintr-odată liniştea nopţii a fost întreruptă de un vuiet înfiorător, pământul a trepidat, s-au împrăştiat pietrele, însoţite de o cascadă de scântei”*. Cutremurul a avut loc la 7 septembrie 1890, la ora 2 şi 30 de f minute (M = 4,2). (A.V. Pastuhov. Comunicare asupra ascensiunii pe vârful Muntelui Halapa, Zap. Kavk. Otd. RGO, 1892, nr.2.)

Cutremurul produs are o mare influenţă asupra omului. După catastrofa de la Vernîi din anul 1887, aproape la toţi locuitorii acestui oraş s-au observat stări de dereglare nervoasă de diferite grade. În timpul cutremurului din 20 aprilie 1941, din oraşul Garma din Tadjikistan, şocurile au fost aşa de puternice, încât mulţi locuitori au avut crize de vomă. Chiar înaintea cutremurului din Friuli, din Italia, de la 6 mai 1976 (Magnitudine = 6,7), la mulţi oameni s-au constat indispoziţii, dureri de cap, greaţă uşoară. Aceleaşi simptome au fost remarcate şi după multe alte cutremure. Aceasta subliniază influenţa generală pe care o au asupra omului unele fenomene de natură fizică, ce însoţesc catastrofa. După cutremurul din anul 1783 din Calabria (Italia), timp de aproape 40 de zile

oamenii care au scăpat de pieire nu au avut poftă de mâncare, dar aveau o sete neobişnuită.

„Nu există pe lume nimic mai îngrozitor decât cutremurul, a spus cineva care a trăit acest fenomen natural. El s-ar putea compara, poate, doar cu explozia bombei cu hidrogen."

Călătorul A. Ianuşkevici (Dnevniki i pisma, Alma-Ata, 1966), care, probabil, a suferit de cutremur, scria astfel despre Tarbagatai, unde la începutul secolului trecut au fost frecvente cutremure: *„Un fel de linişte solemnă, care umplea de nelinişte totul, prevestitoare obişnuită a cutremurului sau uraganului, domnea în întreaga natură".*

T. Rikitaki, în cartea lui deja menţionată *„Prezicerea cutremurelor"* (Moscova, 1978), prezintă următorul tabel cu numărul cazurilor de comportare anormală a animalelor înainte de cutremur:

Animalele	Numărul de cazuri
Mamifere	23
Păsări	27
Peşti	90 (Japonia)
Reptile, amfibii, insecte şi râme	11

Prelucrarea statistică minuţioasă a tuturor cazurilor de comportare neobişnuită a animalelor, prezintă, desigur, un interes enorm. Dar, deocamdată, se pare, nu este încă timpul pentru aceasta, deoarece informaţiile pe care le avem la dispoziţie sunt foarte puţine şi adesea bazate pe observaţii întâmplătoare, înregistrate inexact, nestudiate amănunţit.

Oare se pot împărţi acum animalele în raport cu capacitatea de a presimţi cutremurele? Se poate, dar numai până la un anumit grad de probabilitate. Deocamdată este clar că recordurile de comportare anormală le deţin şerpii şi şobolanii. Şi unii şi alţii s-au dovedit a fi animale deosebit de sensibile, capabile să reacţioneze cu o lună şi jumătate înainte de producerea cutremurului. Merită o atenţie deosebită popândăii, pentru că, dacă se vor confirma faptele expuse de noi, aceste animale ar putea intra în rândul prezicătorilor de prim rang.

Anumite capacităţi ale unui animal sau ale altuia de a prezice

sosirea furtunii subterane nu sunt uşor de definit, deoarece cutremurele sunt însoţite şi de diferite anomalii geofizice, care sunt percepute de animale în felul lor şi în momente diferite. Se ştie că cu cât este mai puternic cutremurul ce se apropie şi cu cât animalele sunt situate mai aproape de epicentru, cu atât apar mai devreme semnele comportării lor neobişnuite.

T. Rikitaki, analizând 157 de cazuri de comportare a animalelor înainte de cutremur, a dedus timpul mediu de prevestire, care este egal cu 0,4 zile, adică circa 10 ore. Acest timp coincide cu aproximaţie cu manifestarea unor fenomene fizice care preced şocul seismic, deşi autorul recunoaşte că această coincidenţă poate fi accidentală. În ceea ce priveşte capacitatea de a prevesti din timp cutremurul ce se apropie, Rikitaki împarte animalele în specii capabile de prognoză pe termen scurt: (de la câteva zile până la câteva ore) şi specii capabile de prognoză pe termen foarte scurt. Toate acestea sunt, desigur, foarte convenţionale. Ni se pare că ar fi mai corect să se împartă animalele în cele capabile de prognoză pe termen lung (luni), pe termen mediu (zile), pe termen scurt (ore) şi foarte scurt (minute, secunde).

Cert este deocamdată că nu se poate nega existenţa reacţiei: animalelor la catastrofa care se apropie. Putem crede în capacitatea animalelor de a prevesti cutremurele chiar pentru simplul considerent că toate cazurile sunt remarcabil de asemănătoare, cu toate că ele se produc în diferite ţări şi se referă la timpuri diferite, separate prin secole. Însă ştiinţa cere precizie. Acum este foarte important să se stabilească şi să se descrie cazurile de comportare a diferitelor animale pe diferitele sectoare ale regiunii afectate de cutremur, timpul de manifestare a reacţiei, să încercăm să scoatem la iveală legătura dintre comportarea animalelor şi manifestări geofizice care preced cutremurul, ca şi cu particularităţile regiunii seismice înseşi.

Unele cutremure sunt deja studiate amănunţit de oameni de ştiinţă, atât în alte ţări, cât şi în U.R.S.S. Putem spera că nu este departe timpul când vor fi culese date veridice şi se va efectua o analiză obiectiv amănunţită a acestei comportări misterioase a animalelor. Dar pentru rezolvarea acestei probleme sunt necesare eforturi colective şi interdependente ale unor oameni

de ştiinţă din întreaga lume.

Deocamdată nu putem spune cum presimt animalele cutremurul care se apropie, ci doar bănuim, presupunem şi chiar născocim. Gândirea oamenilor de ştiinţă se zbate deocamdată în colivia ideilor nedovedite. În acelaşi timp, probabil, succesul este împiedicat de ceea ce a devenit deja cunoscut seismologilor, adică acei prevestitori geofizici care sunt luaţi în evidenţă şi continuă să fie studiaţi cu minuţiozitate şi la care se limtează activitatea de cercetare. Această idee poate să pară paradoxală. Posibil! Dar în istoria ştiinţei sunt foarte multe exemple când adevăruri bine stabilite au împiedicat descoperirea de noi orizonturi anterior necunoscute. Astfel poate fi şi în seismologie. Este important să se continue căutările. Mai devreme sau mai târziu ele vor duce la adevăr. Şi căutările continuă.

Prima conferinţă din California, din anul 1976, dedicată comportării anormale a animalelor înainte de cutremur, a schiţat următoarele particularităţi ale mediului, care pot influenţa capacitatea animalelor de a prezice cutremurele:

1. Activitatea microseismică a scoarţei terestre.
2. Variaţii ale presiunii aerului.
3. Variaţii ale gravitaţiei.
4. Ridicări, coborâri şi înclinări ale suprafeţei terestre.
5. Infra şi ultrasunete.
6. Variaţii ale câmpurilor electromagnetice.
7. Sarcina electrostatică a particulelor de aerosoli din aer.
8. Oscilaţii ale nivelului apelor freatice.
9. Propagarea şi emiterea gazelor din pământ.

După cum se vede din lista expusă, spiritul conferinţei a fost dominat de geofizicieni şi nu de zoologi, etologi sau fiziologi, care nici nu au participat la ea. Geofizicienii însă nu s-au obişnuit până acum cu ideea că animalele sunt capabile să perceapă particularităţi fizice ale mediului care nu sunt luate în seamă de seismologi.

În lista expusă sunt prevăzute numai anomaliile geofizice. Dar anomalii pot exista şi din partea animalelor. Diferite animale pot reacţiona în mod diferit la factorii mediului, unde, sunt insensibile, asupra altora ei au o influenţă puternică. În sfârşit,

animale din aceeaşi specie pot reacţiona diferit funcţie de sex, vârstă, stare fiziologică, provenienţa din anumite regiuni ale globului terestru şi, în sfârşit, pur şi simplui în virtutea variabilităţii tuturor particularităţilor organismului, variabilitate datorită căreia are loc evoluţia lumii organice şi care furnizează material pentru selecţia naturală.

Reflexul de protecţie la fenomene care preced cutremurele nu este identic la animale.

Comportarea animalelor, conform convingerii noastre profunde, este reacţia primordială la acţiunea mediului ambiant, condiţionată de cauze care poartă un caracter util. În decursul unei evoluţii îndelungate a vieţuitoarelor au supravieţuit numai acei indivizi, care au fost capabili să reacţioneze la prevestitorii geofizici ai cutremurelor şi au întreprins tentative de a se salva. Reflectându-se în experienţa de viaţă a multor generaţii, acest reflex de protecţie s-a consolidat la o parte din populaţiile unei specii sau a alteia în aparatul lor ereditar. Vorbind figurat, indivizii care în prezent reacţionează util la apropierea cutremurului sunt urmaşii îndepărtaţi ai celor care au manifestat la timp această capacitate avantajoasă, salvându-se de pieire şi dând descendenţi, spre deosebire de cei care nu o aveau şi piereau. Ulterior această trăsătură de comportament s-a putut pierde dacă nu s-a fixat în aparatul ereditar al speciei prin selecţie naturală periodică, prin combinarea genelor sau, dimpotrivă, s-a intensificat şi fixat.

De ce oare animalele care trăiesc în stol, turmă, herghelie, grup se comportă la fel, aproape standard? Şobolanii neliniştiţi se agită în curte, chiţăie, nu dau atenţie oamenilor, alarmaţi de catastrofa ce se apropie; păsările acvatice părăsesc toate odată lacul, locul lor de odihnă, iar păsările marine, pe neaşteptate, o iau din loc, părăsesc mediul în care trăiesc şi se îndreaptă spre uscat?

O comportare de acelaşi tip, exprimată mai mult sau mai puţin clar la cele care trăiesc în grupuri, se explică cu uşurinţă prin imitare, comportare foarte răspândită la animale. Animalele cu reacţia minimă sau lipsite de ea imită pe acelea la care reacţia este clar exprimată; împreună, ele sunt capabile să realizeze un coeficient mediu de comportament.

Dar să revenim la tema noastră de bază.

Chestiunea nu constă, desigur, numai în aceea că animalele percep cele mai neînsemnate trepidaţii ale pământului care preced cutremurul. Reacţia lor este considerabil mai variată, mai complexă şi se extinde asupra numeroaselor anomalii geofizice, printre care şi acelea a căror existenţă nu este deocamdată bănuită de ştiinţă şi cu care seismologii nu s-au înarmat încă. Este adevărat, deocamdată nu există dovezi că animalele reacţionează la unii factori, cum sunt presiunea aerului, variaţia gravitaţiei, deformarea şi înclinarea suprafeţei terestre, fluctuaţia nivelului apelor subterane etc. Le putem doar presupune. Dar sunetele care preced şi însoţesc cutremurele, ultra şi infrasunetele, probabil, sunt bine percepute. Banda de sunete percepute de organele auditive ale omului variază de la 25 până la 50.000 Hz. Sunetele cu frecvenţa mai joasă de 25 Hz – infrasunetele şi peste 50.000 Hz – ultrasunetele sunt inaccesibile pentru om, iar animalele (desigur, nu toate!) le percep excelent.

Faţă de ultrasunete sunt mai sensibile insectele decât vertebratele, pentru că le folosesc pentru semnalizare. La ultrasunete sunt sensibili şi liliecii, care le folosesc ca un fel de locaţie prin ecou, stabilind fără dificultate în întuneric complet poziţia obiectelor înconjurătoare, printre care şi a prăzii aflate în aer, de exemplu a unui fluturaş oarecare. În schimb infrasunetele se propagă mult mai departe şi repede. Infrasunetele provoacă la vertebrate şi la om simţul neliniştii sau chiar al groazei.

Sunetele provocate de cutremure, chiar şi foarte mici, se înregistrează cu uşurinţă cu ajutorul geofonilor… ele sunt percepute şi de animale. Dar omul nu le aude.

La cutremurul din provincia Shansi (China), în iunie 474, după cum consemnează documente istorice, oamenii au distins 18 şi chiar mai multe sunete cu câteva minute înainte de şocul principal. La cutremurul din 1855 din provincia Laoning, după cum dovedesc înscrisuri din arhivă, când au fost distruse 567 case, au fost răniţi numai 7 inşi; explicaţia este că oamenii auzind sunetele asemănătoare tunetului au avut timp să părăsească locuinţele şi nu au căzut victime. Din păcate, nu toate cutremurele „avertizează” prin sunete care să fie auzite de om.

Infrasunetele sunt percepute cu uşurinţă de animale şi provoacă panică. Ele sunt capabile să provoace spaimă şi la om. În anul 1929, fizicianul R. Wood a verificat acest lucru. El a instalat în teatru un tub gros de orgă. Când acest tub a început să funţioneze, sunetul nu a fost auzit de nimeni, dar toţi au simţit o nelinişte inexplicabilă. *„Parcă gata-gata să se producă un cutremur!”* – astfel descriau această stare martorii experimentului. Datorită infrasunetului au intrat în rezonanţă candelabrele de sticlă, iar la ferestre trepidau geamurile; panica a cuprins nu numai pe cei ce se aflau în sală, ci şi pe unii care erau mai departe de ea.

Se presupune că ultrasunetul este capabil să provoace oscilaţii cu diferite frecvenţe ale organelor interne. Datorită acestui fapt între ele apare frecarea, ceea ce şi generează senzaţii neplăcute în zona plexului, provocând sentimentul fricii şi al îngrijorării. La animalele cu auz mai dezvoltat, care percep o bandă largă de sunete, infrasuntele provoacă sentimentul de îngrijorare mai devreme şi mai intens decât la om.

Infrasunetele se propagă în pământ cu o viteză mare de circa 5-8 km/s. După cum se ştie, sunetul se propagă în aer cu o viteză relativ redusă, egală cu 332 m/s. Dar la zborul bolizilor, sunetul se aude concomitent cu apariţia lor, deşi conform calculelor el ar trebui să ajungă până la sol după zeci de minute. Uneori sunetele se aud chiar înainte ca să apară bolidul în zbor. Această enigmă se explică prin faptul că sunetele apar datorită undelor electromagnetice, care se propagă cu viteza luminii şi sunt percepute de om ca unde acustice. Într-o oarecare măsură, acest fenomen poate avea legătură şi cu perceperea de către animale şi om a sunetelor dinaintea cutremurelor. Suntele pot genera anomalii electromagnetice subterane şi supraterestre, provocând la rândul lor anomalii în comportarea animalelor.

Câmpurile geomagnetice ale Pământului nu rămân constante şi modificările lor pot avea importanţă prognostică.

Multe mamifere, păsări şi insecte reacţionează foarte sensibil la oscilaţii extrem de mici ale câmpurilor magnetice. Asemenea modificări au fost înregistrate înainte de cutremurele din Turcia, China, Japonia. În prezent, se dezvoltă în ritm rapid o nouă direcţie în biofizică, ce studiază acţiunea undelor electromagnetice asupra organismului animalelor. Această

direcţie a apărut independent de seismologie, dar îşi găseşte neaşteptat de multe puncte de contact cu ştiinţa predicţiei cutremurelor. Au efect puternic asupra mamiferelor câmpurile magnetice şi electromagnetice cu frecvenţe apropiate de bioritmurile creierului, în gamele de pulsaţii geomagnetice de 0,02-20 Hz.

Câmpurile magnetice joacă în general un rol important în dezvoltarea vieţii pe planeta noastră. Asupra animalelor acţionează deosebit de puternic şi vizibil undele electromagnetice ultrascurte, care nu sunt urmărite de seismologi. Undele eletro-magnetice posedă un spectru larg de acţiune asupra organismului şi nu întâmplător a apărut o nouă ramură a biofizicii – biologia electromagnetică. Să sperăm că ea va fi un bun ajutor pentru seismologi.

Modificări ale câmpurilor electrice pot să apară datorită ionizării aerului prin gazul radon, care iese la suprafaţa pământului înainte de cutremure. Se presupune că radonul, ca şi ozonul, heliul şi alte gaze, care ies la suprafaţa pământului prin fisuri foarte fine înainte de cutremur, sunt percepute bine de animalele cu simţ olfactiv bine dezvoltat. Mirosul gazelor împreună cu alţi indicatori pot fi explicaţii ale comportării neobişnuite a animalelor.

Fizicianul H. Tributch a emis teoria că reacţia animalelor înainte de cutremur este provocată de modificările electrostatice ale particulelor de aerosoli. El a confirmat teoria lui prin rezultatele unor experienţe speciale.

Ionii pozitivi pot influenţa indirect asupra organismului animalelor. Astfel, datorită creşterii concentraţiei lor, în organism apare serotinul – un neurohormon. Comportarea anormală a animalelor poate fi provocată de asemenea de efectul piezo-electric şi de generarea câmpurilor electrice. O influenţă enormă asupra organismului au ionii pozitivi şi negativi mici din aer.

Influenţa câmpurilor electromagnetice, în cele mai diferite forme (radiaţiile electromagnetice, potenţialele electrice din atmosferă, curenţii telurici), ar putea fi unul dintre stimulii principali, care incită animalele la o comportare neobişnuită. Diferiţi curenţi din pământ, modificarea conductibilităţii electrice şi multe altele trebuie studiate, de asemenea,

amănunţit.

Câmpurile electromagnetice pot avea influenţă asupra animalelor din cele mai diferite specii şi, foarte probabil, asupra unor plante. Ele se propagă la distanţe mari de la epicentrul cutremurului care urmează, pătrund în orice mediu, pot acţiona simultan prin impulsuri scurte, crescând adesea ca frecvenţă şi intensitate către momentul producerii cutremurului.

De ce peştii îşi modifică comportamentul brusc înainte de cutremur, părăsesc locurile obişnuite, se ridică de pe fund spre suprafaţa apei, se apropie de ţărmuri şi chiar se aruncă pe maluri, pierind în masă? Supoziţii sunt multe: peştii percep cutremurele deoarece apa mării, datorită sărurilor dizolvate în ea, se transformă într-un electrolit slab; valurile, deplasându-se în câmpul magnetic terestru, generează semnale electrice slabe etc. Un peştişor numit „elefănţelul de Nil” simte foarte bine câmpul electric. Natura l-a înzestrat pentru aceasta cu organe speciale. De aceea mulţi peşti, cu mult înaintea valurilor de furtună, pleacă la mare adâncime.

Pieirea peştilor are loc parţial datorită faptului că şocul produs de cutremurele submarine se propagă prin apă asemănător cu acela provocat de explozia dinamitei aruncate într-un lac. Unii savanţi japonezi sunt convinşi că asupra peştilor influenţează indirect modificarea compoziţiei chimice a apelor litorale înainte de cutremur. Acelaşi efect îl are şi asupra planctonului, asupra distribuţiei lui în mare. Înainte de cutremur algele diatomee aflate la adâncime se ridică la suprafaţă (au fost găsite în stomacul sardinelor).

Mulţi oameni de ştiinţă japonezi şi-au dedicat cercetările studiului peştelui numit „pisica de mare”. În anul 1933 ei au descoperit reacţia clară a acestui peşte la vibraţii şi electricitate, în afară de aceasta, au efectuat observaţii îndelungate asupra comportării lui în acvariu. Când peştele începea să facă mişcări specifice, după câteva ore se producea cutremurul. Experienţe şi observaţii speciale au arătat că acest peşte reacţionează şi la sunete şi că înainte de cutremur manifestă semne clare de nelinişte cu 6-8 ore înainte ca seismograful să înceapă înregistrarea şocurilor subterane. Concluziile oamenilor de ştiinţă care au efectuat experienţe asupra pisicii de mare au fost verificate de repetate ori de mai

mulţi cercetători. Omul de ştiinţă Y. Suehiro a publicat în anul 1976 chiar o carte dedicată acestui peşte; în cele 232 pagini ale cărţii el descrie toate calităţile acestui animal prognozator. El a arătat că pisica de mare posedă o mare sensibilitate tactilă, o vedere ascuţită, auz bun, simţ olfactiv dezvoltat şi alte simţuri. Omul de ştiinţă a descris 80 de cazuri de comportare neobişnuită a acestui peşte înainte de cutremurele din Japonia între anii 1662-1976.

Dintre factorii geofizici care acţionează asupra animalelor, oscilaţiile apelor freatice influenţează, probabil, asupra nevertebratelor care locuiesc în sol.

Deci, scepticismul şi dogmatismul în privinţa animalelor prevestitoare de cutremure au pierdut teren. Nu se mai pot nega fapte observate din timpuri străvechi de cele mai diferite popoare şi confirmate în ultimii ani de către oameni de ştiinţă. Ştiinţa este căutarea adevărului. Mai devreme sau mai târziu predicţia cutremurelor se va dezbăra de tot ceea ce este întâmplător şi fals, şi va căpăta recunoaştere ceea ce a fost respins în mod nejustificat.

Reacţiile animalelor la cutremure pot fi împărţite, într-o anumită măsură convenţional, în două categorii. Unele au un caracter utilitar clar exprimat: salvarea vieţii. Animalele îşi părăsesc adăposturile, în special cele subterane, ies pe locuri deschise, pleacă din regiunea calamităţii care urmează. Altele constituie pur şi simplu răspunsul organismului la factori de mediu nefavorabili stării lor. O expresie externă a acestei acţiuni asupra organismului poate fi un semn de nelinişte sau, dimpotrivă, o inhibare sau o excitare fără direcţie raţională de acţiune. Ambele categorii de reacţii se pot manifesta în organism simultan, provocând o imagine complexă a comportamentului.

Observaţiile referitoare la vieţuitoare prevestitoare de cutremure au fost efectuate mai ales asupra animalelor domestice. Animalele sălbatice, de la care este de aşteptat o sensibilitate mai mare la fenomenele geofizice prevestitoare, au rămas deoparte şi deocamdată sunt inaccesibile. Sarcina cercetărilor viitoare este de a acorda atenţie animalelor sălbatice şi de a căuta printre ele indicatorii cei mai fini ai furtunilor subterane. Această sarcină poate fi rezolvată numai

de biologi.

Un interes deosebit prezintă animalele endemice din regiunile montane, precum şi insectele, cărora nu li s-a acordat până acum atenţie, în special cele sociale, cum sunt furnicile, albinele, viespile, termitele. La efectuarea observaţiilor asupra animalelor sălbatice trebuie să se ţină seamă, în primul rând, de faptul că fără denumirea exactă a speciei, informaţia asupra lor îşi pierde valoarea.

La studiul animalelor din regiunile afectate de seisme trebuie antrenat un cerc larg de biologi din institute de cercetări, profesori de biologie şi zoologie din universităţi, institute agronomice şi pedagogice, zoologi etc.

Informaţii de mare importanţă pot furniza grădinile zoologice, în U.R.S.S. Sunt destule grădini zoologice situate în regiuni sesimic active. Este de dorit ca în ele să se ţină animale care s-au recomandat ca buni prevstitori de cutremure, cum ar fi pisica de mare, broasca ţestoasă Trionix, şobolani, hârciogi.

Pot avea o contribuţie mare la colectarea informaţiilor asupra bioprevestitorilor biologii şi paznicii de vânătoare din rezervaţii, parcuri naţionale, pădurarii care păzesc lumea animală. Ca observatori voluntari trebuie antrenaţi tinerii naturalişti, membrii societăţilor de ocrotire a naturii.

O atenţie deosebită trebuie acordată crescătorilor de cai de la hipodromuri, unde se dresează şi se cresc cai de rasă. Neîmpovăraţi de munca grea, aceşti cai manifestă mai clar reacţia la fenomene precursoare cutremurelor. În sfârşit, crescătorii de animale, inclusiv cei din complexe zootehnice, crescătorii de iepuri, locuitorii din regiunile rurale pot aduce o mare contribuţie la studiul acestui fenomen extrem de interesant al naturii. Dar pentru aceasta este necesar să fie informaţi larg oamenii şi autorul speră că această lucrare va fi de ajutor în acest sens.

În U.R.S.S., ca şi în multe alte ţări în care au loc periodic cutremure, există o întreagă reţea de instituţii care se ocupă de supravegherea planetei noastre neliniştite. În Uniunea Sovietică există institute de seismologie în sistemul academiilor de ştiinţe ale republicilor unionale. Fiecărui institut îi este subordonată o reţea de observatoare seismologice. În sfârşit, în afară de aceasta, regiunile supuse cutremurelor au o reţea densă de

staţii seismologice. Principalele staţii seismice sunt situate în sud, în lungul lanţurilor muntoase de la graniţa de stat. Toate institutele, observatoarele şi staţiile seismice sunt înzestrate cu aparate uneori foarte complicate, care înregistrează anomaliile particularităţilor geofizice al Pământului. În total, pe Pământ, există câteva mii de staţii seismice, dintre care câteva sute în Uniunea Sovietică. Ele sunt de două tipuri: staţii teleseismice, care înregistrează cutremurele îndepărtate, şi staţii regionale, care captează cutremurele apropiate şi locale. Toate înregistrează anual circa un milion de şocuri subterane.

Instituţiile seismologice din U.R.S.S. Sunt coordonate de un centru spre care se scurge întreaga informaţie – **Observatorul Geofizic Central**.

Acest stat major unional este legat prin telex cu toate centrele zonale în care sunt reunite instituţiile seismologice. În Asia Mijlocie un asemenea centru este situat în Tadjikistan, la Duşanbe.

Un domeniu vast de cercetări se deschide în faţa fiziologilor, morfologilor şi biofizicienilor pentru determinarea sensibilităţii animalelor la un fenomen geofizic prevestitor. Această activitate a început deja în multe ţări, printre care şi în U.R.S.S.

Acum se fac experienţe pentru a determina cum se comportă un animal sau altul la infra şi ultrasunete, la undele electromagnetice, câmpuri electrice, mirosuri de gaze care sunt emanate prin fisurile din pământ de la nivele adânci şi multe altele. Se fac cercetări şi pentru cunoaşterea organelor cu ajutorul cărora animalele percep diferite anomalii ale situaţiei geofizice. Se spune că recent s-ar fi găsit la porci un organ sensibil la microtrepidaţii: acesta este situat pe picioare şi este legat de sistemul nervos central. S-a găsit un organ analog şi pe picioarele porumbeilor. La 50 de păsări la care a fost tăiată legătura dintre acest organ şi sistemul nervos central s-a pierdut capacitatea de a reacţiona la apropierea cutremurelor, în timp ce la porumbeii normali s-a păstrat această reacţie. Acest organ este de dimensiunile unui bob de orez, de formă ovală, asemănător cu o membrană. Sensibilitatea lui este foarte mare: el captează vibraţii cu amplitudinea de o fracţiune de micron.

Cunoaşterea organelor care reacţionează la prevestitorii

cutremurelor este foarte interesantă şi cu perspective pentru construirea de aparate similare. Aceste cercetări sunt foarte complexe, dar succesele biofizicii dau speranţe pentru obţinerea succesului.

În faţa geofizicienilor stă necesitatea căutării insistente a noi prevestitori geofizici ai cutremurelor, în special a celor la care reacţionează animalele. Studiul anomaliilor în comportarea animalelor va ajuta pe seismologi să găsească prevestitori geofizici care nu au fost luaţi în considerare anterior.

Cutremurele sunt calamităţi îngrozitoare, deosebit de periculoase în secolul nostru, al progresului tehnic general şi al concentrărilor mari ale populaţiei în oraşe. Pentru a preîntâmpina urmările acestui fenomen inevitabil al naturii (deci, pentru salvarea oamenilor, animalelor şi valorilor materiale) capătă o importanţă deosebită posibilitatea întocmirii unor prognoze exacte şi pentru scurtă durată, astfel că nu trebuie să respingem utilizarea organismului animalelor, al acestui sistem extrem de complicat, creat prin evoluţia vieţii organice pe Pământ de-a lungul a multe milioane de ani.

De acum este timpul să se organizeze staţionare zooseismologice, unde zoologi şi biofizicieni să lucreze împreună cu geofizicieni. Aici, de la concurenţa unor asemenea ştiinţe diferite şi aparent aşa de îndepărtate şi neasemănătoare între ele este de aşteptat soluţionarea rodnică a problemei prognozelor de scurtă durată pentru cutremure. Zoologii trebuie să ajute la căutarea acestor anomalii geofizice care preced cutremurul la care reacţionează organismele. Şi când ele vor fi găsite, se va elimina necesitatea participării în continuare a zoologilor la seismologie.

Seismologii urmăresc cu atenţie pulsul Pământului. Munca lor ajută la ducerea veghei în regiunile seismice nesigure. Dar cutremurele se produc şi acolo unde ele nu sunt de aşteptat, în regiuni considerate seismic nepericuloase.

De aceea, acolo unde există pericol de cutremure, „aparatele seismologice” vii se pot dovedi deocamdată drept unice pentru prezicerea la timp a catastrofei ce se apropie.

Unice şi fără greş.